...mayner me la donné.
en 1738

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ LIBRI XIIII.

Rerumpublicarum descriptiones ex Heraclide.

Cum Latina interpretatione.

Editio postrema, multo quàm antehac emendatior.

GENEVÆ.

Typis IACOBI STOER.

M. DC. XXX.

IVSTVS VVLTEIVS
VVetteranus Io. Pinciero conſobrino ſuo S.

QVVM ſuperioribus annis bellici motus & arma totam Germaniam occupaſſent, videbam, extinctis pænè ſcholis pleroſque à liberalibus ſtudiis diſcedere: nonnulloſq; etiam, qui maiores progreſſus in litteris feciſſent, ciuitatibus ac patriæ ſuam operam impertire. Quidam verò priuatam recolendarum artium rationem inſtituerunt, vt quum vlteriùs progrediendi ac diſcendi plura facultas non daretur, interim ad ea quæ cognouiſſent, vſum & exercitationem adhiberent, ac locupletiora redderent, aut ſaltem percepta conſeruarent. Quo tempore deliberandi mihi quid potiſſimum facerem, aut quomodo meis rationibus conſulerem, venit in mentem tantiſper in priſtinis ſtudiis operam con-

ſumere, ac permanere, donec quò res euaderet, ſciremus. Oportunè igitur accidit, vt eodem cohortatio doctiſſimorum virorum accederet, quorum ego in conſiliis refragari piaculum ducebam. Ij, quum in leuioribus periculum feciſſent quid in reliquis præſtare poſſem, Ælianum mihi de Græco in Latinum conuertendum propoſuerunt. Ita ſit, vt neque ambitione ductus hoc onus ſuſceperim: neque verò impulſus temeritate, quæ ſolet in hanc ætatem, qua ego ſum, frequenter cadere. Eruditorum hominum voluntati morem gerens, non ſolùm meis, verùm etiam aliorum ſtudiis vtilitatem aliquam adferre volui, quorum alterum me adeptum eſſe ſentio: alterum an aſſequutus ſim, ego de meipſo affirmâre non debeo, eſt enim arrogantis: neque verò negare, quod eſt temerarij. Penes te, Pinciere conſobrine, Græcæ linguę peritiſſimum, & tui ſimiles doctos viros iudicium eſto. Equidem tibi præ cæteris hunc auctorem inſcribendum, & has mearum lucubrationum primitias dedicandas cenſui, multas ob cauſas. primùm, quoniã ad hoc præclariſſimum literarũ ſtudium, ſuaſor & auctor mihi ſemper extitiſti: cui quicquid in eo profeci, quamuis exiguum eſt, tamen quicquid id eſt, acceptũ referre

debeo.

debeo. Deinde quod cognatione beneuolentiáque mihi es coniunctissimus, tum quòd scriptor est eiusmodi, qui tibi in primis conueniat, cùm ob admirandam facundiam, & Atticam dictionis concinnitatem, cuius te perstudiosum esse animaduerti: tum quòd syluam quandam vberem & copiosam, omníque rerum & exemplorum genere refertam complectitur, quæ cupidum varietatis plurimùm delectare, & auidum cognoscendi iuuare multum potest. Postremo fuit necessarium, vt aliquem huius editionis mihi patronum assumerem: qui, si forté labor meus in calumnias maleuolorum quasi scopulum incurrisset, vindicare me à crimine, velut naufragio, posset. Etenim est hæc ætas nescio quo fato ad criminandum procliuior, quàm ad laudandum propensior, vt ne summis quidem scriptoribus, Aristoteli, Homero, Ciceroni parcat. Quæ quum ita sint, quid ego de me futurum sperare debeam, facile est coniectura augurari. Quanquam verò multos habeam in ea re patronos & aduocatos, tamen Ciceronem aliquem & perfectum oratorem te cupio ad hanc causam adiungere, qui neminem calumniantem non facile vel auctoritate, vel eruditione, vel orationis facultate, re-

pelles. & confutabis. Hæ rationes me impulerunt, Pinciere consobrine, vt hanc versionem, qua Ælianum Latinum feci, tibi potissimùm dedicarim. Cæterùm in eius narrationibus quid est non egregium, non præstans, non idoneum vel ad cognoscendum, vel ad imitandum, fugiendúmve? Nam quæ sine assidua multorum ac diuersorum auctorum lectione & singulari diligentia colligi non potuerunt, ea nobis Ælianus in vnum quasi fascem, mirabili verborum elegantia redegit, vt vno labore, sine tædio fastidióque plurima ac diuersissima animo comprehenderemus. Quid vero deest sermoni? Quid non in eo tersum, elegans, politum, & Atticum? planè vt Romanus Græca eloquentia multos Athenienses videatur excellere. Quod Philostratum non fefellit, quum in eius vita sic scriptum reliquit: ἠττίκιζε δὲ ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι. Sed ille neque eget sanè meo præconio, neque, vt maximè vellem, satis pro dignitate laudibus vehere possem. Proinde studiosos adolescentes ad Ælianum quàm diligentissimè legendum, euoluendúmque adhortor: qui ita breuibus multa variáque complexus est, vt nemo vel operam vel tempus, quod in

hunc

hanc impenderit, sit perditurus. & omnes rogatos volo, vt huic meum conatum in meliorem partem interpretentur. De te, Pinciere, non mihi dubium est, quin pro mutuo nostro amore, & cognatione, munus hoc à me profectum leuidense, boni consulas. Vale

Francofurti, Anno

1548.

¶ 4

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

IN HAC editione Tigurinam Gesneri, in Æliani Græco, secuti sumus, quòd reliquis omnibus longè emendatior esset. In Heraclidis, Romanam Perusci. Vtrobique tamen non pauca reperies à mendis repurgata. At in versione Vulteij innumera habes in Æliano nunc primùm à nobis restituta, præter ea quæ in prioribus editionibus curauerimus cum Græco conferri, ex eoque restitui & emendari. In Heraclide verò, versione à Cragio edita vsi sumus. Præterea, hanc editionem multis in locis illustriorem reddidimus eruditissimis emendationibus ac cõiectu-ris Isaaci Casauboni, in quibus non dubito quin in ijs, quæ ad marginem, nomen ipsius aliquoties prætermissum sit.

ÆLIA-

ÆLIANI VITA ex Philostrato.

* *
*

Ælianus, quamuis genere Romanus, non minus eleganter tamen Græcè, quàm vel mediterranei Athenienses, loquutus est. Et sanè laude dignus vir ille mihi videtur: primùm, quòd quum habitaret in vrbe, quæ sermone prorsus diuerso vtebatur, Græcæ linguæ puritatem sit consequutus: deinde quòd oblato sibi [ab iis, qui huiusmodi titulos conferre solent] Sophistæ nomine, nullam de se fiduciam aut adulationem sui, aut superbiam, ex tanti nominis honore conceperit. Quin potiùs, quum suas ipse vires trutinasset, easque declamatoriæ palæstræ impares iudicasset, ad condenda & relinquenda sui ingenij monumenta se contulit, & admirationem inde consequutus est. Dictio eius ita est pura, vt simplex pariter & inaffectata sit, & Nicostrati elegantiæ quoddam ceu condimentum adhibeat. Est quando Dionem, eiusque dicendi genus & tonum imitatur. Hunc olim Lemnius Philostratus librum quendam in manibus habentem reperit, quem indignanter, & concitatè lectitabat: & quum instituti eius rationem quæreret, Ginnidis [hoc est effemi-

nari hominis] accusatione à se elaborare dixit, sic autem vocare se tyrannum, qui paulo antè Romano imperio infamiæ labem morum turpitudine inussisset. Cui Philostratus, Admirarer [inquit] si viuentem accusasses. Siquidem contra viuentem tyrannum aliquid moliri, viri opus censeo: functum verò fato lacescere, cuiusuis. Prædicabat de se Ælianus, nunquam inscendisse: neque nouisse mare. Quare in magna erat auctoritate, veluti patrij moris studiosè obseruans. Docentem audiuit Pausaniam. Herodem verò, tanquam scitissimum, & vario sermonis artificio præstantissimum, inter rhetores admiratus est. Viuendo annum sexagesimum excessit, & sine liberis defunctus est, quum neque matrimonium, neque procreationem prolis approbasset. Quod quidem fœlicius an miserius sit, disceptare nunc tempestiuum non est.

EX SVIDA.

Ælianus Præneste in Italia natus, Pontifex & Sophista prænomine Claudius, cognominatus verò Meliglossus vel Meliphthongus, post Adriani tempora Romæ Rhetoricam professus est.

DE SO-

DE SOPHISTIS.

Sophistæ nomen primùm philosophis datum est: deinde ad pseudophilosophos, cauillatores, & dialecticarum argutiarum peritos peruenit: inde ad rhetores & declamatores. Et Æliani quidem tempore non ignobile nec inhonestum fuit. nam & Fl. Philostratus, vt iam recensui in Æliani vita, magnum fuisse Sophistæ nomen scribit: & ad Antonium ita præfatur: τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ φιλοσοφῆσαι σοφιστεύσαντας, καὶ τοὺς οὕτω κυρίως προσρηθέντας σοφιστὰς, ἐς δύο βιβλία ἀνέγραψά σοι. Plura leges in eiusdem operis præfatione, de Sophistice, & Sophistis,

DE STYLO ÆLIANI, AD LECTOREM.

DVm Æliani varia percurro, obiter pauca quædam obseruaui, quæ rariuscula circa dictiones & phrases aut syntaxin in hoc auctore mihi videbantur, quibus & ab aliis vsitata quædam, propter elegantiam, inserui: quæ hoc in loco Græcæ linguæ studiosis hominibus communicare volui. Ociosior aliquis multo plura his accumulare volui. Ociosior aliquis multo plura his accumulare poterit. Numerus prior librum, posterior caput significat.

In genere quædam.

Aliquando supplendum aliquod nomen, Attico more: vt lib.13 cap.30. Ολυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρυ. *subaudi* μήτηρ. *Ibid.* c. 23. ἡ Σωφρονίσκυ. *subaudi* παῖς. *Et* 11.7. Ἀρχέστρατος ἔλεγε δύο Ἀλκιβιάδας μὴ ἂν ὑπομεῖναι τὴν τῶν Ἀθηναίων, *supple* πόλιν. *&* 13.16. τὴν τηλικαύτην, *subaudi* φύσιν.

Enallage numerorum & casuum non infrequentes sunt ei. Vt 10.16. Οἱ δ', ἰδὼν αὐτὸν προσεῖχον. *Adiectiua pro aduerbiis, vt:* Ἐρᾷν δ' ἐρωμένυ τὸ . . . *pro* ἐρωτικῶς.

Nominatiuus pro obliquo, præcipuè quum pronomen αὐτὸς, *vel* οὗτος *in obliquo sequitur. lib.2.13.* Ἀλλ' οἱ γε ξένοι, ἅτε γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν περὶ αὐτῶν ἐπηνίσταντο. *Et* 2.41. καὶ Λακύδης δὲ καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι καὶ τούτους πίνειν πάμπολύ φασι.

Rarißimus est indicatiui pro infinitiuo vsus, 12.39. in fine, Φασὶ τὴν Σεμιράμιν εἴποτε εἶλε λέοντα, μέγα ἐφρόνει.

ἰφρόνει, pro φρονῆσαι.

Comparatiuus est quando positiui locum obtinet, ut καὶ ταῦτα εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστι. *Sic* 2.23. οὐ μοι ἥδιον μεμνῆσθαι αὐτοῦ. *Videtur & superlatiuum pro comparatiuo posuisse* 10, 13. καὶ τὸ ἔτι τούτων ἔχιστον, ὅτι πλεῖ ἀχαρί δια ἀπέβαλε.

Verba in præsenti tempore loco præteriti vel aoristi, & de eadem re sæpe vtrorumque temporum verba vsurpat & miscet. vt 12.45. Φρύγιοι λόγοι ἄδοισι Μίδου καθεύδοντος μύρμηκας εἰς στόμα εἰς τὸ στόμα.

Dictiones quædam & phrases, ordine litterarum notatæ.

Ἀκρατῶς ἔχειν φθόνου, 12.10. *nimium grauari inuidia, inuidiæ non posse resistere.*

Ἀλλὰ *abundat vt* 2.10. Τιμόθεον ἀκούω τὸν Ἀθηναῖον στρατηγὸν, *&c.* ἀλλὰ τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Αρίστωνος προστυχόντα εἰπεῖν. *Et cap.*21. Ο δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. *Et c.*10. Οἱ γὰρ δύο παῖδες Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος. ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον ἀπέθανον. *Et* 2.23. *& alibi.*

Ἀμφισβητῆσαι ὥρας *de pulchritudine certasse.* 12.14

Ἄμαχος, *summus, vehemens, nimius.* Χιῶος ἐς τὸν περὶ φοιτῶντα ἄμαχος εὔνοιαν, φαγεῖν ἄμαχοι, *voracissimi*, 1.1.

Αὐτὸς *pro articulo interdum capi videtur, vel abundare, vt* 13.1. Καὶ αὐτὰ ἔχουσι τῶν δρυμῶν χαμαιλεόντων.

Εἰς γόνυ πίπτειν, *prouerbium non animaduersum ab Erasmo Rot.* Οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα. 3.17. *Non in genu collapsam, quod aiunt, sed in os, hoc est, non mediocriter, sed penitus afflictam.*

Εἰς *cum accusatiuo pretij.* Ἐπιπράσκετο εἰς στατῆρας τέτταρας 22.12. *Vendebatur stateribus L.*

Ex de patria. vt 2.12. Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. *oriundus Cerameis.*

Ἐπὶ, *tanquam aduerbium temporis.* 2.35. Ἐπεὶ γὰρ τις αὐτὸν παρῆλθε τὴν ἐπιτηδείων, *Quum familiaris quidam eum accessisset.*

Ἐπιθανατίως, *quod ab aliis dicitur* ἐπιθανάτως *non sine mortis periculo.* Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον, 13.26. *Alij moriebantur, alij morti proximi erant.*

Ἐσθητα ἤσθητο, *alicubi, & 13.* πολλὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα. & ἠσθημένος, 9.34. *indutus: tanquam à præsenti* ἐσθίομαι, *quod in vsu non est.* Ἔσθημα *tamen & ἔσθησις, (id est vestimentum: vestitus) à præterito* ἤσθημαι *formata videntur. Legitur & ἐσθημένος sine augmento apud Herodotum.*

Εὐήτριος χιτὼν, ὁ λεπτὸς ἄγαν ὑφὴς, *id est tunica subtilis & probè contexta, vt Grammatici interpretantur.* Χιτῶνα ἱερὸν πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, 1.16. *Eustathius sic dictum monet* ἀπὸ ἠτρίων, ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ὕφεσι στημόνων.

Ἢ *pro* ἤ, *quàm, multis in locis.*

Ἱμάτιον, *quære* Χιτὼν.

Καθήμενα χωρία, *loca humilia & plana,* τὰ κοῖλα καὶ ὁμαλά, 3.1. Καθήμενα καὶ λεῖα χωρία *nominat.*

Ἐν καλῷ εἶναι, *simpliciter vel cum genitiuo.* Ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστι, 10. *Tempestiuum vel opportunum est mori.*

Κατὰ ἄγραν καὶ νομὴν, 13.1. *Ad venationem & pascua.*

Λιπαρὴς *assiduus, perseuerans, instans,* Ἐπεὶ δὲ λιπαρέστερος ὁ Διονύσιος, καὶ ἐνέκειτο. 10.10.

Μὲν & δὲ, *aliquando ne diuersum quidem inferunt, vt* 12.31. Οἱ μὲν ἐπείδοντο, οἱ δὲ γίνονται κατὰ τὴν Κλαζομενίων χώραν, *de eisdem, non diuersis.*

Μὴ *interrogatiuè* 12.23.

Μάλιστα

Μηλὶς, ἡ, *Melinus color, natiuus, à Melo insula dictus, candidus, &c. apud Plinium.*

Μή τι γοῦν, *ne dum, non solum.* Εἴγε καὶ οἱ παῖδες, μή τι γοῦν οἱ ἄνδρες, 12.10. *Hermogenes* μή τοι γε *eadem significatione dixit.*

Μνησεὶς *Cretice pro patria.*

Ὁ *articulus cum suis casibus variè vsupatur.* Τὰ μάλιστα, 13.2. τὰ *abundat. Et alibi,* Τῶν ὀνείρων ὧν ἔλεγε Πλάτων, *pro* ἃ ἔλεγε, *de* ὧν *qua profitebatur Plato.*

12.1. Ἐν δὲ τῇ καὶ Ἀσπασία ἦν, *inter cæteras & Aspasia erat.* Ὁ δὲ *abundat* 3.20. *vel pro* καὶ ὁ αὐτός *similiter, &* ὅδε *vna vox aliquando redundat, vt &* ἐκεῖνος *alibi.*

Οἷα τοιαῦτα, *velut, sic, aduerbialiter* Στολὴν δὲ ἐχρῆτο τοιαύτην οἵαν μὴ ἀποδεῖν Ἀρτέμιδος. 13.1. *Vestitu vtebatur, qui quam proximè referret Dianam.*

Ὁμιλεῖν *pro* συνουσιάζειν *alicubi.*

Ὅσα ἰδεῖν 13.2. *quod ad aspectum.*

Ὅτι *abundat.* 14.15 ὅτι σπεῦδε τὸ πινάκιον, *&c. Verba sunt cuiusdam incipientis alterum alloqui. Alibi verò persæpe in hoc opere, breuiter aliquid commemorans, vel notans, vt in capitum vel librorum argumentis solemus, & in excerpendis aliorum scriptis, hac coniunctione vtitur.*

Οὗτος *abundat.* 2. *vt &* ὅδε *alibi.*

Οὐ μὴν 8.12. (*etsi codex impressus habet* οὐ γὰρ) *videtur affirmatiuè poni.*

Πάρουν *expletiua particula frequentissimè vtitur. nam plerumque dicit* ὥσπερουν, ὡσπερουν *pro* ὡς, ὥς, *&* ὥσπερ, ὥσπερ *aliquando* ὡς οὖν. *rarenter* ὡς *solùm. At etiam &* δήπου *apponit, vt* οἷα δή, οἷα δήπου, *&* οἷονεί *pro* ὡς. Ὅσα γε *pro* ἐστι.

Πομπὴ, *impulsus, prouidentia.* Κατά τινα θείαν πομπὴν ἀνθρώποις τῷ βρέφει 13.1. *prouidentia quadam*

divina, & 8.1. φωνλω πολλάκις ἐρασμοι ὄσιαι πομπῆς ἐγκεκλημένην αὐτῷ. Sæpe sacri alicuius auspicij vocem, ceu sorte quadam obtingere dicebat.

Ρήτρα τε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁμολογία γίνεται, 2.7. Pactum & conditiones intercedunt.

Φημὶ plus aliquid est, quàm εἰπεῖν, & asseverantius, ut in illo αὐτὸς ἔφη, Οὐ ῥαθύμως εἶπεν, ἀλλ᾽ ἔφη. 1.30.

Χιτὼν, vestis interior, ut ἱμάτιον exterior, sicut scribunt Grammatici. Ælianus variorum 1.16. his verbis, Ἀπολλόδωρος Σωκράτει χιτῶνα ἔφερεν ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο καὶ ἠξίου ἐνδύντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοἱμάτιον περιβαλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον χιτῶνα etiam laneum fieri solitum docet, & ἐνδύεσθαι, hoc indui instar indusij (nimirum supra indusium lineum) ἱμάτιον verò περιβάλλεσθαι, id est circumiici, amiciri. hinc ἱμάτιον dicitur esse περίβλημα vel περιβόλαιον pallium, sagum, χιτὼν verò ἔνδυμα. Ammonio χιτώνιον est muliebre indumentum, χιτωνίσκος verò ὁ τῶν ἀνδρῶν.

Χρῆμα de hominibus etiam & animalibus, pleonasmo periphrastico. Σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐφαίνετο. 2.22. hoc est, Solon vir grauitate eximia fuit.

ΑΙΛΙΑ

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον πρῶτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER I.

Περὶ πολύποδος.

ΣΕΦ. α.

ΔΕΙΝΟΙ χ῏ [illegible]ιλίαν εἰσὶν οἱ πολύποδες, καὶ πᾶν ὁτιοῦν φαγεῖν ἄμαχοι· πολλάκις γοῦν οὐδὲ ἀλλήλων ἀπέχονται, ἀλλὰ τῷ μείζονι ὁ βραχύτερος ἁλοὺς, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειοτέροις θηράτροις, τοῖς καλουμένοις τοῦ ἰχθύος πλοκάμοις, εἶτα αὐτῷ γίνεται δεῖπνον. ἐλλοχῶσι δὲ οἱ πολύποδες καὶ τοὺς ἰχθῦς τὸν τρό-

De Polypode.

CAP. I.

FIRMO admodum & robusto ventre sunt Polypodes: proinde, quicquid edant insuperabiles. Sæpe igitur, ne à sese quidem inuicem abstinent: sed minor à maiore captus, quando videlicet incidit in validiora venabula (Polypodis crines vocant) fit ei esca. Insidias faciunt etiam piscibus

hoc pacto. Sub scopulis latitantes sedent, & eorũ colorem induunt, sic vt idem cum scopulis esse videantur. Quum igitur pisces tanquam ad scopulos, ita ad Polypodes adnatant, illi suis retibus, nempe cirris, impiudentes implicant.

πον τοῦτον. ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιὰν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι. οἱ τοίνυν ἰχθῦς προσνέουσιν οἱονεὶ τῇ πέτρᾳ τοῖς πολύποσιν. οἱ δὲ, ἀφυλάκτους ὄντας αὐτοὺς περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἀρκυσι ταῖς πλεκτάναις.

De Phalangiis siue Araneis.

CAP. II.

Textoriam artem atque texere, & Erganæ deę munera, neque norunt Phalanges, neque nosse volunt. Quam enim ad rem vteretur eiusmodi vestimentis talis bestia? sed tela hæc rete, & quasi massa ponitur iis quæ incidunt: ipsa quidem stans immota penitus, & rei similis immobili excubias agit. Quòd si quid incidit, quicquid illud sit, ex eo cœnam parat. Incidit autem tantum, quãtum & tela retinere potest, & illi ad explendam famem satis est.

Περὶ φαλάγγων.

ΚΕΦ. β.

Υφαντικὴν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶρα Εργάνης δαίμονος, οὔτε ἴσασιν αἱ φάλαγγες, οὔτε εἰδέναι βούλονται. ἢ τί ποτ᾽ ἂν καὶ χρήσαιτο τῷ τοιῷδε ἐσθήματι τὸ τοιοῦτον θηρίον, τὸ δὲ ἄρα πάγη, καὶ οἱονεὶ κύρτος ἐστὶ τοῖς ἐμπίπτουσι. καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ, καὶ τὸ μὲν ἔπεσεν, ὅ, τί ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἡ δὲ ἔχει δαῖτα. τοσοῦτον δ᾽ ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνῃ δειπνεῖν ἀπαρκεῖ.

Περὶ Αἰγυπτίων βατράχων.

ΚΕΦ. γ.

Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων αἰγυπτίων, καὶ ἓν καὶ τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολύ. εἰ γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ νείλου θρέμματι βάτραχος, καλάμου τρύφος ἐνδακὼν, πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, καὶ οὐκ ἀνίησι κατὰ τὸ καρτερόν. ὁ δὲ ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοιοῦτον τὸ στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείργει. καὶ ἐκ τούτου περιγίνονται τῆς ῥώμης τῶν ὕδρων οἱ βάτραχοι τῇ σοφίᾳ.

De ranis Ægyptiis.

CAP. III.

Peculiari quadam sapientia præditum est genus ranarum Ægyptiarum, & reliquis maximè præcellit. Si enim in Hydrum Nili alumnum incidat rana, subitò demordet frustum arundinis, & id obliquum gerens, fortitérque tenens, non remittit pro virili parte. Ille verò ranam cum ipsa arundine simul deglutire non potest. Non enim tantam amplitudinem os habet, quantum arũdo extenditur. Atque ita ranæ prudentiâ vincunt & superant hydrorum robur.

Περὶ κυνὸς Αἰγυπτίου.

ΚΕΦ. δ.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς αἰγυπτίου τὸ σοφὸν, οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ ἀνέδην, οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα, καὶ ὅσον διψῶσι λάπτοντες. ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θη-

De cane Ægyptio.

CAP. IV.

Etiam hoc ad singulare quoddam prudentiæ donum in Ægyptio cane referendum est, quod neque continuè, neque ad satietatem, neque liberè bibunt ex fluuio, ita vt inclinare se, & sitim suã lambendo satiare ausint. Metuunt enim sibi, & suspectas habent latitantes

in eo bestias. Prætercurrunt igitur ripam, & furtim raptimque bibunt. quantum est rapere, iterum atque iterum. Ita deinde saturati ex interstitiis non perierunt, & sitim nihilominus restinxerunt.

De vulpe marina.

CAP. V.

Vulpes non solùm illa terrestris bestia calliditate pollet, sed etiam marina versutiis plena est. Nam escam quidem non suspectam habet, nec sibi ab ea cauet propter intemperantiam, sed hamum prorsus etiam cōtemnit vulpes. priùs enim quàm hamiota arundinem trahat, illa prosilit, & funiculum abradit, ac rursus natat. Sæpe igitur duos aut tres hamos deuorat: nec tamen piscator eam comedit è mari extractam.

De testudinibus marinis.

CAP. VI.

Testudines marinæ

ρία, παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρεκκλέπτοντες πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι, καὶ πάλιν. εἶτα οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν, οὐ μὴν ἀπώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠκέσαντο τὸ δίψος.

Περὶ θαλαττίας ἀλώπεκος.

ΚΕΦ. ε.

Η ἀλώπηξ οὐ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον δολερόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ θαλαττία πανοῦργός ἐστι. τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ οὐχ ὑφορᾶται, οὐδὲ μὴν φυλάττεται διὰ τὴν ἀκρασίαν τοῦτο. τοῦ δὲ ἀγκίστρου καταφρονεῖ καὶ πάνυ ἡ ἀλώπηξ. πρὶν ἢ γὰρ τὸν ἀσπαλιέα ἀνασεῖσαι τὸν κάλαμον, ἡ δὲ ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὁρμιὰν, καὶ νήχεται αὖθις. πολλάκις δ' οὖν καὶ δύο καὶ τρία κατέπιεν ἄγκιστρα· ὁ δ' ἁλιεὺς ἐκείνην οὐκ ἐδείπνησε περιοῦσαν τῆς θαλάσσης.

Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

ΚΕΦ. ϛ.

Αἱ χελῶναι, αἱ θαλάττιαι,

λάσωνται, ἐν τῇ γῇ τίκτουσι. τεκοῦσαι δὲ παραχρῆμα κατέχουσιν ἐν τῇ γῇ τὰ ᾠά, εἶτα ἐπιστρέψασαι, ὀπίσω, εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν νήχονται. εἰσὶ δὲ ἐς τοσοῦτο λογιστικαί, ὥστε ἐφ' ἑαυτῶν λογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς τῶν ᾠῶν συμπαγέντων, ζῷα γίνονται. ὑποστρέψασαι οὖν αὖθις εἰς τὸν χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, διώρυξαν τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς ἕπεσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσι.

partum in terra edunt. Enixę verò continuò defossis intra terram ouis reuertuntur ad loca cõsueta, natántque. Tantũ autem habent rationis, vt quadraginta dies numerare possint, intra quas fœtus concretis ouis in animalia iam euadit. Tunc redeuntes ad eundem locum, vbi reposuerant & absconderant suam sobolem, effodiunt terram, quam iniecerant, & illam iam sequi valentem secum abducunt.

Περὶ ἀγρίων συῶν.

ΚΕΦ. ζ.

Ἦσαν ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἅμα. οὗτοι γοῦν ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκύαμον φάγωσι, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, παρειμένους ἔχοντες οὕτως ἑαυτούς. εἶτα συρόμενοι ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τοὺς καρκίνους ἀναλέγουσι καὶ ἐσθίουσι

De Suibus agrestibus.

CAP. VII.

Sues agrestes non omnino sunt medicinæ & curationis imperiti. Itaque quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt, statim attrahunt posteriora, resolutione & paralysi affecta. Deinde, licet contracti, tamen ad aquas perueniunt, & ibi collectos cancros epulantur pro-

ptiſſimè, qui morbi remedium eis præſtans, & priſtinam valetudinem reſtituunt.

προθυμότατα. γίνονται δὲ οὗτοι τοῦ πάθους φάρμακον. καὶ ἐργάζονται ὑγιεῖς αὐτοὺς αὖθις.

De Phalangio.

CAP. VIII.

Phalangium ceruis tã eſt noxium, quàm hominibus: *ac ſi comederint cerui*, periculum eſt ne breui moriantur. At ſi guſtent hederam, morſus nihil adfert detrimẽti. Hederam verò ſylueſtrem eſſe oportet.

Περὶ φαλαγγίου.

ΚΕΦ. η.

Φαλάγγιον ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν ὅσον καὶ ἀνθρώποις· καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι διατραγόντα. ἐὰν μέντοι κιττοῦ γεύσωνται, ἠπίησεν αὐτοὺς τὸ δῆγμα οὐδέν. δεῖ δὲ εἶναι τὸν κιττὸν ἄγριον.

De Leone ægrotante.

CAP. IX.

Ægrotanti Leoni nulla poteſt alia medicina adhiberi quàm ſi comedat Simiam, id ei morbi remedium exiſtit.

Περὶ λέοντος νοσοῦντος.

ΚΕΦ. θ.

Λέοντα δὲ νοσοῦντα τὸν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὀνίνησι. φάρμακον δέ ἐστιν αὐτῷ τῆς νόσου, βρωθεὶς πίθηκος.

Quomodo Cretica Capra ſagittarum ictum in ſe ipſis curent.

CAP. X.

Cretenſes ſagittandi periti ſunt. Quare iaculis petunt capras, quæ in montium cacuminibus paſcuntur. Illæ verò percuſſæ, repentè comedũt herbam dictamnum, & ſimulac guſtarunt, iacula tota excidunt.

δικτάμνε.

Πῶς αἱ βεβλημέναι ἐν Κρήτῃ αἶγες θεραπεύονται.

ΚΕΦ. ι.

Οἱ Κρῆτές εἰσι τοξόται ἀγαθοί, καὶ οὖν καὶ τὰς αἶγας βάλλουσιν ἐπ' ἄκροις νεμομένας τοῖς ὄρεσιν. αἱ δὲ βληθεῖσαι παραχρῆμα τῆς † δικτάμνου βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασθαι, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βέλη ἐκπίπτει.

Oτι

Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦς.

ΚΕΦ. ια.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικωτάτων ζώων καὶ μῦες. γηρασάσης γὰρ οἰκίας ἤδη, καὶ μελλούσης καταλισθαίνειν, αἰσθάνονται πρῶτοι· καὶ ἀπολιπόντες τὰς μυωπίας τὰς αὑτῶν, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβάς, ᾗ ποδῶν ἔχουσιν ἀποδιδράσκουσι, καὶ μετοικίζονται.

Περὶ μυρμήκων.

ΚΕΦ. ιβ.

Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ μύρμηκες, ὡς ἀκούω, μαντικῆς τινα αἴσθησιν. ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμιεύσασθαι τὸν πυρὸν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστιν.

Quòd futurorum præsciũ mures.

CAP. XI.

Sunt verò etiam mures inter animalia vaticinandi maximè perita censendi. Nam quum domus aliqua consenuit, & ruinam iam minatur, primi sentiunt, & relictis suis foraminibus & pristinis habitationibus quantum contendere pedibus valent, fugiunt, aliúdque domicilium quærunt.

De formicis.

CAP. XII.

Formicæ etiam, sicut accipio, quendam futurorum sensum habent. Nam imminente fame mirum in modum sunt laboriosæ ad comportandum victum, & reponendum sibi frumentum, ac reliquos fructus, quibus vescuntur Formicæ.

De Gelone & eius Cane.

CAP. XIII.

Gelon Syracusius, per insomnium ictus fulmine, exclamauit, non tacita neque infirma voce, vt solet in somniis fieri, sed strenua tanquam grauissimè metu perculsus. At Canis, qui propè eum dormiebat vociferatione perturbatus, & * circũiens ipsum, vehementer & terribiliter latrabat. Hoc modo Gelon, somno simul solutus est, & metu liberatus.

* supra eum consistens.

Περὶ Γέλωνος.

ΚΕΦ. ιγ.

Ὁ Συρακούσιος Γέλων κατ' ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα, οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενὲς, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ' ἀνδρικῶς, ἅτε δεινῶς ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ κύων, ὃς περιὼν αὐτῷ παρεκάθευδεν, ἐκ τῆς βοῆς διεταράχθη, καὶ περιβὰς αὐτὸν ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν, καὶ σύντονον, καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τοῦ δέους ἀφείθη.

De Cygno.

CAP. XIV.

Aristoteles inquit, Cygnum pulchram multámque sobolem progignere. Sed & iracundiæ esse obnoxium. Sæpe igitur fieri vt ira commoti Cygni, pugnáque commissà, se mutuò perimát, idem ille affirmat, Cygnos cum Aquilis bellum gerere, verùm ita,

Περὶ κύκνου.

ΚΕΦ. ιδ.

Λέγει Ἀριστοτέλης τὸν κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολύπαιδα, ἔχειν γε μὴν καὶ θυμόν. πολλάκις γοῦν εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς ἀετοῖς, ἀμύνασθαί γε μὴν αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ

ἄρχειν

ἀρχὴν ἀδίκων. ὅτι δὲ εἰσὶ φιλῳδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. πεπίστευται δ' οὖν ὅτι ᾄδει, καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον ἐφωνότατον καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πέτονται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς οὐ κάμνει τὸ πτερόν.

vt iniuriam à se propulsent, non vt inferant priores. Cantandi studiosos esse, iam communi sermone peruulgatum est. Ego verò Cygnum nunquam audiui canere: fortasse neque alius. Creditur tamen canere: & tunc potissimum aiũt eorum cantum suauissimum & iucundissimum esse, quando ad vitæ finem deuenit. Traiiciunt autem pelagus, & per mare volant, indefesso alarum remigio.

Περὶ περιστερῶν.

ΚΕΦ. ιε.

Ἐκ διαδοχῆς φασὶν ἐπῳάζειν τὰς περιστεράς. εἶτα τῶν νεοττῶν γινομένων, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι † δι' ἀέρα * τοῦτο. τίκτει δὲ ὠὰ δύο ἡ θήλεια, ὧν τὸ μὲν πρότερον ἄρρεν ποιεῖ πάντως, τὸ δὲ δεύτερον, θῆλυ. τίκτουσι δὲ αἱ περιστεραὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔνθεν τοι καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνουσι. λόγος δέ τις

De Columbis.

CAP. XV.

Columbas successione perhibent ouis incubare: deinde pullis exclusis, masculus sputo eos aspergit, inuidiam auertens, (inquiunt) ne fascinationi sint obnoxij. Parit fœmina duo ouã quorum semper primũ maré producit, alterum fœminã. Pariunt omnibus anni partib. vnde per annum decies fœtum edunt. De

Had. Ius legit. δι' ἀφάς. *τοῦτον.

Ægypto ferunt in ea regione columbas duodecies parere. Aristoteles verò Peliadas Liuias diuersas esse à columbis asseuerat, quòd Columbæ sint maiores, Liuiæ verò minores: & Columbæ sint cicures, Liuiæ non item. Idem ille tradit, masculum non priùs fœminam inire, quàm osculum illi dederit, non enim admittere fœminas marium commercium, si vacuum sit osculo. Addit ad hæc etiam illa, quod fœminæ deficiente mare, seipsas mutuo conscendant: neque quicquam in se inuicem emittant: gignant tamen oua, è quibus non efficiuntur pulli. Quod si Callimacho fides est adhibenda, φάσσα Palumbus, πυράλλις, Pyrallis, περιστερὰ Columba, τρυγὼν Turtur, nihil habent inter se similitudinis. De India dicunt quòd habeat Columbas colore luteas. Charon verò Lampsacenus affirmat, circa Athon visas esse

προείεισιν αἰγύπτιος, λέγων δωδεκάκις τὰς ἐν αἰγύπτῳ τίκτειν. λέγει δὲ Ἀριστοτέλης καὶ διάφορον εἶναι τὴν περιστερὰν τὴν πελειάδα, καὶ τὴν μὲν γὰρ περιστερὰν εἶναι μείζονα. τὴν δὲ πελειάδα βραχυτέραν. καὶ τὴν μὲν περιστερὰν τιθασσὸν εἶναι, τὴν δὲ, οὐ. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, μὴ πρότερον ἐπιβαίνειν τὸν ἄρρενα τῇ θηλείᾳ, πρὶν ἢ φιλήσει αὐτήν· μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν τοῦ φιλήματος ἔρημον. προστίθησι τούτοις δὲ κἀκεῖνα, ὅτι καὶ αἱ θήλειαι ἀλλήλας ἀναβαίνουσιν, ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. καὶ οὐδὲν μὲν εἰς ἀλλήλας προΐενται. τίκτουσι δὲ ᾠὰ ἐξ ὧν νεοττοὶ οὐ γίνονται αὐτοῖς. εἰ δέ τι Καλλιμάχῳ χρὴ προσέχειν, φάσσαν, καὶ πυραλλίδα, καὶ περιστερὰν, καὶ τρυγόνα, φησὶ, μηδὲν ἀλλήλαις ἐοικέναι. ἰνδοὶ δέ φασι λόγοι, περιστερὰς ἐν ἰνδοῖς γίνεσθαι μηλίνας τὴν χρόαν. Χάρων δὲ ὁ λαμψακηνὸς περὶ τὸν ἄθων φανῆναι περιστε-

ρας

μὰς λευκὰς λέγῃ, ὅτε ἀπώλοντο αἱ τῶν περσῶν τριήρεις, περικάμπτουσαι τὸν ἄθω, ἐν ἔρυκι δὲ τῆς σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς ἀφροδίτης ναὸς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸς θύουσιν οἱ ἐρυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν ἀφροδίτην εἰς λιβύην ἀπὸ τῆς σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὥσπερ οὖν τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι. κατά γε μὴν τὸν λοιπὸν χρόνον πάμπολύ τε πλῆθος τῶν δὲ τῶν ὀρνίθων ἐπιπολάζειν τῷ ναῷ τῆς θεοῦ ὁμολογεῖται. ἀχαϊκοὶ δὲ αὖ πάλιν λέγουσι λόγοι, ὅτι τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστερὰν, ἐρασθέντα παρθένου, φθίας ὄνομα, ἐν αἰγίῳ δὲ ᾤκει ἡ φθία αὕτη.

Columbas candidas, quũ ibi triremes Persarum quæ prætèrlegebant Athon, perirent. In Eryce verò Siciliæ, vbi templũ Veneris est venerandum & sanctum, quum certo tempore offerunt Anagogia sacrificia Erycini, & Venerem è Sicilia soluere in Libyam affirmant, eu nescunt ex eo loco columbæ, quasi cũ dea simul discedant. Reliquo verò tempore, ingentem earundem auiũ copiam, circa deæ templum abundare constat. Insuper Achiui commemorant, Iouem ipsum in figuram Columbæ versum esse, quum amaret Pithiam virginem habitantem in Ægio.

Περὶ Σωκράτους ὅτε τὸ κώνειον ἔπιεν.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ὅτε ἧκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου, καὶ ἔδει Σωκράτην ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δεσμωτήριον Ἀπολλόδωρος ὁ τοῦ Σω-

De Socrate, quum cicutam biberet.

CAP. XVI.

Quum rediisset nauis è Delo, iámque Socrati moriendum esset, accedens in carcerem Apollodorus Socratis ami-

eus, tulit ei tunicam ex preciosa lana, pulchréque textam, simile item pallium: & rogauit, vt indutus tunica, amictúsque pallio, sic demum venenum biberet. Dicebat enim eum magnificæ sepulturæ non expertem fore, si in iis mortem obiret: sic enim nō prorsus indecorè cum ornatu mortuum appariturum. Hæc ad Socratem Apollodorus. At ille non passus est, sed dixit ad Critonem, Simmiam, & Phædonem: Quam verò præclaram opinionem de nobis habet Apollodorus, si sperauit, post propinationem, ab Atheniensibus factam & veneni absorptionem, se adhuc visurum esse Socratem. Nam si putat eū, qui paulò pòst ad pedes stratus iacebit, esse Socratem, certum est me ab ipso non cognosci.

κράτους ἑταῖρος, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελῆ, καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο, καὶ ἠξίου ἐνδύντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοιμάτιον περιβαλλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον. ἔλεγε γὰρ αὐτῷ καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρήσειν, εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι· καὶ γὰρ οὖν καὶ † περικεῖσθαι σὺν τῷ κόσμῳ τὸν νεκρὸν οὐ πάνυ τι ἀδόξως. ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἔφη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα, καὶ Σιμμίαν, καὶ Φαίδωνα· καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴγε † αὐτὸ πεπίστευκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα, ἔτι † οὕτως ὄψεται Σωκράτην. εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐρριμμένον ἐν ποσὶ, καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστι με οὐκ εἰδώς.

περικείσεσθαι. αὐτός. ὄντως.

Περὶ τῶν σμικροτάτων τεθρίππων, καὶ ἐλεγείου.

ΚΕΦ. ιζ.

Ταῦτα ἄρα ἐςὶ τὰ θαυμαζόμενα Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου, καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμονίου, τὰ μικρὰ ἔργα. τεθρίππα μὲν ἐποίησαν ὑπὸ μυίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίστιχον ἐλεγεῖον χρυσογραμμάσιν ἐπέγραψαν. ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. τί γὰρ ἄλλο ἐςὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα.

De minutißimis quadrigis & elegeio.

CAP. XVII.

Hæc sunt opera Myrmecidæ Milesij, & Callicratis Lacedæmonij, quæ propter nimiam exilitatẽ in admiratione habentur. Quadrigas fecerunt, quæ sub musca possent abscondi, & in sesamo distichon elegeium litteris aureis inscripserunt. Quorum sanè neutrum, mea sententia, laudauerit sapiens. Quid enim hæc aliud sunt, quàm vana temporis iactura?

Περὶ τρυφωσῶν γυναικῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Πῶς δὲ οὐ διέρρεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς στεφάνην ἐπετίθεντο ὑψηλήν, τοὺς δὲ πόδας σανδάλοις ὑπεδοῦντο. ἐκ δὲ τῶν ὤτων αὐταῖς ἐνώτια μακρὰ ἐπεκρέματο. τῶν δὲ χιτώνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχρι τῶν χειρῶν

De mulieribus luxuriosis.

CAP. XVIII.

Nunquid verò pleræque *antiquarum* mulierum, luxu diffluxere? quę corollam sublimem capiti imponebant, pedes verò sandaliis induebant, ex auribus longas inaures dependentes habebant. Tunicarum verò eã partem, quæ est ab hu-

meris vsque ad manus non consuebant, sed cõtinuis fibulis aureis & argenteis constrinxere. Atque hæc antiquissimæ *mulieres* faciebant. Atticarum verò mulierum delitias Aristophanes recenseat.

De Sybaritarum, Colophoniorum & Corinthiorum luxu.

CAP. XIX.

Dictum vulgare, & in omnes homines euulgatum, ait Sybaritis, & ipsi Sybari nimium luxum exitialem fuisse. Ego verò, ea in medium proferam, quæ vulgo cognita non sunt. Colophoniis etiam ipsis ferunt intolerandam luxuriam perniciem & interitum attulisse. Etenim etiam illi splendidis vestibus superbiebant: & intemperantia mensæ supra modum abutentes, ad iniurias cõtumeliásque procliues erant. Ad hæc Bacchiadarum regnum apud Corinthios quum ad summum potentiæ gradum peruenisset, tamen per immoderatam luxuriam dissolutum est.

ὐ συνέῤῥαπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς, ἢ ἀργυραῖς συνέχοντι κατελαμβανον. καὶ ταῦτα αἱ πάνυ παλαιαί. τὴν δὲ ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφὴν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

Περὶ τῆς Συβαριτῶν, καὶ Κολοφωνίων, ἢ Κορινθίων τρυφῆς.

ΚΕΦ. ιθ.

Ο μὲν δημώδης λόγος, καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας, λέγει συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ συβάρει αἰτίαν τῆς ἀπωλείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφήν. ἃ δὲ οὐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνώριμα, ταῦτ' ἐγὼ ἐρῶ. κολοφωνίους φασὶ, καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τρυφὴν ἀπολέσθαι. καὶ γὰρ τοι ἢ οὗτοι ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ, καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν χρώμενοι ὕβριζον. ἢ ἡ τῶν βακχιαδῶν δὲ τῆς ἐν κορίνθῳ ἀρχῆς, ὅτι μέγα δυνάμεως προηχθεῖσα, ὅμως διὰ τὴν τρυφὴν τὴν ἔξω τοῦ μέτρου, ἢ αὐτὴ κατελύθη.

Περὶ Διονυσίου συλήσαντος τὰ τῶν θεῶν.

ΚΕΦ. κ.

Διονύσιος ἐξ ἁπάντων τῶν ἐν συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. τοῦ δὲ ἀγάλματος τοῦ Διὸς περιεῖλε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν κόσμον, † ὅσον ἦν φασι, χρυσίου πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. ὀκνούντων δὲ τῶν δημιουργῶν ἅψασθαι, ὁ δὲ πρῶτος ἐκρουσε τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραι τινα αὐτό. πλεύσας δὲ εἰς Τροιζῆνα, τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Λευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα. τὴν παρακειμένην ἀργυρᾶν τῷ Ἀπόλλωνι τράπεζαν κελεύσας ἀφελεῖν, ἀγαθοῦ δαίμονος τοῦ θεοῦ διδόντος φέρουσιν.

De Dionysio sacrilegia patrante.

CAP. XX.

Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Statuam Iouis vestitu & omnibus ornamentis spoliauit, quæ octoginta quinque auri talentis æstimabantur. Et quum statuam operariis publicis attingere religiosum esset, ipse primus manum iniecit. Deprædatus est etiam simulacrum Apollinis, aureis cincinnis prædicum, quos abradere aliquem iussit. Inde nauigans in Trœzene, vniuersas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Mensam etiam argenteam astantem Apollini iussit auferri, super qua bonus Genius propinabat.

ὅσος.

Ismeniæ sine turpitudine Persarum regem adorauit.

Ισμηνίας αἰσχύνης χωρὶς τῶς Περσῶν βασιλεῖ προσκύνησιν.

CAP. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Ismeniæ Thebani sapientissimum & planè Græcum factum silentio præterire nullo modo possum. Is patriæ causa legatione ad regem Persarum süscepta, venit, & voluit ipse de suo negotio regem cõuenire. Tribunus itaque militum, cuius officium erát, res nunciatas ad regem deferre, & admittendos ad eum introducere: verũ, ô Thebane hospes, dicebat (hæc autem ioco loquebatur per interpretem: nomen erat tribuno Tichraustes) lex est apud Persas recepta, vt is qui in conspectum regis venit, non antè sermonem cum eo conferat, quàm eum adorauerit. Quòd si igitur vis ipse eum adire, necesse est, vt quod lex iubet, peragas: Sin minus, idem tibi etiam per nos præstabitur, quáuis

Ισμηνίου τοῦ Θηβαίου σοφὸν ἅμα, καὶ ἑλληνικὸν, ἐκ δὲ ἀποκρυψάμενον ἔργον πρεσβεύων οὗτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τὴν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς ὑπὲρ ὧν ἧκεν ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ, ἔφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλίαρχος, ὁ δὲ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων. Ἀλλ᾽ ὦ ξεῖνε Θηβαῖε ἔλεγε δὲ ταῦτα παίζων δι᾽ ἑρμηνέως Τιθραύστης δὲ ἦν ὄνομα τῷ χιλιάρχῳ· νόμος ἐστὶν ἐπιχώριος Πέρσαις, τὸν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθόντα τοῦ βασιλέως, μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. εἰ τοίνυν αὐτὸς διὰ σαυτοῦ συγγενέσθαι θέλεις αὐτῷ, ὥρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν· εἰ δὲ μὴ, τὸ αὐτό σοι τοῦτο καὶ δι᾽ ἡμῶν ἀνυσθήσεται, καὶ μὴ προσκυνήσαν-

πι. ὁ τοίνυν Ισμηνίας, Αγε με, εἶπε. καὶ προσελθὼν, καὶ ἐμφανὴς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιῃρημένος τὸν δακτύλιον, ἔρριψεν ἀδήλως παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν, καὶ ταχέως ἐπικύψας, ὡς δὴ προσκυνῶν, πάλιν ἀνείλετο αὐτὸν, καὶ δόξαν μὲν ἀπέστειλε τῷ Πέρσῃ προσκυνήσεως, οὐ μὴν ἔδρασεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνην φερόντων. πάντα οὖν ὅσα ἠβουλήθη κατεπράξατο, οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου.

tu non adoraueris. Ismenias verò, Deduc me, ait. Quum autem accessisset, & in fa iem regis ventũ esset, annulum, quem gestabat, è digito detractum, clàm abiecit ad pedes, confestímque procumbens, tanquam adoraret, sustulit eum iterũ, & opinionem quidem adorationis Persarum regi præstitit: nihil tamẽ commisit, quod ignominiosum aut indecorum foret Græcis. Quicquid igitur petiit, impetrauit, neque quicquam à Persa ei denegatum est.

Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν βασιλέως τοῖς πρεσβευταῖς.

ΚΕΦ. κβ.

Munera quæ Persarum reges legatis soliti sunt largiri.

CAP. XXII.

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλέως διδόμενα τοῖς παρὰ αὐτὸν ἥκουσι πρεσβευταῖς, εἴτε παρὰ τῶν ἑλλήνων ἀφίκοντο εἴτε ἑτέρωθεν, ταῦτ᾽ ἦν. τάλαντον μὲν ἑκάστῳ Βαβυλώνιον ἐπισήμου ἀργυρίου. τάλαντα δὲ, φιάλαι δύο ἀργυραῖ. δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώ-

Munera, quæ rex dono dabat, venientibus ad se legatis, siue ij ex Græcia, siue aliunde aduenissent, hæc erant. Vnicuique talentum Babylonicum argenti † præstantissimi. Talenta verò, duæ fuerunt argenteæ phialæ. Conficit autem talentum Babylonicũ * septua-

† signati forte. Locus est obscurus.

* septua- Poll'

ginta duas minas Atticas. Item armillas, & acinacem dabat, & torquē: vniue: sa hæc mille Daricis æstimata. ad hæc stolam Medicam, quā Doryphoricam appellant.

νιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς, ψέλλιά τε δὲ ἀκινάκην ἐδίδου, δὲ στρεπτόν. χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα δὲ στολὴν ἐπ' αὐτοῖς Μηδικὴν, ὄνομα δὲ τῇ στολῇ † δωρυφορική.

δορυφορική.

De Gorgia & Protagora.

CAP. XXIII.

Veterum Græcorum ætate, summa gloria floruerunt, Gorgias Leontinus Philolai filius, & Protagoras filius Democriti. Sapientia verò tantum abfuerunt quātum à viris pueri. Videtur enim hominum opinio non nimis acutè aut cernere, aut audire. Quam ob causam sæpenumero fallit & tum ad gratiam blanditur, tum etiam mendacia spargit.

Περὶ Γοργίου, καὶ Πρωταγόρου.

ΚΕΦ. κγ.

Ἐν τοῖς Ἕλλησι, τοῖς πάλαι, μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου. δὲ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. τῇ δὲ σοφίᾳ τοσοῦτον ἐλείποντο, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες. ἔοικε γὰρ πῶς ἡ δόξα μὴ πάνυ τι ἀκριβὲς μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκούειν. ἔνθεν τοι τὰ πολλὰ σφάλλεται καὶ τὰ μὲν καταχαρίζεται τὰ δὲ ψεύδεται.

De contentione Herculis & Leprea.

CAP. XXIV.

Glaucon, filius Neptun ex Astydameia filia Phorbātis, genuit filium

Περὶ φιλονεικίας Ἡρακλέους, καὶ Λεπρέου.

ΚΕΦ. κδ.

Γλαύκων ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φόρβαντος, γίνεται παῖς Λεπρέας· ὃς ἀπὸ ἑαυτοῦ συνε-

συμβουλεύσαντι τῷ Αὐγέᾳ, δῆσαι τὸν Ηρακλῆ, ὅτε αὐτὸν ἀπήτει τὸν ὑπὲρ τῶν ἄθλων μισθὸν Ηρακλῆς. καὶ οὕτως, οἷα εἰκὸς, πολέμιος ἦν τῷ Ηρακλεῖ ὁ Λεπρέας, ἐκ τῆς τοιαύτης συμβουλῆς. χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ ἐκ τοῦ Διὸς παῖς εἰς Καύκωνας ἀφίκετο. δεηθείσης δὲ τῆς Ἀστυδαμείας, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ὁ Ηρακλῆς ἔχθραν. φιλονεικία δ' οὖν αὐτοῖς ἐμπίπτει νεανικὴ, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις, περὶ δίσκου, καὶ περὶ ὕδατος ἀντλήσεως, καὶ τίς καταδειπνήσαι ταῦρον πρότερος· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττᾶται Λεπρέας. καὶ ὑπὲρ πολυποσίας ἀγὼν αὐτοῖς ἐγένετο καὶ ἐνταῦθα πάλιν ὁ Ηρακλῆς ἐκράτει. διανάμενος δὲ ὁ Λεπρέας λαβὼν ὅπλα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται τὸν Ηρακλῆ. καὶ οὕτω καὶ ἔτισε δίκας ὑπὲρ τῆς παρ' Αὐγέᾳ, μαχόμενος γὰρ ἀπεθνήσκει.

nomine Lepreã: qui Augeæ consilium dedit, de vinciẽdo Hercule, quum certaminis & laborum suorum mercedem ab eo repeteret. Proinde vt verisimile est, exosus Herculi Lepreas erat ex hac cõsultatione. Interiecto deinde tẽpore, Iouis fi i⁹ ad Caucones proficiscitur. intercedente autem per obtestationes Astydameia, Hercules simultates, quas cum Leprea, exercebat, dissoluit. Iuuenilis igitur quædã æmulatio inter hos accidit, vt disco mutuò contenderent, & aquarum exhaustione, & vter prior taurum comedere posset. In quib. omnibus superatur Lepreas. Et inde certamẽ aliud ortum inter eos est vter bibẽdo plus posset: è quo rursum inferior discessit Lepreas. Tandẽ ira & indignatione cõmot⁹ sũptis armis ad solitariã pugnam Herculẽ prouocat. Persoluit igitur pœnas eorum quæ cum Augea tractauerat: pugnando enim interfectus est.

De magnificentia Alexandri in Phocionem, & contra Phocionis in Alexandrum.

C. XXV.

Alexander Philippi filius, siue quis mauult Iouis, id enim mea nihil refert, soli Phocioni, vt aiunt, Atheniensium duci, quum scriberet, χαίρειν, id est salutem apposuit. Adeò Phocion Macedonis animum sibi deuinxerat. Insuper etiam centum argenti talenta misit ei, & quatuor ciuitates nominauit, quarum quamcumque libitum esset deligere iussit, vt eius census & reditus in suam & propriam vtilitatem conuertere. Erant autem ciuitates, Cius, Elæa, Mylasa, Patara. Atque hæc Alexander liberaliter & magnificè. Verùm magnificentius longè Phocion, qui quum neq. argentũ, neque ciuitatẽ accipere vellet: tamẽ ne planè promissa Alexandri nihili facere & contẽnere videretur, hac re eum honorauit: Eos qui in arce Sar-

Περὶ Αλεξάνδρου μεγαλοφροσύνης εἰς τὸν Φωκίωνα, καὶ τούτου εἰς ἐκεῖνον.

ΚΕΦ. κε.

Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου, εἰ δέ τῳ δοκεῖ ὁ τοῦ Διὸς, ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν διαφέρει. Φωκίωνι μόνῳ φασὶ, τῷ Αθηναίων στρατηγῷ γράφων, προσετίθει τὸ χαίρειν. οὕτως ἄρα ᾑρήκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φωκίων. ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμψεν ἑκατὸν, καὶ πόλεις τέσσαρας ὠνόμασεν, ὧν ἠξίου μίαν ἣν βούλεται, προελέσθαι αὐτὸν, ἵνα ἔχῃ καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους. ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αἵδε, Κίος, Ελαία, Μύλασα, Πάταρα. ὁ μὲν οὖν Αλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς. ἔτι γε μὴν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μήτε τὸ ἀργύριον προσιέμενος, μήτε τὴν πόλιν. ὡς δὲ μὴ δοκοίη πάντη ὑπερφρονεῖν τοῦ Αλεξάνδρου, ἐτίμησεν αὐτὸν κατὰ τοῦτο, τοὺς ἐν τῇ

ἄκρα, τῇ ἐν Σάρδεσι, δεδεμένους ἄνδρας ἠξίωσεν αὐτὸν ἀφεῖναι ἐλευθέρους αὐτῷ, Ἐχεκρατίδην τὸν σοφιστὴν, καὶ Ἀθηνόδωρον τὸν Ἱμεραῖον, καὶ Δημάρατον †. ἀδελφοὶ δὲ ἄρα ἦσαν οὗτοι Ῥόδιοι.

dis captiui tenebantur liberos sibi dimitti rogauit, Echecratidē sophistā, Athenodorū †Himereū, & Demaratum, qui duo fratres erant, & Rhodij.

Himera Sicilia vrbs est & fluuius. quomodo igitur vtriq. erunt Rhodij?

Περὶ Ἀγλαΐδος τῆς ἀδδηφάγου.

ΚΕΦ. κϛ.

Γυναῖκα ἀκούω σαλπίσαι, καὶ τοῦτο ἔργον ἔχειν ἅμα καὶ τέχνην, Ἀγλαΐδα ὄνομα, τὴν Μεγακλέους παῖδα. περιέθετο δὲ εἶχε κόμην καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁμολογεῖ Ποσείδιππος ταῦτα. δεῖπνον δὲ ἦν ἄρα αὐτῇ, κρεῶν μὲν μναῖ δώδεκα, ἄρτων δὲ χοίνικες τέσσαρες, ἔπινε δὲ οἴνου χόα.

De Aglaide multiuora

CAP. XXVI.

Fœminam audio tuba cantasse, eiusque hoc institutum vitæ atque artem fuisse, nomine Aglaidem, filiam Megaclis. Comam habebat appositiam, & cristam in capite, vt testatur Posidippus. Consumebat hæc in vna cœna, duodecim minas carnium, & quatuor chœnices panum, bibebat congium vini.

Cas. addit ex Plutarcho καὶ Σπάρτωνα.

Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν.

ΚΕΦ. κζ.

Ἀδδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι, Πιτυρέα † Φρύγα, καὶ * Κάμβητα † Λυδὸν, καὶ * Θῦον

De voracitate multorū.

CAP. XXVII.

Voraces supra modum referunt fuisse, Pityreum Phrygem, Cambetem Lydum, Thyum

Cas. legit. Κάαβλητα, Θοῦν,

χηπείλαν Paphlagonem, Charidã, Cleonymum Pisandrũ, Charippum, Mithridaté Põticum. Calamodrum Cyzicenum, Timocreõtem Rhodium, pugilem simul & poëtam, Cantibarim Persam, Erysichthoné Myrmidonis filiũ, qui ob eam causam etiã † asinus est appellatus. Dicitur auté in Sicilia templum existere Voracitati sacrum, & Cereris frumentariæ simulacrum. Testatur etiam Alcman poëta se fuisse voracissimum. Et Anaxilas comicus dicit, Ctesiam quendam immodicæ voracitatis fuisse.

Καλαμόδρυν. Canthon.

τὸν παφλαγόνα, καὶ * Χαρίδαν, καὶ Κλεώνυμον, καὶ Πίσανδρον, καὶ Χάριππον, καὶ Μιθριδάτην, τὸν ποντικὸν, καὶ * Καλαμόδρυν τὸν Κυζικηνὸν, καὶ Τιμοκρέοντα τὸν ῥόδιον τὸν ἀθλητὴν ἅμα καὶ ποιητὴν Καντίβαριν τὸν πέρσην, καὶ Ερυσίχθονα τοῦ Μυρμιδόνος. ἐνδεῦθεν τοι καὶ κάνθων ἐκλήθη οὗτος. λέγεται δὲ ἐν Σικελίᾳ Αδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ σιτοῦς ἄγαλμα Δήμητρος. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Αλκμαὶν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. καὶ Κτησίαν δὲ φησί τινα Αναξίλας ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς πολλὰ ἐσθίειν.

De obsoniis quæ apud Rhodios sunt in precio.

Περὶ τῶν παρὰ Ροδίοις τιμωμένων ὄψων.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Ego verò Rhodiam opinionem vobis cõmemorabo. In Rhodo, aiũt, si quis pisces intueatur, corúmque admiratione ducatur, sitque supra omnes alios pisciũ amans eum populares quasi liberalé cõmendant. Quibus vero magis arridet carniũ esus, iij agrestes &

Αλλὰ ἐγώ γε ὑμῖν ἐθέλω εἰπεῖν ῥόδιον δόξαν. ἐν Ρόδῳ φασὶ, τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτοὺς, καὶ ὄντα τῶν ἄλλων ὀψοφαγίστατον, ἀλλὰ τοῦτόν γε ὡς ἐλευθέριον ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐπαινεῖσθαι, τὸν γὰρ μὴν εἰς τὰ κρέα ἀπονεύοντα, ὡς φορτι-

φυτικὸν καὶ γάστρον διαβάλλουσι Ῥόδιοι. εἴτε δὲ ἐκεῖνοι ὀρθῶς, εἴτε ἐκεῖνοι φλαύρως, ὑπερορῶ τοῦτο ἐξετάζειν.

ventres calumniæ cau sa apud Rhodios audiunt. Verùm hinc an illi rectè maléve faciát, id verò inquirere parùm curo.

Ὅτι ὄϊς λέοντα ἔτεκεν.

ΚΕΦ. κθ.

Λέγουσι Κῷοι παῖδες, ἐν Κῷ τεκεῖν ἔν τινι ποίμνῃ Νικίππου τοῦ τυράννου ὄϊν. τεκεῖν δὲ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. καὶ ἦν τὸ σημεῖον τοῦτο τῷ Νικίππῳ τὴν τυραννίδα τὴν μέλλουσαν αὐτῷ μαντεύσασθαι, ἰδιώτῃ ἔτι ὄντι.

Quòd ouis leonem fuerit enixa.

CAP. XXIX.

Coi dicunt, in pascuis Nicippi tyranni ouem peperisse: Peperisse verò non agnum, nec agnam, sed leonem. Atque id Nicippo, qui tũ priuatã adhuc vitã agebat, futuram tyrannidẽ portendisse.

Ὅτι Γαλέτης οὐ μᾶλλον διὰ τὴν μορφὴν ἢ διὰ τὴν σύνεσιν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου λίαν ἠράσθη.

ΚΕΦ. λ.

Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον εἶχε Γαλέτην ὄνομα, ἰδεῖν κάλλιστον. ἀμείνων δὲ ἦν ἄρα τοῦ μειρακίου γνώμη τῆς μορφῆς. πολλάκις γοῦν αὐτῷ καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρτύρει, καὶ ἔλεγεν· ὦ ἀγαθὴ κεφαλή, κακοῦ μὲν οὐδεπώποτε οὐδενὶ γέγονας αἴ-

Galetem non ob formam magis, quam prudentiam à Ptolemæo fuisse adamatum.

C. XXX.

Ptolemæus rex amasiũ habebat Galetem, pulcherrima forma præditum. Animus verò iuuenis longè formã superabat, per sæpe igitur etiam Ptolemæus testimoniũ ei perhibebat, inquiens, O benignum caput. Nulli tu vnquam vllius auctor incommodi, fui-

sti, sed contrà multis multa bona procurasti: Hic aliquando cum Rege adolescens equitabat. Quum verò procul aliquos ad supplicium trahi videret, non oscitanter in hæc verba regem affatus est: Sed, ô rex, inquit ad Ptolomæum, quandoquidem prospera quadam sontium istorum fortuna, in equis nunc sumus, age, si tibi gratum est, calcaribus admotis & velociùs persequentes appareamus miseris quasi Dioscuri saluatores, & opiferi salutem ferentes, quod communi prouerbio de his diis vulgatum est. Ille verò maximam voluptatem capiens ex eius bonitate, & propensum ad misericordiam animum amplectens, tum nocentes seruauit, tum amoris vim, quo eum deperibat, confirmauit & auxit.

τιος, πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ προυξένησας. ὁ μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ μειράκιον. ἰδὼν δὲ πόρρωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ, οὐ ῥᾳθύμως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὦ βασιλεῦ, ἐπεὶ κατά τινα δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθὸν, ἐπὶ ἵππων ἐτύχομεν ὄντες, φέρε, εἰ σοὶ δοκεῖ, τὴν ἔλασιν ἐπιτείναντες, καὶ συντονώτερον ἐπιδιώξαντες Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες ἔνθα, καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων. ὁ δὲ ὑπερησθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοίκτιρμον ὑπερφιλήσας, καὶ ἐκείνους ἔσωσε, καὶ ἐπὶ πλέον προσέθηκε τὸ φίλτρον τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος.

Lex Persarum, de ferendis Regi muneribus.

Περσικὸς νόμος, περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ.

CAP. XXXI.

Legem habent Persæ,

ΚΕΦ. λα.

Νόμος ἐστὶ Περσικὸς οὐ

ἐκ τοῖς μάλιστα ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος, ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, καὶ πάντες αὐτῷ Πέρσαι, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος προσκομίζει, ἅτε δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ περὶ γῆν πονούμενοι, καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες, οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βοῦς, ἢ οἶς, ἢ δὴ σῖτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. παρεξιόντι δ' αὐτῷ, καὶ παρελαύνοντι, ταῦτα ὑπὸ ἑκάστου πρόκειται, καὶ ὀνομάζεται δῶρα καὶ δοκεῖ τούτῳ. οἱ δὲ ἔτι τούτων ἐνδέστεροι τὸν βίον, γάλα, καὶ φοίνικας αὐτῷ, καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ τρωκτὰ ὡραῖα, καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶν ἐπιχωρίων.

Περὶ δεδωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ.

ΚΕΦ. λβ.

Λόγος οὖν καὶ οὗτος Περσικός. φασὶν ἄνδρα Πέρσην, ᾧ ὄνομα ἦν Σιναίτης, πόρρω τῆς ἐπαύλε

quę vna ex omnibus obseruantissimè ab illis colitur. Quum rex in Persia equitat, omnes ei Persæ singuli pro suis facultatibus munera offerunt. Nam qui agriculturæ dediti sunt, & terrę colendæ operam nauát, & qui sua manu laborát opifices, neque nimis attrita & vilia neque nimis preciosa & magnifica donát, sed aut boues aut oues: nonnulli etiá frumentum, siue vinum. Prætereequitanti autem ipsi hæc à singulis apponuntur, & munerũ nomine vocantur, qua appellatione etiam ipse recipit. Qui vero sunt his pauperiores, lac, palmas, & caseum ferunt, maturaque bellaria & alias primitias fructuũ, qui in regione nascuntur.

De aqua regi Persarum dono data.

CAP. XXXII.

Hæc etiam historia Persica est. Ferunt hominem Persam, nomine Sinetam, procul à suo

tugurio, factum obuiam Artaxerxi, qui Mnemon cognominabatur, & interceptum, metu legis se ipsum cruciasse, atque verecundia regis. Quum verò, quid in præsentia faceret non haberet, aiũt molestè patientem se ab aliis Persis officio superari, neque committere volentem, vt ipse solus donis non ferentis infamis esset, ad præterfluentem proximè fluuiũ, nomine Cyrum, summa celeritate accurrisse, & è vestigio procumbentem, aquam vtraque vola hausisse, & sic regem alloquutum esse: O rex, inquit, Artaxerxa regnes in æternum. Nunc ego prout possum, & quomodo possum te munere dono, vt non indonatus, quantum ad me attinet, & quantum in me est, prætereas. Honoro autẽ te Cyri aquis. Quòd si ad stationem tuam veneris, ego domo mea, quantũ meæ facultates patiẽtur, pretiosissima & optima ferens, te honorabo: & forsitan haud cedã

ὡς τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἀρταξέρξῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Μνήμονι, ἀπολειφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. οὐκ ἔχων δὲ ὅτι χρήσεται τῷ παρόντι, ἡττηθῆναι τῶν ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄτιμος δόξαι, τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα. ἀλλ' οὗτός γε πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν πλησίον παραῤῥέοντα, ᾧ Κῦρος ὄνομα, ἐλθὼν δρόμῳ σπουδῇ, καὶ ἧ ποδῶν εἶχε μάλιστα ἐπικύψας, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἀρυσάμενος τοῦ ὕδατος, βασιλεῦ (φησὶν) Ἀρταξέρξη, δι' αἰῶνος βασιλεύοις. νῦν μὲν οὖν σε ὅπη τε, καὶ ὅπως ἔχω τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραστος τό γε ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ παρέλθῃς. τιμῶ δέ σε Κύρου ποταμοῦ ὕδατι. ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν σταθμὸν τὸν σὸν παραγένῃ οἴκοθεν ὡς ἂν ἔνι μάλιστα † ἑαυτοῦ κράτιστα καὶ πολυτελέστατα, χωρήσαι μὴ οὕτω τιμήσω σε, καὶ δὴ

οὐδὲν ἐλάττων γνώριμον τινὸς τῶν ἄλλων τῶν ἤδη σε δεξιωσαμένων τοῖς δώροις. Ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀρταξέρξης ἥσθη, καὶ δέχομαι ἡδέως (φησὶν) ἄνθρωπε τὸ δῶρον, καὶ τιμῶ γε αὐτὸ τῶν πάνυ πολυτελῶν, καὶ ἰσοστάσιον ἐκείνοις λέγω· πρῶτον μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ τὸ πάντων ἄριστον, δεύτερον δὲ ὅτι Κύρου ὄνομα ἐν ἑαυτῷ φέρει. καὶ σὺ δέ μοι καταλύοντι, ἐν τῷ σταθμῷ πάντως ἐπιφάνηθι. ταῦτα εἰπὼν προσέταξε τοῖς εὐνούχοις λαβεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον· οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες, εἰς χρυσῆν φιάλην ἐδέξαντο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. ἐλθὼν δὲ ἔνθα κατέλυεν ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε τῷ ἀνδρὶ τῷ Πέρσῃ στολὴν Περσικὴν, καὶ φιάλην χρυσῆν, καὶ χιλίους δαρεικούς. καὶ προσέταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ εἰπεῖν τῷ λαμβάνοντι, κελεύει σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν τούτου τοῦ χρυσίου εὐφραίνειν τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν, ἐπεὶ καὶ σὺ τὴν ἐκείνου εὔφρανας, μὴ αὐτὴν ἀγέραστον, μηδὲ

cuiquam illorũ, qui nũc te muneribus venerantur & excipiunt. Artaxerxes hac re delectatus, Ego verò, inquit, ô homo, grato animo munus tuum accipio, & in pretiosissimis numero, & illis æquale ac par esse dico: primùm quoniam aqua rerum omnium est optima: deinde quoniã Cyri nomen præ se fert. Et prorsus volo, vt mihi diuerteti in statione appareas. Hæc loquutus mandauit Eunuchis, vt munus ab eo reciperent: qui sine mora accurrentes, in auream phialã de manibus eius aquam exceperũt. Rex verò, quum ad diuersorium suũ peruenisset, misit homini stolam Persicam & phialam auream, atq. mille Daricos. Simulque ferẽtem ea dicere iussit: Iubet te Rex animum tuum isto auro oblectare, quoniam ipsius quoque mentem voluptate affecisti, qui non indonatum neque inhonoratũ

præterire paſſus ſis: ſed quemadmodum neceſſitas patiebatur, ita ſis veneratus: Vult etiam, vt hac phiala aquam ex illo fluuio hauſtam bibas.

De inſigni malo punico eidem regi donato.

CAP. XXXIII.

Miſes Artaxerxi per Perſidem equitanti malum punicum maximũ obtulit in vanno. Rex magnitudinem eius admiratus, interrogauit, & quonam paradiſo depromptum hoc donum mihi adfers? illo verò reſpondente, domo ſua & ex ſuis agris: gauiſus rex ſupra modum, miſſis regiis muneribus virũ ornauit, & per Solem, inquit, iſte homo tali curatione & diligentia poterit etiam ciuitatem, meo quidem iudicio, ex parua ampliorem reddere. Videtur autem hic ſermo innuere omnes res cura & continua ſollicitudine & indefeſſo labore, meliores & præſtantiores quàm natura

ἄτιμον ἰάσαι, ἀλλ' ὡς ἤδη ἐχώρει ταύτῃ τιμήσας. βούλεται δέ σε καὶ τῇ φιάλῃ ταύτῃ ἀρυόμενον πίνειν ἐξ ἐκείνου τοῦ ὕδατος.

Περὶ μεγάλης ῥοιᾶς τῷ αὐτῷ δεδωρημένης.

ΚΕΦ. λγ.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην ὁ Μίσης Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα προσεκόμισε. τὸ μέγεθος οὖν αὐτῆς ἐκπλαγεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐκ ποίου παραδείσου, φησὶ, λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο; τοῦ δὲ εἰπόντος, ὅτι οἴκοθεν, καὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη, καὶ δῶρα μετ' αὐτῷ βασιλικὰ ἔπεμψε, καὶ εἶπε νὴ τὸν Μίθραν, ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται, καὶ πόλιν κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι. ἔοικε δὲ ὁ λόγος ὁμολογεῖν οὗτος, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἐνδελεχοῦς, καὶ τῆς κατὰ φύσιν δυνά-

δύναιτο αὖ κρείττονα γενέσθαι.

Περὶ παιδὸς οὗ θάνατον καταγνώσκεσθαι ζητοῦντος.

ΚΕΦ. λδ.

Ἀνὴρ γένει Μάρδος, ὄνομα Ῥακώκης, παῖδας εἶχεν ἑπτά. ἀλλὰ τούτων ὁ νεώτατος ἐκαλεῖτο Καρτώμης, κακὰ δὲ πολλὰ τοὺς μάγους εἰργάζετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο αὐτὸν ὁ πατὴρ παιδεύειν, καὶ ῥυθμίζειν λόγῳ, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπείθετο, τῶν δικαστῶν τῶν περιχώρων ἀφικομένων ἔνθα ᾤκει ὁ τοῦ νεανίσκου πατήρ· ἀλλ' ἐκεῖνός γε συλλαβὼν τὸ παιδίον, καὶ τὼ χεῖρε ὀπίσω περιαγαγὼν αὐτοῦ, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἤγαγε. καὶ ὅσα αὐτῷ τετόλμηται πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε, καὶ ᾔτει παρὰ τῶν δικαστῶν ἀποκτεῖναι τὸν νεανίσκον. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐκεῖνον τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον, ἀμφοτέρους δὲ ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν τὸν Ἀρταξέρξην ἤγαγον. καὶ αὐτὰ δὲ λέγοντος

producat, effici posse.

De patre filium suũ capitis reum postulante.

CAP. XXXIV.

Homo quidam genere Mardus, nomine Rhacoces, septem habebat liberos. Sed ex his omniũ minimus natu nomine Cartomes, magos & sapientes multis damnis affligebat. Primũ igitur eum pater instituere, & verbis componere eius mores tentabat. Verùm quum ille nõ pareret, & quodã tẽpore illius tractus iudices eò venissent, vbi sedes suas habebat adolescentis pater, tũ vero ille cõprehensum filiũ, & manibus in tergũ reuinctis, ad iudices abduxit. Ibi, accuratè eorum omniũ filiũ accusat quæ ab illo audaciùs erãt patrata: & à iudicibus postulauit, vt adolescentem ad mortem raperent. At illi stupefacti suis sententiis eum condemnandum non censuerunt, sed vtrumque ad regem Persarum Artaxerxem adduxerunt. Mardo verò

eadem contendente, ex-
cipiens rex ait: Ergóne tu
oculis tuis tuum ipsius
filium morientem videre
sustinebis? qui respondit,
Maximè. Quoniam in
horto etiam quum nascentium lactucarum surculos amaros defringo
& amputo, tantum abest
vt dolorem ex eo mater
ipsorum lactuca patiatur, vt etiam magis efflorescat, item magnitudine & dulcedine plus
augeatur. Ad eundem
modum ego, ô rex, cum
videro eum qui meam
familiam lædit, & victum fratrum dilapidat, vitam amittere, & à
suis in ipsos iniuriis prohiberi, etiam ipse amplificabor, & reliquos mei
generis similiter mecum
prosperam fortunam agere conspiciam. Quibus
auditis Artaxerxes, Rhacocem collaudauit, & in
collegium regiorum iudicum cooptauit, his
verbis præsentes allocutus: Qui tam seueriter & iustè de propriis liberis sententiam audet pronunciare, omninò etiam

τοῦ Μάρδου, ὑπολαβὼν ὁ
βασιλεὺς ἔφη, εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς
ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομεῖναι; ὁ δὲ ἔφη,
πάντων μάλιστα, ἐπεὶ καὶ
ἐν τῷ κήπῳ ὅταν τῶν φυομένων θριδακινῶν τὰς ἐκφύσεις τὰς πικρὰς ἀποκλῶ
καὶ ἀφαιρῶ οὐδὲν ἡ μήτηρ
αὐτῶν ἡ θριδακίνη λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μᾶλλον,
καὶ μείζων, καὶ γλυκίων γίνεται, ἅμα καὶ ἐγὼ ὦ βασιλεῦ, τὸν βλάπτοντα τὴν
ἐμὴν οἰκίαν, καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν βίον εἴπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον καὶ τῆς
κακουργίας τῆς εἰς αὐτοὺς
παυόμενον, καὶ αὐτὸς αὐξηθήσομαι, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ γένος συνέσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ
πάσχουσιν. ὧν ἀκούσας Ἀρταξέρξης ἐπῄνεσε μὲν τὸν
Ῥακώκην, καὶ τῶν βασιλικῶν δικαστῶν ἐποίησεν ἕνα, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας· ὅτι ὁ περὶ τῶν ἰδίων
παίδων οὕτω δικαίως ἀποφαινόμενος, πάντως καὶ

ἐν τοῖς

ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀκριβὴς ἔσται δικαστὴς καὶ ἀδέκαστος. ἀφῆκε δὲ καὶ τὸν νεανίαν τῆς παρούσης τιμωρίας, ἀπειλῶν αὐτῷ θανάτου τρόπον βαρύτατον, ἐὰν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ἀδικῶν φωραθῇ ὕστερον.

erga alios incorruptum & sincerum iudicem se præstabit: adolescentem verò præsenti culpa liberauit, grauissimã mortẽ interminatus, si præter antecedentia peccata in posterum simili in crimine deprehensus fuisset.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον δεύτερον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER II.

Quemadmodum Socrates animum Alcibiadi fecerit, vt ne plus æquo metueret amplius populum.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐθάρσυνε τὸν Ἀλκιβιάδην, ὥστε μηκέτι μᾶλλον τοῦ πρέποντος εὐλαβεῖσθαι τὸν δῆμον.

CAP. I.

ET hæc Socratis ad Alcibiadem verba referemus: qui quum adolescens admodum angeretur & vehementer timeret in populi concionem prodire, Socrates confidentiorem reddere & excitare volens, An nõ, inquit, suto-

ΚΕΦ. α.

ΚΑΙ ταῦτα Σωκράτους πρὸς Ἀλκιβιάδην. ὁ μὲν ἠγωνία, καὶ ἐδεδίει πάνυ σφόδρα εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν τὸ μειράκιον. ἐπιθαρσύνων δὲ αὐτὸν, καὶ ἐγείρων ὁ Σωκράτης, οὐ καταφρονεῖς (εἶπεν) ἐκεί-

νου τοῦ

νε τοῦ σκυτοτόμου, τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτοῦ; φήσαντος δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σωκράτης, ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος, ἢ ἐκείνου τοῦ σκηνορράφου; ὁμολογοῦντος δὲ τοῦ Κλεινίου μειρακίου, οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐκ τοιούτων ἤθροισται; καὶ εἰ τῶν καθ᾽ ἕνα καταφρονεῖς, καταφρονητέον ἄρα καὶ τῶν ἠθροισμένων. μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, τὸν τοῦ Κλεινίου καὶ τῆς Δεινομάχης διδάσκων.

Περὶ γραφῶν ἐπαινουμένων κακῶς.

ΚΕΦ. β.

Μεγαβύζου ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς ἀτελεῖς καὶ ἀτέχνους, ἑτέρας δὲ σπουδαίως ἐκπεπονημένας διαψέγοντος, τὰ παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος, τὴν μηλίδα τρίβοντα κατεγέλα. ὁ τοίνυν Ζεῦξις ἔφατο ὅταν μὲν σιωπᾷς, ὦ Μεγάβυσε, θαυμάζει σε

rem illum (adjecto nemine) nihili pendis? Annuente Alcibiade, rursum excipiens Socrates, Quid inquit, an non etiam illum qui in circulis præconia exercet, aut etiam tentoriorum sutorem illum? Fatente Cliniæ filio. Nonne, inquit, hi sunt ex quibus conflatus est populus Atheniensis? Quare, si singulos contemnis, contemnendi tibi sunt etiam si vnà sint congregati. Hęc prudentissimè filius Sophronisci & Phænaretæ, filium Cliniæ & Dinomaches docebat.

De perperam laudatis picturis.

CAP. II.

Quum Megabyzus aliquando picturas tenuiter & ruditer confectas laudibus extolleret, aliàs verò cum summa industria elaboratas reprehéderet, pueri Zeuxidis melinam terram terentes eum deridebant. Zeuxis itaque, Quum taces, inquit, Megabyze, mirantur te isti pueri. Videntur

nim vestem & cultum tuum. Simulac verò quid quod ad artem pertineat vis dicere, te contemnunt. Tu igitur, vt inter laudandos censearis, linguá compesce: neque cuiusquam, quę nihil ad te attinent, opera vel artem dijudices.

De Alexandro, quòd simulacrum quod tum non vt par erat, laudauerit.

C. III.

Alexander Ephesi suã ipsius imaginem, quam Apelles pinxerat, contemplatus, non laudauit pro dignitate picturę. Quum autem introductus equus a lhinniret equo picto, perinde atque vero: O rex (inquit Apelles,) hic sanè equus artis pingendi peritior quàm tu esse videtur.

De amore Charitonis & Melanippi, & tyranni erga ipsos miseratione.

C. IV.

Phalaridis factum recensebo vobis, alienum id quidem ab eius mori-

τὰ παιδάρια ταυτὰ. ὁρᾷ γάρ σου τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν θεραπείαν τὴν περὶ σέ· ὅταν μέντοι τεχνικόν τι θέλεις εἰπεῖν, καταφρονεῖται. φύλαττε τοίνυν σεαυτὸν εἰς τὸν ἐπαινούμενος κρατῶν τῆς γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς τῶν μηδὲν σοι προσηκόντων φιλοτεχνῶν.

Περὶ Ἀλεξάνδρου οὐκ ἐπαινέσαντος εἰκόνα κατὰ τὴν ἀξίαν.

ΚΕΦ. γ.

Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ἑαυτοῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν, οὐκ ἐπῄνεσε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. εἰσαχθέντος δὲ τοῦ ἵππου, καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι, ὡς πρὸς ἀληθινὸν κἀκεῖνον, ὦ βασιλεῦ (εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς) ἀλλ᾽ ὅγε ἵππος ἔοικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολύ.

Περὶ ἔρωτος Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου, καὶ τυράννου εἰς αὐτοὺς συμπαθείας. Κ. δ.

Φαλάριδος ὑμῖν ἔργον οὐ μάλα ἐκείνῳ συνήθες εἰπεῖν ἐθέλω. τὸ δὲ

ἔργον

ἔργον φιλανθρωπίαν ἄμαχον ὁμολογεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἀλλότριον ἐκείνου δοκεῖ. Χαρίτων ἦν Ἀκραγαντῖνος φιλόκαλος ἄνθρωπος, καὶ περὶ τὴν ὥραν τῶν νέων ἐσπουδακὼς δαιμονίως. διαπύρως δὲ ἠράσθη μάλιστα Μελανίππου τοῦ Ἀκραγαντίνου καὶ ἐκείνου, καὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθοῦ, καὶ τὸ κάλλος διαφέροντος. Τοῦτον ἐλύπησέ τι Φάλαρις τὸν Μελάνιππον. δικαζομένῳ γὰρ αὐτῷ πρός τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ τοῦ Φαλάριδος προσέταξεν ὁ τύραννος τὴν γραφὴν καταθέσθαι. τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ὁ δὲ ἠπείλησε τὰ ἔσχατα δράσειν αὐτὸν μὴ ὑπακούσαντα. καὶ ἐκεῖνος μὲν παρὰ τὴν δίκην ἐκράτησε τῆς ἀνάγκης προστάξαντος. τῷ Φαλάριδος δὲ οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν. βαρέως δ' ἐπὶ τούτοις ὁ νεανίσκος ἤνεγκεν ὑβρίσθαι λέγων. καὶ ὡμολόγει τὴν ὀργὴν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἐραστὴν ὁ Μελάνιππος, καὶ ἠξίου κοινωνὸν αὐτὸν γενέσθαι τῆς ἐπιθέσεως

bus. Nam humanitatem quandam præ se fert singularem, & idcirco ei nō conuenire videtur. Chariton erat quidam Agrigentinus pulchritudinis amator, & nimius in adolescétium amore. Hic ardenti desiderio Melanippum amabat, qui etiam ipse Agrigentinus erat, animum gerens honestum & elegantia formæ præstans. Hunc Melanippum læserat quadã re Phalaris. Quum enim judicio cum amico Phalaridis contenderet, tyrannus mandauit, vt accusatione desisteret. Qui quum non obediret, extremum periculum ei minatus est, nisi morem gereret. Itaque vi coactus lite abstinuit. Magistratus autem, qui sub Phalaride irritam iudicij sententiam fecerunt. Quod adolescens ægrè ferens, iniuriam sibi fieri dixit, & ei à quo amabatur, suam iram prodidit atq. cõfessus est Melanippus, rogauitque vt sibi adiumento esset, ad insidias in tyrannum intenden-

das. Alios etiam adolescentes in societatem asciscere cogitauit, quos ad eiusmodi facinus commodissimos paratissimosque esse sciret. Chariton quum insaniam eius ac furorem cerneret, & ab ira incensum rapi, atque sciret neminé ciuium in hanc rem cősensurum esse metu tyranni, se quoque dudum aiebat hoc agitasse, & omnem diligentiam semper adhibere, vt patriā à seruitute præsenti in libertatem vindicaret: sed periculose hæc multis enunciari & cōmunicari. Quamobré orare vt sibi de his rebus penitiùs cōsiderādi curam permitteret, & tempus idoneum ad obeundum facinus capere sinat. Concessit adolescens. Proinde Charithó, omnem hujus ausi conatū in sese assumens, amasium in societatem sceleris assumere nolebat: vt si deprehenderetur, & manifestum fieret negotium, ipse solus pœnas depéderet, non etiam amasium periculi faceret.

τ̃ καθ' αὑτȣ̃. κ̀ ἄλλȣς ἢ ἑαυτὸν περιλαβεῖν τῶν νεανίσκων, ȣ̃ς μάλιςα ᾔδει περὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν θερμοτάτȣς. ὁρῶν ἢ αὐτὸν ὁ Χαρίτων ἐνθουσιῶντα, καὶ ὑπὸ τ̃ ὀργῆς ἀναφλεγόμενον, ἐ γινώσκων ὅτι τ̃ πολιτῶν ȣ̓δεὶς αὐτοῖς συλλήψεται, δέει τῷ ἐκ τȣ̃ τυράννȣ, καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τȣ̃το ἐπιθυμεῖν, ἐ σπεύδειν ἐκ παντὸς, τὴν πατρίδα ῥύσασθαι τ̃ δȣλείας τ̃ καταλαβȣ́σης· ἀσφαλὲς ἢ μὴ εἶναι πρὸς πολλȣ̀ς τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν. ἠξίȣ ἢ τ̃ Μελάνιππον οἱ συγχωρῆσαι ὑπὲρ τȣ́των ἀκριβέςερον διασκέψασθαι, κ̀ ἐᾶσαι παραφυλάξαι τ̃ χρόνον τ̃ ἐπιτήδειον εἰς τὴν πρᾶξιν. συνεχώρησε τὸ μειράκιον. ἐφ' ἑαυτȣ̃ τοίνυν ὁ Χαρίτων βαλλόμενος τὸ πᾶν τόλμημα, κ̀ κοινωνὸν αὐτȣ̃ μὴ θελήσας προσλαβεῖν τ̃ ἐρώμενον, ἵν' εἰ καταφωραθεὶς αὐτὸς ὑπέχοι τὴν δίκην, ἀλλὰ μὴ καὶ ἐκεῖ-

τον εἰς τὰ αὐτὰ ἐμβάλοι. ἡνίκα οὖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν, ἐγχειρίδιον λαβὼν ὡρμᾶτο ἐπὶ τὸν τύραννον. οὐ μὴν ἔλαθε, καταφωράθη δὲ πάνυ σφόδρα τῶν δορυφόρων ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα φυλαττόντων, ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνωκότας, ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις. ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦν, ὁ Μελάνιππος ἧκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν, καὶ ὡμολόγησεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῆς βουλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. τοῦ δὲ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, εἶπε τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, καὶ τὴν τῆς γραφῆς ἀφαίρεσιν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὁμολόγει περιαλγῆσαι. θαυμάσας οὖν, ἀμφοτέρους ἀφῆκε τῆς τιμωρίας, προστάξας αὐθημερὸν ἀπελθεῖν μὴ μόνον τῆς Ἀκραγαντίνων πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Σικελίας. συνεχώρησε δὲ

participem. Sumpta igitur sica, quum opportunum videbatur aduersus tyrannũ ruebat. Nec verò clàm esse potuit, sed deprehensus est à satellitibus, qui in ejusmodi res summo studio intenti erant. Conjectus autem in carcerem, & quæstionibus examinatus ad prodendos coniuratores fortiter tolerauit & passus est tormentorum sęuitiam atque vim. Postquàm verò longũ id fuit Melanippus ad Phalarim accessit, & se non tantũ socium huius consilij, sed etiam auctorem insidiarum Charitoni fuisse cõfessus est. Percontante rege, qua causa impulsus hoc fecisset, narrauit ei rem omnem à principio de accusandi potestate sibi adempta, atque hæc sibi molesta & indigna visa esse fassus est. Miratus igitur tyrannus, vtrumque liberum dimisit: sed ea lege atque conditione, vt eodem die nõ solùm ex Agrigentinorum vrbe, verùm etiam è Sicilia excederent. Nihilominus tamen eis perf

mittebat, vt ex suis possessionibus & facultatibus debitum fructum caperent. Hos postmodũ & eorum amicitiam Pythia celebrauit his carminibus:

Humanæ genti auctores cælestis amoris
Et Chariton fælix, & Melanippus erat:

oraculo horum amoré diuinum & cœlestem appellante.

De temporis parsimonia, & quod apud Lacedæmonios non concedebatur deambulatio.

CAP. V.

Lacedæmonij temporis parsimoniã magnopere putauerunt habendam, impendétes ipsum sedulo ad seria negotia, neque cuiquam ciuium permittentes, vt vel in otio vel in ludicris illud consumeret: vt ne rebus extra virtutem positis tributum, frustrà perderetur. Huius testimoniũ cum cæteris etiam illud est: Quum nunciatum esset Ephoris Lacedęmoniorum, eos qui Deceliam occupauerant, deambu-

αὐτοῖς τὰ ἴδια δίκαια καρποῦσθαι. τούτους ὕστερον ἡ Πυθία, καὶ τὴν φιλίαν αὐτῶν ὕμνησε, διὰ τούτων τῶν ἐπῶν·

Θείας ἡγητῆρες ἐφημερίοις φιλότητος,
Εὐδαίμων Χαρίτων, καὶ Μελάνιππος ἔφυ·

τοῦ θεοῦ τὸν ἔρωτα αὐτῶν θείαν ὀνομάσαντος φιλίαν

Περὶ χρόνου ταμιεύσεως καὶ τοῦ μὴ ἐᾶσαι Λακεδαιμονίους περιπατεῖν.

ΚΕΦ. ε.

Λακεδαιμόνιοι σπουδὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδώ. ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα, καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες, μήτε ῥαστωνεύειν, μήτε ῥαθυμεῖν εἰς αὐτόν. ὡς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλισκόμενος, εἶτα μάτην διαφθείροιτο. μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων, τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας, περιπάτῳ χρῆσθαι

ἀδὴν δὲ λίαν. ἐπέστειλαν αὐτοῖς, μὴ περιπατεῖτε, ὡς τρυφῶσιν αὐτὴν μᾶλλον, ἢ τὸ σῶμα ἐκπονοῦντων. δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους, οὐ διὰ τῶν περιπάτων, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγείαν πορίζεσθαι.

lationibus vel pomeridianis, mandatum dederunt ad eos: Ne deambuletis: tanquam voluptatem sectarentur illi potius quàm corpus exercerent. Nam oportere Lacedæmonios, non deambulationibus, sed exercitiis, bonam valetudinem parare & tueri.

Παράδειγμα, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν.

Exemplum, quòd non oporteat vulgo hominũ placere.

ΚΕΦ. ϛ.

Ἱππόμαχός, φασιν, ὁ γυμναστὴς, ἐπεὶ παλαίσματι ὁ ἀθλητὴς, ὁ ὑπ' αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπάλαισεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεστὼς ἐξεβόησε, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ ὁ ἱππόμαχος, καὶ εἶπεν, ἀλλὰ σύ γε κακῶς, καὶ οὐχ ὡς ἐχρῆν ἐποίησας, ὃ παρ' ἐχρῆν ἄμεινον γενέσθαι. οὐ γὰρ ἂν ἐπῄνεσαν οὗτοι τεχνικόν σε δράσαντά τι αἰνισσόμενος, ὅτι τὸν εὖ, καὶ καλῶς ἕκαστα δρῶντας, οὐ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἔχουσι

CAP. VI.

Hippomachus, vt fama est, *pugilandi magister, quum athleta quidã ex eius discipulis specimẽ exhiberet artis, & circumstans multitudo vniuersa plausum tolleret, percussit eum virga Hippomachus inquiens: Tu verò perperam, neque sicut oportebat fecisti, quod melius fieri debebat. Nam si quid artificiosum præstitisses, nõ hi te collaudarent: innuens, eos qui vnũquodque ritè gerunt & administrant, non multitudini, sed iis tantum qui re-

scientiam aliquã habent, placere oportere. Videtur etiã Socrates populi iudicium repudiare, & pro nihilo ducere, in colloquio cum Critone: quum Crito veniens ad eum in carcerem, suaderet vt effugeret, & Atheniensium contra se iudicium corrumperent.

Quod Thebani non exponant infantes.

CAP. VII.

Lex hæc Thebanorum rectissimè & humanissimè posita est. Ne cui Thebano liceat infantem exponere, neque in solitudinem abjicere, capitis supplicio constituto. Verũ si extrema mendicitate pater laboret, siue mas sit, siue fœmina infans, iubet lex eum statim à materno partu ad magistratum cum ipsis fasciis adferre: qui acceptum, alicui tradit leui pretio, cum quo pactum & conditiones intercedunt, vt bona fide infantem alat, & adultum serui vel seruæ loco habeat, sic vt pro educationis

νων θεωρητικὸν τῶν δρωμένων, ἀρέσκειν δεῖ. ἔοικε δὲ ὁ Σωκράτης τὴν τῶν πολλῶν ἐκφαυλίζειν κρίσιν, ἐν τῇ συνουσίᾳ τῇ πρὸς Κρίτωνα, ὅτε ἀφίκετο ὁ Κρίτων εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ δὴ ἔπειθεν αὐτὸν ἀποδρᾶναι, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν κατ' αὐτοῦ κρίσιν διαφθεῖραι.

Περὶ τοῦ μὴ ἐκθεῖναι βρέφη Θηβαίους.

ΚΕΦ. ζ.

Νόμος ἐστὶ Θηβαϊκὸς ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλιστα· ὅτι οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ Θηβαίῳ ἐκθεῖναι παιδίον, οὐδὲ εἰς ἐρημίαν αὐτὸ ῥίψαι, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενος. ἀλλ' ἐὰν ᾖ πένης εἰς τὰ ἔσχατα ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, εἴτε ἄρρεν τοῦτο, εἴτε θῆλυ, ἐστιν, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζει ἐξ ὠδίνων τῶν μητρῴων σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτό. αἱ δὲ, παραλαβοῦσαι, ἀποδίδονται τὸ βρέφος τῷ τιμὴν ἐλαχίστην δόντι. ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεται, † ἦ μὴν τρέφειν τὸ βρέφος, καὶ αὐξηθὲν ἔχειν δοῦλον, ἢ δού-

λην

ἔλιω, θρεπήρια αὐτοῖ, τὴν ὑπηρεσίαν λαμβάνοντα,

mercede operas eius accipiat.

Περὶ Ξενοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνισαμένων.

De Xenocle & Euripide poetis in Olympijs certantibus.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Κατὰ τὴν πρώτην, καὶ ἐννενηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης, καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστιν Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ. τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμήδῃ, καὶ Τρῳάσι, καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. γελοῖον δὲ, οὐ γὰρ Ξενοκλέα μὲν νικᾶν, Εὐριπίδην δὲ ἡττᾶσθαι, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. τῶν δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς καὶ πόρρω κρίσεως ὀρθῆς, ἢ ἐδεκάσθησαν. ἄτοπον δὲ

Olympiade prima † supra octogesimam, qua Exænetus Agrigentinus vicit stadio, contenderũt inuicem Xenocles & Euripides. Et primam palmam consequutus est Xenocles, quisquis is tãdem est, Oedipode, Lycaone, Bacchis & Athamãte Satyrico. Post hunc secundus erat Euripides, Alexandro, Palamede, Troianis, & Sisypho Satyrico. Ridiculum autem est, præsertim quum eiusmodi dramata fuerint, Xenoclem non victum, & Euripidem non superiorem discessisse. Vnum itaque ex his duobus in causa fuerit necesse est: aut suffragiorũ domini nihil viderunt, & imperitiam suam prodiderunt, procúlque à sano iudicio discesserunt: aut pecuniis corrupti fuerunt. Ignominiosum verò utrumque

† *Locus mendosus in Græco.*

ëst, & Atheniensium indignum.

De quibusdam defectoribus, Atheniensium decreta. C. IX.

Quæ verò, dij boni, decreuerunt Athenienses, idque in democratia? Æginetarũ vnicuique pollicem è manu dextra rescindi, vt hastá ferre non possent, remos verò adhuc agere possent. Mitylenensium verò omnem iuuẽtutem occidi. idque decretum factum est auctore Cleone, filio Clearneti. Captiuos verò Samiorũ notis in facie notari & inuri, quæ noctuá referré: quod ipsum etiá Atticum erat decretum. Hæc verò ô vrbana Minerua & Iupiter Eleutherie, & omnes Græcorum dij, vtinam neque Athenis statuta essent, neque de Atheniensibus dicerentur.

ἰταμώτερον, καὶ Ἀθηναίων ἥκιστα ἄξιον.

Περὶ τινῶν ἀποστάντων, Ἀθηναίων ψηφίσματα.

ΚΕΦ. θ.

Οἷα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτα ἐν δημοκρατίᾳ; Αἰγινητῶν μὲν ἑκάστου τὸν μέγαν ἀποκόψαι τῆς χειρὸς δάκτυλον τῆς δεξιᾶς, ἵνα δόρυ μὲν βαστάζειν μὴ δύνωνται, κώπην δὲ ἐλαύνειν δύνωνται. Μιτυληναίους δὲ ἡβηδὸν ἀποσφάξαι. καὶ τοῦτο ἐψηφίσαντο, εἰσηγησαμένου Κλέωνος τοῦ Κλεαινέτου. τούς γε μὴν ἁλισκομένους αἰχμαλώτους Σαμίων στίζειν κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι τὸ στίγμα γλαῦκα, καὶ τοῦτο Ἀττικὸν ψήφισμα. οὐκ ἐβουλόμην δὲ αὐτά, οὔτε Ἀθήνησι κεκυρῶσθαι, οὔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεσθαι, ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ, καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ, καὶ οἱ Ἑλλήνων θεοὶ πάντες.

Timotheus, postquàm Platonẽ audiuisset, minùs se beatum putauit.

CAP. X.

Timotheum audio fi-

Τιμόθεος Πλάτωνος διαλεγομένου ἀκούσας, ἧττον εὐδαίμονα ἑαυτὸν ἔκρινεν.

ΚΕΦ. ι.

Τιμόθεον ἀκούω τῦ Κόνωνος

ωνος, τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν, ὅτι ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἦν, καὶ ᾕρει τὰς πόλεις ῥᾳδίως, καὶ οὐκ εἶχον Ἀθηναῖοι ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται ὑπὸ θαύματος τοῦ περὶ τὸν ἄνδρα. ἀλλὰ τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Ἀρίστωνος περιτυχόντα, βαδίζοντι ἔξω τοῦ τείχους μετά τινων γνωρίμων, καὶ ἰδόντα σεμνὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἵλεων δὲ τὴν προσοψιν, διαλεγόμενον δὲ οὐχὶ περὶ εἰσφορᾶς χρημάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τριήρων, οὐδὲ ὑπὲρ ναυτικῶν χρειῶν, οὐδὲ ὑπὲρ πληρωμάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ δεῖν βοηθεῖν, οὐδὲ ὑπὲρ φόρου τοῦ τῶν συμμάχων, οὐδὲ ὑπὲρ τῶν νησιωτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τοιούτου φλυάρου. ὑπὲρ ἐκείνων δὲ ὧν ἔλεγε Πλάτων, καὶ ὑπὲρ ὧν εἰώθει σπουδάζειν, ἐπιστάντα τὸν Τιμόθεον τὸν τοῦ Κόνωνος, εἰπεῖν, ὦ τοῦ βίου, καὶ τῆς ὄντως εὐδαιμονίας! ἐκ τούτων οὖν δῆλος, ὡς ἑαυτὸν οὐ πάνυ τι εὐ-

lium Cononis, ducem Atheniensium, tum quum maximè secundo rerum successu floreret, & facillimè vrbes caperet, neq. satis scirent Athenienses, quo eum honore potissimum dignarentur, ob summã viri admirationem, in Platone incidisse qui extra mœnia cũ quibusdam discipulis & notis ambulabat. Quumq. videret eum grauem aspectu & latis humeris virũ esse, cæterùm vultu benignum: disserentem verò nõ de pecuniarum contributione, neque de triremibus aut nauticis rebus, neque de supplementis, aut quemadmodũ auxilium esset ferẽdũ, neque de tributo sociorũm, neque de insularis, aut similibus nugis aut ineptiis: sed de illis quæ profitebatur Plato, & in quibus omne studium consumere solebat, dixisse Cononis filius fertur, O vitam, & veram fœlicitatẽ! Ex quibus manifestò colligitur, quod seipsum idcirco non o-

mnino beatum iudicarit Timotheus, quoniam non in istis, sed in oculis & gloria Atheniensium, & honore versaretur.

Quæ Socrates dixerit de ijs qui à triginta tyrānis fuerant trucidati.

C. XI.

Socratem quum videret in imperio triginta tyrannorū multos summæ existimationis viros interfici, & locupletissimosquosque grauissimis insidiis circumueniri, dixisse ferunt ad Antisthenem: Nunquid te pœnitet, quòd in vita nihil magnū neque spectabile consequuti sumus, quem admodum videmus in Tragœdia describi monarchas, Atreos illos & Thyestas, & Agamemnones & Ægisthos? Nam illi obtrūcari in Tragœdiis, & mala fercula cœnasse atque comedisse vbique produntur. Nemo verò poëtarum eò progressus est audaciæ & impudentiæ, vt porcum mactatum in drama introducat.

δαίμονα ἀπέφαινεν ὁ Τιμόθεος, ὅτι μὴ ἐν τούτοις, ἀλλ' τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ, καὶ τιμῇ ἦν.

Περὶ τῶν ῥηθέντων ὑπὸ Σωκράτους περὶ τῶν ὑπὸ τῶν τριάκοντα σφαττομένων.

ΚΕΦ. ια.

† Σωκράτης ἰδὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τοὺς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένους Ἀντισθένει φασὶ περιτυχόντα εἰπεῖν· μή τι σοι μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν οὐδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ, καὶ τοιοῦτο οἷοι ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τοὺς μονάρχας ὁρῶμεν, Ἀτρέας τε ἐκείνους, καὶ Θυέστας, καὶ Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγίσθους; οὗτοι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι, καὶ ἐκτραγῳδούμενοι, καὶ πονηρὰ δεῖπνα δειπνοῦντες καὶ ἐσθίοντες, ἑκάστοτε † ἐκκαλύπτονται. οὐδεὶς δὲ οὕτω ἐγένετο τολμηρός, οὐδὲ ἀναίσχυντος τραγῳδίας ποιητής, ὥς τε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χοῖρον.

Περὶ

Περὶ Θεμιστοκλέους παυσαμένου τῆς ἀσωτίας.

ΚΕΦ. ιβ.

Θεμιστοκλέους, τοῦ Νεοκλέους, οὐκ οἶδα εἰ ἐπαινεῖν χρὴ τοῦτο· ἐπεὶ γὰρ τῆς ἀσωτίας ἐπαύσατο Θεμιστοκλῆς, ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ὑπήρξατο πῶς τοῦ σωφρονεῖν, καὶ τῶν μὲν ἑταιρῶν ἀπέστη, ἤρα δὲ ἔρωτα ἕτερον, τὸν τῆς πολιτείας τῆς Ἀθηναίων, καὶ θερμότατα ἐπεχείρει ταῖς ἀρχαῖς, καὶ ἑαυτὸν ἔσπευδεν εἶναι πρῶτον. ἔλεγε (φασὶ) πρὸς τοὺς γνωρίμους· τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε ὃς οὔπω φθονοῦμαι; ὅς τις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου περιβλέπεσθαι σπεύδει· ὅτι δὲ τοῦτ' ἐστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.

De Themistocle quum renunciasset prodigalitati.

CAP. XII.

Themistoclis, filij Neoclis, nescio an hoc etiam dictum laude dignum sit. Postquam enim abdicatus à patre, à luxu & incontinentia desisteret, & in viam rediret, à scortis abstineret, alio captus amore, administrandæ Reipub. Atheniensis, quúmque ad magistratus obnixè contenderet, ipse primus esse & excellere conaretur. Tum solebat ille dicere ad suos familiares: Quid verò mihi dederitis, qui nondum in vllius inuidia positus sum? At qui delectatur inuidia, ad illud ipsum Euripidis τὸ περιβλέπεσθαι, hoc est, proprium damnum festinat, id verò stultũ est, ipso approbâte Euripide.

Περὶ Σωκράτους κωμῳδουμένου ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἐπετίθεντο τῷ Σω-

De Socrate in comœdia taxato ab Aristophane.

CAP. XIII.

Socratem petebant,

eique insidians struebāt Anytus cum sociis, eo nomine, easque ob causas, quas multi iam commemorarant. Verùm quum Athenienses haberent suspectos, timerentque dubitantes ecquo animo accusationē essent laturi (nam magnū erat tunc Socratis nomen, cū propter alia, tum propterea quòd Sophistas arguebat vanitatis, & qui nihil honesti nec scirent nec dicerent.) Hæc igitur quum sic se haberent, voluerunt & periculum facere quam in partem accepturi essent accusationem Socratis Athenienses. Nam statim eum in crimen vocare, nō arbitrabantur esse consultum partim ob ea quæ exposui, partim ne Socratis amici & asseclæ exasperatos contra accusatorem iudicum animos in suas partes abstraherent, & sic in se aliquod

κράτει, καὶ ἐπιβούλευον, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον, ὧν χάριν, καὶ δι' ἃς αἰτίας λέλεκται πάλαι. ὑφορώμενοι δὲ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ δεδιότες, ὅπως ποτὲ ἕξουσι πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνδρός· πολὺ γὰρ ἦν τὸ τοῦ Σωκράτους ὄνομα, διά τε τὰ ἄλλα, καὶ ὅτι τοὺς σοφιστὰς ἤλεγχεν, οὐδὲν ὑγιὲς ὄντας, οὐδέτι σπουδαῖον, ἢ εἰδότας, ἢ λέγοντας. ἐκ τούτων οὖν ἐβουλήθησαν πεῖραν καταθεῖναι ὑπὲρ τῆς κατ' αὐτοῦ διαβολῆς. τὸ μὲν γὰρ αὐτίκα ἀπενέγκασθαι γραφὴν κατ' αὐτοῦ παραχρῆμα οὐκ ἐδοκίμαζον δι' ἃ προεῖπον, καὶ δι' ἐκεῖνα δὲ, μή ποτε ἄρα ἀγριάναντες οἱ φίλοι οἱ τοῦ Σωκράτους, ἐξάψωσι κατ' αὐτοὺς τοὺς δικαστὰς, εἶτά τι πάθωσι κακὸν ἀνήκεστον, ἅτε συκοφαντοῦντες ἄνδρα, οὐ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τοὺς ἐναντίον, ἐς κόσμον τῶν Ἀθήναις ὄντα. τί οὖν ἐπινοοῦσιν;

malum redundaret, vt qui falsò detulissent hominem non solùm nullius calamitatis reipublicæ auctorem, verùm etiam ex diuerso ciuitatis Atheniensium ornamentum. Quid ergo excogitant?

Ἀρισ-

Ἀριστοφάνην τὸν τῆς κωμῳδίας ποιητὴν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα, καὶ εἶναι σπεύδοντα, ἀναπείθουσι κωμῳδῆσαι τὸν Σωκράτην ταῦτα δήπου τὰ περιφερόμενα. ὡς ἦν ἀδολέσχης, λέγων τε αὖ, καὶ τὸν ἥττω λόγον ἀποφαίνει κρείττονα, καὶ ἐσῆγε ξένους δαίμονας καὶ οὐκ ᾔδει θεοὺς, οὐδ᾽ ἐτίμα· τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα, καὶ τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐδιδάσκετε, καὶ εἰδέναι ἀνέπειθεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης λαβόμενος ὑποθέσεως εὖ μάλα τῆς ἀνδρικῆς, ὑποκατείρας δέλεαρ, καὶ τὸ ἐκ τῶν μέτρων αἱμύλον, καὶ τὸν ἄριστον τῶν Ἑλλήνων λαβὼν ὑπόθεσιν. οὐ γάρ οἱ κατὰ Κλέωνα ἦν τὸ δρᾶμα, οὐδὲ ἐκωμῴδει Λακεδαιμονίους, ἢ Θηβαίους, ἢ Περικλέα αὐτὸν· ἀλλ᾽ ἄνδρα τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς φίλον, καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῷ Ἀπόλλωνι. ἅτε οὖν ἄηθες πρᾶγμα, καὶ θέαμα παράδοξον ἐν σκηνῇ καὶ κω-

Aristophanem poëtam comicum, nugatorem, qui & ridiculus erat, & talis haberi studebat, subornant & persuadent, vt in comœdia Socratem ab iis, quæ plerique de eo confixa norunt, malis taxaret atque incesseret. Esse nugatorem, & dicendo efficere vt malæ causæ bonæ videantur, introducere nouos & insuetos dæmones, quũ neque nosset interim neque reuerenter haberet deos: atque hæc ipsa quoque in eos qui eius opera vterentur, transfundere, & eos in falsam opinionem inducere. Aristophanes arrepto argumento admodũ strenuè, risum interposuit, & metrorum festiuitatem, optimum Græcorum aduersus quem diceret materiam sibi faciens. Non enim illi Cleon erat in dramate propositus, non suggillabat Lacedæmonios, aut Thebanos, aut ipsum Periclem: sed virum diis omnibus, præsertim Apollini charum: proinde re insolentia, & insitato in scena spectaculo

εἰδέναι.

Σωκράτης.

Socratis, primùm omnes Athenienses quum nihil minus expectassent, obstupuerunt. Deinde, quoniam natura inuidiosi erant Athenienses & ad optimis quibusque detrectandum procliues, non solùm illis qui in administratione reipublicę & magistratibus excellerent, verumetiam qui vel doctrina literarum, vel vitæ grauitate præfulgerent: Nebulas illas audiuere libentissimè, & auctorem plausu tanto prosequebantur quanto nunquam antea, & clamore victoriam ei decreuerunt, mandarúntque iudicibus, vt Aristophanis nomen, non alterius, supremum scriberent. Atque drama fuit eiusmodi. Socrates verò rarò veniebat in theatra, nisi quando Euripides Tragicus poëta cum nouis tragœdis certaret: tum enim accedere solebat. Et tunc quoque quũ Euripides in Piræo contenderet, eò descendebat. Nam amabat hominem, tum propter sapientiam, tum propter carminum virtutem & bonitatem.

φθονεροῖς ὄντ.

πεφαυρωμένοις.

μῳδίᾳ * Σωκράτη, πρῶτον μὲν ἐξεπλάγησαν ἡ κωμῳδία τοῖς ἀδοκήτοις τῶν Ἀθηναίοις· εἶτα δὲ καὶ φύσει † φθονεροὺς ὄντας, καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν † πεφαυρωμένους, οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ᾽ ἔτι καὶ πλέον τοῖς εὐδοκιμοῦσιν, ἢ ἐν λόγοις ἀγαθοῖς, ἢ ἐν βίου σεμνότητι, ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἱ δὲ αἱ Νεφέλαι, καὶ ἐκρότουν τὸν ποιητὴν ὡς οὔποτε ἄλλοτε, καὶ ἐβόων νικᾶν. καὶ προσέταττον τοῖς κριταῖς ἄνωθεν Ἀριστοφάνην, ἀλλὰ μὴ ἄλλον γράφειν. καὶ τὰ μὲν τοῦ δράματος τοιαῦτα ὁ δὲ Σωκράτης σπάνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις, εἴ ποτε δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν.

τῶν. ἤδη δέ ποτε αὐτὸν ἐπιχλευάζων Ἀλκιβιάδης ὁ τοῦ Κλεινίου, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου, καὶ κωμῳδῶν ἀκοῦσαι παριόντα εἰς τὸ θέατρον ἐξεβιάσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἠρέσκετο, ἀλλὰ δεινῶς κατεφρόνει (ἅτε ἀνὴρ σώφρων, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθὸς καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς) ἀνδρῶν κερτόμων, καὶ ὑβριστῶν, καὶ ὑγιὲς λεγόντων οὐδὲν ἀφ᾽ ὧν ἠνίει δεινῶς αὐτούς. καὶ ταῦτα οὖν τῆς κωμῳδίας ἦν αὐτῷ τὰ σπέρματα, ἀλλ᾽ οὐ μόνον ἃ παρὰ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου ὡμολόγηται. εἰκὸς δὲ καὶ χρηματίσασθαι ὑπὲρ τούτων Ἀριστοφάνην. καὶ γὰρ βουλομένων, μᾶλλον δὲ ἐκ παντὸς συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτην σπευδόντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πένητα ἅμα καὶ κατάρατον ὄντα, τί παράδοξον ἦν ἀργύριον λαβεῖν ἐπ᾽ οὐδενὶ ὑγιεῖ; καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων αὐτὸς οἶδεν. εὐδοκίμει δ᾽ οὖν αὐτῷ τὸ δρᾶμα. καὶ γάρ τοι καὶ τὸ τοῦ

tem. Aliquando tamen ipsum Alcibiades filius Cliniæ, & Critias filius Caliæschri, vt Comœdias etiam in theatro audiret, inuitarunt, & tantum non coegerunt. Verùm ille non magni Comicos pendebat, sed egregiè contemnebat (vt vir modestus, iustus, probus & sapiens) homines mordaces, iniuriosos, & sani nihil dicentes: quod ipsos malè habuit. Atque etiam hæc erant Aristophanis comœdiæ seminaria non solùm ea quæ Anytus & Melitus suggesserant. Haud etiam verò dissimile est, Aristophanem magna pecunia ex hac re locupletatum fuisse. Nam quum illi cuperent, & omnino festinarent Socratem calumniis & conuiciis proscindere, ipse verò pauper & scelerosus esset, quid absurdum sequatur, si etiam statuamus eum argentum ob rem inhonestam & maleficiosam cepisse? Sed hoc ipse scit Aristophanes. Consequutum est igitur drama magnam gloriam. Etenim illud Cratini tum

maximè verum erat. Theatrū malè sana corda habebat, & quoniā Bacchanaliorum festum celebrabatur, magna multitudo Grecorū eò spectandi cupiditate confluxerat. Quum ergo iactaretur in scena Socrares, & crebro nominaretur (non mirum, si etiam visus in histrionum personis, ne figulos etiam pulchrè eum persępe expressisse constat, peregrini, quis ille qui in comœdia traduceretur esset nesciētes, susurrum & murmur excitabant, atque quisnā esset ille Socrates interrogabant. Quod quum animaduertisset ille (etenim non forte fortuna aderat, sed sciens se in comœdia taxandum: sedebátque in opportuno loco theatri) ad tollendam dubitationem ex animis peregrinorum, surrexit, & per totum drama, cōgredientibus histrionibus, stans cernebatur. Tantum in Socrate fuit virium & ad contemnendam comœdiam illam, & Athenienses ipsos.

Κρατίνου τοῦτο, συνέβη εἴπου τε ἄλλοτε, καὶ τότε τῶν θεατρῶν νοσῆσαι τὰς φρένας. καὶ ἅτε ὄντων Διονυσίων, παμπολύ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων σπουδῇ τῆς θέας ἀφίκετο. περιφερομένου τοίνυν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Σωκράτους, καὶ ὀνομαζομένου πολλάκις, οὐκ ἂν δὲ θαυμάσαιμι εἰ καὶ βλεπομένου ἐν τοῖς ὑποκριταῖς· δῆλα γὰρ δή, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες· ἀλλ' οἵ γε ξένοι, τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν, θροῦς παρ' αὐτῶν ἐπανίστατο, καὶ ἐζήτουν ὅς τι ποτὲ οὗτος ὁ Σωκράτης ἐστίν. ὁ γοῦν ἐκεῖνος αἰσθόμενος, (καὶ γὰρ τοι καὶ παρῆν οὐκ ἄλλως, οὐδὲ ἐκ τύχης· εἰδὼς δὲ ὅτι κωμῳδοῦσιν αὐτόν· καὶ δὴ ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο·) ἵνα οὖν λύσῃ τὴν τῶν ξένων ἀπορίαν, ἐξαναστὰς, παρ' ὅλον τὸ δρᾶμα ἀγωνιζομένων τῶν ὑποκριτῶν, ἑστὼς ἐβλέπετο· τοσοῦτον ἄρα περιῆν τῷ Σωκράτει τῆς κωμῳδίας, καὶ Ἀθηναίων καταφρονεῖν.

Περὶ

Περὶ πλατάνου ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐρωμένης.

ΚΕΦ. ιδ.

Γελοῖος ἐκεῖνος ὁ Ξέρξης ἦν, εἴγε θαλάττης μὲν καὶ γῆς κατεφρόνει τῆς Διὸς τέχνης, ἑαυτῷ δὲ εἰργάζετο καινὰς ὁδοὺς καὶ πλοῦν ἀήθη· ἐδεδούλωτο δὲ πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον. ἐν Λυδίᾳ γοῦν φασιν, ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν οὐδέν τι δεόμενος καὶ ἐχρήσατο σταθμῷ τῇ ἐρημίᾳ, τῇ περὶ τὴν πλάτανον. ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους. καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα, καὶ φρουρόν. ἐκ δὲ τούτων τί τῷ δένδρῳ καλὸν ἀπήντησεν; ὁ μὲν γὰρ κόσμος ὁ ἐπίκτητος καὶ μηδὲν αὐτῷ προσήκων, ἄλλως ἐκρέματο, καὶ συνεμάχετο εἰς ὥραν οὐδέν. ἐπεὶ τοῦ φυτοῦ κάλλος ἐκεῖνός ἐστιν,

De platano à Xerxe amata.

CAP. XIV.

Ridendus profectò Xerxes ille est, quòd quũ mari terrísque Iouis operibus posthabitis, noua itinera & insolitam nauigationem sibi parasset, seruiuit platano, & arborem coluit. In Lydia igitur, vt rumor fert, quum vidisset proceram platanum, integrum diem ibi commoratus est, nulla postulante necessitate, & castra posuit in solitudine circa platanum. Sed & multiplicem ac pretiosum ornatum ex ea suspendit, torquibus armillísque ramos veneratus: & curatorem ei reliquit, & quasi custodem & propugnatorem amasiæ. Sed quid tandem ex his ad arborem emolumenti redijt? Nam ornatus appositiuus, & nihil ad ipsam pertinens, frustrà pependit, neque vllũ momentum ad arboris pulcritudinem attulit,

Nam in arboribus commendantur generosi rami, coma densa, stirps firma ac stabilis, radices in profundum actæ, ventorum agitatio, vmbræ ex iis procedentis amplitudo, cedentes inuicem anni partes: aqua partim alueis inductã ad alendũ, partim missa de cælo ad irrigandum. At chlamydes Xerxis, & aurũ barbari, reliquáque munera, neque ad platani, neque vllius alterius arboris generositatem quicquam faciunt.

εὐγενεῖς οἱ κλάδοι, καὶ ἡ κόμη πολλὴ, στερεὸν τὸ πρέμνον, καὶ αἱ ῥίζαι ἐν βάθει, καὶ διασείοντες οἱ ἄνεμοι, καὶ ἀμφιλαφὴς ἡ ἐξ αὐτῆς σκιὰ, καὶ ἀναστρέφουσαι αἱ ὧραι, καὶ ὕδωρ τὸ μὲν διὰ τῆς ὀχετῶν ἐκτρέφον, τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ ἐπάρδον. χλαμύδες δὲ αἱ Ξέρξου, καὶ χρυσὸς ὁ τοῦ βαρβάρου, καὶ τὰ ἄλλα δῶρα, οὔτε πρὸς τὴν πλάτανον, οὔτε πρὸς ἄλλο δένδρον εὐγενὲς ἦν.

De iis qui Ephororum subsellia fuligine infecerunt.

CAP. XV.

Περὶ τῶν τοὺς τῶν ἐφόρων θρόνους ἀσβόλῳ χρισαμένων.

ΚΕΦ. ιε.

Clazomenij quidam Spartam venientes, per iniuriam & fastũ thronos Ephororum, in quibus sedentes ius dicere, & de iis, quæ ad Rempubl. pertinerent, constituere consueuerant, hos, inquam, thronos fuligine respserserunt. Ephori re cognita: non moleste tulerunt, sed vocato præcone,

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι, καὶ ὕβρει, καὶ ἀγερωχίᾳ χρώμενοι, τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους ἔνθα εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν, ἀλλὰ τούτους γε τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. μαθόντες δὲ οἱ Ἔφοροι, οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες, προσέταξαν, αὐτὸν

αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι, τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον· ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν.

ne publico, mandarunt vt publicè in ciuitate proclamaret. hoc mirãdum: Liceat Clazomeniis indecorè facere.

Περὶ Φωκίωνος.

De Phocione.

ΚΕΦ. ις.

CAP. XVI.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου, καὶ τοῦτο ἔγωγε ἔγνων καλόν. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν Ἀθηναίων ἐκκλησίας οὔσης, ἐπί τι αὐτοῖς ἐμέμφετο ἀγνωμονοῦσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως, καὶ πληκτικῶς εἶπε· βούλομαι μᾶλλόν τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι.

Phocionis filij Phoci, etiam hoc factum laudabile duco. quum enim ad Athenienses verba faceret pro concione, reprehendens quandam in ipsis ingratitudinem, sapientissimè simul & grauissimè dixit, Malo damnum à vobis accipere, quàm ipse vobis damnum dare.

Περὶ Μάγων τῆς ἐν Πέρσαις σοφίας, καὶ Ὤχου.

De sapientia Magorum Persicorum, & Ocho.

ΚΕΦ. ιζ.

CAP. XVII.

Ἡ τῶν ἐν Πέρσαις Μάγων σοφία, τά τε ἄλλα οἶδεν, ὁπόσα αὐτοῖς εἰδέναι θέμις, καὶ οὖν καὶ μαντεύεσθαι. οἵπερ οὖν καὶ προεῖπον τὴν τοῦ Ὤχου περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀγριότητα, καὶ τὸ

Persicorum Magorum sapiẽtia, tum alia tenuit, quæ ipsis scire fas esset, tũ etiam vaticinandi scientiam calluit. Hi ergo prædixerunt etiam Ochi sæuitiam aduersus subdi-

tos, & ingenium cædis auidum, quum id ex signis quibusdam arcanis de eo cognouissent. Nam quum Artaxerxe patre vita defuncto regnum Persarum Ochus capesseret, Magi cuidam ex Eunuchis præceptum, vt posita mensa animum aduerteret, quibus rebus ex obiectis rex primùm manum iniiceret. Qui quum oculos ad hoc intentos haberet, Ochus vtraque manu protensa, dextra vnum ex adiacentibus cultris arripuit, altera maximum panem accepit, quem carnibus impositum scidit, & alacriter comedit. Quibus auditis, Magi hæc duo vaticinati sunt, anni tempestiuam fertilitatem, atque annonæ copiam illo regnante, & cædium frequentiam protendentes: neque falsi fuerunt.

φονικὸν αὐτὸν, διά τινων ἀπορρήτων συμβόλων καταγνόντες τοῦτο. ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν ὁ Ὦχος παρῆλθεν· οἱ Μάγοι προσέταξαν τῶν εὐνούχων τινὶ τῶν πλησίον παρεστώτων, φυλάξαι τὸν Ὦχον, τῆς τραπέζης παρατεθείσης, τίνι πρῶτον τῶν παρακειμένων ἐπιχειρεῖν. καὶ ὁ μὲν εἱστήκει τηρῶν τοῦτο. ὁ δὲ Ὦχος τὰς χεῖρας ἐκτείνας, τῇ μὲν δεξιᾷ τῶν μαχαιρίων τῶν παρακειμένων ἓν ἥρπασε, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσεφελκύσατο, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν, εἶτα τέμνων, ἤσθιεν ἀφειδῶς. ἅπερ ἀκούσαντες οἱ μάγοι, δύο ταῦτα ἐμαντεύσαντο. εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὡρῶν, καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, καὶ πολλοὺς φόνους· καὶ οὐ διεψεύσαντο.

Περὶ

Περὶ δείπνων πολυτελῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀποστάς ποτε τῶν δείπνων τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν ἑστιάσεων τῶν στρατηγικῶν ἐκείνων, παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον, καὶ ἑστιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα, καὶ μουσικῶς, ἔφη πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπανελθών. ὅτι ἄρα οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς διάγουσιν. ἐκ δὲ τούτου διέβαλε Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ φορτικά, ὡς πάντως εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐκ εὐφραίνοντα. λόγος δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ προειρημένου, καὶ ταὐτὸν νοῶν, οὐ μὴν τὰ αὐτὰ λέγων περιίεισιν· ὅτι ἄρα τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος περιτυχὼν τῷ Πλάτωνι εἶπεν· ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἢ εἰς τὴν παροῦσαν.

De opiparis cœnis.

CAP. XVIII.

Timotheus Cononis filius, dux Atheniensiū, omissis opiparis cœnis, & epulationibus imperatoriis, assumptus à Platonē ad conuiuium Academicum, & frugali musicáque cœna exceptus, reuersus ad suos dixit: Qui cum Platone cœnant, etiam postero die bene habent. Exinde Timotheus vituperauit cœnas splendidas & onerosas, quæ sequenti die nullam voluptatem afferrent. Etiam ille sermo prædicto affinis, & sententiam eundem præ se ferens, verbis autem diuersis circumfertur, quod postridie Timotheus quum incidisset in Platonem, dixit ei, Vos, ô Plato, melius cœnatis sequenti die, quàm præsenti.

De Alexandro, qui ſe Deum appellari volebat.

CAP. XIX.

Alexander, ſuperato Dario, & Perſarũ regno in ſuam poteſtatem redacto, ſapiens altùm, & ob proſperam fortunã, qua tum vſus fuerat, diuinos ſpiritus gerẽs, Græcis ſcripſit vt ſe deum facerent, ſatis equidẽ ſtultè. Neque enim quæ natura ei largita non fuerat, hæc ab hominibus petendo conſequebatur. Itaque aliis aliter ſtatuentibus Lacedæmonij decretum eiuſmodi fecerunt: Quoniam Alexander deus eſſe vult, eſto deus: Laconicè ſimul & patrio more redarguentibus Lacedæmoniis ſtuporem & væcordiam Alexandri.

Περὶ Ἀλεξάνδρου θεὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι βουλομένου.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἀλέξανδρος ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε ἐκθεούμενος, ἐπέστελλε τοῖς Ἕλλησι θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. γελοίως γε· οὐ γὰρ ἃ παρὰ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαινεν. ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα, ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός. Λακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸ ἐπιχώριον σφίσι τρόπον ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

De Antigoni regis manſuetudine.

CAP. XX.

Antigonum regem

Περὶ Ἀντιγόνου βασιλέως πραότητος.

ΚΕΦ. κ.

Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα

πλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἐξέσται ἐπιζητεῖν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἑτέρωθεν. εἰρήσεται δ' οὖν αὐτοῦ καὶ πάνυ πρᾶον καὶ ἄτυφον, ὃ μέλλω λέγειν. ὁ Ἀντίγονος οὗτος, ὁρῶν τὸν υἱὸν τοῖς ὑπηκόοις χρώμενον βιαιότερόν τε, καὶ θρασύτερον οὐκ οἶσθα εἶπεν, ὦ παῖ τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἔνδοξον εἶναι δουλείαν; καὶ τὰ μὲν τοῦ Ἀντιγόνου πρὸς τὸν παῖδα πάνυ ἡμέρως ἔχει καὶ φιλανθρώπως ὅτῳ δὲ οὐ δοκεῖ ταύτῃ, ἀλλ' ἐκεῖνός γε οὐ δοκεῖ μοι, βασιλικὸν ἄνδρα τε εἰδέναι, οὐδὲ πολιτικὸν, τυραννικῷ δὲ συμβιῶσαι μᾶλλον.

aiunt popularē & mansuetum fuisse. Cui igitur vacat pernoscere eum, & singula facta hominis perquirere, sciet aliunde. Dicetur tamen eius hoc facinus clementissimū, & ab omni fastu alienum, quod iam dicam. Hic Antigonus quum cerneret filium suum se violētiorem & immodestiorē gerere erga subditos: An non, inquit, nouisti fili nostrum regnum nobilē esse seruitutem? Atque hæc Antigoni verba, quibus filium alloquutus est, maximam mansuetudinem & humanitatē præ se ferunt. Qui id non approbat, is verò mihi videtur, neque regium, neque ciuilem nosse virū quenquam, sed cum tyrannico potiùs aliquo conuixisse.

Περὶ Παυσανίου, Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐρωμένου.

ΚΕΦ. κα.

Ἀγάθωνος ἤρα τοῦ ποιητοῦ Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. καὶ τοῦτο μὲν διατεθρύλληται. ὃ δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν,

De Pausania Agathonem poëtam amante.

CAP. XXI.

Agathonem poëtam amabat Pausanias Cerameis natus. Et hoc quidē manifestum est. Quod verò non omnibus notū

est, id ego exponam. Aliquando venerunt ad Archelaum ambo, tum amator, tū amatus. Archelaus verò non minus amoris quàm litterarum erat studiosus. Quum igitur videret crebrò esse contentiones inter Pausaniam & Agathonem, arbitratus amatorem ab amasio sperni, interrogauit Agathonem Archelaus, Quid sibi vellet, quòd frequenter inimicaretur ei, à quo summopere amaretur? At ille: Huius rei, inquit, ô rex, ego rationem tibi reddā. Neque enim contentiosior sum aut morosior aduersus ipsum, neque rusticitate quadam id facio. Quòd si quid ego quoque de moribus intelligo tum ex aliis, tum ex arte poëtica, iucundissimum amantibus esse reperio, si ex contentione & litibus cum amasiis in gratiam redeant. Et sanè mihi videtur nihil illis delectabiliꝰ accidere posse. Huius ergo voluptatis persæpe eum participem facio, frequenter cum eo

ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. εἰς Ἀρχέλαόν ποτε ἀφίκοντο, ὅ, τε ἐραστὴς καὶ ὁ ἐρώμενος οὗτοι. ἦν δὲ ἄρα ὁ Ἀρχέλαος ἐρωτικὸς, οὐχ ἧττον, ἢ καὶ φιλόμουσος. ἐπεὶ τοίνυν ἑώρα διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους τόν τε Παυσανίαν, καὶ τὸν Ἀγάθωνα πολλάκις, οἰόμενος τὸν ἐραστὴν ὑπὸ τῶν παιδικῶν παρορᾶσθαι, ἤρετο ἄρα τὸν Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος, τί βουλόμενος οὕτω πυκνὰ ἀπεχθάνεται τῷ πάντων μάλιστα φιλοῦντι αὐτόν. ὁ δὲ, ἐγώ σοι, ἔφη, φράσω βασιλεῦ. οὔτε γάρ εἰμι πρὸς αὐτὸν δύσερις, οὔτε ἀγεσικίᾳ πράττω τοῦτο. εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαΐω, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ἐκ ποιητικῆς, ἥδιστον εὑρίσκω εἶναι τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ ἐκ διαφορᾶς καταλλάσσεσθαι, καὶ πεπίστευκα οὐδὲν αὐτοῖς οὕτως ἀπαντᾶν τερπνόν. τούτου γοῦν τοῦ ἡδέος πολλάκις αὐτῷ μεταδίδωμι, ἐρίζων πρὸς αὐτὸν πλεονάκις. ὁ δ' ἐφεί-

νεται γὰρ καταλυομένῳ μοι τὴν πρὸς αὐτὸν ἔριν συνεχῶς. ὁμαλῶς δὲ καὶ συνήθως προσιόντος οὐκ εἰσαίσθεται τὴν διαφορότητα. ἐπῄνεσε ταῦτα ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος. ἠρᾶ δέ φασι, τοῦ αὐτοῦ Ἀγάθωνος τούτου καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητής. καὶ τὸν Χρύσιππον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι, καὶ εἰ μὲν σαφὲς τοῦτο, ἀποφήνασθαι οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' οὖν αὐτὸ οἶδα ἐν τοῖς μάλιστα.

Ὅτι ἐννομώτατοι Μαντινεῖς.

ΚΕΦ. κβ.

Ἐννομωτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἧττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι κατὰ μικρὸν τῶν νόμων † τινὰ τῶν ἐξ αὐτῶν γραφόντων αὐτοῖς, διέφθειραν.

contendens. Gaudium enim capit, si contentionẽ cum eo subinde dissoluã & reconciliem. Si verò æqualiter & consueto more cum eo semper agerem, non experiretur diuersitatem. Laudauit hæc Archelaus, vt inquiunt. Amauit etiam eundem hunc Agathonẽ Euripides poëta, & drama Chrysippum in eius gratiam elaborasse dicitur. Id certum esse, non possum affirmare, hoc autem scio, constanter à multis dici.

Quòd iustissimi Mantinenses.

CAP. XXII.

Iustissimis legibus vsos etiam Mantinẽses fuisse audio, non minus quàm Locros, & Cretenses & Lacedæmonios ipsos, atque Athenienses. Nam Solon grauissimus & iustissimus ciuis fuit, quanquam post Athenienses sensim leges, quæ ab illo scriptæ fuerant, sustulerunt.

† τινὰς τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων.

Quòd Nicodorus pugil factus est legislator.

Ὅτι Νικόδωρος πύκτης ὢν, καὶ νομοθέτης ἐγένετο.

CAP. XXIII.

ΚΕΦ. κγ.

Nicodorus autem pugil excellentissimus & celeberrimus apud Mantinenses, extremo ætatis suæ tempore, & exacta pugilatione, legislator eis extitit, longè vtiliorem se patriæ in ea re præstãs, quàm quum publicè victor in stadiis proclamaretur. Aiunt tamen Diagoram Melium, à quo amabatur, ei composuisse leges. Haberem aliquid amplius de Nicodoro recensere, sed ne videar simul laudare Diagoram, hîc oratio mea conquiescat. Nam diis erat infestus Diagoras, nec mihi cordi est vlteriùs de illo mentionem facere.

Νικόδωρος δὲ ὁ πύκτης ἐν τοῖς διδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενον, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ τὴν ἄθλησιν καὶ νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῷ τοῦτο ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶν κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. φασὶ δὲ αὐτῷ Διαγόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους ἐραστὴν γενόμενον. εἶχόν τι καὶ περιττότερον ὑπὲρ Νικοδώρου εἰπεῖν· ὡς δ' ἂν μὴ δοκοίην, καὶ τὸν ἔπαινον τὸν τοῦ Διαγόρου προσπαραλαμβάνειν, εἰς τοσοῦτον δηλούσθω τὰ τοῦ λόγου. θεοῖς γὰρ ἐχθρὸς Διαγόρας, καὶ οὐ μοι ἥδιον ἐπὶ πλεῖστον μεμνῆσθαι αὐτοῦ.

Quòd Milo corpore quidem erat robustus, animo verò non fortis.

Ὅτι ὁ Μίλων τὸ σῶμα ἰσχυρὸς ἦν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐκ ἀνδρεῖος.

CAP. XXIV.

ΚΕΦ. κδ.

Aliqui robur Milonis

Ἤδη τινὲς τὴν Μίλωνος

ιος τοῦ Κροτωνιάτου περὶ φερομένην ῥώμην ἐξέβαλον τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ λέγοντες. Μίλωνος τούτου τὴν ῥοιὰν ἣν ἐν τῇ χειρὶ κατεῖχεν, οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων ἐξελεῖν ἐδύνατο· ἡ δὲ ἐρωμένη αὐτοῦ, ῥᾷστα αὐτὴν ἐξῄρει, φιλονεικοῦσα πρὸς αὐτὸν πολλάκις. ἐκ δὴ τούτου νοεῖν ἔστι, ὅτι ὁ Μίλων ἰσχυρὸς μὲν τὸ σῶμα ἦν, ἀνδρεῖος δὲ τὴν ψυχὴν οὐκ ἦν.

Crotoniatæ multorum sermonibus vsurpatum, contemptius reddiderũt, eiusmodi de eo prædicãtes: Miloni nemo aduersariorum malum, quod in manu tenebat, eripere potuit. Atqui amasia eius nullo negotio eximebat, sæpe cum eo contendens. Ex quo sanè perspicuum est Milonem, corpore validissimo virum, animo tamen effœminato extitisse.

Ὅτι ἡ ἕκτη τοῦ Θαργηλιῶνος δεξία τοῖς Ἕλλησι.

Quod sexta Februarij Græcis fuerit auspicata.

ΚΕΦ. κε.

CAP. XXV.

Τὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς τοῦ Θαργηλιῶνος πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίαν γενέσθαι λέγουσιν. οὐ μόνον τοῖς Ἀθηναίοις ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς, αὐτίκα γοῦν Σωκράτης ἐν ταύτῃ ἐγένετο· καὶ Πέρσαι δὲ ἡττήθησαν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ Ἀθηναῖοι τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαίρας τὰς τριακοσίας, κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Μιλτιάδου δρῶντες τοῦτο. τῆς δ᾽ αὐτῆς μηνὸς

Sextam diem mensis Februarij multa bona nõ solùm Atheniensib. verum etiam multis aliis attulisse ferunt. Ne longè abeam, ea die Socrates in lucem prouenit: & Persæ hoc die fusi atque fugati sunt: & Athenienses Agroteræ trecentas capellas in sacrificiis immolant, facientes id ex voto Miltiadis. Et octauo

Thargelionis, quem alij Februarium interpretãtur, alij Maium. Calius 9. 15. Ego cũ Gyraldo senserim, conuenire eũ plerumque Aprili nostro.

Macedonas Maium mensem Artemisium vocant. Est & mons Arcadiæ hoc nomine & Artemisium promontorium Eubœæ.

idus eiusdem mensis aiũt ad Platæas prælium cõmissum esse, Græcósque superiores discessisse. Nã priorem cladem, cuius memini, in * Artemisio factam esse perhibent. Neque verò partam ad Mycalam Græcis victoriã alij quàm huic diei acceptam referri: siquidem eodem die victoriá & ad Platæas, & ad Mycalam adepti sunt. Item Alexandrum Macedonẽ Philippi filium, multas Barbarorum myriades fudisse dicunt octauo idus Februarij, quum Darium caperet Alexander: & constat omnia hæc huius esse mensis. Tradunt eodem etiam die Alexandrum & in vitam introiisse, & è vita egressum esse.

ἕκτῃ ἱσταμένου, καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην φασὶ γενέσθαι, καὶ νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας. τὴν γὰρ προτέραν ἧτταν αὐτῶν, ἧς ἐμνήσθην, τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ γεγονέναι. καὶ τὴν ἐν Μυκάλῃ δὲ τῶν Ἑλλήνων νίκην οὐκ ἄλλης ὁμολογεῖται δῶρον ἡμέρας γενέσθαι, ἢ ταύτης, εἴγε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ, καὶ Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Μακεδόνα τὸν Φιλίππου παῖδα, τὰς πολλὰς μυριάδας τὰς τῶν βαρβάρων φθεῖραι καὶ αὐτὸν λέγουσιν ἕκτῃ ἱσταμένου, ὅτε καὶ Δαρεῖον καθεῖλεν Ἀλέξανδρος, καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ γενέσθαι καὶ ἀπελθεῖν τοῦ βίου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πεπίστευται.

De Hyperboreo Apolline, & quibusdam mirabilibus circa Pythagoram.

Περὶ ὑπερβορείου Ἀπόλλωνος, καὶ περὶ τινῶν περὶ Πυθαγόρου θαυμασίων.

CAP. XXVI.

ΚΕΦ. κϛ.

Aristoteles dicit, à Crotoniatis Pythago-

Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν

θηναι ὑπέρ Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι, κἀκεῖνα δὲ προστιθέλει ὁ τοῦ Νικομάχου· ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος. ἔνθα καὶ τὸν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. λέγει δὲ καὶ ὁ αὐτὸς, ὅτι ὑπὸ τὸν † Κῶσαν ποταμὸν διαβαίνων προσερρήθη, καὶ πολλούς φησιν ἀκηκοέναι τὴν πρόσρησιν ταύτην.

ram Apollinem Hyperboreum cognominati. & hæc addit ille Nicomachides: Quòd aliquádo eodem die & eadem hora visus sit à multis & in Metaponeio, & in ludis Crotone surgere: vbi Pythagoras etiam alterū femur aureum ostendit. Dicit idem ille, quòd Nessum fluuiū transiens appellatus sit, & multos ait hanc appellationem audiuisse.

Νέσσον. Laertius.

Ὅτι Ἀννίκερις ἱππεὺς δεξιὸς· καὶ ὅτι ὁ ὑπὲρ μικρῶν λίαν σπουδάζων, τὰ μεγάλα ὀλιγωρεῖ.

Quòd Anniceris eques bonus: & quod qui minimis rebus nimiam operam tribuit, negligit maiora.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Ἀννίκερις ὁ Κυρηναῖος ἐπὶ τῇ * ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει, καὶ ἁρμάτων ἐλάσει. καὶ οὖν ποτε καὶ ἐβουλήθη Πλάτωνι ἐπιδείξασθαι τὴν τέχνην. ζεύξας οὖν τὸ ἅρμα, περιήλασεν ἐν Ἀκαδημίᾳ δρόμους παμπόλλους, οὕτως ἀκριβῶς φυλάττων τοῦ

Anniceris Cyrenensis, ob artem equitandi & curruum regendorū periciam, superbum animum gerebat. Voluit igitur quodam tempore specimen artis suæ Platoni exhibere, & iuncto curru in Academia multos cursus circumequitauit, adeò exactè directum currus meatū

ἱππείᾳ.

seruans, vt non discederet ab orbitis, sed semper in iisdem incederet. Cæteri igitur omnes mirantes obstupuerunt: At Plato nimiam eius industriã reprehendit, inquiens, fieri non posse, vt qui rebus tam nullius pretij operam nauaret adeò diligentem, possit magnis & præclaris negotiis vllis vacare. Quum enim omnis cogitatio in ista conferatur, necessum esse vt ea negligat quæ reuera sunt admiratione digna.

δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὴν ἰέναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλε, εἰπών· ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι· πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα † ἀποτεθεῖσαν, ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

ἀποτεθεῖσαν.

Vnde certamen gallorum gallinaceorum initium traxerit.

Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Post deuictos Persas, Athenienses legem posuerunt vt galli gallinacei quotannis vno die certamen in theatro inirent. Vnde verò sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum Themistocles ciuicum exercitum aduersus barbaros educeret, gallos

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὅδε ὁ νόμος, ἐρῶ. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους·

χοιλήνους ἐδὲ ἀρχῆς αὐτοῖς εἶδεν. ὀπίςησε ἢ τίω ςρατιὰν, κ) ἔφη πρὸς αὐτοῖς. ἀλλ' ἔτοι μὲν, ἔτε ὑπὲρ πατρίδος, ἔτε ὑπὲρ πατρῴων θεῶν, ἐδὲ μίω ὑπὲρ γονικῶν ἡρώων κακοπαθοῦσι, ἐδὲ ὑπὲρ δόξης, ἐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἐδὲ ὑπὲρ παίδων. ἀλλ' ὑπὲρ τῦ μὴ ἡτίηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τ᾽ ἕτερον. ἀπερ οὖν εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίοις. τὸ τοίνυν γυόμϩνον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν, ἐζελήθη διαφυλάτ]ειν κ) εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

gallinaceos vidit pugnâtes: neque ille oscitanter eos vidit: Sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipsos: At hi neq; pro patria, neque pro diis familiaribus, neque verò pro auitis monumentis periculum subeunt, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: sed tantùm ne alter ab altero superetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniêsium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad similium rerum & factorum memoriam sempiternam consecrare.

Τίω τύχίω πῶς ἐσήμαινε ὁ Πιτ]ακός.

Quemadmodum fortunam significarit Pittacus.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Πιτ]ακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα. εἰς ἐδεμίαν μ̃ χρῆσιν ὀπιτήδειον, αὐτὸ ἢ τῦτο ἀνάθημα ἔιῃ αἰνιτ]όμϩνος τίω ἐκ τ̃ τύχης ἄνω κ) κάτω μετάπ]ωσιν· ἔσιτι τινὰ τ̃ μ̃ ἀτυχόν-

Pittacus Mitylene templis scalam fecit, ad nullum alium vsum, quâ vt esset dedicatum donum, adumbrans fortunæ repentinos ascensus atque descensus; ascendêtibus quodammodo his, quibus fortuna aspirans

descendentibus verò, qui miseriis premuntur.

πων αἰτιώντων, κατιόντων ἢ τῶν δυστυχούντων.

De Platone.

CAP. XXX.

Plato, filius Aristonis, primùm omnium ad artem poëticam animũ adiecit, & Heroica carmina cœpit condere. Postea combussit, nihili faciens, quum ad Homeri versus examinans, longè deteriora videret esse: Proinde ad tragœdias scribendas animum applicuit: & elaborata tetralogia, iam in histrionum manus poëmata tradiderat, & de palma volebat contendere. verũ ante Bacchanalia semel audito Socrate, captus omnino illius sirene, non solùm à certando tunc destitit, sed in totum etiam scribendarum tragœdiarum studium abiecit, & ad Philosophiam se accinxit.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. λ.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησεν, καὶ ἡρωϊκὰ ἔγραφε μέτρα. εἶτα αὐτὰ κατέφρωσεν ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων, ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα· ἐπέθετο οὖν τραγῳδίᾳ, καὶ δὴ καὶ τετραλογίαν εἰργάσατο· καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, δοὺς ἤδη τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα. πρὸ τῶν Διονυσίων δὲ παρελθὼν, ἤκουσε Σωκράτους. καὶ ἅπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρῆνος, τοῦ ἀγωνίσματος οὐ μόνον ἀπέστη τότε, ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τραγῳδίαν ἀπέρριψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ.

Quòd nemo Barbarorum impius sit.

CAP. XXXI.

Et quis non Barbaro-

Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρων ἄθεος.

ΚΕΦ. λα.

Καὶ τίς ἂν οὐκ ἐπαινέσειε τοὺς

τὴν τῶν βαρβάρων σοφίαν; εἴγε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα ἐξέπεσε· μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἆρά γε εἰσὶν, ἢ οὐκ εἰσὶν· καὶ ἆρά γε ἡμῶν φροντίζουσιν, ἢ οὔ. οὐδεὶς γοῦν ἔννοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἵαν ὁ Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἢ Διογένης ὁ Φρὺξ, ἢ Ἵππων, ἢ Διαγόρας, ἢ *Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, οὔτε Ἰνδὸς, οὔτε Κελτὸς, οὔτε Αἰγύπτιος. λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων οἱ προειρημένοι, καὶ εἶναι θεοὺς καὶ προνοεῖν ἡμῶν, καὶ προσημαίνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγχνων, καὶ δι' ἄλλων τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδαγμάτων. ἅπερ οὖν ἦν τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῆς παρὰ τῶν θεῶν εἰς αὐτοὺς προνοίας, καὶ δι' ὀνείρων δὲ λέγουσι, καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀστέρων πολλὰ προδηλοῦσθαι. καὶ ὑπὲρ τούτων ἰσχυρὰν ἔχοντες τὴν πίστιν, θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἁγνεύουσιν ὁσίως, καὶ τελετὰς τελοῦσι, καὶ ὀργίων φυλάττουσι νόμον, καὶ τὰ ἄλλα

rum sapientiam laudibus extollat? siquidem nemo eorum ad contemptum deorum vnquam excidit: neque in dubium vocat, sintne dij an non sint, & curentne res humanas an non. Nemo igitur, neque Indus, neque Celta, neq; Ægyptius, eã cogitationem in animum induxit, quam vel Euemerus Messenius, vel Diogenes Phryx, vel Hipponem, vel Diagoras, vel † Sosias, vel denique Epicurus. Sed Barbari hi, quos dixi, cõtendunt & esse deos, & nostri curam gerere, & præsignificare futura per aues, signa, vel omnia viscera, & alias quasdam obseruationes atque doctrinas. Quorum ergo præscientiam homines ex beneuolentia deorũ habere possint, ea magna ex parte per insomnia & stellas etiam aiunt significari. Et hæc immota fide tenentes, purè rem diuinam faciunt, sanctè vitam agunt, ceremonias obeunt, orgiorum legem obseruant,

Γοργίας vel Ἱππίας ex Cuff.

seruans, vt non discederet ab orbitis, sed semper in iisdem incederet. Cæteri igitur omnes mirantes obstupuerunt: At Plato nimiam eius industriã reprehendit, inquiens, fieri non posse, vt qui rebus tam nullius pretij operam nauaret adeò diligentem, possit magnis & præclaris negotiis vllis vacare. Quum enim omnis cogitatio in ista conferatur, necessum esse vt ea negligat quæ reuera sunt admiratione digna.

ἀποτεθεῖσαν.

δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὴν ἰέναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλε, εἰπών· ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι· πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα † ἀποτιθεῖσαν, ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

Vnde certamen gallorum gallinaceorum initium traxerit.

Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Post deuictos Persas, Athenienses legem posuerunt vt galli gallinacei quotannis vno die certamen in theatro inirent. Vnde verò sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum Themistocles ciuicum exercitum aduersus barbaros educeret, gallos

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁδὶ ὁ νόμος ἐρῶ. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους·

χομένους· οὐδὲ ἀργῶς αὐτοῖς εἶδεν. ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. ἀλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε ὑπὲρ πατρῴων θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ γονικῶν ἠρίων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παίδων. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον. ἅπερ οὖν εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. τὸ τοίνυν γενόμενον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν, ἐβουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμαινεν ὁ Πιττακός.

ΚΕΦ. κθ.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα, εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι, αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν· τρόπον τινὰ τῶν μὲν εὐτυχούν-

gallinaceos vidit pugnantes: neque ille oscitanter eos vidit: Sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipsos: At hi neq; pro patria, neque pro diis familiaribus, neque verò pro auitis monumentis periculum subeunt, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: sed tantùm ne alter ab altero superetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniensium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad similium rerum & factorum memoriam sempiternam consecrare.

Quemadmodum fortunam significarit Pittacus.

CAP. XXIX.

Pittacus Mitylene templis scalam fecit, ad nullum alium vsum, quàm vt esset dedicatum donum, adumbrans fortunæ repentinos ascensus atque descensus: ascendentibus quodammodo his, quibus fortuna aspirans

seruans, vt non discederet ab orbitis, sed semper in iisdem incederet. Cæteri igitur omnes mirantes obstupuerunt: At Plato nimiam eius industriā reprehendit, inquiens, fieri non posse, vt qui rebus tam nullius pretij operam nauaret adeò diligentem, possit magnis & præclaris negotiis vllis vacare. Quum enim omnis cogitatio in ista conferatur, necessum esse vt ea negligat quæ reuera sunt admiratione digna.

δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὴν ἰέναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλεν, εἰπών· ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι· πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα † ἀποτεθεῖσαν (ἀποτεθεῖσαν.), ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

Vnde certamen gallorum gallinaceorum initium traxerit.

Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Post deuictos Persas, Athenienses legem posuerunt vt galli gallinacei quotannis vno die certamen in theatro inirent. Vnde verò sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum Themistocles ciuicum exercitum aduersus barbaros educeret, gallos

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὅδε ὁ νόμος, οὐκ ἐρῶ. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους·

χομένους· οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν. ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. ἀλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε ὑπὲρ πατρῴων θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ γονικῶν ἠρίων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παίδων. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον. ἅπερ οὖν εἰπὼν ἐπέῤῥωσε τοὺς Ἀθηναίους. τὸ τοίνυν γενόμενον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν, ἐβουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

gallinaceos vidit pugnantes: neque ille oscitanter eos vidit: Sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipsos: At hi neq; pro patria, neque pro diis familiaribus, neque verò pro auitis monumentis periculum subeunt, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: sed tantùm ne alter ab altero superetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniensium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad similium rerum & factorum memoriam sempiternam consecrare.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμαινεν ὁ Πιττακός.

ΚΕΦ. κθ.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα. εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι· αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν· τρόπον τινὰ τῶν μὲν εὐτυχούν-

Quemadmodum fortunam significarit Pittacus.

CAP. XXIX.

Pittacus Mitylene templis scalam fecit, ad nullum alium vsum, quàm vt esset dedicatum donum, adumbrans fortunæ repentinos ascensus atque descensus; ascendentibus quodammodo his, quibus fortuna aspirat

seruans, vt non discederet ab orbitis, sed semper in iisdem incederet. Cæteri igitur omnes mirantes obstupuerunt: At Plato nimiam eius industriã reprehendit, inquiens, fieri non posse, vt qui rebus tam nullius pretij operam nauaret adeò diligentem, possit magnis & præclaris negotiis vllis vacare. Quum enim omnis cogitatio in ista conferatur, necessum esse vt ea negligat quæ reuera sunt admiratione digna.

δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ᾽ ἀεὶ κατ᾽ αὐτὴν ἰέναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλεν, εἰπὼν ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι· πᾶσαν γὰρ αὐτοῦ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα † ἀποτεθεῖσαν, ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

ἀποτεθεῖσαν..

Vnde certamen gallorum gallinaceorum initium traxerit.

Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Post deuictos Persas, Athenienses legem posuerunt vt galli gallinacei quotannis vno die certamen in theatro inirent. Vnde verò sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum Themistocles ciuicum exercitum aduersus barbaros educeret, gallos

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὅδε ὁ νόμος, ἐρῶ. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους·

χομένους οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν. ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιάν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. ἀλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε ὑπὲρ πατρῴων θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ γονικῶν ἠρῴων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παίδων. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον. ἅπερ οὖν εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. τὸ τοίνυν γενόμενον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετήν, ἐβουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπομιμνήσκειν.

gallinaceos vidit pugnantes: neque ille oscitanter eos vidit: Sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipsos: At hi neq; pro patria, neque pro diis familiaribus, neque verò pro auitis monumentis periculum subeunt, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: sed tantùm ne alter ab altero superetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniensium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad similium rerum & factorum memoriam sempiternam consecrare.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμαινεν ὁ Πιττακός.

ΚΕΦ. κθ.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα, εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι, αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν· ἀνιόντων τινὰ τῶν εὐτυχούν-

Quemadmodum fortunam significarit Pittacus.

CAP. XXIX.

Pittacus Mitylene templis scalam fecit, ad nullum alium vsum, quàm vt esset dedicatum donum, adumbrans fortunæ repentinos ascensus atque descensus; ascendentibus quodammodo his, quibus fortuna aspirat

descendentibus verò, qui miseriis premuntur.

De Platone.

CAP. XXX.

Plato, filius Aristonis, primùm omnium ad artem poëticam animũ adiecit, & Heroica carmina cœpit condere. Postea combussit, nihili faciens, quum ad Homeri versus examinans, longè deteriora videret esse: Proinde ad tragœdias scribendas animum applicuit: & elaborata tetralogia, iam in histrionum manus poëmata tradiderat, & de palma volebat contendere. verũ ante Bacchanalia semel audito Socrate, captus omnino illius sirene, non solùm à certando tunc destitit, sed in totum etiam scribendarum tragœdiarum studium abiecit, & ad Philosophiam se accinxit.

Quòd nemo Barbarorum impius sit.

CAP. XXXI.

Et quis non Barbaro-

πων αἰτούντων, κατιόντων. ἢ τῶν δυστυχούντων.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. λ.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησε, καὶ ἡρωϊκὰ ἔγραφε μέτρα. εἶτα αὐτὰ κατέπρησεν ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων, ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα· ἐπέθετο οὖν τραγῳδίᾳ, καὶ δὴ καὶ τετραλογίαν, εἰργάσατο· καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, δοὺς ἤδη τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα. πρὸ τῶν Διονυσίων δὲ παρελθὼν, ἤκουσε Σωκράτους, καὶ ἅπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρῆνος, τοῦ ἀγωνίσματος οὐ μόνον ἀπέστη τότε, ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τραγῳδίαν ἀπέρριψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν.

Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρων ἄθεος.

ΚΕΦ. λα.

Καὶ τίς ἂν οὐκ ἐπαινέσοι τοὺς

πλὼ τῶν βαρβάρων σοφίαν; εἴγε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα ἐξέπεσε· μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἆρά γε εἰσὶ, ἢ οὐκ εἰσίν· καὶ ἆρά γε ἡμῶν φροντίζουσι, ἢ οὔ. οὐδεὶς γοῦν ἔννοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἵαν ὁ Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἢ Διογένης ὁ Φρύξ, ἢ Ἵππων, ἢ Διαγόρας, ἢ *Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, οὔτε Ἰνδὸς, οὔτε Κελτὸς, οὔτε Αἰγύπτιος. λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων οἱ προειρημένοι, καὶ εἶναι θεοὺς καὶ προνοεῖν ἡμῶν, καὶ προσημαίνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγχνων, καὶ δι᾽ ἄλλων τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδαγμάτων. ἅπερ οὖν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῆς παρὰ τῶν θεῶν εἰς αὐτοὺς προνοίας, καὶ δι᾽ ὀνείρων δὲ λέγουσι, καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν ἀστέρων πολλὰ προδηλοῦσθαι. καὶ ὑπὲρ τούτων ἰσχυρὰν ἔχοντες τὴν πίστιν, θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἁγνεύουσιν ὁσίως, καὶ τελετὰς τελοῦσι, καὶ ὀργίων φυλάττουσι νόμους καὶ τὰ ἄλλα

rum sapientiam laudib. extollat? siquidem nemo eorum ad contemptum deorum vnquam excidit: neque in dubium vocat, síntne dij an non sint, & curéntne res humanas an non. Nemo igitur, neque Indus, neque Celta, neq; Ægyptius, eã cogitationem in animum induxit, quam vel Euemerus Messenius, vel Dioge-nes Phryx, vel Hippô, vel Diagoras, vel † Sosias, vel denique Epicurus. Sed Barbari hi, quos dixi, cõtendunt & esse deos, & nostri curam gerere, & præsignificare futura per aues, signa, vel omnia viscera, & alias quasdã obseruationes atque doctrinas. Quorum ergo præscientiam homines ex beneuolentia deorũ habere possint, ea magna ex parte per insomnia & stellas etiam aiunt significari. Et hæc immota fide tenentes, purè rem diuinam faciunt, sanctè vitam agunt, cęremonias obeunt, orgiorum legem obseruant,

Γοργίας vel Ἵππίας ex Cuff.

& alia patrant, ex quibus certum est, quòd deos obstinatè colant ac venerentur.

De Herculis nomine mutato, & oraculo Apollinis de ipso.

CAP. XXXII.

Aiunt quidam sermones Delphici, Herculem, Iouis & Alcmenes filiū, & natiuitate nominatū esse Heraclidem: interiecto deinde tempore, quadam de causa oraculum consuluisse, & compotem factum quorum gratia venerat. Præterea seorsim etiam hæc audiuisse à deo:

Heraclem te alia Phœbus iam nomine dicit:
Gratificando etenim, decus immortale tenebis.

Era ferens, id est quæ grata & accepta erunt hominibus faciens.

De imaginibus fluuiorum.

CAP. XXXIII.

Fluuiorum naturam

προσέλθοισιν· ἐξ ὧν, ὅτι τοὺς θεοὺς ἰσχυρῶς, καὶ σέβουσι, καὶ τιμῶσιν, ὁμολόγηται.

Περὶ Ἡρακλέους μετονομασίας, καὶ χρησμοῦ Φοίβου ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΚΕΦ. λβ.

Λέγουσί τινες λόγοι Πυθικοὶ τὸν Ἡρακλῆ τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης παῖδα, ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλείδην κεκλῆσθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς διά τινα αἰτίαν δεόμενον χρησμοῦ, μήτε ὧν ἧκε χάριν ἀμοιρῆσαι· προσακοῦσαι δὲ ἐκείνοις, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ θεοῦ ταῦτα·

Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει.
Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

Περὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

ΚΕΦ. λγ.

Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν

τὰ, καὶ τὰ ῥεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν. ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι. οἱ μὲν τὸ ἀνδρομόρφους αὐτοὺς ἱδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. βουσὶ μὲν οὖν εἰκάζουσιν, οἱ Στυμφάλιοι μὲν τὸν Ἐρασῖνον, καὶ τὴν Μετώπην. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν Εὐρώταν. Σικυώνιοι δὲ καὶ Φλιάσιοι, τὸν Ἀσωπόν. Ἀργεῖοι δὲ, τὸν Κηφισόν. ἐν εἴδει δὲ ἀνδρῶν Ψωφίδιοι τὸν Ἐρύμανθον· τὸν δὲ Ἀλφειὸν Ἡραιεῖς. Χερρονήσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου, καὶ αὐτοὶ τὸν Κνίδον ποταμὸν ὁμοίως. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Κηφισὸν ἄνδρα μὲν δεικνύουσιν ἐν τιμῇ, κέρατα δὲ ὑποφαίνοντα· καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι μὲν τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν· τὴν δὲ Κυάνην πηγὴν, γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Αἰγεσταῖοι δὲ τὸν Πόρπακα, καὶ τὸν Κριμισσὸν, καὶ τὸν Τελμισσὸν, ἀνδρῶν εἴδει τιμῶσιν. Ἀκραγαντῖνοι δὲ τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες, θύουσιν· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν ἐλέφαντος διαγ-

& alueos ob oculos cernimus. Nihilominus tamen quidam colentes eos, & imagines eorum fabricantes, partim humanam, partim boum figuram eis affingunt: nam bobus similes faciunt, Stymphalij Erasinum, & Metopan, Lacedæmonij Eurotam, Sicyonij & Phliasij Asopum, Argiui Cephissum. In hominum verò figura Psophidij Erimanthum, Alpheum Heræenses, Cherronesij, qui à Cnido sunt, similiter ipsi quoque Cnidum fluuium. Athenienses autem Cephissum colunt, vt virum cornutum. Porrò in Sicilia Syracusij Anapum viro assimilant: at Cyanam fontem, vt fœminam honorant. Ægestæi Porpacem, Crimissum & Telmissum, virorum specie colunt. Agrigentini cognomine vrbi fluuium speciosi pueri forma effingentes illi sacrificant: qui etiam Delphis consecrarunt eburneam statuam, & flu-

ἀνδρομόρφους vel ἀνθρωπομόρφους.

nij nomen inscripserunt: statuam autem fecerunt puerum.

De senectute.

CAP. XXXIV.

Epicharmum aiunt, quum omnino esset ætate prouecta, cum quibusdam æqualibus sedentem in confabulationibus, & singulis ex illis dicentibus, alio, Mihi satis est quinque annos viuere: alio, mihi tres: tertio dicente, mihi quatuor: respondentem Epicharmum, O optimi viri, dixisse, quid mutuò contenditis & litigatis de paucis diebus? Omnes enim qui conuenimus, quodam fato vergimus ad occasum. Itaque tempus est nobis omnibus ocyus discedendi, antequam aliquod senile damnum experiamur.

γλύψαντες ἄγαλμα, καὶ ἐπέγραψαν τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, καὶ παιδὸς ἔχει τὸ ἄγαλμα.

Περὶ γήρως.

ΚΕΦ. λδ.

Ἐπίχαρμον, φασὶ, πάνυ σφόδρα πρεσβύτην ὄντα, μετά τινων ἡλικιωτῶν ἐν λέσχῃ καθήμενον, ἐπεὶ ἕκαστος τῶν παρόντων ἔλεγεν ὁ μέν τις, ἐμοὶ πέντε ἔτη ἀπόχρη βιῶναι, ἄλλος δὲ, ἐμοὶ τρία· τρίτου δὲ εἰπόντος, ἐμοί γε τέσσαρα, ὑπολαβὼν ὁ Ἐπίχαρμος, ὦ βέλτιστοι, εἶπε, τί στασιάζετε καὶ διαφέρεσθε ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατά τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμέν· ὥστε ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὶν τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ.

Ὅτι ὁ ὕπνος θανάτου ἀδελφὸς, καὶ περὶ Γοργίου τελευτῆς.

ΚΕΦ. λε.

Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου, καὶ γεγηρακὼς εὖ μάλα, ὑπό τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκεψόμενος, καὶ ἤρετο τί πράττοι, ὁ Γοργίας ἔφη, Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

Quòd somnus mortis frater sit: & de obitu Gorgiæ.

CAP. XXXV.

Gorgias Leontinus ad finem vitæ spectans, & bene senio confectus, quum aduersa valetudine correptus, paulatim in somnum prolaberetur, & quidam ex necessariis accedens inuisendi caussa, quo modo se haberet quæreret. Iam, inquit, me somnus incipit suo fratri tradere.

Περὶ Σωκράτους γηρῶντος, καὶ νοσοῦντος.

ΚΕΦ. λϛ.

Σωκράτης δὲ καὶ αὐτὸς βαθύτατα γηρῶν, εἶτα νόσῳ περιπεσὼν, ἐπεί τις αὐτὸν ἠρώτησε πῶς ἔχοι, καλῶς εἶπε πρὸς ἀμφότερα, ἐὰν μὲν γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἕξω πλείονας· εἰ δὲ ἀποθάνω, ἐπαινέτας πλείονας.

De Socrate sene & ægroto.

CAP. XXXVI.

Socrates etiam ipse quum decrepitam iam ætatem agens, in morbum incidisset, & quidam interrogaret quomodo sese haberet: Rectè, inquit, vtroq; modo. Nam si fuero superstes, plures æmulatores habebo: sin vita excessero, plures laudatores.

De lege quæ ægrotantibus abstinentiam à vino præcipit.

CAP. XXXVII.

Zaleuci Locrensis cùm multæ leges extant aliæ rectè commodéque positæ, tum illa non in postremis est habenda. Si quis Locrensium Epizephyriorum ægrotans vinum merum bibisset, nisi iubente medico, et iā si ad pristinam valetudinem rediisset, mors is ei supplicium erat constitutum, quoniam non iussus biberat.

Περὶ νόμου τοῦ τοὺς νοσοῦντας οἶνον πίνειν κωλύοντος.

ΚΕΦ. λζ.

Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, πολλοὶ μέν εἰσι καὶ ἄλλοι νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἥκιστα· εἴ τις Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων νοσῶν ἔπιεν οἶνον ἄκρατον μὴ προστάξαντος τοῦ θεραπεύοντος, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ, ὅτι μὴ προσταχθὲν αὐτῷ ὅμως ἔπιεν.

Romanorum & aliorum quorundam lex, neque omnibus, neque omni ætati, vinum bibere permittens.

Ῥωμαίων καὶ ἄλλων τινῶν νόμος οἶνον, μήτε παντὶ, μήτε ἡλικίᾳ πάσῃ συγχωρεῖν.

CAP. XXXVIII.

Lex etiam hæc Massiliensium fuit, vt mulieribus non liceret vinum gustare, sed omnium ætatum fœminæ aquam biberent. Affirmat Theophrastus, etiam apud Milesios hanc legem valere, & Iadas Milesiorum

al. ἀλλ' οὐ, sed vetus dr- à.

ΚΕΦ. λη.

Νόμος καὶ οὗτος Μασσαλιωτικὸς, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ, ἀλλ' ὑδροποτεῖν πᾶσαν γυναικῶν ἡλικίαν. λέγει δὲ Θεόφραστος καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸν νόμον τοῦτον ἰσχύειν, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ τὰς Ἰάδας,* ἀλλὰ τὰς Μιλησίων

Μιλησίων γυναῖκας. Τί δὲ οὐκ ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Ῥωμαίων νόμον; καὶ πῶς οὐκ ὀφλήσω δικαίως ἀργίαν, εἰ τὰ μὲν Λοκρῶν, ἢ Μασσαλιωτῶν, διὰ μνήμης ἐθέμην τὰ δὲ τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος ἀλόγως ἐάσω; ἤκουον καὶ Ῥωμαίοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα νόμος ὅδε ἐρρωμένος, οὔτε ἐλευθέρα γυνὴ ἔπιεν ἂν οἶνον· οὔτε οἰκέτις, οὐδὲ μὴν τῶν εὖ γεγονότων, εἰ ἀφ' ἥβης μέχρι πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

ΚΕΦ. λθ.

Κρῆτες δὲ τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους, μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετά τινος μελῳδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ παραλαμβάνωσι· καὶ ἵνα μή τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. δεύ-

vxores ei parēre. Quid verò obstet, quo minus Romanorum quoque legem referam? Et quo modo non iure redarguar inertiæ, si quum Locrensium & Massiliensium & Milesiorum mentionem fecerim, meæ patriæ statuta silentio præteream? Apud Romanos igitur maximè seruabatur hæc lex, vt neque libera, neque serua biberet vinum, neque verò claro genere natorum hominum quisquam à pube vsque ad trigesimum quintum annum.

Lex Cretensium de disciplinis.

CAP. XXXIX.

Cretenses iusserunt liberorum filios cum quodam concentu & melodia leges perdiscere, vt ex musica voluptatē caperent, & faciliùs eas memoria cōplecterentur: & ne si quid cōtra leges admisissent, per ignorantiā se fecisse possent defende-

te. Secundum, quod eis discendum proponebant, erant hymni in honorem deorum facti. Tertium, fortium virorum encomia.

τερον δὲ μάθημα ἔταξαν, τὸ τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

Animalia bruta vinum fugientia & aliter inebriari solita.

CAP. XL.

Ζῶα ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον ἔχοντα, καὶ ἄλλως μεθύοντα.

ΚΕΦ. μ.

Omne brutum à vino naturaliter abhorret, maximè verò ex animalibus illa, quæ vua acinísve nimis impleta inebriantur. Et Corui, si comedant herbam * sinuttam, atque etiam canes ipsi ad furorem & bacchationem impelluntur. At Simius & Elephas, si vinum biberint, hic sui roboris obliuiscitur, ille versutię: & omnino sunt imbecilli & faciles captu.

* senuttam. σινῦτταν.

Πᾶν μὲν ὅσον ἄλογόν ἐστιν, ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον πέφυκε, μάλιστα δὲ τῶν ζώων ἐκεῖνα ὅσα σταφυλῆς, ἢ γιγάρτων ὑπερπλησθέντα μεθύει. καὶ οἱ κόρακες δὲ τὴν καλυμένην † σινῦτταν βοτάνην, ὅταν φάγωσι· καὶ οἱ κύνες δὲ καὶ αὐτοὶ βακχεύονται, πίθηκος δὲ, καὶ ἐλέφας, ἐὰν οἴνου πίωσιν ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας, καὶ εἰσὶν αἱρεθῆναι πάνυ ἀσθενεῖς.

De quibusdam, qui & libenter & multum bibebant.

CAP. XLI.

Φιλοπόται τινὲς, καὶ πολυπόται.

ΚΕΦ. μα.

Potandi amantes fuisse

Φιλοπόται δὲ λέγονται γενέ-

γνέσθαι, Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος, καὶ Νισαῖος, καὶ οὗτος τύραννος, καὶ Ἀπολλοκράτης ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱὸς, καὶ Ἱππαρίων Διονυσίου ἀνεψιὸς καὶ οὗτος, καὶ Τιμόλαος ὁ Θηβαῖος, καὶ Χαρίδημος ὁ Ὠρείτης, καὶ Ἀρκάδιον καὶ Ἐρασίξενος, καὶ Ἀλκέτας ὁ Μακεδὼν, καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος, οὗτός τε καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐπιθέμενος γὰρ τῷ στόματι χώνην, ἀδιαλείπτως ἐχώρει τὸν ἐγχεόμενον οἶνον. Κλεομένους ὁ Λακεδαιμόνιος οὐ μόνον φασὶν, ὅτι πολυπότης ἦν, ἀλλὰ γὰρ προσεθέασιν αὐτῷ, καὶ τοῦτο δήπε τὸ σκυθικὸν κακὸν, ὅτι ἀκρατοπότης ἐγένετο. καὶ Ἴωνα δὲ τὸν Χῖον τὸν ποιητὴν, καὶ αὐτόν φασι περὶ τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν. καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐπὶ Καλάνῳ τῷ βραχμάνι, τῷ Ἰνδῶν σοφιστῇ, ὅτι ἑαυτὸν ἐκεῖνος κατέπρησεν, ἀγῶνα μουσικὸς, καὶ ἱππικὸν, καὶ ἀθλητικὸν διέθηκε. χαριζόμενος δὲ τοῖς Ἰνδοῖς, καί τι ἐπιχώριον

traduntur Dionysius Siciliæ tyrannus, & Nisæus etiam ipse tyrannus, Apollocrates Dionysij tyranni filius, Hipparion cognatus Dionysij, Timolaus Thebanus, Charidemus Orites, Arcadio, Erasixenus, Alcetas Macedo, & Diotimus Atheniensis: hi: etiam dictus est infundibulum, propterea quòd infundibulo in os imposito sine interspitio vinum infusum absorberet. Cleomenem, Lacedæmonium non solùm multum bibisse perhibent, verumetiam praua illa Scytharum consuetudine prædictum fuisse, vt vinum merum biberet, Et Ionem Chium poëtam etiam fama est, modum in bibendo vino non tenuisse. Alexander etiam rex Macedonum, quum in honorem Calani Brachmanis, Indici sophistæ, qui seipsum combusserat, certamina musica, equestria & pugilatus constituisset, volens gratificari Indis, vsitatā etiā ipsis cōcertationem,

in honorem Calani, superioribus certaminibus adiecit, & potandi vini certamen instituit, atque primas obtinenti, præmium constituit talentum, proximo triginta minas, tertio decem. In his victoriam consecutus est Promachus. Apud Dionysium etiam in festo, quod Choas vocant, præmium ordinatum est ei qui plus bibisset, aurea corona, quam meritus est Xenocrates Chalcedonius, qui sumpta corona quum à cœna reuerteretur, Mercurio, qui stabat ante fores, eam imposuit, iuxta pristinã consuetudinem. Nam & florida, & myrtina, & hederacea, & laurea serta solebat hîc reponere & relinquere. Etiam Anacharsin aiunt plurimum bibisse apud Periandrum: hunc scilicet morem domo secum attulerat. Scytharum enim est, merum bibere. Lacydam etiam & Timonem philosophos plurimum bibisse fe-

αὐτῷ ἀγώνισμα, εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συγκατηρίθμησε τοῖς ἄθλοις τοῖς προειρημένοις, οἰνοποσίας γοῦν ἀγωνίαν προὔθηκε· καὶ ἦν τῷ μὲν τὰ πρῶτα φερομένῳ, τάλαντον τὸ γέρας· τῷ δὲ δευτέρῳ τριάκοντα μναῖ· τῷ γε μὴν τρίτῳ, δέκα. ὁ δὲ τὰ νικητήρια ἀναδησάμενος ἐν αὐτοῖς ἦν Πρόμαχος. καὶ ἐν Διονυσίου δὲ τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πιόντι πλέον, στέφανος χρυσοῦς. καὶ ἐνίκησε Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ τὸν στέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπανήει μετὰ τὸ δεῖπνον, τῷ Ἑρμῇ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτι ἐπέθηκεν αὐτὸν, κατὰ τὸ ἔθος τὸ ἐπιπρόσθεν ἡμερῶν. καὶ γὰρ καὶ τοὺς ἀνθινοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τῆς μυρρίνης, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ κιττοῦ, καὶ τοὺς ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπαυσε, καὶ ἀπέλιπε. καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ φασὶν, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ· τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτοῦ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἄκρατον. καὶ Λακύδης δὲ, καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι, καὶ τούτους πιεῖν πάμπολύ φασι.

καὶ Μυκερῖνος δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βούτης μαντεῖον ἀφίκετο, προλέγον τὴν τοῦ βίου συντομίαν, εἶτα ἐκκλίνειν σοφίσασθαι τὸ λόγιον ἐκεῖνο, διπλασιάζων τὸν χρόνον, καὶ ταῖς ἡμέραις προστιθεὶς τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, καὶ πίνων ἅμα. Τίθη μετὰ τούτων καὶ Ἄμασιν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπεί τοι καὶ Ἡρόδοτος ἱκανῶς τεκμηριῶσαι. καὶ Νικοτέλην δὲ τὸν Κορίνθιον, οὐ χρὴ ἀπὸ τούτων τάττειν καὶ Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν, καὶ Ἀντίοχον τὸν βασιλέα φασὶν οἰνεραστὴν γενέσθαι. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ διῴκουν Ἀρισταῖός τε, καὶ Θεμίσων οἱ Κύπριοι, αὐτὸς δὲ διὰ τὴν πολυποσίαν ἐπεγέγραπτο τῇ ἀρχῇ ἄλλως. καὶ ὁ Ἐπιφανὴς δὲ κληθεὶς Ἀντίοχος ὁ Ῥωμαίοις δοθεὶς ὅμηρος, καὶ ἦν ἀκράτως ἐδίδου οἴνῳ πίνειν. καὶ ὁ ὁμώνυμος δὲ τούτου Ἀντίοχος, ὁ Μήδοις πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας, καὶ ἦν τῶν πίνειν φιλῶν, καὶ ὁ μέγας

runt. Præterea Mycerinus Ægyptius, quum ei vaticinium è Buta afferretur prædicens vitæ breuitatem, oraculum eludere volens, tempus duplicando, noctes adiiciens diebus, semper vigilias agebat, & poculis indulgebat. His etiam Amasin Ægyptium annumera, de quo satis testatur Herodotus.; & Nicoteles Corinthius ab his seiungi non debet. Scopam etiam Creontis filium, & Antiochum regem perhibens vini cupidissimum extitisse. Quam ob causam regnum ei gubernantibus Aristæo & Themistone Cypriis, ipse ob bibacitatem titulum imperij inanem vsurpabat. Et Epiphanes dictus Antiochus, Romanis obses datus, etiam ipse vini erat immoderatè appetens. Et huic cognominis Antiochus, qui cum Medis aduersus Arsacem bellum gessit, etiam ipse potationibus seruiebat. Cum his etiam

ponatur. Antiochus magnus. Et Agronem Illyriorum regem immoderata vini cupiditas o cidit, & in pleuritidē coniecit. Item alius Illyriorū rex, strenuus erat in bibendo, & cit i intemperans. Quid verò Cappadociæ regi Ortopherni faciemus, qui & ipse potator fuit eximius? Quòd si mulierum etiam nomina recensere oporteat (absurdum quidē & turpe est, fœminam potandi studiosam esse, & longè magis multipotam) dicatur de his etiā. Clio, vt perhibent, non solùm cum fœminis, verumetiā cum viris potando certare ausa, potētissima fuit, & omnes superauit: turpissimam istam quidem, me iudice, consequuta victoriam.

Γόττιος π. κ.τ. ἔχει ἀκρατῶς. Casaub.

οἶνον Ὀροφέρνην, Casaub.

ὁ καλούμενος Ἀντίοχος. καὶ ἦν σὺν τούτοις τεταγμένος. καὶ Ἄγρωνα δὲ τὸν Ἰλλυριῶν βασιλέα ἀπέκτεινεν, ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικος ὁρμὴ, καὶ αὐτὸν πλευρίτιν εἰργάσατο. καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς γενναῖος πίνειν καὶ ἦν † ἑαυτοῦ ἀκρατῶς. τόν γε μὴν Καππαδόκην βασιλέα † Ὀροφέρνην, τί ποτε δράσομεν καὶ ἐκεῖνον πίνειν γενόμενον δεινόν; εἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνημονεῦσαι, ἄτοπον μὲν γυνὴ φιλοπότις, καὶ πολυπότις ἔτι μᾶλλον, εἰρήσθω δ' οὖν καὶ περὶ τούτων. Κλειώ φασιν, εἰς ἅμιλλαν ἰοῦσα, οὐ γυναιξὶ μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη πιεῖν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἴσχιστόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητήριον, ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ.

De Platonis gloria & æquabilitate.

Περὶ Πλάτωνος δόξης καὶ περὶ ἰσονομίας.

CAP. XLII.

ΚΕΦ. μβ.

Platonis gloria, & vir-

Ἡ Πλάτωνος δόξα, καὶ

καὶ ὁ τῆς κατ' αὐτὸν ἀρετῆς λόγος, καὶ εἰς Ἀρκάδας ἀφίκετο, καὶ Θηβαίους. καὶ οὖν ἐδεήθησαν αὐτοῦ πρέσβεις ἀποστείλαντες, σὺν τῇ μεγίστῃ σπουδῇ ἀφικέσθαι σφίσι τὸν ἄνδρα, οὐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ τῶν νέων ἐργασίᾳ, οὐδ' ἵνα αὐτοῖς συγγένηται ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ ἔτι τούτων μεῖζον, νομοθετῆσαι αὐτὸν ἐκάλουν. οὐκοῦν ἔμελλον ἀτυχήσειν τοῦ ἀνδρός, καὶ γὰρ ἥσθη ὁ τοῦ Ἀρίστωνος τῇ κλήσει. καὶ δὴ καὶ ἔμελλεν ὑπακούσεσθαι. ἤρετο μέν τοι τοὺς ἥκοντας, πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαντας. ἐπεὶ δὲ ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάνυ ἀλλοτρίως, οὐδὲ πείσειν αὐτοὺς τιμᾶν τὴν ἰσονομίαν, ἀπείπατο τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημίαν.

tutis fama, vsque ad Arcadas & Thebanos permanarat. Qui missis legatis summo studio hominem non solùm ad instituendos iuuenes, & docendam philosophiã: verumetiam, quod his maius erat, ad præscribendas reipublicæ leges vocarunt. Impetraturi igitur fuerant à viro rogata (magnam enim Aristonis filius ex hac vocatione lætitiam capiebat) verùm quum legatos interrogasset, quemadmodum ad æquabilem bonorum honorúmque partitionem essent affecti, & comperisset eos hanc prorsus abominari, neque vt susciperent persuaderi posse, noluit ad eos profectionem instituere.

Τίνες τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι, πενέστατοι.

Quinam Græcorum optimi, fuerint pauperrimi.

ΚΕΦ. μγ.

CAP. XLIII.

Πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀρι-

In summa egestate vitam traduxerũt optimi

Græcorum: Ariſtides Nicomacho ſatus, & Phocion Phoci filius: Epaminondas, Polymatide natus: Pelopidas Thebanus, Lamachus Athenienſis, Socrates filius Sophroniſci, & Ephialtes Sophonidæ.

Imaginis Theonis pictoris explicatio.

CAP. XLIV.

Theonis pictoris, cùm alia ſunt multa, quæ artis præſtantem peritiam arguant: tum verò hæc quoque pictura. Vir eſt armatus, qui ad ferendum auxilium properat, quum hoſtes repentinam impreſſionem feciſſent, & agrum totum vaſtarent ac popularentur. Manifeſtò autem, & prorſus animosè videtur adoleſcens ad pugnam feſtinare. Equidem diceres eum inſanire, quaſi ex Marte furore correptum. Toruum vident oculi: armis ſumptis videtur, quantum pedibus

στείδης ὁ Νικομάχου, καὶ Φωκίων ὁ Φώκου, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πολυμάτιδος, καὶ Πελοπίδας ὁ Θηβαῖος, καὶ Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου, καὶ Ἐφιάλτης δὲ ὁ Σοφωνίδου καὶ ἐκεῖνος.

Εἰκόνος τοῦ Θέωνος ζωγράφου ἔκφρασις.

ΚΕΦ. μδ.

Θέωνος τοῦ ζωγράφου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὁμολογεῖ τὴν χειρουργίαν ἀγαθὴν οὖσαν, ἀτὰρ οὖν καὶ τόδε τὸ γράμμα. ὁπλίτης ἐστὶν ἐκβοηθῶν ἄρτι τῶν πολεμίων εἰσβαλόντων, καὶ δῃούντων ἅμα καὶ κειρόντων τὴν γῆν. ἐναργῶς δὲ, καὶ πάνυ ἐνθύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὡρμῆσθαι εἰς τὴν μάχην. καὶ εἴποις ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾶν, ὥσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα. γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί. τὰ δὲ ὅπλα ἁρπάσας, ἔοικεν, ἢ ποδῶν ἔχει, ἐπὶ τοὺς

πολεμίοις ἄγειν. προβάλλεται δὲ ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ἀσπίδα, καὶ γυμνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἐοικὼς, καὶ σφάττειν [illegible] καὶ ἀπειλῶν δὲ ἐκ τοῦ σχήματος, ὅτι μηδενὸς φείσεται. καὶ πλέον οὐδὲν προσείργασται τοῦ Θέων, οὐ λοχίτας, οὐ ταξίαρχος, οὐ λόχος οὐχ ἱππεὺς, οὐ τοξότης. ἀλλ' ἀπέχρησεν οἱ καὶ ὁ εἷς ὁπλίτης ἐς τὸ πληρῶσαι τὴν τῆς εἰκόνος ἀπαίτησιν: οὐ πρότερόν γε μὴν ὁ τεχνίτης ἐξεκάλυψε τὴν γραφὴν, οὐδὲ ἔδειξε τοῖς ἐπὶ θέαν συνειλεγμένοις, πρὶν ἢ σαλπικτὴν παρεστήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος διάτορόν τε, καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. ἅμα τε οὖν τὸ μέλος ἠκούετο, τραχὺ, καὶ φοβερὸν, καὶ οἷον εἰς ὁπλιτῶν ἔξοδον ταχέως ἐκβοηθούντων † μελῳδούσης σάλπιγγος, καὶ ἐδείκνυτο ἡ γραφὴ, καὶ ὁ στρατιώτης ἐβλέπετο. τοῦ μέλους ἐναργέστερον τὴν φαντασίαν

conniti poteſt, in hoſtes impetum facere. Inde ſcutum protendit, & ſtrictum vibrat gladium, cædem cupienti ſimilis, oculis ad occidendum ſpectantibus, & minabundus toto habitu, ſe nemini parſurum. Neque quidquam aliud adfecit Theon, non manipularem, non centurionem, non manipulum, non equitem, non ſagittarium, ſed his vnus armatus eſt ad oſtendendã imaginis perfectionem ſatis fuit. Verùm artifex non priùs exhibuit picturam, neque congregatis ad ſpectandum propoſuit, quàm tibicinem iuxtà collocaſſet, quẽ iuſſit carmen incitatiuum canere, penetrans & clamoſum quàm fieri poſſet maximè, & quod ad prælium animaret. Simulac igitur auditum eſt carmen aſperũ & horrendũ, atque tuba quaſi armatorum eruptionem ſonante, picturã oſtẽdit, & miles conſpectus eſt, quũ efficaciorẽ cogitatio-

μελῳδούσης σάλπιγγος

nem de excurrente in animis hominum cantus excitaret.

τοῦ ἐκβοηθοῦντος ἔτι καὶ μᾶλλον ἀνερεθίσαντος.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον τρίτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER III.

Describuntur Tempe Thessalica.

CAP. I.

AGESIS igitur, quæ vocant Tempe Thessalica nunc oratione pingamus atque effingamus. Nam id confesso est, orationem, si explicandi vim ac facul-

Περιήγησις τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν.

ΚΕΦ. α.

ΦΕΡΕ οὖν καὶ τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικὰ διαγράψωμεν τῷ λόγῳ, καὶ διαπλάσωμεν. ὡμολόγηται γὰρ καὶ ὁ λόγος ἐὰν ἔχῃ δύναμιν φραστικὴν, μηδὲν

μηδὲν ἀσθενέστερον ὅσα βούλεται δεικνύναι τῆς ἀνδρῶν τῆς κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. ἔστι δὴ χῶρος μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου, καὶ τῆς Ὄσσης. ὄρη δὲ ταῦτ' ἐστιν ὑπερύψηλα, καὶ οἷα ὑπό τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα, καὶ μέσον δέχεται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίοις· τόγε μὴν πλάτος τῇ μὲν ἐστὶ πλέθρου, τῇ δὲ καὶ πλεῖον ὀλίγῳ. διαρρεῖ δὲ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνειὸς, εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι, καὶ ἀνακοινοῦνται τὸ ὕδωρ αὐτῷ, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνον μέγαν. διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας, καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματα, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χῶρος. κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς, καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ τέθηλε, καὶ δίκην τῶν εὐγενῶν ἀμπέλων κατὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει, καὶ

tatem habeat, nõ minùs quæ velit ponere ob oculos posse, quã viros manuum artificio prçstãtes. Est itaq; locus inter Olympũ & Ossam situs. Sunt autẽ hi mõtes altitudine immensa prçditi, & quasi diuina quadã cura dissicti, atq; in medio locum cõplectuntur, cuius longitudo ad quadraginta stadia porrigitur. Latitudo verò in aliis partibus cõtinet * plethrũ, in alijs paulo etiã plus. per hunc medium labitur, qui Peneus appellatus, in quẽ reliqui fluuij confluunt, & aquã ei cõmunicando, magnũ efficiunt. Hic locus habet varia & omnis generis oblectamenta, nõ manib. hominũ facta opera, sed spontanea naturæ, quæ tunc plurimum ad pulchritudinem & ambitiosè ei contulit, quum locus primùm nasceretur. Nam in eo hedera copiosa, & admodum * hirsuta viget ac floret, & instar generosarum vitium, in proceras arbores ascen-

* pedes centum.

* densa, opaca.

dendo serpit, atque ipsis adnascitur. Est & smilacis magna copia, quæ collem ipsum ascendens saxum inumbrat, ita vt illud quidem lateat, cernatur verò nihil præter viridantem herbam, sitque veluti quædam oculorum panegyris. In ipso campo & planitie varij sunt luci & * scenæ continuæ, æstiuo tempore gratissima viatoribus receptacula, in quibus suauiter refrigerari possunt. Diffluunt etiam riui crebri, & aquæ frigidæ, atque bibendum suauissimæ. Has aquas perhibent prodesse etiam lauantibus, & ad sanitatē conferre. Concinunt etiam aues hinc inde dispersæ, & in primis musicæ, quæ auribus magnam voluptatem afferunt, atque indefessos cum voluptate deducūt, modulationib. suis prætereuntium laborē subleuantes. Ad vtrumque latus fluminis oblectamenta illa sunt, de quib. antea dixi, & recreationi-

καὶ ἡ μέν. — ὑποσκ. ὑπολ. — ὑποδρομαὶ, loca saxis vel arbustis obiecta. — ψύχεσθαι vel ψυχάζεσθαι.

συμπέφυκεν αὐτοῖς, πολλὴ δὲ σμίλαξ † ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν. † καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημένοις, ἄλση τε ἔστι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὁδοιπόροις ἥδιστα καταγώγια, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως † ψυχᾶσθαι. Διαρρέουσι δὲ καὶ κρῆναι συχναὶ, καὶ ἐπιρρεῖ νάματα ὑδάτων ψυχρῶν, καὶ πιεῖν ἡδίστων. λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα, καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι, καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. κατᾴδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ, καὶ ἑστιῶσιν εὖ μάλα τὰς ἀκοὰς, καὶ παραπέμπουσιν ἀπόνως, καὶ σὺν ἡδονῇ, διὰ τοῦ μέλους τὸν κάματον τῶν παριόντων ἀφανίσαντες. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαί εἰσιν αἱ προειρημέναι καὶ αἱ ἀνάπαυλαι.

πευλαι. Διὰ μέσων δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται, σχολῇ καὶ βάδην προϊὼν ἐλαίῳ δίκην. πολλὴ δὲ κατ' αὐτὸν ἡ σκιὰ ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων, καὶ τῶν ἐξηρτημένων κλάδων τίκτεται· ὡς ἐπὶ πλεῖστον τῆς ἡμέρας αὐτὴν προήκουσαν ἀποστέγειν τὴν ἀκτῖνα, καὶ παρέχειν τοῖς πλέουσι πλοῦν κατὰ ψῦχος. πᾶς δὲ ὁ περίοικος λεὼς συνίασιν ἄλλοι σὺν ἄλλοις, καὶ θύουσι, καὶ συνουσίας ποιοῦνται, καὶ συμπίνουσιν. ἅτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσιν ὀσμαὶ συμπαραμαρτοῦσιν ἥδισται· οὕτως ἄρα ἡ τιμὴ ἡ διαρκὴς, ἡ περὶ τὸ κρεῖττον, ἐκθειοῖ τὸν τόπον. ἐνταῦθά τοί φασι παῖδες Θετταλῶν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καθήρασθαι κατὰ πρόσταγμα τοῦ Διὸς, ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατετόξευσεν, ἔτι φυλάττοντα τοὺς Δελφοὺς τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον. στεφανωσάμενον οὖν ἐκ ταύτης τῆς δάφνης

bus quietiq; apta loca. Per media verò Tempe Peneus venit, quietè & leniter procedens in modum olei: qui vmbris affatim contegitur, quę ab assitarum arborum ramis ortæ maxima diei parte solares radios arcent à flumine, & nauigantibus temperatū frigore nauigationem præbent. Omnis autem vicinus populus, alii cū aliis conueniunt, & sacrificia offerunt, & congrediuntur, atque comessantur. Quum igitur multi sunt qui sacra faciunt, & rebus diuinis operam continuò nauant, fit vt istac iter facientibus, aut nauí vectis, fragrantes odores suboleant. Ita deorum cultus indesinens, locum sanctum efficit. Hic aiūt Thessali, Apollinem Pythium ex mandato Iouis purgatum, quum Pythonem serpentem adhuc Delphos tenētem, Terra oraculum habente, jaculis interemisset. Deinde verò coronatum ex hac lauro Tempica, & ramo

in dextram sumpto venisse Delphos, & oraculum occupasse Iou: & Latonæ natum. Est etiam ara in eo loco, vbi coronatus est, & ramum abstulit. Proinde etiānum nono quoque anno Delphi, nobiles pueros mittunt cum architheoro, vno ex ipsis, qui aduenientes magnificè rem diuinam perficiunt intra Tempe, & nectentes serta ex ea lauro discedunt, qua tunc temporis deus etiam amans coronatus est. Ea verò via veniunt, quæ dicitur Pythias, & ducit per Thessaliam, Pelagoniam, Oetam, Ænianum regionē & Meliensium, & Dorēsium, & Locrensium Hesperiorum. Qui etiam deducunt pueros cum reuerentia & honore, nō minus quàm illi eos, qui ex Hyperboreis sacra sequunt eidem isti deo, venerantur. Atque hinc est, quòd etiā in Pythiorum ludis victoribus ex hac lauro coronæ dono dantur. De Tempibus &

ἔρχονται

τῆς Πεμπτικῆς, καὶ λαβόντα κλάδων, εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον τὸν Διὸς καὶ Λητοῦς παῖδα. ἔστι δὲ καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐν ᾧ καὶ ἐστεφανώσατο καὶ τὸν κλάδον ἀφεῖλε. καὶ ἔτι καὶ νῦν δι' ἔτους ἐνάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν. οἱ δὲ παραγενόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Πέμπεσιν, ἀπίασι πάλιν στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες ἀφ' ἧς περ οὖν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφανώσατο. καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην † ἔρχεται ἣ καλεῖται μὲν Πυθιὰς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας, καὶ Πελαγονίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ τῆς Αἰνιάνων χώρας, καὶ τῆς Μηλιέων, καὶ Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἑσπερίων. οὗτοι δὲ καὶ παραπέμπουσιν αὐτοὺς σὺν αἰδοῖ καὶ τιμῇ, οὐδὲν ἧττον ἤπερ οὖν ἐκεῖνοι οἱ ἐξ Ὑπερβορέων τὰ ἱερὰ κομίζοντες τῷ αὐτῷ θεῷ τούτῳ τιμῶσι. καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοῖς νικῶσι τοὺς

στεφάνους

στρατείοις ἐνδέδασιν. ταῦτα μὲν τὰ ἐν Θετταλίᾳ Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ νῦν τοσαῦτα εἰρήσθω.

Περὶ Ἀναξαγόρου ἀνδρείως τὸν τῶν τέκνων θάνατον ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. β.

Ἀναξαγόρᾳ τις τῷ Κλαζομενίῳ σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑτέρους προσελθὼν, ἔφη τεθνηκέναι οἱ τοὺς δύο παῖδας, οὓς περ ὢν καὶ εἶχε μόνους ὁ Ἀναξαγόρας. ὁ δὲ μηδὲν διαταραχθεὶς, εἶπεν ᾔδειν θνητοὺς γεγεννηκότας.

Περὶ Ξενοφῶντος τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον ἀνδρείως ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. γ.

Ξενοφῶντι θύοντι ἧκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνάναι, κἀκεῖνος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων. ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον. ταῦτα μὲν οὖν δημώδη, καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπεφοίτηκεν.

gitur Thessalicis hæc mihi in præsenti commemorata sufficiant.

De Anaxagora fortiter liberorum mortem ferente.

CAP. II.

Cùm quidam Anaxagoræ Clazomenio, cum aliis negotium agenti, nunciasset, duos filios eius mortuos esse, quos etiam solos habebat: ille nihil perterritus, aut affectus nuncio, respondit: Sciui eos mortales natos esse.

De Xenophonte filij obitum fortiter tolerante.

CAP. III.

Xenophonti rem diuinam obeunti, nuncius quidam ex Mantinea dixit, filium eius Gryllum vita defunctum esse. At ille solùm corona deposita, in sacrificando perstitit. Quum verò nuncius etiam illud adiiceret, eum cum victoria mortuum esse, receptam coronam iterum imposuit. Hæc quidem vulgaria sunt, & multorum sermone celebrata.

Quòd Dion ob filij mortē non perturbatus fit.

CAP. IV.

Dion verò Hipparini filius, Platonis discipulus, publica quædam & communia negotia tractabat: quum eius filius à tecto delapsus in atrium, vitam cum morte commutauit. His nihil commotus est Dion, neque mutatus, sed constanter in eo quod inceperat, efficiendo perseuerauit.

Ὅτι ὁ Δίων ὑπὲρ τοῦ τοῦ υἱοῦ θανάτου οὐκ ἐταράχθη.

ΚΕΦ. δ.

Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου μὲν παῖς, Πλάτωνος δὲ ὁμιλητὴς, ἔτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τινῶν δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων. ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἐκ τοῦ τέγους καταπεσὼν εἰς τὴν αὐλὴν, τὸν βίον κατέστρεψεν. οὐδὲν δὲ ἐπὶ τούτοις μεταβάλλεται ὁ Δίων ἀλλ' ὅπερ οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐπεποιήκει, τοῦτο καὶ δρῶν διετέλεσεν.

Antigonus filium suum mortuum videns, nihil perturbatus est.

CAP. V.

Antigonum secundū aiūt: quum aliqui filium eius ex acie mortuum reportarēt: vidisse quidem ipsum, sed colorem non mutasse, neque verò lachrymas fudisse: sed collaudatum, quòd vt fortis miles occubuisset, sepulchro mādari iussisse.

Ἀντίγονος τὸν υἱὸν νεκρὸν ἰδὼν οὐδὲν συνεταράχθη.

ΚΕΦ. ε.

Ἀντίγονόν γε μὴν φασὶ τὸν δεύτερον ἐπεί τινες τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκόμισαν νεκρὸν, εἶδε μὲν αὐτὸν, οὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτὸς, οὐδὲ μὴν ἐπιδακρύσας. ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, θάπτειν προσέταξε.

Περὶ μεγαλοφροσύνης Κράτητος.

ΚΕΦ. ϛ.

Κράτης ὁ Θηβαῖος τά τε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, καὶ καταφρονητικὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων· ἀτὰρ οὖν καὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος. ὅτι μὲν οὖν τῆς οὐσίας ἀπέστη τοῖς Θηβαίοις, τοῦτο μὲν καὶ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε. τὸ δὲ ἕτερον αὐτοῦ οὐ πᾶσι γνώριμον, ἔστι δὲ ἐκεῖνο. ἀπαλλαττόμενος τῶν Θηβῶν οἰκισθεισῶν πάλιν, ἔφη, οὐ δέομαι πόλεως ἣν Ἀλέξανδρος κατασκάψει, ἢ ἄλλος.

Περὶ τῆς τῶν πολλῶν κακοφημίας.

ΚΕΦ. ζ.

Δημοχάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογερούς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἑτοίμους ὄντας. τί φατε ὑμεῖς (εἶπε) δυσμενίδαι; τῷ ἤθει αὐ-

De animi Cratetis celsitudine. CAP. VI.

Crates Thebanus tum in aliis rebus magno vir animo deprehensus est, & contemptor eorum quæ vulgo admirationi erant: pecuniarum etiam ac patriæ. Quòd igitur suas facultates Thebanis tradiderit, id in omnes emanauit. Alterum verò factum eius non omnibus notum est, hoc videlicet: Relinquens Thebas iam restauratas: Non opus est, inquit, mihi ciuitate, quam Alexander vel alius subuersurus sit.

De calumnia populi.

CAP. VII.

Demochares, nepos Demosthenis, significare volens, se nihili pendere obtrectationes vulgi, cũ videret obtrectatores quosdam vna sedentes in medici officina, & malè loquendi omnino cupidos: Quid loquimini, inquit, vos Dysmenidæ? simul hoc nomine

ingenium naturámque ipsorum innuens, & detegens.

τὸ, ἅμα ἐκκαλύψαι, διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

Quòd Phrynichus propter poëma quoddam in ducem electus sit.

Ὅτι Φρύνιχος, διά τι ποίημα στρατηγὸς ᾑρέθη.

CAP. VIII.

Phrynicũ Athenienses belli ducem creauerunt, neque gratia aut fauore, neque propter generis claritudinem, neque verò quòd diues locupléſque eſſet. Sæpe enim propter hęc multos imitati ſunt Athenienſes, aliíſque prætulerunt. Sed quum Pyrrhichiſtis in quadam tragœdia cõuenientes & bellicos modulos feciſſet, adeò tenuit vniuerſum theatrum, & præſentium animos cœpit, vt confeſtim eum ducem eligerent, arbitrantes eum bellicis rebus cum vtilitate præfuturum eſſe, qui à viris armatis non abhorrentia carmina poëmatáque in dramate confeciſſet.

ΚΕΦ. η.

Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἵλοντο, οὔτε κατὰ σπουδὰς, οὔτε κατὰ τιμὴν τοῦ γένους ἀξίαν, οὐδὲ μὴν ὅτι ἦν πλούσιος. πολλάκις γὰρ καὶ ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, καὶ τῶν ἄλλων προετιμῶντο. ἀλλ' ἐπεὶ τοῖς πυῤῥιχισταῖς ἔν τινι τραγῳδίᾳ ἐπιτήδεια μέλη καὶ πολεμικὰ ἐξεπόνησεν, οὕτως ἄρα κατεκτήσατο τὸ θέατρον, καὶ ἐκράτησε τῶν παρόντων, ὥστε παραχρῆμα αὐτὸν εἵλοντο στρατηγεῖν· πιστεύσαντες ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπως μὴ ἀπᾴδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε, καὶ ποιήματα.

ΚΕΦ. θ.

Ἐρῶντι ἀνδρὶ * τίς ἂν ἐρῶν, ὅπλοις ἐπειγούσης τῆς μάχης, καὶ συνάγοντος τοῦ πολέμου, ἂν αὖ συμμίξειεν †; ὁ γὰρ ἀνέραστος φεύγει καὶ ἀποδιδράσκει τὸν ἐρωτικὸν, ἅτε βέβηλος καὶ ἀτέλεστος τοῦ θεοῦ, καὶ τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὅσον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ χωρεῖ, καὶ τὸ σῶμα ῥώμης ἔχει. δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχους ἐνθουσιῶντα, καὶ οὐ μόνον τοῦτο τὸ κοινὸν ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ Ἔρωτος μαινόμενον. οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν θεῶν κατειλημμένοι, ὅν ἔνια φασὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρει μαίνεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς ὠφελειλημμένοι δαίμονος, οἳ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθουσιᾷν αὐτοὺς ἅπαξ. οἱ δὲ Ἔρωτος βάκχοι πολεμοῦντες καὶ ὑπὸ τὸν Ἄρεος ὁρμῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος ἐκκαιόμενοι, διπλῆν τινὰ

Quis cum amatore, qui ipse non amet, quum pugna committenda, ferróque de rebus decernendum est, manus conferat? Nam expers amoris fugit & declinat semper amatorem tanquam profanus, nec initiatus numini: tantúmque audet, quantum & animo valet, & corporis robore pollet. Extimescit autem illum alterum, quasi diuino furore correptum: & non solùm à Marte, quod quidem commune est, verùm etiam ab Amore concitatum. Nam qui solum ab altero horum deorum sunt inflámati, quorum vnum perinde ac Martem Homerus dicit grassari, cum vnum solum numen habeant, rectè benéque pugnant tantum, quantum animi potest semel vnum per se numen suppeditare. Amoris verò ministri pugnantes: & mauortio impetu, & amoris ardore stimulati, quum duplicem cultum

* ἕτερος ἂν ἐρῶν. — *Melius sine interrogatione.*

ac numen sustineant, nõ iniuria (vt sentiunt Cretenses) dupliciter quoque egregios & fortes se præstant. Non igitur quisquam reprehenderet, si armatus aliquis solùm ab vno deo pugnans, non à duobus alteri quem Mars simul & Amor ad pugnam iuuãt, se opponere dubitet.

De Lacedæmoniorum amatoribus & amasiis.

CAP. X.

De Lacedęmoniorum Ephoris, quum habeam multa præclarè facta dictáque recensere, in præsentiarum ea dicam tantùm, quæ proposui. Quũ quidam apud eos forma præstans, amatori honesto, sed pauperi, alterum diuitem prętulisset, irrogarunt illi pecuniarum mulctam, plectentes, vt apparet, pecuniarum illicitam cupiditatem ablatione pecuniæ. Alium verò quędam honestum ac bonum virum, quòd neminem amaret ex iis qui deteriores essent, pœna affecerunt; quòd cùm

λατρεύειν ὑποδύντες, εἰκότως κατὰ τὴν Κρητῶν ἔννοιαν, καὶ καρτεροῦσι διπλᾶ ἢ κοινῷ τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἔρωτος φονῶντι, αἰτιάσαιτο ἄν τις, εἰ μὴ ὑποδύσι ὁπλίτης ἀντιπαρατάξασθαι, ὑφ᾽ ἑνὶ τεταγμένος θεῷ, ἀλλ᾽ οὐχ ὑπὸ τοῖς δύο.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐραστῶν, καὶ ἐρωμένων.

ΚΕΦ. ι.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐφόρων πολλὰ μὲν εἰπεῖν καὶ ἄλλα καλὰ ἔχω, ἃ δὲ νῦν προῄρημαι, νῦν ἐρῶ ταῦτα. ὅτε τις τῶν παρ᾽ αὐτοῖς καλῶν, πλούσιον ἐραστὴν εἵλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος, ἐπέβαλλον αὐτῷ χρήματα, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φιλοχρηματίαν τῇ τῶν χρημάτων ζημίᾳ. ἄλλον δέ τινα ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν οὐδενὸς ἐρῶντα τῶν οὐ καλῶς πεφυκότων, καὶ τοῦτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς ὢν οὐδενὸς ἤρα. δῆλον γὰρ ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ κἀκεῖ-

κεν ἀπέφηνεν, ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλον. δεινὴ γὰρ ἡ τῶν ἐραστῶν πρὸς τὰ παιδικὰ εὔνοια, ἀρετὰς ἐνεργάσασθαι, ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ὦσιν. ἐπεί τοι Λακωνικὸς καὶ οὗτος νόμος. ὅταν ἁμάρτῃ μειράκιον, τῇ μὲν ἀφελείᾳ τοῦ τρόπου, καὶ τῷ νεαρῷ τῆς ἡλικίας συγγινώσκουσι· τὸν δὲ ἐραστὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κολάζουσιν, ἐπιγνώμονας αὐτοὺς καὶ ἐξεταστὰς ὧν ἐκεῖνοι πράττουσι κελεύοντες εἶναι.

bonus esset, neminem amaret. Similem enim sui potuisset amasium reddere, forsitan etiam aliũ. Nam amatorum beneuolentia plurimum valet apud amasios ad inserendum virtutis studium, si moderati sint ipsi & honesti. Est etiam eiusmodi lex apud Lacedæmonios: si quis adolescens in deliciis habitus peccasset, concedebant aut morum simplicitati, aut ætati iuuenili: amatorem verò eius pœnas luere cogebant, volentes arbitros eos & inspectores esse omnium quæ isti facerent.

Περὶ ψυχῆς.

ΚΕΦ. ια.

Οἱ περιπατητικοί φασι, μεθ' ἡμέραν δουλεύουσαν τὴν ψυχὴν, τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

De anima.

C. XI.

Peripatetici dicunt animam interdiu corporis seruitium præbere & inuolui, neque purè veritatem perspicere posse. Noctu verò, liberatam à ministerio corporis, & velut in orbem circa thoracem in se collectam magis ad præuidenda futura idoneam esse, vnde existunt insomnia.

De amoris ratione apud Lacedæmonios.

CAP. XII.

Apud Lacedæmonios, qui honesta liberalíque forma præditi sunt, non gerunt sese delicatè erga amatores, neque nimis arroganter. Siquidem hi diuersũ à reliquis faciunt adolescentibus formosis: nam ab amatoribus petunt εἰς πνεῖν αὐτοῖς, i vt sese ament. Lacedæmoniorum ea vox est, oportere amare dicens: Spartanus aũt amor nihil turpe nouit. Siue enim adolescens ausus sit stuprum pati, siue amator inferre, neutri consultum fuerit Spartę manere. Aut enim è patria discedendũ eis, aut, quod grauius est, è vita

ἀντὶ ἢ vel γδ.

De vinolentia Tapyrorum.

C. XIII.

Adeò dedita vino est gens Tapyrorum, vt in vino viuat, & plurimum vitæ tempus in id insumat: neque solùm eo ad potandum abutitur, verumetiam ad vnguen-

Περὶ ἔρωτος παρὰ Λακεδαιμονίοις.

ΚΕΦ. ιβ.

Οὐκ εἰσὶ θρυπτικοὶ πρὸς τοὺς ἐραστὰς οἱ Λακεδαιμονίων καλοί, οὐδὲ ἀλαζόνες· ἐπεὶ τοὐναντίον, ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὡραίοις τὰ ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἐστίν. αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐραστῶν εἰς πνεῖν αὐτοῖς. Λακεδαιμονίων δ' ἐστὶν αὕτη ἡ φωνή, ἐρᾶν † δεῖν λέγουσα. Σπαρτιάτης † καὶ ἔρως αἰσχρὸν οὐκ οἶδεν· εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησεν ὕβριν ὑπομεῖναι, εἴτε ἐραστὴς ὑβρίσαι, ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. ἢ γὰρ τῆς πατρίδος ἀπηλλάγησαν· ἢ καὶ τὸ ἔτι θερμότερον, καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ.

Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυγίας.

ΚΕΦ. ιγ.

Ὅτι φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῶν Ταπύρων, τοσοῦτον, ὥστε ζῆν αὐτοὺς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ καταναλίσκειν. καὶ οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσματά ἐστιν αὐτοῖς

αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον.

Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαντίων.

ΚΕΦ. ιδ.

Βυζαντίους δὲ δεινῶς οἰνόφλυγας ὄντας, ἐνοικεῖν τοῖς καπηλείοις ὁ λόγος ἔχει τῶν οἰκιῶν τῶν ἰδίων, καὶ τῶν δωμάτων ἐξοικισθέντας, καὶ τοῖς ξένοις τοῖς ἐπιδημοῦσι τῇ πόλει ἐπιμισθώσαντας αὐτά· καὶ οὐ μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῖς ἀποστάντας. ὡς ἐν ταυτῷ τοὺς Βυζαντίους διπλῆν αἰτίας φέρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ προαγωγείας. ἅτε δὲ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τοῦ οἴνου διαρρέοντες, αὐλοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖς αὐλεῖσθαί ἐστι, σάλπιγγα δὲ οὐδὲ ἀρχὴν ὑπομένουσι, καὶ ἐκ τούτων ἔξεστι νοεῖν, ὅτι καὶ πρὸς ὅπλα καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοβιώτατοι διέκειντο Βυζάντιοι. διὰ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ ἰσχυρᾷ, ἐπεὶ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσβαλόντων, ἐκεῖνοί γε τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διημέρευον ἐν ταῖς συνή-

dum, quemadmodum cæteri oleo.

De vinolentia Byzantinorum. C. XIV.

Byzantij verò, quoniam proliues & propensi sunt ad vinum, relictis suis ædibus & domibus, peregrinis eas mercede locant, & transmigrant in cauponas, vt fama est. Neque solum hæc, sed etiam vxores illis relinquunt. Itaq. duorum criminum calumnia eodem facto sese implicant Byzantij, temulentiæ & prostitutionis. Quoniam verò ebrietate vinóque diffluunt, delectantur tibiarum sono, & tibiis maximè vacant. At tubæ fremitum primo auditu etiam non sustinent. Ex quibus liquet, quòd ab armis bellóque gerāt alienissimos animos Byzantij. Propter hanc causam Leonides dux militaris ipsorū in acerrima vrbis oppugnatione, quum hostes mœnia adorirentur, & illi relictis excubiis coru

dies in consuetis diuersoriis tererent, mandauit vt cauponæ ipsis in mœnia transferrentur. Quo sophismate serò tandem eis persuasit, vt aciem ne desererent, quum prætextu, & causa, quam ob rem abirent, non esset. Hęc affirmat de ipsis Damon. His astipulari videtur Menander quum dicit. Vinolentos negotiatores facit Byzantium: totam noctem perpotat.

θεσι διατριβαῖς, προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνώσασθαι αὐτοῖς. καὶ τοῦτο τὸ σόφισμα ἀνέπεισεν αὐτοὺς ὀψὲ καὶ βραδέως, τὴν τάξιν μὴ καταλιπεῖν, ἅτε τῆς προφάσεως αὐτοῖς περιῃρημένης. λέγει δὲ ταῦτα ὑπὲρ αὐτῶν Δάμων. ὁμολογεῖν δὲ τούτοις ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ,

Μεθύσους τοὺς ἐμπορίους ποιεῖ τὸ Βυζάντιον,
Ολην ἔπινε τὴν νύκτα.

De Agriuorum, Corinthiorum, Thracum, Illyriorum vinositate.

Περὶ Ἀργείων, Κορινθίων, Θρακῶν, Ἰλλυριῶν οἰνοφλυγίας.

C. XV.

ΚΕΦ. ιε.

Argiui ipsi quoque & Corinthij in Comœdiis taxati sunt, quòd vino se dedant intemperantiùs. De Thracibus iam confirmatus constánsque rumor est, plurimùm eos bibendo posse. Neque verò Illyrij carent hoc tempore tali culpa, qui hoc etiam dedecus adiecerunt, quòd in con-

Καὶ Ἀργεῖοι δὲ καὶ Κορίνθιοι, κεκωμῴδηνται καὶ ὡς ἀκρατέστερον τῷ οἴνῳ προσιόντες. τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρακῶν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ διαβεβαίωται, ὡς εἰσὶ πιεῖν δεινότατοι. οὐ διαπεφεύγασι δὲ νῦν τὴν τοιαύτην αἰτίαν οὐδὲ Ἰλλυριοὶ, ἀλλ' ἐκεῖνοί γε προσειλήφασι κἀκεῖνο τὸ ἐπίκλημα ὅτι ἐφεῖται τοῖς

ἐπὶ τὸ

ἐν τῷ συνδείπνῳ παροῦσι ξένοις, προπίνειν ἣν γυναικῶν ἐθέλει ἕκαστος, ἐὰν βούληται, κἂν μηδὲν προσήκουσα ᾖ ἡ γυνὴ αὐτῷ.

Σύγκρισις Δημητρίου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν.

ΚΕΦ. ιϛ.

Εἶτα τίς ἀμείνων ἐν στρατηγίαις, Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος; ἐγὼ μὲν ἐρῶ τὸν τρόπον ἀμφοτέρων. ἔνεστι δ' ὑμῖν προτιμῆσαι τὸν ἕτερον. Δημήτριος μὲν βίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν ᾕρει τὰς πόλεις μηχανὰς προσάγων, καὶ κατασείων καὶ ὑπορύττων τὰ τείχη. Τιμόθεος δὲ πείθων, καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθηναίων ἀκούειν.

Ὅτι φιλοσοφία οὐκ ἀπολίτευτος, καὶ τίνες τῶν φιλοσόφων ἐπολιτεύσαντο.

ΚΕΦ. ιζ.

Ἐπολιτεύσαντό τινες καὶ

conuiuio peregrinis & hospitibus permittitur, vt vnusquisque mulieribus propinet si libeat, etiam si fœminæ nihil ad se pertineant.

Comparatio Demetrij & Timothei Ducum.

C. XVI.

Vter verò præstantior dux fuit, Demetrius Poliorcetes, an Timotheus Atheniensis? Ego mores & ingenium vtriusque explicabo. Vobis autem deinde præferre alterum licebit. Demetrius per vim atque auaritiam, perturbánsque multos, & iniuriã inferens, ciuitates subigebat admotis machinis, concussis & suffossis mœnib. Timotheus verò persuadens verbis, & oratione docens, vtilius esse, vt Atheniẽsium dictis audientes essent, eadem hæc quæ ille perfecit.

Quòd philosophia ab administranda repub. non sit aliena, & quòd ex philosophis quidam remp. gubernarint.

C. XVII.

Ex philosophis etiam

aliqui ad gubernacula rerum publicarum se dederunt: aliqui verò hoc solo contenti quod animum virtutib. excoluissent, quietam vitam traduxerunt. Correxerunt etiã & constituerunt resp. Zaleucus Locrensiũ, Charondas Catanensiũ, item Rheginensium quũ in exilium eiectus esset è Catana. Tarentinis profuit Archytas, Solon Atheniensibus, Bias & Thales in Ioniam adiumenta maxima importarunt. Chilon iuuit Lacedæmonios, Mitylenæos verò Pittacus, Rhodios Cleobulus, & Anaximãdrus coloniam Mileto Apolloniam deduxit. Xenophon etiam bellicis laudibus miles floruit, & optimus dux iudicatus est inter eos qui vnà cum Cyro ascenderant, cum quũ Cyrus & multi alij cũ ipso occubuissent. Et quum necessitas postularet aliquem qui posset seruare Græcos, & reduces domum reducere, hoc negotium illi datum est. Plato verò Aristonis filius Dionem

φιλόσοφοι, οἱ αὐτὸ μόνον τὴν ψυχὴν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν. ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ κοινὰ Ζάλευκος μὲν τὰ ἐν Λοκροῖς, Χαρώνδας δὲ τὰ ἐν Κατάνῃ, καὶ τὰ ἐν Ῥηγίῳ, ὅτε ἐκ Κατάνης ἔφευγε. Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸς Ἀρχύτας, Σόλων δὲ Ἀθηναίοις· Βίας δὲ καὶ Θαλῆς τοὺς Ἴωνας πολλὰ ὤνησαν, Χίλων δὲ Λακεδαιμονίους, Μιτυληναίους γε μὴν Πιττακὸς, Κλεόβουλος δὲ Ῥοδίους, Ἀναξίμανδρος δὲ ἡγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτου ἀποικίας· ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν στρατιώτης ἀγαθὸς ἦν, καὶ ἀμείνων στρατηγὸς ἦν Κύρῳ συναναβὰς, καὶ Κῦρος μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθανον· καλούσης δὲ τῆς χρείας τὸν δυνησόμενον σῶσαι τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀπαγαγεῖν

τὴν

τὴν ἀπόστασιν εἰς τὰ οἰκεῖα,
ἐπεὶ ἐκεῖνος ἦν. Πλά-
των δὲ ὁ Ἀρίστωνος Δίω-
να κατήγαγεν εἰς Σικε-
λίαν, καὶ δι' ὧν αὐτῷ
συνεβούλευσε, καὶ ἐδί-
δαξε, διὰ τούτων τυ-
ραννίδα τὴν Διονυσίου
κατέλυσε. Σωκράτης δὲ
τῇ μὲν Ἀθηναίων πολι-
τείᾳ οὐκ ἠρέσκετο· τυραν-
νικὴν γὰρ καὶ μοναρχικὴν
ἑώρα τὴν δημοκρατίαν
οὖσαν Ἀθηναίοις. καὶ
διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφι-
σε τὸν τῶν δέκα στρατη-
γῶν θάνατον, ἀλλ' οὐδὲ
τοῖς τριάκοντα ἐκοινώνει
τῶν ἀσεβημάτων. ἔνθα δὲ
ἐχρῆν ὑπὲρ τῆς πατρίδος
ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐν-
ταῦθά γε ἀπροφάσιστος
ἐκεῖνος στρατιώτης ἦν.
ἐστρατεύσατο γοῦν ἐπὶ Δή-
λιον, καὶ εἰς Ἀμφίπο-
λιν, καὶ εἰς Ποτίδαιαν.
Ἀριστοτέλης δὲ τὴν ἑαυ-
τοῦ πατρίδα, οὐ τὸ λεγό-
μενον δὴ τοῦτο εἰς γόνυ πε-
σοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα,
ἀνέστησεν αὖθις. Δημή-
τριος δὲ ὁ Φαληρεὺς,
καὶ Ἀθήνησιν ἐπιφανέ-

reduxit in Siciliam: &
consilium modúmque
docuit, quo tyranni-
dem Dionysij subuer-
teret atque dissolue-
ret. At Socrates nullam
sibi curam de Athe-
niensium republica sus-
cepit, quòd videret A-
theniensium democra-
tiam similiorem esse ty-
rannidi & monarchiæ.
Proinde neque suffra-
gio suo decem duces
morti adiudicauit, ne-
que triginta tyrannis
quicquam communi-
cauit in illorum nefariis
sceleribus. Quum au-
tem pro patria decer-
tandum esset, tunc sine
vlla recusatione militem
agebat. Gessit autem ar-
ma contra Delum, Am-
phipolim, & Potideam.
Aristoteles patriam suam
non in genua (quod di-
citur) procumbentem,
sed in os prostratam ere-
xit atque restituit. De-
metrius Phalereus, sum-
ma cum dignitate rem-
pub. Atheniensium re-

xiâ :. donec eum Athenienfibus confueta folitáque inuidia eieci: : fed in Ægypto etiam apud Ptolomæum regem in rogandis ferendísque legibus primas tenebat. Quis verò infi.ias iuerit, Periclem Xanthippi filiū philofophiæ præcepta coluiffe, & Epaminondā filium Polymnidis; & Photionam filium Phoci, & Ariftidem Lyfimachi, & Ephialtem Sophonidæ, & poft hos interjecto tempore Carneadem & Critolaum? quoniam Romam quoque miffi funt pro Athenienfibus legati, & pacem impetrauerunt, qui tanta grauitate dicēdi fenatum perpulerunt, vt diceret, Miferūt Athenienfes legatos, non vt nos perfuaderent, fed qui cogerent nos facere quod ipfis collibitum effet. Ego verò illud etiam Perfæi, poro adminiftratione reipub. duco, quòd Antigonum erudiuit: & illud Ariftotelis, qui ipfe quoque iuuenem adhuc Alexandrū

αὐτοῖς

ἐ μὲν πεί-σοντας, ἀλ-λὰ καὶ βιασ

ςασιν ἐπολιτεύσαντο, καὶ αὐτὸν ὁ συνήθης Ἀθηναίοις φθόνος ἐξέωσε. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνὼν τῷ Πτολεμαίῳ, νομοθεσίας ἦρξε. τίς δὲ ἀντιφήσει, καὶ Περικλέα τὸν Ξανθίππου φιλόσοφον γενέσθαι, καὶ Ἐπαμεινώνδαν τὸν Πολύμνιδος, καὶ Φωκίωνα τὸν Φώκου, καὶ Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου, καὶ Ἐφιάλτην τὸν Σωφωνίδου, καὶ ἐπὶ κάτω τοῦ χρόνου Καρνεάδην, καὶ Κριτόλαον; εἴγε καὶ οὗτοι εἰς Ῥώμην ἀφίκοντο καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πρεσβεύοντες, καὶ αὐτοὶ συντυχίαν οὕτω ταπεινήν, ἐπειρέσαντο τὴν σύγκλητον, βουλὴν, ὡς εἰπεῖν αὐτοῖς, ἐπέμψαν Ἀθηναῖοι πρεσβεύοντας, *. αὐτοὺς πείσοντας, ἀλλὰ γὰρ τὸν βιασομένους ἡμᾶς δρᾶσαι ὅσα θέλουσι. ἐγὼ δὲ πολιτείαν φαίην καὶ τὸ Περσαίου, εἴγε Ἀντίγονον ἐπαίδευσε, καὶ τὸ Ἀριστοτέλους, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ φιλίππου ἔτι φιλοσο-

φεῖν

φῶν ἦν δῆλος. καὶ Λύσις δὲ ὁ γνώριμος ὁ Πυθαγόρειος, καὶ αὐτὸς Ἐπαμινώνδαν ἐξεπαίδευσεν. εἴ τις οὖν ἀπράκτους λέγει τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτοὺς καὶ ἀνόητα ταῦτα. ἐγὼ μὲν γὰρ τὴν σὺν αὐτοῖς ἀπραγμοσύνην, καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ἔρωτα καὶ ἁρπάσαιμι ἂν ἐπιδραμών.

philosophiæ præceptis imbuit. Et Lysis, Pythagoræ discipulus, Epaminondam instituit. Si quis igitur nihil rerum agere philosophos dicit, inconsiderate facit & stulte: quanquam ego ipsorum otium & tranquillitatis studium, libentissimo animo amplecterer.

familiaris.

Περὶ συνουσίας Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σιληνοῦ καὶ τῶν ὑπὸ τούτου παραδόξων λεχθέντων.

ΚΕΦ. ιη.

De colloquio Midæ Phrygis & Sileni, & de iis quæ incredibiliter dicta sunt Midæ.

C. XVIII.

Περιηγεῖταί τινα Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σιληνοῦ. νύμφης δὲ παῖς ὁ Σιληνὸς οὗτος, θεοῦ μὲν ἀφανέστερος τὴν φύσιν, ἀνθρώπου δὲ κρείττων καὶ θανάτου ἦν. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἀλλήλοις διελέχθησαν. καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σιληνὸς ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν, τὴν μὲν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι, ἃς περιρρεῖν κύκλῳ τὸν ὠκεανόν. ἤπειρον δὲ μόνην εἶναι ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κό-

Narrat Theopompus, colloquium quoddam inter Midam Phrygem & Silenum intercessisse. Hic Silenus erat Nymphæ filius, & diis quidem conditione inferiore: mortalibus vero, morteque superiori. Hi tum alia multa sunt inter se colloquuti, tum hæc Silenus aliquando Midæ retulit: Europam, Asiam, & Lybiam insulas esse, quas circumcirca Oceanus circumfluat. Continentem vero unicam extra hunc mundum existere, & magni-

tudinem ipsius infinitam & immensam esse narrabat, alere diuersa animalia grandia, & homines qui eam inhabitant duplo maiores iis esse qui hanc habitant: neque tantum temporis spatium ad viuendum illis sufficere, quantum nobis: sed etiam illud duplum: & multas magnásque ciuitates atque viuendi peculiares rationes & leges apud eos planè nostris contrarias esse constitutas. Duas vrbes esse magnitudine maximas dixit, nihil verò sibi mutuò similes: quarum altera dicatur Machimus, id est pugnax: altera Εὐσεβὴς, id est pia. pios igitur in pace vitam agere, & amplissimis opibus fructum ex terra capere, sine aratris & bobus, agricultura seminationéque nihil eis opus esse. Et (inquiebat) à morbis immunes sunt, atque vitam peragunt in suauissimo risu & voluptate. Adeò verò sine controuersia iustitiam colunt, vt persæ-

ἡμῶν. καὶ τὸ μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον διηγεῖτο· τρέφειν δὲ τὰ ἄλλα ζῶα μεγάλα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲ τῶν ἐνταῦθα ὄντων διπλασίονας τὸ μέγεθος. καὶ χρόνον ζῆν αὐτοὺς οὐχ ὅσον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον διπλοῦν, καὶ πολλὰς μὲν εἶναι καὶ μεγάλας πόλεις, καὶ βίων ἰδιότητας. καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῖν νομιζομένοις. δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μεγέθει μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις ἐοικέναι. καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον, τὴν δὲ Εὐσεβῆ. Τοὺς μὲν οὖν Εὐσεβεῖς ἐν εἰρήνῃ τε διάγειν, καὶ πλούτῳ βαθεῖ, καὶ λαμβάνειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς χωρὶς ἀρότρων καὶ βοῶν· γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. καὶ διατελοῦσιν (ἦ δ' ὅς) ὑγιεῖς καὶ ἄνοσοι, καὶ καταστρέφουσι τὸν ἑαυτῶν βίον γελῶντες εὖ μάλα καὶ ἡδόμενοι. οὕτω δὲ ἀναμφιλόγως εἰσὶ δί-

κρημα ὡς μὴ τὰ δύο θεοὶ πολλάκις ἀπηξίωσαν ἐπιφοιτᾶν αὐτοῖς. οἱ δὲ τῆς Μαχίμου πόλεως, μαχιμώτατοί τέ εἰσι καὶ αὐτοὶ καὶ γίνονται μεθ' ὅπλων, καὶ ἀεὶ πολεμοῦσι, καὶ καταστρέφονται τοὺς ὁμόρους, καὶ παμπόλλων ἐθνῶν μία πόλις κρατεῖ αὕτη. εἰσὶ δὲ οἱ οἰκήτορες οὐκ ἐλάττους διακοσίων μυριάδων. ἀποθνήσκουσι δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον νοσήσαντες, σπάνιον δὲ τοῦτο· ἐπεὶ τά γε πολλὰ ἐν τοῖς πολέμοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις παιόμενοι. ἄτρωτοι γάρ εἰσι σιδήρῳ. χρυσοῦ δὲ ἔχουσι καὶ ἀργύρου ἀφθονίαν, ὡς ἀτιμότερον εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ἢ παρ' ἡμῖν τὸν σίδηρον. ἐπιχειρῆσαι δέ ποτε, καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τάσδε τὰς ἡμεδαπὰς νήσους ἔλεγε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν ὠκεανὸν μυριάσι χιλίαις ἀνθρώπων ἄχρις Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι, καὶ πυθομένους τῶν παρ' ἡμῖν τά-

rè dignoque immortales non dignentur illorum vti commercio. Qui verò Machimum vrbem incolunt, bellicosissimi sunt, & arma induti bella semper gerunt, finitimósque in suam potestatem redigunt: atque hæc vna ciuitas in plurimas gentes imperium tenet. Ciues in eã sunt non pauciores ducentis myriadibus. Moriuntur aliàs ægrotantes, quod perrarò accidit. Siquidem in bellis plerumque lapidibus aut fuste percutiuntur: nam ferro non possunt vulnerari. Auri argentíque maximam copiam possident, ita vt minoris apud ipsos æstimetur aurum, quàm apud nos ferrum. Eos quodam tempore conatos etiam fuisse in has nostras insulas transire dixit, & traiecto oceano mille myriadas hominum vsque ad Hyperboreos peruenisse: cumq; audiuissent hos populos inter nostrates esse for-

licissimos, contempsisse tanquam vilem, humilémque & minimè gloriosam vitam degentes: & idcircò indignum duxisse progredi vlterius. Hoc etiam adiecit multò mirabilius, homines aliquos nomine Meropes in illis locis, multas magnásque ciuitates habitare. In finibus autem regionis illorum locum esse, & nominari Anostum (id est, sine reditu, seu vnde non est reditus) similem voragini & hiatui: neque verò tenebris, neque lumine insignem, sed aërem impendere obscuro quodā rubore permixtum. In eo loco duos fluuios labi, alterum voluptatis, alterum tristitiæ: & ad vtrumque arbores sitas esse, magnitudine platani magnæ. Quæ ad flumen tristitiæ sunt, eiusmodi naturæ ac potestatis fructus producere: si quis iis vescatur, eū tantùm ciere lacrymarum, vt per vniuersæ vitæ reliquum tempus fletibus intabescat

ὡς ἂν τῶν εὐδαιμονεστάτων, καταφρονῆσαι ὡς φαύλους, καὶ ταπεινὰ πράττοντας, καὶ διὰ ταῦτα ἀτιμάσαι προελθεῖν περαιτέρω. τὸ δ' ἔτι θαυμασιώτερον προσετίθει. Μέροπάς τινας οὕτω καλουμένους ἀνθρώπους οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς ἔφη πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας. ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἄνοστον, ἐοικέναι δὲ χάσματι. κατειλῆφθαι δὲ οὔτε ὑπὸ σκότους, οὔτε ὑπὸ φωτός, ἀέρα δὲ ἐπικεῖσθαι ἐρυθήματι μεμιγμένον θολερῷ. δύο δὲ ποταμοὺς περὶ τοῦτον τὸν τόπον ῥεῖν, καὶ τὸν μὲν ἡδονῆς καλεῖσθαι, τὸν δὲ λύπης καλεῖσθαι. ἑκάτερον τούτων ἑστηκέναι δένδρα τὸ μέγεθος πλατάνου μεγάλης. φέρειν δὲ καρποὺς τὰ μὲν παρὰ τὸν τῆς λύπης ποταμὸν, τοιαύτην ἔχοντας τὴν φύσιν. ἐάν τις αὐτῶν ἀπογεύσηται, τοσοῦτον ἐκβάλλει δακρύων, ὥστε κατατήκεσθαι πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον τὸν λοιπὸν θρηνοῦντα, καὶ οὕ-

τῷ τοιούτῳ τοῦ ποταμοῦ· τὰ δὲ ἕτερα τὰ ἀντιπεφυκότα τῷ τῆς ἡδονῆς ποταμῷ, ἀντιπάλιον ἐκφέρειν καρπόν. ὃς γὰρ ἂν γεύσηται τούτου, τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθυμιῶν παύεται· ἀλλὰ καὶ εἴ του ἤρα, καὶ αὐτοῦ λαμβάνει λήθην, καὶ γίνεται κατὰ βραχὺ νεώτερος, καὶ τὰς φθανούσας ἡλικίας, καὶ τὰς ἤδη διεληλυθυίας ἀναλαμβάνει ὀπίσω· τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀπορρίψας ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέφει, εἶτα ἐπὶ τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν ἀναχωρεῖ, εἶτα παῖς γίνεται, εἶτα βρέφος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξαναλώθη. καὶ ταῦτα εἴ τῳ πιθανὸς ὁ Χῖος λέγων, πεπιστεύσθω. ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος, καὶ ἐν τούτοις, καὶ ἐν ἄλλοις δέ.

Περὶ διαφορᾶς Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα.

ΚΕΦ. ιθ.

Λέγεται τὴν διαφορὰν Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα τὴν πρώτην ἐκ τούτων γενέσθαι. οὐκ ἠρέσκετο τῷ βίῳ ὁ Πλάτων, ...

diffluat, & sic vitam finiat. Alteras verò, quæ flumio voluptatis agnascuntur, fructum contrarium ferre: qui enim hunc gustat, ab omnibus pristinis cupiditatibus abducitur: & si quem amauit, in eius obliuionem venit, paulatimque fit iunior, atque præcedentem ætatem & iam transactã retrò agit ac resumit. abiecta enim senectute ad vigorem ætatis retorquetur, deinde adolescẽtiam induit, tum pueritiam, postremò fit infans, & sic denique expirat: Hæc si cui fide digna videntur Chius, credat. Mihi egregius fabulator tum in istis tum in aliis videtur.

De dissidio Aristotelis & Platonis.

C. XIX.

Primum dissidium Aristotelis aduersus Platonem ex his ferunt initium cœpisse. Nõn probabat eius vitam Plato, neque corporis

bitum & ornatum. Nam Aristoteles & vestibus & calciamentis pretiosioribus vtebatur & tonsura, quam Plato non probabat annulisque ferendis se exornabat, vultu cauillationem & irrisionem quandam præseferebat. Et intempestiua loquacitas in sermone, ingenium eius moresque arguebat. Hæc omnia philosopho indigna esse manifestū est. Quæ cùm videret Plato, nō approbabat hominē: sed ei præponebat Xenocratem, Speusippum, Amyclā, & alios, quos tū aliis honoribus prosequebatur, tū disputationum suarum participes esse patiebatur. Quum verò quodam tempore Xenocrates in patriā iter suscepisset, Aristoteles cum suorū discipulorum caterua, inter quos erat Mnason Phocēsis, & alij, ad Platonem adiit. Laborabat tunc ex morbo Speusippus: quā ob rem Platoni adesse nō poterat. Plato octogesimum annum agebat,

δὲ τῇ κατασκευῇ τῇ περὶ τὸ σῶμα· καὶ γὰρ ἐσθῆτι ἐχρῆτο περιέργῳ ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὑποδέσει· καὶ κουρὰν δὲ ἐκείρετο καὶ ταύτην ἀήθη Πλάτωνι. καὶ δακτυλίους δὲ πολλοὺς φορῶν ἐκαλλωπίζετο ἐπὶ τούτῳ. καὶ μωκία δέ τις ἦν αὐτοῦ περὶ τὸ πρόσωπον. καὶ ἄκαιρος στωμυλία λαλοῦντος, κατηγόρει καὶ αὐτὴ τὸν τρόπον αὐτοῦ. πάντα δὲ ταῦτα ὡς ἔστιν ἀλλότρια φιλοσόφου δῆλον. ἅπερ οὖν ὁρῶν ὁ Πλάτων οὐ προσίετο τὸν ἄνδρα· προετίμα δὲ αὐτοῦ Ξενοκράτην, καὶ Σπεύσιππον, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ ἄλλους. τῇ τε λοιπῇ δεξιούμενος αὐτοὺς τιμῇ, καὶ οὖν καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων. ἀποδημίας δὲ ποτε γενομένης τῷ Ξενοκράτει εἰς τὴν πατρίδα, ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, χορόν τινα τῶν ὁμιλητῶν τῶν ἑαυτοῦ περιστησάμενος. ὧν ἦν Μνάσων τε ὁ Φωκεὺς, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. ἐνόσει δὲ τότε ὁ Σπεύσιππος, καὶ διὰ ταῦτα ἀδύνατος ἦν συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι. ὁ δὲ Πλάτων ὀγδοήκοντα ἔτη ἐγεγόνει, ὁμοῦ

τα

ἤτι καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν ἐπελελοίπει τὰ τῆς μνήμης αὐτόν. ἐπιθέμενος οὖν αὐτῷ, καὶ ἐπιβουλεύων ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος, καὶ τρόπον τινὰ καὶ ἐλεγκτικῶς, ἄδικος ὢν ἅμα καὶ ἀγνώμων ἦν δῆλος. καὶ διὰ ταῦτα ἀποστὰς ὁ Πλάτων τοῦ ἔξω περιπάτου, ἔνδον ἐβάδιζε σὺν τοῖς ἑταίροις. τριῶν δὲ μηνῶν διαγενομένων, ὁ Ξενοκράτης ἀφίκετο ἐκ τῆς ἀποδημίας, καὶ καταλαμβάνει τὸν Ἀριστοτέλη βαδίζοντα, οὗ κατέλιπε τὸν Πλάτωνα. ὁρῶν δὲ αὐτὸν μετὰ τῶν γνωρίμων, οὐ πρὸς Πλάτωνα ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἀπιόντα εἰς τὴν πόλιν, ἤρετό τινα τῶν ἐν τῷ περιπάτῳ, ὅποι ποτὲ εἴη Πλάτων. ὑπώπτευε γὰρ αὐτὸν μαλακίζεσθαι. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἐκεῖνος μὲν οὐ νοσεῖ, ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλης παραχωρῆσαι πεποίηκε τοῦ περιπάτου, καὶ ἀναχωρήσας ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἑαυτοῦ φιλοσοφεῖ. ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀκού-

ita vt iam propter ætatem destitueretur memoriæ viribus. Intendens igitur in eum, & adoriés ex insidiis Aristoteles, magnaque cum ambitione quæstiones nectens, & quodammodo sophisticè eum redarguens, iniustũ simul & ingratum sese præbebat. Proinde abstinens exteriore deambulatione Plato, domi cum familiaribus priuatim ibat. Exactis tribus mensibus Xenocrates à peregrinatione reuersus, inuenit Aristotelem deambulantem vbi reliquerat abiens Platonem. Videns autem eum cum familiaribus suis non ad Platonem commeare, sed alio in ciuitatem seorsim ex auditorio vestigia ferre, interrogabat quendam in Peripato, vbinam esset Plato, existimans eum decumbere. At ille respõdit: Nõ malè habet, sed Aristoteles ei molestiã facessens effecit, vt è Peripato discesserit, & in horto domi philosophiã tractet. His auditis Xeno-

crates repentè se ad Platonem contulit, & offendit eum disserentem cum his qui simul aderant. Erant autem frequentissimi, & summæ existimationis viri, & adolescentes aliqui illustriores. Qui quum loquendi finem fecisset, perhumaniter pro more solito Xenocratem salutauit, rursúmque illum similiter Xenocrates. Deinde cœtu dimisso, Xenocrates nullum verbum hac de re cū Platone loquutus, neque audiens, collectis suis cõmilitonibus, vehementer obiurgauit Speusippum, quòd Aristoteli cessisset ex Peripato, & ipse quàm potuit maximis viribus contra Aristotelem pugnauit: eoque contentionis progressus est, vt eum eliceret, & in consuetum locum Platonem restitueret.

De Lysandro, & allatis ei muneribus.

C. XX.

Lysandro Spartiatæ in Ioniam proficiscenti,

κράτους, ἀθρόον ἐπιφύεται τῷ Πλάτωνι, καὶ καταλαμβάνει διαλεγόμενον τοῖς σὺν αὐτῷ. ἦσαν δὲ μάλα συχνοὶ, καὶ ἄξιοι λόγου, καὶ οἱ μάλιστα δοκοῦντες τῶν ἐπιφανεῖς. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας, ἠσπάσατό τε ὡς τὸ εἰκὸς τὸν Ξενοκράτη φιλανθρώπως, καὶ αὖ πάλιν ὁ Ξενοκράτης ἐκεῖνον ὁμοίως. διαλυθείσης δὲ τῆς συνουσίας, οὐδὲν οὔτε εἰπὼν πρὸς τὸν Πλάτωνα Ξενοκράτης, οὔτε ἀκούσας, συναγαγὼν τοὺς ἑταίρους, καὶ τῷ Σπευσίππῳ πάνυ ἰσχυρῶς ἐπέπληξε παραχωρήσαντι τοῦ περιπάτου Ἀριστοτέλει· αὐτός τε ἐπέθετο τῷ Σταγειρίτῃ κατὰ τὸ καρτερὸν, καὶ εἰς τοσοῦτον προῆλθε φιλοτιμίας ὥστ᾽ ἐξελάσαι αὐτὸν, ἀποδοῦναι τὸ σύνηθες χωρίον τῷ Πλάτωνι.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ δώρων διακομισθέντων αὐτῷ.

ΚΕΦ. κ.

Λυσάνδρῳ τῷ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἰωνίαν ἀφικομένῳ οἱ

ναι οἱ κατὰ τὴν Ἰωνίαν ξένοι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀπέπεμψαν, ἀτὰρ δὴ καὶ βοῦν, καὶ πλακοῦντα. ὁ δὲ ἀπιδὼν εἰς τὸν πλακοῦντα, ἤρετο τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι. ὁ δὲ κομίζων ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ τυροῦ, καὶ ἄλλων τινῶν κατεσκεύασται. ὁ δὲ Λύσανδρος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν (εἶπε) δότε τοῖς εἵλωσι. ἐλευθέρου γὰρ οὐκ ἔστι βρῶμα. τὸν δὲ βοῦν προσέταξε κατὰ τὰ πάτρια σκευασθῆναι, καὶ ἐσθίων ἥσθη ἡδέως.

hospites quos habebat in Ionia, cum aliis multis, etiam bouem & placentam dono miserunt. Qui placentam contemplatus, rogabat quidnam illud cupediarum esset. Cui quum is qui attulerat, responderet, ex melle, caseo, aliisque quibusdam confectum esse: Sed hoc, inquit Lysander, date Ilotibus. Non enim hic est liberi & ingenui hominis cibus. Bouem verò patrio ritu mactandum apparandúmque curauit, quem cum voluptate comedit.

Περὶ μεγαλοφροσύνης τοῦ Θεμιστοκλέους.

ΚΕΦ. κα.

Ἐπανῄει ποτὲ ἐκ διδασκαλείου παῖς ἔτι ὢν Θεμιστοκλῆς, εἶτα προσιόντος Πεισιστράτου, ὁ παιδαγωγὸς ἔφη τῷ Θεμιστοκλεῖ μικρὸν ἐκχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ προσάγοντος τοῦ τυράννου. ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐλευθερίως ἀπεκρίνατο. αὕτη γὰρ εἶπεν αὐτῷ οὐχ ἱκανὴ ὁδός; οὕτως ἄρα εὐγενές τι, καὶ μεγαλο-

De magnanimitate Themistoclis.

CAP. XXI.

Puer adhuc Themistocles quodam tempore è ludo litterario redibat: quem quum pædagogus obuio Pisistrato, de via decedere tyranno iussisset, planè liberè respondit: Numquid hæc via nō ei sufficit? Adeò, quiddam ingenuum & magnifi-

cum etiam in hos dicto & hac mente in Themistocle refulsit.

λέγειν ἐπεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

De pietate Æneae, & Graecorum misericordia in Troianos.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τῶν τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κβ.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Graecos homines, captiuorum sortem miserati, hoc per praeconē denunciarunt, ut singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secū auferrent. Æneas igitur caeteris neglectis, deos penates exportabat. Graeci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectū sublatum in humeros portabat. Obstupescētes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quique parentes re-

Ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ ἑλληνικῶς, τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅτι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν· ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμέ-

νους

[illegible] αὐθις [illegible], καὶ [illegible] φύσιν [illegible] γένονται [illegible]

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Κεφ. κγ.

Κἀγὼ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ [illegible] Ἀρβήλοις μάχας, καὶ Δαρεῖον ἡττημένον, καὶ Πέρσας δουλεύοντας Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τὰ [illegible] ἀπείρους Ἀσίας [illegible] καὶ Ἰνδοὶ δὲ [illegible] Ἀλεξάνδρου [illegible]. καλὰ καὶ τὰ [illegible] Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν [illegible] [illegible] τὰ ἄλλα [illegible] [illegible] [illegible] ἀνδρὸς εἰς [illegible] ἀρετήν; [illegible] δὲ [illegible] τύχης Ἀλεξάνδρου [illegible] [illegible], [illegible] εἴη [illegible] [illegible] Ἀλέξανδρος [illegible] [illegible] τῆς τύχης [illegible] πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὴν [illegible] [illegible]. [illegible] δὲ [illegible] καλὰ Ἀλεξάνδρου· [illegible] μὲν [illegible] [illegible]

[illegible] solent, [illegible]

De Alexandro.

CAP. XXIII.

[illegible] Alexandri [illegible] ad Granicum & [illegible] [illegible]

[illegible] Alexandro, [illegible]

cum etiam in hos dicto & hac ætate in Themistocle refulsit.

De pietate Æneæ, & Græcorum misericordia in Troianos.

CAP. XXII.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Græcos homines, captiuorum sortem miserati, hoc per præconé denunciarunt, vt singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secū auferrent. Æneas igitur cæteris neglectis, deos penates exportabat. Græci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectū sublatum in humeros portabat. Obstupescétes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quíque parentes re-

λόγεσιν ἐκραίνετο τοῦ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ ἑλληνικῶς, τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἑνὸς, τί καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπερειδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ αφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν· ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους

ρεῖ δὲ αἰδοῦς ἀγγνοια, ᾗ οἱ φύσει πολέμιοι ἄμεμπτοι γίνονται.	terent colunt, etiam naturà inimicos nō posse non æquos & præclaros se præbere.
Περὶ Ἀλεξάνδρου.	*De Alexandro.*
ΚΕΦ. κγ.	CAP. XXIII.

Κἀγὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡρημωμένος, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ ἐς ἔτι Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. καλὸν καὶ τὰ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα ἐπαινετά. τί γὰρ δεῖ σμικρῷ συγγραφῇ λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; ἔστω δὲ καὶ τῆς τύχης Ἀλεξάνδρου ἀγαπώσης τὰ πλεῖστα, εἴ τις εἴη βάσκανος. καλὸς δ' οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων. ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. † δι' ὃ μὲν ὅς φασι πέμπτῃ

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbelorum commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hîc verborum angustiâ complectitam latè patentem eius hominis fortitudinē conamur? Quòd si etiam fortunā quis inuidus & obtrectator, quæ adhęserit Alexandro, velit appellare, sit sanè. Attamen hoc in eo laudabile & præclarū est, quòd fortunæ non succubuit, neq; eius erga se beneuolentia & promptitudine destitutus est. Verùm illa non sunt amplius laudāda in Alexādro, quòd quū quinta

Videtur deesse nomen mensis: Δῖος quidem est mensis quidam Bithyniæ. Distrus verò Aprilis Macedonib.

cum etiam in hos dicto & hac mente in Themistocle refulsit.

De pietate Æneæ, & Græcorum misericordia in Troianos.

CAP. XXII.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Græcos homines, captiuorum sortem miserati, hoc per præconē denunciarunt, vt singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secū auferrent. Æneas igitur cæteris neglectis, deos penates exportabat. Græci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectū sublatum in humeros portabat. Obstupescētes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quique parentes re-

λέγειν ἐπεραίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς, τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἓν, ὅ τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους

τιμ-

καὶ δι' αἰδοῦς ἄγοντα, καὶ οἱ φύσει πολεμίους ἀμείνους γίνεσθαι.

potenter coluit, etiam natura inimicos non posse non æquos & præclaros se præbere.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Κεφ. κγ.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡττηθεὶς, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ ἐκ τούτου Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. καλὸν καὶ τὰ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἐπράχθη. τί γὰρ δεῖ οὖν στενοχωρίᾳ λόγου περιλαμβάνειν τοσούτου ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; ἔστω δὲ καὶ τῆς τύχης Ἀλεξάνδρου ἀξιώσαντος τὰ πλεῖστα, εἴ τις εἴη δύσερις. καλὸς δὲ οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀποκαμών. ἐκεῖνα δὲ οὐκέτι καλὰ Ἀλεξάνδρου.† Δίου μηνός φασι πέμπτῃ

De Alexandro.

CAP. XXIII.

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbelos commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hâc verborum angustia complectitam latè patentem eius hominis fortitudinem conamur? Quòd si etiam fortunæ quis inuidus & obtrectator, quæ adhæserit Alexandro, velit appellare, sit sanè. Attamen hoc in eo laudabile & præclarũ est, quòd fortunæ non succubuit, neq; eius erga se beneuolentia & promptitudine destitutus est. Verùm illa non sunt amplius laudãda in Alexãdro, q quũ quinta

Videtur deesse nomen mensis: Δῖος quidem est mensis quidam Bithyniæ. Distrus verò Aprilis Macedonib.

cum etiam in hos dicto & hac mente in Themistocle refulsit.

λέγειν ἐπαινέσαι τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

De pietate Æneæ, & Græcorum misericordia in Troianos.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τῶν τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κϐ.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Græcos homines, captiuorum sortem miserati, hoc per præconé denunciarunt, ut singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secú auferrent. Æneas igitur cæteris neglectis, deos penates exportabat. Græci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectú sublatum in humeros portabat. Obstupescétes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quique parentes re-

Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς, τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἓν ὅ τι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπερειδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γεραμένους

καὶ δι' αἰδοῦς ἀφῖγμαι, καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἄμαχοι γίνονται.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Κεφ. κγ.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡττημένος, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ ἐς ἔτι Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. καλὸν καὶ τὰ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἦν· τί γὰρ δεῖ νῦν συνεσφιγμένα λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; ἔστω δὲ καὶ τῆς τύχης Ἀλεξάνδρου ἀγωνίσματα τὰ πλεῖστα, εἴ τις εἴη δύσερις. καλὸς δὲ οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων. ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. † δίου μηνὸς φασὶ πέμπτῃ

peten- ei coluit, etiam natura inimicos nō posse non æquos & placatos se præbere.

De Alexandro.

CAP. XXIII.

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbelos commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hîc verborum angustia complecti tam latè patentem eius hominis fortitudinē conamur? Quòd si etiam fortunæ quis, inuidus & obtrectator, quæ adhæserit Alexandro, velit appellare, sit sanè. Attamen hoc in eo laudabile & preclarū est, quòd fortunæ non succubuit, neq; eius erga se beneuolentia & promptitudine destitutus est. Verùm illa non sunt amplius laudāda in Alexādro, q quū quinta

Videtur deesse nomen mensis: Δῖος quidem est mensis quidam Bithynis. Distrus verò Aprilis Macedonib.

cum etiam in hoc dicto & hac mente in Themistocle refulsit.

λέγειν ἐπεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

De pietate Æneae, & Graecorum misericordia in Troianos.

ΘAP. XXII.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

ΚΕΦ. κϐ.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Graecos homines, captiuorum sortem miserati, hoc per praeconē denunciarunt, vt singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secū auferrent. Æneas igitur caeteris neglectis, deos penates exportabat. Graeci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectū sublatum in humeros portabat. Obstupescētes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quique parentes re-

Ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ ἑλληνικῶς, τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ τι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπερειδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γεγαμέ-

νεῖ δὲ αὐθὶς ἀήττητα, ἢ οἱ φύσει πολέμιοι ἅμαχοι γίνονται.

persenter coluerit, etiam natura inimicos nō posse non æquos & pericla-sos se præbere.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

De Alexandro.

Κεφ. κγ.

CAP. XXIII.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡττημένος, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ ἔστι τοι Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. καλὸν καὶ τὰ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα ἐκείνου. τί γὰρ δεῖ οὖν στενοχωρίᾳ λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; ἔστω δὲ καὶ τῆς τύχης Ἀλεξάνδρου ἀγαπώσης τὰ πλεῖστα, εἴ τις εἴη βάσκανος. καλὸς δὲ οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων. ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. † Δι' ὃ μηνὸς φασὶ πέμπτῃ

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbelorum commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hîc verborum angustiâ complecti tam latè patentem eius hominis fortitudinē conamur? Quòd si etiam fortunā quis inuidus & obtrectator, quæ adhæsērit Alexandro, velit appellare, sit sanè. Attamen hoc in eo laudabile & præclarū est, quòd fortunæ non succubuit, neq; eius erga se beneuolentia & promptitudine destitutus est. Verùm illa non sunt amplius laudāda in Alexādro, q; quū quinta

Videtur deesse nomen mensis. Δῖος quidem est mensis quidam Bithyniæ. Distrus verò Aprilis Macedonib.

die mensis, vt fama est, perpotasset apud Eumenem, deinde sentata crapulam edormierit, neque plus illo die vixerit, quàm vt surgeret, & ducibus de crastina profectione mandata daret, inquiens eam summo mane futuram. Septima deinde die epulatus est apud Perdiccam, qua se rursus vino ingurgitauit, & octaua dormiuit. Et décimoquinto die eiusdem mensis, iterum indulsit vino, & sequenti sol eo more crapulá somno decoxit. Vigesimo quarto coenauit apud Bagoam. Distabat à regia Bagoæ domus stadiis decem, pòst * tertio dormiuit. Ex duobus igitur alterum sit oportet ť aut, quòd Alexander magno nocumento sibi fuerit, tot diebus potando consumptis: aut quòd qui hæc tradiderunt, mendacia dixerint. Ex quibus colligi potest, eos in reliquis * itidem à veritate deflectere, in quibus Eumenes Cardianus ille non postremum locum obtinet.

quinto, nẽpe, vigesimo quinto. πέμπτη.

Græca aliter accipi possunt.

ἐπινε παρ' Εὐμένει, εἶτα ἐγερθεὶς ἀνακλιθεὶς ἐν τῷ πότῳ. καὶ τοσοῦτον ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔζησεν, ὅσον ἀναστὰς χρηματίσαι τοῖς ἡγεμόσιν ὑπὲρ τῆς αὔριον πορείας, λέγων ὅτι ἔσται πρωΐ. καὶ ἑβδόμῃ εἱστιᾶτο παρὰ Περδίκκᾳ, καὶ ἔπινε πάλιν, καὶ ὀγδόῃ ἐκάθευδε. πεντεκαιδεκάτῃ δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ταύτῃ ἔπινε. καὶ τῇ ἑξῆς τὰ ἐκ τῶν πότων. ἐδείπνει δὲ παρὰ Βαγώᾳ. ἦν δὲ ἡ οἰκία τοῦ Βαγώα ἀπὸ τῶν βασιλείων δέκα σταδίους. εἶτα τῇ τρίτῃ ἐκάθευδεν. ἀνάγκη οὖν ἢ ὅτι ἐν τοσαύταις ἡμέραις ἑαυτὸν ἐζημίου ὁ Ἀλέξανδρος, ἢ οἱ ταῦτα γράψαντες ψεύδονται. ἔξεστι δὲ ἐκ τούτων ἐννοεῖν καὶ τοὺς λοιποὺς μὲν ταῦτα ὅμοια αὐτοῖς λέγοντας, ὧν καὶ Εὐμένης ὁ Καρδιανός ἐστι.

Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶντος.

ΚΕΦ. κδ'.

Ξενοφῶντι ἔμελε τῶν ἄλλων σπουδαίων, καὶ οὖν καὶ ὅπλα καλὰ ἔχειν. νικῶντι γὰρ ἔλεγε τοὺς πολεμίους, τὴν καλλίστην στολὴν ἁρμόττειν. καὶ ἀποθνήσκοντα ἐν τῇ μάχῃ, κεῖσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πανοπλίᾳ. τοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοῦ γενναίου ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσμοῦντα αὐτόν. λέγεται οὖν ὁ τοῦ Γρύλλου τὴν μὲν ἀσπίδα Ἀργολικὴν ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἀττικὸν, τὸ δὲ κράνος Βοιωτιουργὲς, τὸν δὲ ἵππον Ἐπιδαύριον. φιλοκάλου δ' ἔγωγε ἂν εἴποιμι φαίην τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, καὶ ἀξιοῦντος ἑαυτὸν τῶν καλῶν.

Περὶ Λεωνίδου, καὶ τῶν τριακοσίων ἐθελοντὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντων.

ΚΕΦ. κε'.

Ὁ Λεωνίδας ὁ Λακε-

De Xenophontis pulchritudinis amore.

CAP. XXIV.

Xenophonti tum alia honesta bonáque curæ fuerũt, tũ vt haberet arma pulchra & exposita. Aiebat enim, si vicisset hostes, elegãtissimo quoque se ornatu dignũ esse: & si vitam amitteret in prælio, cũ quodã decore apparitorum in armatura splendida. Nã hæc esse strenuo & forti viro ornaméta sepulchralia, quę reuera ipsum ornét. Dicitur igitur hic Grylli filius habuisse scutũ Argolicum, thoracem Atticũ, galeam Bœotico artificio factam, equum Epidaurium: quæ sanè nõ aliter ego dixerim, quàm arguere virum elegantiæ studiosum, séque dignũ his quæ pulchra sunt indicantem.

De Leonida, & trecentis qui vltrò pro salute totius Græciæ se morti obtulerunt.

CAP. XXV.

Leonides Lacedæmo-

nius, & vnà cum ipso trecenti viri ad Pylas mortem vaticinio sibi denunciatam subterfugere noluerunt: & pro defensione Græciæ ritè strenuéque pugnam facientes, gloriosum finem sortiti sunt, ac perpetuam sibi gloriam & nomen clarissimum reliquerunt.

δαιμόνιον, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τριακόσιοι, τὸν μαντευόμενον αὐτοῖς θάνατον εἷλον τὸν ἐν Πύλαις. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς, καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον, καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος.

De Pindaro tyranno.

CAP. XXVI.

Pindarus Melanis filius, Alyattæ verò Lydi ex filia nepos, suscepta Ephesiorum tyrannide in suppliciis sumendis asperum & inexorabilem se præbuit, in reliquis benignus ac sapiens visus est: magnámque curam adhibuit, ne in Barbarorum seruitutem patria redigeretur. Hæc ita se habere, illo facto declarauit. Quum enim Crœsus ipsius auunculus totam Ioniam inuaderet, legationem ad Pindarum misit, Ephe-

Festiuus, facilis ac moderatus. Videtur & alibi Ælianus φιλόπαιγς pro φιλοπαίγμον dixisse.

Περὶ Πινδάρου τοῦ τυράννου.

ΚΕΦ. κϛ.

Πίνδαρος ὁ Μέλανος υἱός, Ἀλυάττου δὲ θυγατριδοῦς τοῦ Λυδοῦ, διαδεξάμενος τὴν Ἐφεσίων τυραννίδα, πρὸς μὲν τὰς τιμωρίας πικρὸς ἦν καὶ ἀπαραίτητος, τά γε μὴν ἄλλα ἐδόκει † φιλόπαιγς εἶναι, καὶ σώφρων, καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς βαρβάροις πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο. ἔδειξε ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐκεῖνα δήπου. ἐπεὶ γὰρ Κροῖσος ὁ πρὸς μητρὸς αὐτῷ θεῖος καταστρεφόμενος τὴν Ἰωνίαν, καὶ πρὸς τὸν Πίνδαρον πρεσβείαν ἀπέστελλε, ἀξιῶν Ἐφε-

Ἐφεσίους ὑπ' αὐτῷ γενέσθαι. ὡς δ' οὐκ ἐπείσθη, ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Κροῖσος. ἐπεὶ δέ τις τῶν πύργων ἀνετράπη ὁ κληθεὶς ὕστερον προδότης, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἑώρα τὸ δεινὸν, συνεβούλευσεν ὁ Πίνδαρος Ἐφεσίοις, ἐκδήσαντας ἐκ τῶν πυλῶν καὶ τῶν † τειχῶν θώμιγγας συνάψαι τοῖς κίοσι τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος νεὼ, οἱονεὶ τὴν πόλιν ἀνάθημα ἐῶντας εἶναι τῇ Ἀρτέμιδι, ἀσυλίαν διὰ τούτων ἐπινοῶν τῇ Ἐφέσῳ. ὁ δὲ συνεβούλευε προσελθόντας δεῖσθαι τοῦ Λυδοῦ. προσβαλλομένων δὲ τὴν ἱκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων, γελάσαντά φασι τὸν Κροῖσον, καὶ δεξάμενον πρᾴως τὸ στρατήγημα, τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ' ἐλευθερίας † φυγὴν· τῷ δὲ Πινδάρῳ προστάξαι τῆς πόλεως ἀπαλλάττεσθαι. ὁ δὲ οὐκ ἀντεῖπε. τῶν φίλων δὲ τοὺς συναπαίρειν αὐτῷ βουληθέντας παραλαβὼν, τὸν υἱὸν, καὶ τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον τῇ πόλει παρακαταθέμενος, καὶ ἕνα τῶν συνήθων

sios in suam potestatem tradi postulans. At quũ non permitteret, Croesus vrbem obsidione cinxit. Quum autem turris quædam subuersa cecidisset, quæ in posterum proditrix appellata est, & præ oculis discrimen cerneret, consilium dedit Ephesiis Pindarus, vt ex portis & mœnibus funes ad columnas templi Dianæ alligarent, ac vrbem quasi anathema Dianæ esse sinerent: per hæc veluti sanctitatem, ac, ne spoliaretur, securitatem Epheso concilians: & suasit, vt ipsi Lydum adirent, ac pacem expeterent. Exponentibus igitur preces Ephesiis, risisse Crœsum aiunt, neque molestè hoc stratagema accepisse, & Ephesiis concessisse libertatem, sed ea conditione atque lege, vt Pindarus ciuitate excederet. Qui nihil contradixit amicis, qui secum discedere vellent, assumptis, filium, & maximam rerum suarum partem, ciuitatis fidei credidit: & vni ex fa-

Σπαρτίων.

ζωὴν, vel σωτηρίαν.

miliaribus Pasicli tum filij tutela, tum bonorum cura delegata, discessit in Peloponnesum, regium viuendi splendorē cum spontaneo exilio commutans, vt ne patria sub iugum Lydorum mitteretur.

De Platonis paupertate, & quomodo ad philosophiæ studium accesserit.

CAP. XXVII.

Hoc etiam audiui, an verum sit, nescio. Quod igitur audiui, illud est. Plato filius Aristonis, afflictus paupertate proficisci in militiam instituit. At deprehensus à Socrate, dum arma emit, & quæ par erat, edoctus, animum mutauit, atque suasu Socratis ad philosophiam sese contulit.

Πανταλέω ἀποδείξας ἐπίτροπον καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῶν χρημάτων, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον, τυραννικοῦ βίου φυγὴν αἱρούμενος ἀλλάξασθαι, ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

Περὶ Πλάτωνος πενίας, καὶ πῶς φιλοσοφίας ἐπεχείρησεν.

ΚΕΦ. κζ.

Πέπυσμαι καὶ τοῦτον τὸν λόγον εἰ ἀληθής ἐστι, οὐκ οἶδα. ὃ δ᾽ οὖν πέπυσμαι, ἐκεῖνό ἐστι. Πλάτωνα Ἀρίστωνος, ὑπὸ πενίας (φασὶ) καταπονούμενον, ἔμελλεν ἐπὶ στρατείαν ἀποδημήσειν· καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνούμενος ὅπλα ὁ Πλάτων, ἀνετράπη τῆς ὁρμῆς, διαλεχθέντος αὐτῷ τοῦ Σωκράτους ἃ εἰκὸς ἦν, καὶ πείσαντος φιλοσοφίας ἐπιθυμῆσαι.

Πῶς

Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου τῦφον ἀνέστειλεν.

ΚΕΦ. κη.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν ἐπί τινα τόπον ἔνθα ἀπέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. ὡς δ' εὗρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. τοῦ δ' εἰπόντος, ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσὶν ἐπὶ τούτοις, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδέν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;

Quomodo Socrates fastum Alcibiadis retuderit.

CAP. XXVIII.

Socrates quum videret Alcibiadem ob diuitias elatum animum gerere, & ob agrorum multitudinem superbire, adduxit ad locum in quo tabula quædam descriptionem terræ complectens suspensa erat, & eu rogauit vt Atticam ibi requireret. Quam quum inuenisset, suos fundos eum iussit inquirere: & quum responderet nusquam ibi pictos esse. Horum, inquit, possessione te effers, qui nulla pars sunt terræ?

Περὶ Διογένους πενίας, καὶ τύφου.

ΚΕΦ. κθ.

Ὁ Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ, καὶ ὑπομένει, εἶναι γὰρ πλάνης, ἄοικος,

De Diogenis mendicitate & fastu.

CAP. XXIX.

Diogenes Sinopensis de seipso dicere solitus est, se implere & ferre tragicas execrationes. Nam erronem se esse domo, & patria carere, mé-

dium agere, malè vestiri, & in diem viuere. Nihilominus tamen in his sibi non minus placebat, quàm Alexander in terrarum orbis imperio, quum subactis Indis in Babylonem reuerteretur.

πενεῖσθαι ἐσθημένος, πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. καὶ ὅμως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει οὐδὲν ἧττον, ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἑλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέστρεψεν.

De quibusdam modestis & continentibus.

Περὶ σωφρόνων τινῶν.

CAP. XXX.

ΚΕΦ. λ.

Amœbeas citharœdus maxima cōtinentia prӕditus fuisse dicitur: quúmque venustissimam vxorem hāberet, non cū ea coiuisse. Item Diogenes tragicus histrio. Clitomachus verò pancratiastes, si quando canes videbat coëuntes, sese auertit. Et in conuiuiis si de rebus venereis sermo incidisset, continuò surgens discessit.

Ἀμοιβέας ὁ κιθαρῳδὸς σωφρονέστατος ἦν γε, καὶ γυναῖκα ὡραιοτάτην ἔχων μὴ ὁμιλεῖν αὐτῇ. καὶ Διογένης ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Κλειτόμαχος δὲ ὁ παγκρατιαστὴς εἴποτε καὶ κύνας εἶδε συμπλεκομένους, ἀπεστρέφετο. καὶ ἐν συμποσίῳ εἴ τις ἀφροδίσιος λόγος παρεῤῥύη, ἀναστὰς ἀπηλλάττετο.

De Nicia diligentia, quam in artem suam contulit.

Περὶ Νικίου σπουδῆς περὶ τὴν ἰδίαν τέχνην.

CAP. XXXI.

ΚΕΦ. λα.

Nicias pictor, tantam

Νικίας ὁ ζωγράφος τοσαύ-

τοσαύτην περὶ τὸ γράφειν σπουδὴν εἶχεν, ὡς ἐπιλαθέσθαι πολλάκις αὐτὸν τροφὴν προσενέγκασθαι, προστετηκότα τῇ τέχνῃ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡρακλέους κιθαρίζειν μανθανόντων.

ΚΕΦ. λβ.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου παῖς ὢν, οὔπω πρόσηβος, ἐμάνθανε κιθαρίζειν. τοῦ δὲ διδάσκοντος κροῦσαι κελεύσαντος χορδήν τινα σὺν μέλει, καὶ ἣν ἀπῄτει τὰ κιθαρίσματα· καὶ τί διοίσει, ἔφη, ἐὰν ταύτην κρούσω, ἑτέραν δείξας. ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύσειν, ἀλλὰ τῷ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. ἔδεισε δὲ ἄρα οὗτος μὴ οὐκ ἐπιτήδειος, τὰ τοῦ Λίνου πάθῃ. τὸν γὰρ Ἡρακλέα ὁ Λῖνος ἔτι παῖδα ὄντα κιθαρίζειν ἐπαίδευεν. ἀμουσότερον δὲ ἁπτομένου τοῦ ὀργάνου, ἐχαλέπηνεν αὐτῷ ὁ Λῖνος.

diligentiam ad pingendũ adhibuit, vt sæpenumero intentus arti, cibum sumere obliuisceretur.

De Alexandro & Hercule citharam pulsare discentibus.

CAP. XXXII.

Alexander Philippi filius puer adhuc, quum nondum ad puberẽ ætatem peruenisset, citharã discebat pulsare. magistro autem iubente chordam quandam tangere modulis conuenientem, & quam postulabat artis ratio: Et quid interest, inquit, etiam si hanc pulsauero? in aliam digitũ intendens. Qui respondit: Nihil interesse futuri regis, sed non eodẽ modo nihil interesse futuri citharœdi. Timuit nimirũ hic, ne si non commodè eũ instituisset, idem sibi eueniret quod Lino. Nam Herculẽ puerum adhuc Linus fidibus canere docuit. Verùm qui imperitius instrumentũ tangeret, increpauit eũ Linus.

At Hercules, incensus ira, plectro Linum percussum interfecit.

De Satyrico tibicine.

CAP. XXXIII.

Satyrus tibicen persæpe Aristonis philosophi disputationibus intererat, & his quæ dicerentur mirè affectus aiebat: Cur ergo non igni trado hoc nihil vtile telum? insinuans tibiam, & quodammodo suam artem ad philosophiæ studium comparatam extenuans, & nihili æstimans.

Lex Romanis & Lacedæmoniis communis.

CAP. XXXIV.

Lacedæmoniis iuxta & Romanis lex erat, ne cui licitum esset obsonare quidquid vel quantum ipsi liberet. Nam quum per alia ciues ad temperantiam reuocare voluerunt, tum non minimè per rationem mensæ.

ὁ δὲ ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς, τῷ πλήκτρῳ τοῦ Λίνου καθίκετο, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Περὶ Σατύρου τοῦ αὐλητοῦ.

ΚΕΦ. λγ.

Σάτυρος ὁ αὐλητὴς Ἀρίστωνος τοῦ φιλοσόφου πολλάκις ἠκροᾶτο, καὶ κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων, ἐπέλεγεν, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινὰ ἐν πυρὶ θείην. ὥστε αὐλοὺς αἰνιττόμενος, καὶ ἔοικέ τινα τὴν τέχνην ἐκφαυλίζων παραβολῇ τῇ πρὸς φιλοσοφίαν.

Νόμος Λάκωσι, καὶ Ῥωμαίοις κοινός.

ΚΕΦ. λδ.

Ὅτι Λάκωσι, καὶ Ῥωμαίοις νόμος ἦν, μὴ ἐξεῖναί τινι ὀψωνεῖν, μήτε ἃ βούλεται, μήτε ὅσα βούλεται. προσέταττον γὰρ διά τε τῶν ἄλλων σωφρονεῖν τοὺς πολίτας, καὶ διὰ τῆς τραπέζης οὐχ ἥκιστα.

Ὅτι οὐκ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ γελᾶν ἐξῆν.

Quod in Academia ridere non licebat.

ΚΕΦ. λε.

Λόγος δέ τις διαῤῥεῖ καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς λέγει πρότερον ἐν Ἀκαδημίᾳ μηδὲ γελάσαι ἐξουσίαν εἶναι· ὕβρεως γὰρ καὶ ῥᾳθυμίας ἐπειρῶντο τὸ χωρίον ἄβατον φυλάξαι.

CAP. XXXV.

Fama etiam illa percrebuit Attica, quæ fert, ne ridendi quidem potestatem in Academia prius fuisse. Nam ab iniuria & * ignauia purum & inaccessum hunc locum seruare conabantur.

* animi dissolutione.

Διὰ τί ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας.

Cur Aristoteles reliquerit Athenas.

ΚΕΦ. λϛ.

Ἀριστοτέλης ὅτε ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας δείσας τὴν κρίσιν, πρὸς τὸν ἐρόμενον αὐτὸν τίς ἐστιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, ἔφη, παγκάλη· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ, τοὺς συκοφάντας λέγων. καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον, διὰ τί ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐ βούλεται Ἀθηναίους δὶς ἐξαμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν· τὸ περὶ Σωκράτην πάθος αἰνιττόμενος,

CAP. XXXVI.

Aristoteles quum iudiciorum metu Athenis profugisset, interroganti cuidam, qualis esset ciuitas Atheniensiũ respondit, Pulcherrima, sed in ea

Post ficum ficus, pyrum, malaque multa priores
Excipiunt fructus:

Hom. Od. η.

sycophantas intelligẽs. Et interroganti, cur reliquisset Athenas, respõdit, quoniã noluisset cõmittere, vt Athenienses bis peccarẽt in philosophiã: obscurè Socratis mortẽ

tem inuenit, & summum periculum.

καὶ τὸν κατ' αὐτὸν κίνδυνον.

Lex Ceorum de senibus.

Νόμος Κείων περὶ γερόντων.

CAP. XXXVII.

ΚΕΦ. λζ΄.

Consuetudo est apud Ceos, vt ij qui senio planè confecti sunt, tanquam ad conuiuium se mutuò inuitent, aut ad quoddam solenne sacrificium conueniant, & coronati cicutam bibant: quum sibi ipsis conscij sunt, se ad promouenda commoda patriæ inutiles amplius esse, animo iam ob ætatem delirare incipiente.

Νόμος ἐστὶ Κείων, οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς γεγηρακότες, ὥσπερ ἐπὶ ξένια παρακαλοῦντες ἑαυτούς, ἢ ἐπί τινα ἑορτὴν θυσίαν ἀθροισθέντες, καὶ στεφανωσάμενοι, πίνουσι κώνειον, ὅταν ἑαυτοῖς συνειδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιτελοῦντα ἄχρηστοί εἰσιν, ὑπολήψομένης ἤδη τι αὐτοῖς καὶ τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.

Quædam Athenis primùm inuenta.

Εὑρήματά τινα πρῶτα Ἀθηναίων.

CAP. XXXVIII.

ΚΕΦ. λη΄.

Athenis aiunt primùm repertam esse oliuam & ficum, quæ primùm etiam terra protulit. Item pœnas dare & repetere, primi Athenienses instituerunt. Et certamen corporũ primi in-

Ὅτι ἐν Ἀθήναις ἀναφῦναι λέγουσι πρῶτον ἐλαίαν, καὶ τὴν συκῆν, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε. δίκας τε δοῦναι, καὶ λαβεῖν, εὗρον Ἀθηναῖοι πρῶτοι. καὶ ἀγῶνα τὸν διὰ τῶν σωμάτων πρῶτοι ἐπενόησαν,

καὶ ἀπεδύσαντο, καὶ ἠλείψαντο· καὶ ἵππους ἔζευξε πρῶτος Ἐριχθόνιος.

nenerunt, & exuerunt se, vnxerúntque: & equos primus Erichthonius iunxit.

Τί ποτε πάλαι ἤσθιον.

Quòd olim quidam comederint.

ΚΕΦ. λθ.

CAP. XXXIX.

Ὅτι βαλάνους Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι δ' ἀπίους, Ἀθηναῖοι δὲ σῦκα, Τιρύνθιοι ἢ ἀχράδας ἐδειπνοῦσιν, Ἰνδοὶ καλάμους, Καρμανοὶ φοίνικας, κέγχρον δὲ Μαιῶται καὶ Σαυρομάται, τέρμινθον δὲ καὶ κάρδαμον Πέρσαι.

Arcades glandes, Argiui pyra, Athenienses ficus, Tirynthij verò syluestria pyra comederũt, Indi arundines, Carmani palmas, Maeotae & Sauromatae milium, Persae terebinthum & nasturtium.

Περὶ Σατύρων, Τιτύρων, καὶ Σιλη-νῶν.

De Satyris, Tityris, & Silenis.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οὓς τινὲς ὀνομάζουσι Τιτύρους. Ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι. Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. τὸ δὲ σιλλὸν ψόγον λέγουσι μετ' παιδιᾶς ἀχαρί-

Comites Bacchi fuerũt Satyri, quos nõnulli Tityros appellant. Hoc nomen habuerunt à teretismatis, i. lasciuis & procacibus saltationibus, quibus gaudent Satyri. Satyri verò dicti sũnt à rictu oris rictu. Sileni verò ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, quòd est, conuiciatoria scommata iacere, cum ioco

Calius hoc refert, & τερετίσματα cantus lasciuos vertit.

lecto quodam iussu. Vestitus autẽ erat Silenis, tunicæ vetimque villosæ. Refert is vestitus vitiũ à Baccho plantationem, & vinearum palmitũmque hirsutam densitatem.

Multa Bacchi cognomina.

CAP. XLI.

Veteres vberum frugum prouentum verbo φλύειν significabant. Vnde Bacchum Phleonẽ appellarunt, & Protrygã & Staphylitam, & Omphacitam, & aliis multis diuersisque vocabulis.

De quibusdam amentibus fœminis.

CAP. XLII.

Elegam & Celænam filias Prœti regina Cypri ad meretriciam vitã impulit, quæ in quibusdam Peloponnesi locis visæ sunt nudæ furentésque discurrere. Eruperunt etiam in alias regiones Græciæ, agitatæ impulsæque

στολὴ δὲ ἦν τοῖς Σιληνοῖς, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. αἰνίττεται ἡ στολὴ, τὴν ἐκ τοῦ Διονύσου φυτείαν, καὶ τὰ τῶν ἀμπέλων, καὶ τὰ τῶν κλημάτων δάση.

Πολλαὶ τοῦ Διονύσου μετωνυμίαι.

ΚΕΦ. μα.

Ὅτι τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὀνόμαζον φλύειν. ὅθεν τὸν Διόνυσον Φλεῶνα ἐκάλουν, καὶ Προτρύγην, καὶ Σταφυλίτην, καὶ Ὀμφακίτην, καὶ ἕτερος πῶς διαφόρως.

Περί τινων μαινομένων γυναικῶν.

ΚΕΦ. μβ.

Ἐλέγην καὶ Κελαινὼ Προίτου θυγατέρας, μάχλους ἡ Ἀφροδίτη ἐποίησεν· ἡ τῆς Κύπρου βασιλὶς εἰργάσατο. ἀνὰ μέρος δὲ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐδράμον φασὶ γυμναὶ μαινόμεναι· ἐξεφοίτησαν δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος παροιστρούμεναι ὑπὸ τῆς νό-

σου.

σιν. ἀκούω δὲ ὅτι καὶ τὰς Λακεδαιμονίων γυναῖκας ἔπεσέ τις οἶστρος βακχικὸς, καὶ τὰς τῶν Χίων. καὶ αἱ τῶν Βοιωτῶν δὲ ὡς ἐνθεαστικώτατοι ἐμάνησαν, καὶ ἡ τραγῳδία βοᾷ. μόνας δὲ ἀπαξιῶσαι τῆς χορείας ταύτης λέγουσι τοῦ Διονύσου τὰς Μινύου θυγατέρας Λευκίππην, καὶ Ἀρσίππην, καὶ Ἀλκιθόην. αἴτιον δὲ ὅτι ἐπόθουν τοὺς γαμέτας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγένοντο τῷ θεῷ μαινάδες. ὁ δὲ ὠργίζετο. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον, καὶ ἐπονοῦντο περὶ τὴν ἐργάνην, εὖ μάλα φιλοτίμως. ἄφνω δὲ κιττοὶ τε καὶ ἄμπελοι τοὺς ἱστοὺς περιεῖρπον· καὶ τοῖς ταλάροις ἐνεφώλευον δράκοντες. ἐκ δὲ τῆς ὀροφῆς ἔσταζον οἴνου καὶ γάλακτος σταγόνες. τὰς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἔπειθεν ἐλθεῖν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ δαίμονος. ἐντεῦθεν τοι καὶ πάθος εἰργάσαντο ἔξω Κιθαιρῶνος, οὐ μεῖον τῶν ἐν Κιθαιρῶνι. τὸν γὰρ τῆς Λευκίππης παῖδα ἔτι ἁπαλὸν ὄντα καὶ νεαρὸν διεσπάσαντο κατὰ μανίας ἀρξάμεναι...

isto morbo. Audio etiam Lacedæmoniorũ fœminas œstro Bacchico percitas fuisse, & Chiorum. item Bœotorum mulieres, quasi diuino furore concitatæ insanierunt: idque tragœdia vociferatur. Solas verò Minyadas, Leucippen, Aristippen, & Alcithoën, aiunt hanc Bacchi choreã detrectasse ob eam caussam, quòd maritos * ambirent. nam idcirco bacchantium honorem dei noluerunt. Is excanduit, & quum illæ telis operam nauarent, atque opificio lanæ summo cum studio incumberent, confestim hederæ racemique telas circumdederunt: in calathis dracones nidos posuerunt. & à summis tectis lactis viniquæ stillæ dimanarunt. Verùm quũ ne his quidem rebus ad cultum dei adduci possent, eum inuasit eas furor extra Cithæronem non leuior quàm in Cithærone. Nam Leucippæ * filium tenerum adhuc, & admodum iuuenem,

* desiderarent.

* Hippasium nomine, Plut. Græca. quæst. 37.

Minyades furore imbutę discerpserunt, hinnulum esse putantes, atque inde ad prius commemoratas Minyadas peruenerunt: quæ quum eas ob admissum scelus insequerentur, in aues sunt mutatæ: & vna assumpsit formam cornicis, altera vespertilionis, tertia noctuæ.

Μινυάδες. εἶτα ἐντεῦθεν ὑπὸ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦξαν Μινυάδας· αἱ δὲ ἐδίωκον αὐτὰς διὰ τὸ ἄγος. ἐκ δὲ τούτων ἐγένοντο ὄρνιθες. καὶ ἡ μὲν ἠμείφθη τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, ἡ δὲ εἰς γλαῦκα.

De citharœdo à Sybaritis occiso.

CAP. XLIII.

Quum Sybare citharœdus caneret in certamine quod in honorem Iunonis erat institutũ inter Sybaritas, propter eũ est orta cõtentio: quumque mutuò ad arma venirent, citharœdus cum ipsa stola cõfugit ad arã Iunonis. At illi ne in isto loco quidem manus à citharœdo abstinuerunt. Paulò verò post sanguis videbatur in Iunonis templo scaturire, non secus quã ex perenni fonte. Sybaritæ, quũ oraculũ Delphicũ consultũ misissent, tale respõsum acceperũt:

Cede meis mensis, ma-

Περὶ κιθαρῳδοῦ ὑπὸ τῶν Συβαριτῶν φονευθέντος.

ΚΕΦ. μγ.

Ἐν Συβάρει κιθαρῳδοῦ ᾄδοντος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἣν ἐπετέλουν τῇ Ἥρᾳ, στασιασάντων ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὅπλα λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, φοβηθεὶς ὁ κιθαρῳδὸς σὺν αὐτῇ στολῇ κατέφυγεν εἰς τὸν τῆς Ἥρας βωμόν. οἱ δὲ οὐδὲ ἐντεῦθεν ἐφείσαντο τοῦ κιθαρῳδοῦ. ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβλύζειν, ἐνδελεχὲς ὥσπερ πηγῆς ἀεννάου. Συβαρῖται δὲ ἔπεμψαν εἰς Δελφούς. ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο·

Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν τριπόδων, ἔτι τοι φόνος ἀμφι-

ρὸ

οἱ χέρσαν, Πυλις ἀποσφάζων ἀπὸ λαίνε ἐδοῦ ἐρύκει. Οὐ σε θεμιστεύσω, μυσῶν θεράποντας κατέκτας, Ηρης πρὸς βωμοῖσι, θεῶν ποτὶ ἰα ἀϊσείνας. Τοῖς δὲ κακῶς ῥέξασι δίκης τέλος οὐχὶ χρονιστὸν, Οὐδ᾽ ἀπαραίτητον, οὐδ᾽ εἰ Διὸς ἔγγονοι εἶεν. Αλλ᾽ αὐτῶν κεφαλῇσι, καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσσιν, Εἰλεῖται, καὶ πῆμα δόμοισ, ἐπὶ πήματι βαίνει· ἡ δὲ δίκη ἐκ ἐβράδυνε. Κροτωνιάταις γὰρ ἐναντία ὅπλα θέμενοι, ἀνάστατοι ὑπ᾽ ἐκείνων ἐγένοντο, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἠφανίσθη.

nibus nam sanguis adhærens, Destillánsque recèns, prohibet tibi limina templi. Non tibi fata canam: magnæ Iunonis ad aram Musarum innocuum strauisti cæde ministrum. Nō immortales hoc dij patientur inultum. Si quis enim prudens, scelerata è mēte profectum Committat facinus, grauis hunc propè pœna sequetur. Non exorabit, neque si genus ab Ioue summo Duceret ipse suo collo, collísque nepotum, Hoc luet, & generi cumulatim damna ferentur. Neque vltio tardata est. Quum enim aduersum Crotoniatas bellum gererent, subacti sunt ab illis, & ciuitas eorum subuersa est.

Περί τινος δυναμένου βοηθεῖν τοῖς ἑταίροις, καὶ μὴ βοηθοῦντος. καὶ ἑτέρου βοηθοῦντος μὲν, ἀποτυχόντος δέ.

De quodam, qui poterat quidem sociis auxilium ferre, non autem volebat: & alioqui volebat succurrere, infeliciter autem cesserat.

ΚΕΦ. μδ.

CAP. XLIV.

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροὶ

Tres adolescentes eiusdem ciuitatis, iter Del-

pios ad consulendũ oraculum facientes, in latrones incidunt. Vnus correpta fuga, declinat latrones. Alius verò, quũ reliquis interfectis impetum faceret in superstitẽ sicarium, à latrone aberrauit, in sociũ verò ensem impulit. Ei igitur qui fugerat, tale responsum ab oraculo datũ est: Occidit socium præsens es passus amicum, Non tibi vaticinor, sacro te proripe templo. Et alteri cõsulenti, talia respondit Pythia: Defendens socium, verso mucrone necasti: Puriores manibus nunc, quàm priùs esse solebas.

συμπεσόντες χρησμοῖς συμβέβηκεν ἐμπεσεῖν. ὁ μὲν οὖν εἷς ἀπέδρα τοὺς λῃστάς· ὁ δὲ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν χειρῶν, τὸν ἄλλον ἀποκτείνας· καὶ τοῦ μὲν λῃστοῦ ἥμαρτεν, ἔστι δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. τῷ δὲ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία ἀνεῖλε τάδε· Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρεὼν πέλας οὐκ ἐβοήθεις· Οὔ σε θεμιστεύσω, ἀποκεχώρισθι, ἔξιθι ναοῦ. καὶ τῷ ἑτέρῳ δὲ ἀνεῖλε τάδε, ἐρομένῳ τὴν Πυθίαν· Ἔκτεινας τὸν ἑταῖρον ἀμύνων, οὔ σ' ἐμίανεν αἷμα, πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος, ἢ πάρος ἦσθα.

Oraculum Philippo redditum.

CAP. XLV.

Philippum in Bœotia ferunt in æde Trophonij responsum accepisse, vt caueret sibi à curru. Illũ igitur, metu oraculi, nũquam ascendere currum voluisse perhibent. Hinc item duplex fama emulgata est. Nam alij dicunt,

Χρησμὸς Φιλίππῳ δοθείς.

ΚΕΦ. με

Φιλίππῳ φασὶ χρησμὸν ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, φυλάττεσθαι δεῖν τὸ ἅρμα. ἐκεῖνον οὖν δέει τοῦ χρησμοῦ, λόγος ἔχει μηδέποτε ἀναβῆναι ἅρμα. διπλοῦς οὖν ἐστὶ τούτοις ἐπιρρεῖ λόγος. οἱ μὲν γάρ φασι, τὸ τοῦ Παυσανίου ξίφος,

γιφ⊙, ᾧ ὁ Φίλιππον διεχρήσατο, ἔχει ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἅρμα ἐλεφάντινον· ὁ δὲ ἕτερος, τὴν Θηβαικὴν τὴν καλουμένην Ἅρμα περιϊόντα λίμνην, ἀποσφαγῆναι. ὁ μὲν πρότερος λόγος, δημώδης· ὁ δὲ οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε.

Pausaniæ gladium, quo Philippum peremit, in capulo currum ex ebore sculptum habuisse. Alij verò, quã circuiret Thebaicam paludẽ, cui Currus nomen erat, trucidatum esse. Atq; prior sermo vulgaris est, posterior verò non ita frequens.

Νόμος Σταγειριτῶν.

ΚΕΦ. μϛ.

Σταγειριτῶν νόμος οὗτος καὶ πάντῃ Ἑλληνικός. ὃ μὴ κατέθου, φησὶ, μὴ λάμβανε.

Lex Stagiritarum.

CAP. XLVI.

Stagiritarum hæc est lex, planè eiusmodi vt Græcam agnoscere possis: Quod non deposuisti, inquit, ne tollas.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων οὐδὲν ὠφεληθέντων ὑπ' ἰδίας εὐπραγαθίας.

ΚΕΦ. μζ.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπῄνουν Ἀθηναῖοι. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἁμαρτεῖν ἃ ἔδοξεν, ἢ φθάνουσα αὐτὸν εὐπραγαθία ἀλλ' οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, οὐδὲ μὴν αἱ τῶν προγόνων ἀρεταί. Θεμιστοκλῆς δὲ οὐδὲν ὤνητο, ὅτι ἐκ τῆς

De Timotheo, & aliis, quibus sua virtus non profuit.

CAP. XLVII.

Timotheum primùm quidem laudibus Athenienses extulerunt: postquam verò delinquere peccaréque visus est, qualecumque fuerit eius peccatum, nihil eum iuuit pristina fortitudo, ne parum quidem, sed neque maiorum virtutes profuere quicquam. Ad Themistoclem verò nullum

omnino rediit emolumentum, neque ex nauali pugna, quam circa Salaminem fecit, neque ex legatione quam Spartam obiuit, hac fraude tegens quòd Athenienses suos muros extruebant. Exulauit enim ille nó solùm ex Atheniensium vrbe, verumetiam è tota Græcia. Et Pausaniæ Lacedæmonio nihil adiumenti attulit Platæensis victoria, quo minus quũ Byzantij nouas res moliretur, & Persico morbo laboraret, etiam eum fauorem, quem ex anteactis sibi conciliârat amitteret. Phocionem verò præconium illud bonitatis & iustitiæ nõ eripuit, quo minus quum iam septuagesimum quintum annum ageret, neque vel minimam iniuriam Atheniensibus intulisset, capitis ab Atheniensibus damnaretur, quoniam Piræum fuisse proditurus Antipatro visus fuerat.

Plut. in vita Phoc.

ναυμαχίας τῆς περὶ Σαλαμῖνα, οὔτε ἐκ τῆς πρεσβείας τῆς εἰς Σπάρτην· λέγω δὲ ἣν ἐπρέσβευσε κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. ἔφυγε γὰρ καὶ κεῖνος οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. καὶ Παυσανίαν δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον οὐδὲν ὤνησεν ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη. ὑπὸ δὲ ὢν ἐν Βυζαντίῳ ἐκαινούργει, καὶ ἐνόσει Περσικὰ, ὑπὸ τούτων διέφθειρε καὶ τὴν χάριν τὴν ἐπὶ τοῖς προτέροις. Φωκίωνα δὲ ἡ ἀφημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν χρηστὸν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἀφ' οὗ διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίϐλιον τέταρτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER IV.

Ἐθνῶν ἔθη διάφορα.

ΚΕΦ. α.

Λεγεταί τις νόμος Λευκανῶν, ἐὰν ἡλίου δεδυκότος ἀφίκηται ξένος, καὶ παρελθεῖν ἐθελήσῃ εἰς στέγην τινὸς, εἶτα μὴ δέξηται τὸν ἄνδρα, ζημιοῦσθαι αὐτὸν, καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας· ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῷ ἀφικομένῳ, καὶ τῷ ξενίῳ Διΐ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τοὺς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίδος, ἀκούω τρεῖς λούεσθαι μόνον

Gentium & populorum diuersi mores.

CAP. I.

Lucanorum quædam lex sic habet: Si sub occasum solis venerit peregrinus, voluerítque sub tectum alicuius diuertere, & is hominem nō susceperit, mulctetur, & pœnas luat inhospitalitatis: vt mihi quidem videtur, & venienti, & Ioui hospitali.

Dardanenses Illyricos audio ter solummodo per vni-

uersam vitam audio lauari consueuisse, post partum, quum nuptias ineunt, & quum mortem obierunt.

Indi ad vsuram pecuniam non locant, neque accipiunt. Sed neque fas est, hominem Indum aut iniuriam inferre, aut pati. Proinde neque syngrapham aut depositũ faciũt.

Lex erat Sardoa, vt filij patres iam senio cõfectos fustibus cæderent, & interemptos sepelirent: absurdum arbitrantes esse, si delirus senex vlterius in viuis agat, eo quòd sæpissimè in fraudẽ peccatúmq; impellatur corpus senectute grandæua maceratum. Apud eosdẽ huiusmodi lex erat. Pœnas ignauiæ & socordiæ constituebãt: & qui otiosè viueret, eum rationem reddere oporte bat, & vnde viueret ostendere.

Assyrij virgines suas cõiugio maturas in vnã ciuitatẽ aliquã conducũt, atque venum proponũt. Et quam quisq; emerit, eam sponsam abducit.

περὶ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον, ἐξ ὠδίνων, καὶ γαμοῦντας, καὶ ἀποθανόντας.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζονται οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. ἀλλ᾽ οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδὸν οὔτε ἀδικῆσαι, οὔτε ἀδικηθῆναι. διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν, ἢ παρακαταθήκην.

Νόμος ἐστὶ Σαρδῷος, τοὺς ἤδη γεγηρακότας τῶν πατέρων οἱ παῖδες ῥοπάλοις τύπτοντες ἀνῄρουν. καὶ ἔθαπτον, αἰσχρὸν ἡγούμενοι τὸν λίαν ὑπέργηρων ὄντα ζῆν ἔτι, ὡς πολλὰ ἁμαρτάνοντος τοῦ σώματος τοῦ διὰ τὸ γῆρας πεπονηκότος. τῶν δὲ αὐτῶν ἐστι νόμος τοιοῦτος. ἀργίας ἦσαν δίκαι, καὶ τὸν εἰκῇ ζῶντα ἔδει κρίνεσθαι, καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας, ἀποδεικνύντα ὅθεν ζῇ.

Ἀσσύριοι τὰς ὡραίας γάμου παρθένους ἀθροίσαντες εἰς τινα πόλιν, ἀγορὰν αὐτῶν προκηρύττουσι. καὶ ἕκαστος ἣν ἂν πρίηται, ἀπάγει νύμφην.

Βίβλιοι ἀνὴρ ἐν ὁδῷ περιτυχὼν οὐδὲν ὧν μὴ κατέθετο ἀναιρεῖται· οὐ γὰρ ἡγοῦνται τὸ τοιοῦτον εὕρημα, ἀλλὰ ἀδίκημα.

Biblij in via, si inciderunt in aliquid, nihil tollunt quod non posuerũt. Non enim hoc inuẽtum, sed furtum arbitrantur esse.

Βερβίκαι τῶν ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη βεβιωκότας ἀποκτείνουσι, τοὺς μὲν ἄνδρας καταθύοντες, ἀπάγχοντες δὲ τὰς γυναῖκας.

Berbicæ omnes septuagesimum annum egressos, interficiunt, viros mactando, mulieres verò strangulando.

Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι· καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι.

Colchi mortuos suos in pellibus sepeliunt, & insutos ex arboribus suspendunt.

Λυδοῖς ἦν ἔθος πρὸ τοῦ συνοικεῖν τὰς γυναῖκας ἀνδράσιν, ἑταιρεῖν· ἅπαξ δὲ κατα ζευχθείσας, σωφρονεῖν. τὴν δὲ ἁμαρτάνουσαν εἰς ἕτερον, συγγνώμης τυχεῖν ἀδύνατον ἦν.

Lydis moris erat, vt mulieres antequam cum maritis concumberent, corpus prostituerent. Quum autem semel copulatæ fuissent, deinde omni tempore continẽtes essent. Quæ verò postea cum alio rem habuisset, hæc veniam cõsequi nulla ratione poterat.

Περὶ Νικοστράτου κιθαριστοῦ διαφορᾶς πρὸς Λαόδοκον τὸν κιθαρῳδόν.

De Nicostrati citharistæ dissidio cum Laodoco citharœdo.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Νικόστρατον τὸν κιθαριστὴν λόγος τις περιεισι λέγων Λαοδόκῳ τῷ κιθαρῳ-

Rumor quidam circumfertur, Nicostratum citharistam, quum ob ar-

tem musicam dissideret à Laodoco citharœdo, dixisse, illum in magna arte exiguum esse, se verò in exigua magnum. Non autem solùm laudabile est rem familiarem & opes amplificare, sed etiam artem, si Nicostratum rectè & bene hoc consulentem audire volumus.

δῷ διαφερομένῳ πρὸς μουσικῆς εἰπεῖν· ὅτι ἄρα ἐκεῖνος μὲν ἔστιν ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ μικρὸς, αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ μέγας. οὐ μόνον δὲ ἄρα ἐστὶ σεμνὸν οἰκίαν αὐξῆσαι, καὶ πλοῦτον. ἀλλὰ γὰρ καὶ τέχνην· εἴ γέ τι δεῖ προσέχειν Νικοστράτῳ εὖ καὶ καλῶς τοῦτο εἰπόντι.

De Polygnoto & Dionysio pictoribus.

Περὶ Πολυγνώτου καὶ Διονυσίου γραφέων.

CAP. III.

ΚΕΦ. γ.

Polygnotus Thasius, & Dionysius Colophonius, duo pictores erant, Et Polygnotus iam magna pingebat, atque in perfectis certamina subibat. Dionysij verò picturæ, exempta magnitudine continebant exquisitissimam Polygnoti artis imitationem, affectus, mores, formæ habitudinem, vestium subtilitates, & reliqua.

Πολύγνωτος ὁ Θάσιος, καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γραφέε ἤστην. καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα· τὰ δὲ τοῦ Διονυσίου πλὴν τοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Πολυγνώτου τέχνην ἐμιμεῖτο, εἰς τὴν ἀκρίβειαν, πάθος, καὶ ἦθος, καὶ σχήματος χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας, καὶ τὰ λοιπά.

Νόμος Θηβαϊκὸς περὶ τεχνιτῶν, καὶ γραφέων.

Lex Thebana de artificibus & pictoribus.

ΚΕΦ. δ.

CAP. IV.

Ἀκούω κεῖσθαι νόμον Θήβῃσι προστάττοντα τοῖς τεχνίταις, καὶ τοῖς γραφικοῖς, καὶ τοῖς πλαστικοῖς, εἰς τὸ κρεῖττον τὰς εἰκόνας μιμεῖσθαι, ἀπειλεῖ δὲ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ χεῖρόν ποτε ἢ πλάσασιν, ἢ γράψασι ζημίαν τὸ τίμημα δρᾶν.

Audio legem esse Thebis, præcipientem artificibus, tum pictoribus, tũ figulis, vt imaginum formas quoad possent optimè exprimerent: his autem omnibus qui deteriùs aut finxissent, aut pinxissent, pro pœna multam pecuniariam irrogantem.

Τίνες εὐεργετῶν ἐμνήσθησαν.

Qui beneficiorum memores fuerunt.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Εὐεργεσιῶν ἀπεμνήσθησαν, καὶ χάριτας ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέδοσαν, Θησεὺς μὲν Ἡρακλεῖ. Ἀϊδωνέως γὰρ αὐτὸν τοῦ Μολοττῶν βασιλέως δήσαντος, ὅτε ἐπὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἦλθεν μετὰ Πειρίθου ἁρπασόμενος αὐτὴν ὁ Θησεὺς, (οὐχ ἑαυτῷ σπουδάζων τὸν γάμον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τοῦ Πειρίθου χάριτι τοῦτο δράσας,) Ἡρακλῆς εἰς τοὺς Μολοσσοὺς ἀφικό-

Beneficia in memoria habuerunt, & gratiam pro iis reposuerunt, Theseus Herculi: quum enim Aïdoneus rex Molossorũ Theseum in vincula coniecisset, quando venerat cum Pirithoo, ad rapiendam regis coniugem, nõ vt sibi nuptias pararet, sed in gratiam Pirithoi illud faciens, Hercules profectus ad Molossos,

eum liberauit: ob quam causam Theseus aram in honorem illius erexit. Et septem illi duces, qui aduersus Thebas sunt profecti, Pronacti gratiā pro officio reposuerunt. Quū enim ipsorum causa periisset Pronax, in honorē illius ludos instituerunt, quos multi putant Archemoro duci consecratos fuisse. Et Hercules beneficium rependit Nestori. Quum enim Neleus eum * hospitio recipere nollet, omnésque cæteri filij pedibus in parentis sententiam irent: solus Nestor non consensit. Quamobrem etiam capta ciuitate Neleum vnà cum reliquis filiis interemit: Nestori verò non solùm pepercit, verumetiā auitum ei regnum gubernandum tradidit. Athenienses etiam publicè gratiam posteris Herculis retulerunt: quoniam enim stirpis illorū auctor de Theseo bene meritus fuerat, idcirco deduxerūt eos Athenienses in Peloponnesum. Hercules etiā

ἐξ ἀρχῆς.

purgare.

μόνος ἐρρύσατο τὸν Θησέα. καὶ διὰ ταῦτα ἐκεῖνος αὐτῷ βωμὸν ἀνέστησε. καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας Προνάκτι καὶ ἐκεῖνοι χάριτας ἀπέδοσαν, διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολουμένου τοῦ Προνάκτος τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτόν, ὃν οἱ πολλοὶ οἴονται ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τεθῆναι † ἐξαρχῆς. καὶ Ἡρακλῆς δὲ χάριτας ἀπέδωκε Νέστορι. Νηλέως γὰρ αὐτὸν οὐ βουλομένου καθῆραι, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες σύμψηφοι ἦσαν τῷ Νηλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ οὐχί. καὶ διὰ ταῦτα ἑλὼν τὴν πόλιν Ἡρακλῆς, τὸν μὲν Νηλέα, καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας αὐτοῦ ἀπέκτεινεν. οὐ μόνον δὲ ἐφείσατο Νέστορος, ἀλλὰ καὶ τὴν βασιλείαν τὴν πατρώαν ἔχειν ἔδωκεν, καὶ Ἀθηναῖοι δὲ πανδημεὶ τοῖς Ἡρακλέους ἀπογόνοις ἀπέτισαν χάριτας. ἐπεὶ γὰρ καὶ ἐκείνων ὁ προπάτωρ εὐεργέτης ἐγένετο τοῦ Θησέως, οἱ Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα κατήγαγον αὐτοὺς εἰς Πελοπόννησον. καὶ Ἡρακλῆς δὲ ἀπέδωκε χάριτας τοῖς ἐν Κλεω-

ναῖς

τῶν πεντακοσίοις καὶ ἑξήκοντα. τούτοις γὰρ ἐπὶ τοῖς Μολιονίδαις συστρατεύσασιν αὐτῷ, καὶ ἀποθανοῦσιν εὖ καὶ καλῶς, ἀπέσχε τὰ ἐν Νεμέᾳ τιμὰς, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν Νεμέων, ὅτι τὸν ἐπιχωριάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυμαινόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα ἐχειρώσατο λέοντα. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶο περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος. ἐκβάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς, καὶ τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς ἄνακτάς τε, καὶ σωτῆρας ὠνόμασε. καὶ Δαρεῖος δὲ ὁ Ὑστάσπου παρὰ Συλοσῶντος λαβὼν ἱμάτιον ἔτι ἰδιώτης ὢν, ὅτι ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλείας, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τὴν Σάμου. χρύσεα χαλκείων φαίη τις ἄν.

Cleonensibus illis trecentis & sexaginta gratiam reddidit: qui quum eum aduersus Molionides adiuuissent, & fortiter honestéque cecidissent, in ipsos honorem transtulit, quem sibi Nemeenses deferebant, quum leoné in illorum regione versantem, & omniũ agros disperdentem cepisset. Ité Menestheus Petei filius non ingratum se prębuit aduersus Tyndaridas, qui eiecto Theseo, matréque eius Æthra captiua ducta, regnum Menestheo tradiderunt: quamobré primus eos Menestheus regum & saluatorũ nomine salutauit. Darius etiam Hystaspæ filius, quum adhuc in priuatis vitam degens vestem dono à Sylosonte accepisset, postquam imperij compos effectus est, remuneratus est eum, potestate patriæ Sami ei concessa: aureis ferrea, dixerit aliquis, si pretium spectes, commutans.

Oraculum pro Atheniensibus.

CAP. VI.

Quũ Lacedæmonij vellent ciuitatẽ Atheniensiũ funditus extirpare, consulto oraculo, responsum eiusmodi tulerũt: Communem aram Græciæ ne moueatis.

Κρησμὸς ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων.

ΚΕΦ. ϛ.

Ὅτι ἡνίκα ἐβούλοντο Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἀφανίσαι πόλιν, ἐπηρώτησαν τὸν θεόν, καὶ ἀπεκρίνατο, τὴν κοινὴν ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος μὴ κινεῖν.

Quòd aliquando ne in morte quidem requiem impetrent mali: & de Pausania.

Ἑστία focus, ara.

CAP. VII.

Ergo malis ne mors quidem prodest, quoniã neque tũc possunt quiescere: Sed aut prorsus destituuntur sepultura: aut quanquam sepeliantur, tamen supremum honorem, & communem omnium corporum portum amittunt. Sic Pausaniam Lacedæmonij, quum ad Medorum partes animum deflexisset, nõ solùm fame ad mortem adegerunt, sed insuper etiam cadauer eius extra terminos eiecerũt, ut refert Epitimedes.

Ὅτι ἐοίκε μὴ μήτε ἐν θανάτῳ κακοῖς ἐξεῖν ἀναπαῦσαι, καὶ περὶ Παυσανίου.

ΚΕΦ. ζ.

Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς, οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀπαύονται· ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιρῶσι ταφῆς, ἢ καὶ ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὅρμου, καὶ ἐνταῦθα ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Παυσανίαν, μηδίσαντα οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ νεκρὸν, ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὅρων, φησὶν Ἐπιτιμήδης.

Περὶ μεταβολῆς τύχης.

ΚΕΦ. η.

Εἶτα τίς ἐκ οἶδε τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ὀξυῤῥόπους, καὶ ταχείας; Λακεδαιμόνιοι γοῦν Θηβαίων ἄρξαντες, αὐτοὶ πάλιν ὑπ' ἐκείνων οὕτως ἐχειρώθησαν, ὡς τοὺς Θηβαίους μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν Εὐρώταν διαβῆναι, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώραν καὶ ὀλίγου, καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Επαμεινώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνεύσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίσωνται.

Διονύσιος ὁ τύραννος κατακλεισθεὶς ὑπὸ Καρχηδονίων εἰς πολιορκίαν, οὐδεμίας αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης, αὐτὸς μὲν ἄθυμος ἦν, καὶ ὑπενενόει δρασμόν. τῶν δὲ ἑταίρων αὐτοῦ τις Ἐλλοπίδης ὄνομα προσελθὼν ἔφατο· ὦ Διονύσιε, καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. αἰδεσθεὶς οὖν ἐπὶ τούτῳ αἰσχ-

De fortuna vicißitudine.

CAP. VIII.

Quis verò tam stupidus est, qui instabiles & repentinas fortunæ cõmutationes ignoret? Sanè Lacedæmonij, quum Thebanorum domini essent, adeò rursus ab illis fuerunt subacti, vt Thebani non solùm in Peloponnesum peruenirent, verumetiam Eurotã trãsirent, & Lacedæmoniorum terram deuastarẽt, & propemodum ciuitatem etiam ipsam cepissent, nisi veritus esset Epaminondas, ne vniuersi Peloponnesij conspiratione facta, pro Sparta dimicarent.

Dionysius tyrannus à Carthaginensibus obsidione interceptus, quum nullam spem salutis restare videret, planè animo consternabatur, & pedũ viam meditabatur. Verùm quũ ex familiaribus quidam Ellopidas nomine diceret: O Dionysi, quàm pulchrum est tyrannis sepulturæ ornamentum: pudore

fuffusus animum recepit, & cum paucissimis multas myriades superauit, ditionémque suam ampliorem effecit.

Amyntas Macedo, quum ab accolis finitimísque Barbaris victus, regnum perdidisset, statuebat apud animũ suũ regionem etiam in vniuersum relinquere, benéque secum agi putabat, si posset saltem se viuum conseruare. Dũ hæc cogitaret, quidam ad eũ dictum Ellopidæ protulit. Itaque occupato paruo loco collectísque militibus recuperauit imperium.

Ochum Ægyptij vernacula lingua asinum appellabant, inertem eius animum, imbecillitati animalis per vituperium comparantes. Quamobrem ipse Apin, vi abstractum, immolauit asino.

Dion Hipparini filius in exilium missus à Dionysio, cum bis mille militibus eum rursus expugnauit. Ita effecit vt in quo statu ipse fuisset an-

ῥώσθη τὴν γνώμην, καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μακεδὼν ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων, καὶ ἀποβαλὼν τὴν ἀρχὴν, γνώμην μὲν εἶχεν ὡς καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν τελέως, ἠγάπα γὰρ εἰ δυνηθείη διασῶσαι αὐτὸν γοῦν μόνον. ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις ἦν, ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν τὴν Ἐλλοπίδου φωνήν. καὶ μικρὸν χωρίον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν.

Ὅτι τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου διαβάλλοντες, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος τὸν Ἆπιν πρὸς βίαν κατέθυσεν ὄνῳ.

Δίων ὁ Ἱππαρίνου φυγὰς ὢν ὑπὸ Διονυσίου, μετὰ δισχιλίων στρατιωτῶν αὐθις κατεπολέμησεν· καὶ ὁ πρότερον αὐτὸς ἦν,

τοῦτο ἐκεῖνον εἰργάσατο, φυγάδα.

Συρακούσιοι δὲ ἐννέα, τριήρεσι πρὸς ἑκατὸν, καὶ εἴκοσι τὰς τῶν Καρχηδονίων διαταξάμενοι, καὶ πολὺ ἐκράτησαν.

rea, in eum iam suæ calamitatis auctorem detruderet, in exiliũ videlicet.

Syracusij nouem triremibus inuadentes centum & viginti triremes Carthaginensium, longè superiores extiterunt.

Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας, καὶ Ἀριστοτέλους ἀχαριστίας.

ΚΕΦ. θ.

De Platonis humilitate, & Aristotelis ingratitudine.

CAP. IX.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνῶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώς. οὕτως δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο, καὶ ᾠκειώσατο τῇ συνουσίᾳ, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὡς ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. οὔτε δὲ Ἀκαδημίας ἐμέμνητο, οὔτε Σωκράτους. αὐτός γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς ὅτι καλεῖται Πλάτων.

ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. καὶ

Plato filius Aristonis in Olympiade cum ignotis hominibus ignotus etiam ipse contubernium instituit. Quorum animos ita tibi deuinciebat & demerebatur in conuersatione, magna cum simplicitate cum eis conuiuando, & totum diem cum illis agitando, vt peregrini gauderent sibi talem virum oblatũ esse. Sed neque Academiç, neque Socratis mentionem vllam faciebat: solũ hoc eis indicans, se Platonem appellari. Quum verò Athenas ventum esset, perhumaniter eos recepit Plato. Tum hospites: Age, mõstra nobis, inquiũt,

Platonem tibi cognominem, discipulũ Socratis. Et duc nos in Academiã, & nos homini commẽdato, vt nos quoque aliquem ex eo fructum percipiamus. At ille clã subridens, quemadmodum solebat: Ego verò, inquit, ille sum. Quod quum audissent, obstupuerunt, quòd ignorassent se tanti viri vsos familiaritate, qui sine iactantia omni & sine ostentatione secũ esset conuersatus, & specimen dedisset, quòd etiã sine consuetis philosophicis sermonibus, quorumuis beneuolentiam sibi conciliare posset.

Plato nominare solebat Aristotelem pullum. Quid autem hoc sibi nomen voluerit, ex eo liquet, quòd pullus quum saturatus est lacte materno, calcibus petit matrem. Significabat igitur Plato, inuoluto quodam sermone, ingratitudinẽ Aristotelis. Etenim is quũ maxima philosophiæ semina & adminicula à Platone accepisset, suffar-

οἱ ξένοι ἄγε, εἶπεν ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν, καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου τοῦ Σωκράτους ὁμιλητήν. καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἤγησαι τὴν ἐκείνου, καὶ ἐπισύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν. ὁ δὲ ἠρέμα ὑπομειδιάσας, ὥσπερ οὖν καὶ εἰώθει, ἀλλ᾽ ἐγὼ, φησὶν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν εἰ τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ᾽ ἑαυτῶν τὸν τοιοῦτον, ἠγνόησαν ἀτύφως αὐτοῦ συγγινομένου καὶ ἀνεπιτηδεύτως αὐτοῖς, καὶ δείξαντος ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

Ο Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλη ἐκάλει πῶλον. τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; δηλονότι ὡμολόγηται, τὸν πῶλον ὅταν κορεσθῇ τοῦ μητρῴου γάλακτος, λακτίζειν τὴν μητέρα. ᾐνίττετο οὖν καὶ ὁ Πλάτων ἀχαριστίαν τινὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰ μέγιστα εἰς φιλοσοφίαν παρὰ Πλάτωνος λαβὼν σπέρματα, καὶ ἐφόδια, εἶτα ὑποπλησθεὶς

τῶν

τῶν ἀρίςων, καὶ ἀσθωμάσας, ἀντῳκοδόμησεν αὐτῷ Διατριβὴν, καὶ ἀντιπαρεξῆγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἑταίρους ἔχων, καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι.

tus optimis quibusque recalcitratus scholá contra Platonem aperuit, & in Peripato cum suis familiaribus & discipulis aduersus eum pugnauit, & Platonis aduersarius esse cupiebat.

Πῶς εἶχε πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Περικλῆς.

Quo animo fuerit erga populum Atheniensem Pericles.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Εἶτα οὐ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων θεραπευτικὸς ὁ Ξανθίππου Περικλῆς, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ὁσάκις γοῦν ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριέναι, ηὔχετο μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐπιπολάσαι τοιοῦτον, ὅπερ οὖν ἔμελλεν ἐναντιωθήσεσθαι τῷ δήμῳ, προσκρούσαντος αὐτῷ γενόμενον, καὶ ἀβούλητον δόξαι.

An verò non summè populum Atheniensem colebat Pericles Xantippi filius? Ego quidem ita credo. Quotiescunque enim verba facturus in concionem prodiret, optabat vt sibi nullum eiusmodi verbum excideret, quod populum exasperare atque irritare posset: aut quod illi contrarium esset, & cum ipsius voluntate pugnare videretur.

CAP. XI.

Diogenes Socratem etiam ipsum deliciari solitum aiebat: Nimis enim fuisse curiosum in paruula sua domo, & lectulo, & crepidis, quibus aliquando solebat vti.

ΚΕΦ. ια.

Διογένης ἔλεγε, καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν τρυφῆσαι. περιειργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ, καὶ τῷ σκιμποδίῳ, καὶ ταῖς βλαύταις δὲ, αἷς περ οὖν ἐχρῆτο Σωκράτης ἔστιν ὅτε.

De imagine Helenæ à Zeuxide picta.

CAP. XII.

Zeuxis Heracleotes quum pinxisset Helenā, magnū ex eô opere quæstum fecit. Non enim gratis neque quemuis obuium liberè ad id cōtemplandum admittebat, sed primùm oportebat certam pecuniæ summam numerare, deinde potestas videndi permittebatur. Quoniam igitur lucrum ex hac pictura faceret Heracleotes. Græci qui eo seculo viuebant, Helenam illam scortum vocabant.

ἀνέδην, ἀντὶ τοῦ ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, ἐπὶ τῶν ἀνίημι. *Eust.*

Περὶ Ἑλένης εἰκόνος ὑπὸ Ζεύξιδος γραφείσης.

ΚΕΦ. ιβ.

Ο Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης, ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρηματίσατο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος. οὐ γὰρ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, τοὺς βουλομένους † ἀνέδην εἴα ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. ὡς οὖν μίσθωμα τοῦ Ἡρακλεώτου λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην ἑταίραν.

Επι-

Ἐπικούρου γνώμη περὶ εὐδαιμονίας.

Epicuri sententia & felicitas.

ΚΕΦ. ιγ.

CAP. XIII.

Ἐπίκουρος ὁ Γαργήττιος ἔλεγεν, ᾧ ὀλίγον οὐκ ἱκανόν, ἀλλὰ τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ἑτοίμως ἔχειν, καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. ταῦτ' οὖν ἐννοῶν ὁ Ἐπίκουρος, τί βουλόμενος ἐπῄνει τὴν ἡδονὴν, εἰσόμεθα ἄλλοτε.

Epicurus Gargettius dicebat, Cui pauca non sufficiunt, ei nihil satis est. Ille idē dicebat, se cum Ioue etiā paratum esse de felicitate certare, si aquā haberet & offam. Quum hæc senserit Epicurus, quo animo voluptatem laudauerit aliàs sciemus.

Περὶ χρημάτων φειδοῦς καὶ φυλακῆς.

De pecuniarum parsimonia & custodia.

ΚΕΦ. ιδ.

CAP. XIV.

Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν. ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥάδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα. καὶ Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας φησὶ, χαλεπὸν χρήματα συναγείρασθαι, χα-

Sæpe pecuniæ, quas multo cum labore quis sigillatim per obolos vix comparserit, iuxta Archilochum, vniuersæ semel in scorti * marsupiū intestinum effunduntur. Quemadmodum enim echinum, sic etiam nummos capere facilius est, retinere verò difficile. Et Anaxagoras etiā in libro de Regno inquit, magno cū negotio pecunias cogi, sed

multo maiori opera conseruari & custodiri.

De quibusdam qui in morbo musicam & alia didicerunt, atque valetudinem bonam recuperauerunt, vel auxerunt vires.

CAP. XV.

Hieron Siciliæ tyrannus primum fuisse priuatus dicitur, & omnium hominum à musica alienissimus, ac rusticitate nihil inferior fratre Gelone. Verùm quũ aliquando in morbum incidisset, factus est literatissimus, quum otiũ, quod ei corporis imbecillitas imponebat, doctorum hominum sermonib. audiendis tribueret. Conualescens igitur ex aduersa valetudine frequenter audiebat Simonidem Ceum, Pindarum Thebanum, & Bacchylidem Iulietam. Gelon verò, indoctus homo permansit.

Doctissimum etiam Ptolemæum secundum aiunt euasisse, quũ ægrotaret. Plato affirmat Theagem nulla alia occa-

λεπτότερον ἢ φυλακὴν τούτοις ἀφειδεῖναι.

Περὶ τινῶν ἐν νόσῳ μουσικὴν, καὶ ἄλλα μεμαθηκότων, καὶ ἰσχυρῶν γεγενημένων.

ΚΕΦ. ιε.

Ἱέρωνά φασι, τὸν Σικελίας τύραννον τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι, καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον, καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ' ὀλίγον τοῦ ἀδελφοῦ διαφέρειν τοῦ Γέλωνος. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσῆσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀρρωστίας εἰς ἀκούσματα πεπαιδευμένα καταθέμενος. ῥαισθεὶς οὖν Ἱέρων συνῆν Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ, καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ, καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ. ὁ δὲ Γέλων ἄνθρωπος ἄμουσος.

Μουσικώτατον δὲ λέγουσι καὶ Πτολεμαῖον γενέσθαι τὸν δεύτερον, καὶ αὐτὸν νοσήσαντα. λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ

ἢ διὰ τὴν νοσοτροφίαν. εἴργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν, συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα. τίς δὲ οὐκ ἂν τοιοῦτον ἔχειν συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδου νόσον, καὶ Κριτίᾳ, καὶ Παυσανίᾳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις; Ἀλκιβιάδου μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, καί ποτε μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μήδων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται ἐν Φαρναβάζου γενόμενος. τυραννικώτατος δὲ καὶ φονικώτατος ὁ Κριτίας γενόμενος, καὶ τὴν πατρίδα ἠδίκησε πολλὰ, καὶ αὐτὸς μισούμενος, τὸν βίον κατέστρεψε.

Καὶ Στράτων δὲ ὁ Κορράγου, εἰς δέον ἔοικε νοσῆσαι. οὐ γὰρ γενναίοις ἦκεν, ἀλλὰ δὲ καὶ πλουτῶν, οὐκ ἐγυμνάζετο. καμὼν δὲ τὴν σπλῆνα, καὶ θεραπείας δεηθεὶς, τῆς ἐκ τῶν γυμνασίων, τὰ μὲν πρῶτα ὅσον ἐς τὸ ὑγιαί-

ſione philoſophiæ operã dediſſe, quàm morbi otio. Nam quum is eum à ciuilibus rebus prohiberet, compulit ad ſapientiæ ſtudium & amorem. Quis autem ſapiens non optaſſet eiuſmodi morbum Alcibiadi, Critiæ, Pauſaniæ Lacedæmonio, & reliquis? Alcibiadi & Critiæ, ne fugientes à Socrate, alter Socratem iniūria læſiſſet, & nunc Spartanorum, nūc Bœotiorum partes fouens, nonnunquam etiã Theſſalorum, Medorum, & Perſarum, adhærens Pharnabazo: Critias verò truculentiſſimus euaſiſſet, & infinitis cædibus manus ſuas polluiſſet, qui multas calamitates intulit patriæ, & vitam omnium odiis propoſitam egit.

Straton etiam filius Corrhagi, vti iter & commodè ægrotaſſe videtur: quoniam quum eſſet ex illuſtri familia oriundus, & diuitiis abundaret, non antè corporis exercitia vſurpauit, quàm ex ſplene laborare cœpit. Tunc enim quum remedium petere ex (palæſtra &

corporis exercitus oporteret, primùm quidé ad recuperandam valetudinem iis vsus est. Deindé verò quum profectus in arte non pœnitendos fecisset, & iam specimen eius daret, in ludis Olympicis, vna die vicit luctā, & pancratium: & sequéti Olympiade, & in Nemeo, & in Isthmico, & in Pythico certaminibus (similiter vicit.)

Ὀλυμπιάδι προμῶν, forte μι. aut alius Olympiadum numerus legi debet.

Democrates pugil etiam ipse, quum laborasset ex pedibus, ad certamina venit: & consistens in stadio, descripsit sibi circum, & iubebat aduersarios, vt se expellerét extra lineám. At illi quũ nequirent, victi sunt: & ipse quum benè & fortiter in statione sua perstitisset, coronam secum deportauit.

γαι ἐχρῆτο αὐτοῖς, χωρῶν· ἤ ἐς τὸ πρόσω τ. τέχνης, καὶ ἐν ἔργῳ τιθέμενος αὐτὴν, τ Ὀλυμπιάσι μὲν ἐν ἱκνοσεν ἡμέρα μιᾷ πάλην, καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέα δὲ, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Δημοκράτης ὁ παλαιστὴς, καὶ αὐτὸς νοσήσας τοὺς πόδας, παρελὼν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ στὰς ἐν τῷ σταδίῳ, περιγράφων ἑαυτῷ κύκλον, προσέταττε τοῖς ἀντιπαλαισταῖς ἔξω τῆς γραμμῆς αὐτὸν προσῆχθαι. οἱ δὲ ἡττῶντο ἀδυνατοῦντες· ὁ δὲ οὖν διαβὰς ἐν τῇ στάσει, καὶ ἐγκρατῶς, στεφανούμενος ἀπῄει.

Veterum quorundam mores peculiares.

Παλαιῶν τινῶν ἰδιότητες.

CAP. XVI.

ΚΕΦ. ιϛ.

Si quis animũ præbeat & auscultet Calliæ, statim reddet eum temulentũ Callias: si Ismeniæ, ti-

Ἐὰν προσέχῃ τις Καλλίᾳ, φιλοπότην αὐτὸν ἐργάσεται ὁ Καλλίας· ἐὰν Ἰσμηνίᾳ, αὐλητὴν διάζοναι.

ναι, ἐὰν Ἀλκιβιάδῃ. ὀψοποιὸν ἐὰν Κρωβύλῳ· δεινὸν εἰπεῖν, ἐὰν Δημοσθένει· στρατηγικὸν, ἐὰν Ἐπαμινώνδᾳ. μεγαλόφρονα, ἐὰν Ἀγησιλάῳ· καὶ χρηστὸν, ἐὰν Φωκίωνι· καὶ δίκαιον, ἐὰν Ἀριστείδῃ, καὶ σοφὸν ἐὰν Σωκράτει.

bicinem: si Alcibiadi, iactatorem & superbum: si Crobylo, coquum: si Demostheni, eloquẽtia præstabilem: si Epaminondæ rei militaris peritum: si Agesilao, magnificum: si Phocioni probum & bonũ: si Aristidi, iustum: & si Socrati, sapientem.

Πυθαγόρου θαυμάσια καὶ δόξαι.

ΚΕΦ. ιζ.

Ἐδίδασκε Πυθαγόρας τοὺς ἀνθρώποις, ὅτι κρειττόνων γεγένηται σπερμάτων, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τὴν θνητήν, τῆς γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὤφθη καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν Μεταποντίῳ, καὶ ἐν Κρότωνι, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν. καὶ Μυλλίαν δὲ Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου ἐστὶν ὁ Φρύξ. καὶ τὸν ἀετὸν δὲ τὸν λευκὸν κατέψησεν † ὑπομείναντα αὐτόν. ἀλλὰ * ὑπὸ τοῦ Κόσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσερρήθη τοῦ ποταμοῦ εἰπόντος αὐτῷ, χαῖρε Πυθαγόρα.

De quibusdam Pithagoræ mirabilibus & opinionibus.

C. XVII.

Pythagoras homines docuit, se præstantiorum seminum commixtione natum esse, quàm quòd mortalitati esset obnoxium. Nam eodem die, & eadem hora visus est in Metapontio & Crotone. tum in Olympia alterũ femur aureum ostendit: & Milonem Crotoniatam admonuit* quod esset Midas filius Gordij, Phryx. & aquilam albam quæ volatu se ei submiserat, contrectauit. Transiens etiam fluuium Nessum, appellatus est à fluuio dicente, Salue Pythagora.

Vide supr. lib. 2. c. 26.

Milliam se esse Midã *&c.*

† ὑπομείναντα

* καί ποτε Νέσσον τὸν ποταμὸν διαβαίνων

Dicebat etiam, sanctissimum esse folium maluæ. Dicebat eum, qui numeros reperisset, esse omnium sapientissimum: post illum verò eum, qui nomina rebus imposuerat: Terræmotus nullam aliam causam vel originem esse dicebat, quàm conuentum mortuorum. Et iris, dicebat quemadmodum terra Nili est. Et sonum qui persæpe accidit auribus, esse vocem* præstantiorum quorundam. Non licebat autem in dubium vocare quæ ipse dixisset, neque vltra quicquam interrogare: sed tanquam oraculo, ita eius dictis, ij qui tunc erant, acquiescebāt. Cumque veniret in ciuitates, fama exibat, eum nō docendi, sed medendi causa venisse. Iubebat etiam Pythagoras corde abstinere & alba gallina, & in primis ab omnibus animalibus morticinis: & nō vti balineo, neque per vias publicas ingredi. Incertum enim esse, an hæc ipsa sint pura.

ἀριθμὸς δὲ σοφ. δεύτ. ἐσ.

φωνὴ τῶν ἄλλων Deorum

Ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ † ἀριθμὸς, δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. καὶ τὸν σεισμὸν ἐγίνωσκε λόγῳ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ σύνοδον τῶν τεθνεώτων. ἡ δὲ ἶρις ἔφασκεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί. καὶ ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, φωνὴ τῶν κρειττόνων. οὐκ ἐξῆν δέ τινι διαπορῆσαι ὑπὲρ τινὸς αὐτῷ, ἢ τοῖς λεχθεῖσί τι προσερωτῆσαι, ἀλλ᾽ ὡς χρησμοῖς θείοις, οὕτως οἱ τότε προσεῖχον τοῖς λεγομένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ. ἐπιστρεφομένου δὲ τὰς πόλεις αὐτοῦ, διέρρει λόγος, ὅτι Πυθαγόρας ἀφίκετο οὐ διδάξων, ἀλλ᾽ ἰατρεύσων.

Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκῆς, καὶ τῶν θνησιδίων παντὸς μᾶλλον, καὶ μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ, μηδὲ βαδίζειν τὰς λεωφόρους, ἄδηλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα.

Περὶ αἰδοῦς, καὶ τιμῆς τοῦ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα.

ΚΕΦ. ιη.

Ὅτι κατῆλθε Πλάτων εἰς Σικελίαν κλητὸς, πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ἐπιστείλαντος τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἅρμα ὁ νέος Διονύσιος, αὐτὸς μὲν ἡνιοχῶν, παραιβάτην δὲ ποιησάμενος τὸν Ἀρίστωνα. τότε δέ φασι Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τοῦ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον ἡσθέντα τῇ ὄψει ταύτῃ, ἐπειπεῖν τὰ ἐξ Ἰλιάδος ἐκεῖνα, παρατρέψαντα ὀλίγον·

Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ, † δεινὸν γὰρ ἄγε βροτὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.

Ὅτι ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην εἶχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, καὶ τὸν Δίωνα αὐτὸν ἐπιστάμενος ἑταῖρον εἰς τὰ ἔσχατα ὄν.

De reuerentia & honore quam Dionysius Platoni exhibuit.

CAP. XVIII.

Quum Plato multis & crebris epistolis à Dionysio accersitus, in Siciliam venisset, Dionysius iuuenis in currum eum imposuit, & ipse aurigam egit: Platonem verò sessorem fecit. Tunc aiunt Syracusium virum gratiosum & vrbanum, Homerique poëmatum nō ignarum, delectatum spectaculo, hæc ex Iliade paululum immutata recitasse:

Faginus ingenti stridet sub pondere pressus
Axis, dum vehitur vir præstantissimus, alter
Terribilisque simul.

† δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, *habet Homer. Il. ε.*

Dionysius igitur, quum in omnes reliquos suspiciosus existeret, tamen ita reuerenter habuit Platonem, vt eum solum sine inquisitione ad se admitteret, tametsi sciret eum intimum Dionis amicum esse.

Qu... disciplinam coluerit Philippus, & de Aristotele.

C. XIX.

Philippus Macedo non solùm bellica laude clarus, & dicendi peritus habitus est, sed & doctrinam magni cum primis faciebat: Aristoteli igitur copiosè pecunias suppeditans, causa fuit tum alius magnæ eruditionis & doctrinæ, tum etiam eius scientiæ, quæ versatur in contemplatione animalium. Et horum historiam Nicomachi filius propter abundantiá diuitiarum Philippi lucratus est. Platonem etiam & Theophrastum muneribus honorauit.

Ὅτι παιδείαν ἐτίμησε Φίλιππος, καὶ περὶ Ἀριστοτέλους.

ΚΕΦ. ιθ.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν οὐ μόνον ἐλέγετο, τὰ πολέμια εἶναι ἀγαθὸς, καὶ εἰπεῖν δεινὸς, ἀλλὰ καὶ παιδείαν ἀνδρειότατα ἐτίμα. Ἀριστοτέλει γοῦν χορηγήσας πλοῦτον ἀνενδεῆ αἴτιος γέγονε πολλῆς, καὶ ἄλλης πολυπειρίας, ἀτὰρ οὖν καὶ τῆς γνώσεως τῆς κατὰ τὰ ζῶα, καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν ὁ τοῦ Νικομάχου διὰ τὴν τοῦ Φιλίππου περιουσίαν ἐκαρπώσατο. καὶ Πλάτωνα δὲ ἐτίμησε, καὶ Θεόφραστον.

De Democrito, & eius, Theophrasti, Hippocratis, aliorúmque gloria.

C. XX.

Democritum Abderitam fama est tum in aliis singularifuisse sapientia, tum in hoc, quòd ignorari & latere cupiebat, atque in eam cu-

Περὶ Δημοκρίτου, καὶ τῆς περὶ αὐτοῦ, Θεοφράστου, Ἱπποκράτους, καὶ ἄλλων δόξης.

ΚΕΦ. κ.

Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην λόγος ἔχει τά τε ἄλλα γενέσθαι σοφὸν, καὶ δὴ καὶ ἐπιθυμῆσαι λαθεῖν, καὶ ἐν ἔργῳ θέσθαι σφόδρα

πάνυ

πάνυ τοῦτα δὲ· διὰ ταῦτα τοι καὶ πολλὴν ἐπῄει γῆν. ἧκεν οὖν καὶ πρὸς τοὺς Χαλδαίους, καὶ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πρὸς τοὺς Μάγους, καὶ τοὺς σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν. τὴν περὶ τοῦ Δαμασίππου τοῦ πατρὸς οὐσίαν εἰς τρία μέρη νεμηθεῖσαν τοῖς ἀδελφοῖς διʼ αὐτοῦ τοῖς τρισὶ τὸ ἀργύριον μόνον λαβὼν ἐφόδιον τῆς ὁδοῦ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀδελφοῖς εἴασε, διὰ ταῦτα τοῦ καὶ Θεόφραστος αὐτὸν ἐπῄνει, ὅτι περιιὼν κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρειεν Μενελάου, καὶ Ὀδυσσέως. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἠλῶντο αὐτόχρημα Φοινίκων ἐμπόρων μηδὲν διαφέροντες. χρήματα γὰρ ἤθροιζον, καὶ τῆς περιόδου, καὶ τοῦ περίπλου ταύτην εἶχον τὴν πρόφασιν. ὅτι οἱ Ἀβδηρῖται ἐκάλουν τὸν Δημόκριτον, φιλοσοφίαν. τὸν δὲ Πρωταγόραν λόγον.

ram diligenter incubuisse. Proinde multas terras adibat, & perueniebat ad Chaldæos atque in Babylonem, & ad Magos, & ad sophistas Indos. Quum diuideretur ab eo patris Damasippi bona, tribus fratribus in tres portiones, ipse solummodo argentum ad viaticū accepit, reliquum omne fratribus permisit. Propter eam causam laudatus est à Theophrasto, quòd circumiens meliora collegerit, quàm vel Menelaus, vel Vlysses. Nam illi circumerrabant non aliter, quàm mercatores Phœniciæ. Pecunias enim cumulabant: & hæc causa illis fuit tum pedestrium, tum naualium itinerum. Abderitę Democritū nominabant Philosophiam Protogoram verò sermonem seu fabulam.

Κατεγέλα δὲ πάντων ὁ Δημόκριτος, καὶ ἔλεγεν αὐτοὺς μαίνεσθαι, ὅθεν καὶ Γελασῖνον αὐτὸν ἐκάλουν οἱ πολῖται. λέγουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τὴν Ἱπποκράτην πε-

Democritus omnes deridebat, & aiebat eos insanire: vnde etiam Gelasinum, id est, risorem eū ciues sui appellarunt. Dicunt etiā in primo cōgressu cum Democrito Hippo-

cratem de ipso tanquàm de stulto sensisse. Postquam verò ipsis familiaritas intercesserat, mirum in modum admiratum esse hominis sapientiam. Dicunt præterea Hippocratem fuisse Doricum: sed in gratiam Democriti Ionica lingua suos libros scripsisse.

εἰς τὴν προσόντην ἔντευξιν ὑπὲρ τοῦ Δημοκρίτου δόξαν λαβεῖν, ὡς μαινομένου. προϊούσης δὲ αὐτοῖς τῆς συνουσίας, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσαι τὸν ἄνδρα. Λέγουσι δὲ Δωριέα ὄντα τὸν Ἱπποκράτην, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν Δημοκρίτου χάριν, τῇ Ἰάδι φωνῇ συγγράψαι τὰ συγγράμματα.

Amasij Socratis & Platonis,

Παιδικὰ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος.

C. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Socratis amasius fuit Alcibiades, Platonis verò Dion. At Dion fructum etiam aliquem ab amatore percepit.

Ὅτι παιδικὰ ἐγένετο, Σωκράτους μὲν Ἀλκιβιάδης, Πλάτωνος δὲ Δίων. ὁ μὲν τὸν Δίων, καὶ ἀπώνητό τι τοῦ ἐραστοῦ.

De Atheniensium delicijs.

Περὶ Ἀθηναίων ἁβροσύνης.

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κβ.

Veteres Athenienses, purpureas vestes induere solebant, & Sariis amiciri tunicis. * Corymbis etiã implicabant capillos, iisq. aureas cicadas inserebát, aliísque ornamentis ex auro appositiciis & ap-

Οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι, ἁλουργῆ μὲν ἠμπείχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνέδυνον χιτῶνας· κορύμβους δὲ ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν † χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς τέττιγας, καὶ κόσμον ἄλλον προσθέντες ἀγε-

Corymbus *in mulieribus*, Scorpius *in pueris*, κρώβυλος *in viris dicitur* πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον.

χρυσοῦς

ἀναπλόμενοι χρυσοῦ προῄεσαν. καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ἀπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἁβροτέρα, τοιοῦτοι δὲ ὄντες τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐνίκησαν.

pensis vtentes in publicũ procedebant. Et quocunque ibant, sequebantur pueri cum sellis complicatilibus, ne temere in quouis loco sedere cogerentur. Manifestum est autem, mensam etiam, & alias vitæ rationes ipsis fuisse delicatiores. Et eiusmodi quum essent, tamẽ è prælio Marathonio victores discesserunt.

Περί τινων ἀσώτων.

De quibusdam prodigis.

ΚΕΦ. κγ.

C. XXIII.

Ὅτι Περικλέα, καὶ Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου, καὶ Νικίαν τὸν Περγασῆθεν τὸ ἀσωτεύεσθαι, καὶ ὁ πρὸς ἡδονὴν βίος εἰς ἀπορίαν περιέστησεν, ἐπεὶ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῖς, οἱ τρεῖς κώνειον τελευταίαν προέπιον ἀλλήλοις προπιόντες, ὥσπερ οὖν ἐκ συμποσίου ἀνέλυσαν.

Periclem, Calliam filium Hipponici, & Niciã Pergaseum, prodigalitas, & vita voluptuaria, ad paupertatem redegerũt. Postquam enim defecit eos pecunia, tres simul cicutam inuicem propinantes, extremam potionem, quasi è conuiuio ad inferos migrarunt.

Πῶς ἂν ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα.

Qua ratione maximè conseruatur amicitia.

ΚΕΦ. κδ.

C. XXIV.

Λεωπρέπης ὁ Κεῖος ὁ τοῦ Σιμωνίδου πατὴρ, ἔτυχέ ποτε ἐν παλαίστρᾳ κα-

Leoprepem Ceum patrem Simonidis, quum sederet aliquando in

palæstra, duo adolescentes amici accedebant: & quomodo durare maximè in mutuo amore possent, interrogabant. Qui respondit: Si alter alterius iræ cesserit, neque iracundiæ iracundè obsistere conantes, ita vos inuicem prouocate.

De admirabili dementia Thrasylli.

C. XXV.

Thrasyllum Æxoneum inauditus quidam ac nouus dementiæ morbus inuasit. Nam vrbe relicta migrabat in Piræum: quumque ibi habitaret, omnes naues quemcunque in eo subducerentur, suas esse putabat, & in album suum referebat, sicque dimittebat eas. Quòd si quæ saluæ & integræ in portum ingrediretur, supra modum gaudebat. Multos autem annos hoc morbo tenebatur. Demum frater eius profectus è Sicilia, tradidit eum medico, vt sanaretur, atque sic eum reliquit væcordia.

διατρίβοντος, εἶτα μειράκια πρὸς ἀλλήλους οἰκείως διακείμενα ἤρετο τὸν ἄνδρα, πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα. ὁ δὲ εἶπεν, ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίστασθε, καὶ μὴ ὁμόσε χωροῦντες τῷ θυμῷ, εἶτα παροξύνητε ἀλλήλους κατ᾽ ἀλλήλων.

Περὶ Θρασύλλου παραδόξου μανίας.

ΚΕΦ. κε.

Θράσυλλος ὁ Αἰξωνεὺς παράδοξον καὶ καινὴν ἐνόσησε μανίαν. ἀπολιπὼν γὰρ τὸ ἄστυ καὶ κατελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐνταῦθα οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ καταίροντα ἐν αὐτῷ πάντα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο αὐτά· καὶ αὖ πάλιν ἐξέπεμπε, καὶ τοῖς περισωζομένοις, καὶ εἰς ἰοῦσιν εἰς τὸν λιμένα ὑπερέχαιρε. χρόνους δὲ διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀρρωστήματι τούτῳ. ἐκ Σικελίας δὲ ἀναχθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰάσασθαι, καὶ ἐπαύσατο τῆς νόσου οὕτως.

ἐμέμνητο δὲ πολλάκις τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς, καὶ ἔλεγεν μηδέποτε ἡσθῆναι τοσοῦτον, ὅσον τότε ἥδετο ἐπὶ ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσηκούσαις ναυσὶν ἀποσωζομέναις.

Sæpissimè igitur suæ in amentia oblectationis mentionem faciebat: & se nunquam cumulatius gaudium percepisse dicebat, quàm quum vidisset naues seruari, quę tamen ad se nihil pertinerent.

Περὶ Ἠλέκτρας.

ΚΕΦ. κϛ.

De Electra. C. XXVI.

Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν, ἐγένετο δὲ οὗτος † πρεσβύτης Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου, λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρότερον, ἀλλὰ Λαοδίκην, ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν, καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.

Xanthus, poëta carminum, qui fuit legatus Stesichori Himeræi, dicit Electram Agamemnonis filiam, antea non appellatam esse hoc nomine, sed Laodicen. Postquam verò de medio sublatus est Agamemnon, & Ægisthus in vxorem accepit Clytemnestrã, regnúmque gubernauit, ipsam caruisse coniugali lecto, & in virginitate consenuisse. Quamobrem Electram eam Græci nominarunt, quòd expers mariti vixerit, & lectum cõiugalem non cognouerit.

Cas. legit πρεσβύτερος, *vt sensus sit*, qui quidem antiquior erat Stesichoro Himeræo.

Περὶ Παμφαοῦς δώρου, καὶ Διοτίμου.

ΚΕΦ. κζ.

De Pamphaïs dono, & Diotimi. C. XXVII.

Ὅτι Παμφάης ὁ Πριηνεὺς Κροίσῳ τῷ Λυδῷ τῷ

Pamphaës Prienensis Crœso Lydo, super-

ſtite adhuc ipſius patre triginta minas dono dedit. Quiquum imperium accepiſſet, currũ argento plenum ei remiſit.

παιδὸς αὐτοῦ ὑπεξιόντος, τριάκοντα μνᾶς ἐδωρήσατο. παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν, μεστὴν ἅμαξαν ἀργυρίου ἀπέπεμψεν αὐτῷ.

Diogenes, acceptis paucis nummis à Diotimo † Caryſio, dixit:

Ὅτι Διογένης λαβὼν παρὰ Διοτίμου τοῦ † Καρυστίου νόμισμα ὀλίγον, ἔφη·

Dij tibi dent animo quantum cupis * ipſe, virúmque, Atque domum. Videbatur autem animo molliore & effœminato eſſe Diotimus.

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Ἄνδρά τε καὶ οἶκον, ἐδόκει δέ πως ὁ Διότιμος μαλθακώτερος εἶναι.

Caryſis eſt inſula Caryenſium: Caryſtus verò vna Cycladum, & ciuitas Eubœa.
Vlyſſes ad Nauſicaam, Od. ζ.
** ipſa.*

Quòd Pherecydes in phthiriaſin inciderit, propter impietatem in deos.

C. XXVIII.

Ὅτι ὁ Φερεκύδης φθειριάσει ἔπαθεν δι' ἀθεότητα.

ΚΕΦ. κη.

Pherecydes Syrius miſerrimè omnium hominum vitam exegit, toto ſuo corpore à pediculis exeſo atque conſumpto. Et quum fœda turpiſque facies euaſiſſet, abſtinuit à conſortio familiarium, & eos fugiebat. ſi verò quis accederet, & interrogaret quomodo haberet? per foramen ianuæ, digito, qui prorſus emarcuerat, extenſo reſpondit, ita totum corpus ſuum habere.

Φερεκύδης ὁ Σύριος τὸν βίον ἀλγεινότατον ἀνθρώπων κατέστρεψε, τοῦ παντὸς αὐτοῦ σώματος ὑπὸ τῶν φθειρῶν ἀναλωθέντος. καὶ γενομένης αἰσχρᾶς αὐτοῦ τῆς ὄψεως, τὴν ἐκ τῶν συνήθων ἐξέκλινε συνουσίαν. ὁπότε δέ τις προσελθὼν ἐπυνθάνετο ὅπως διάγει, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς χειρὸς τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον ψιλὸν γεγονότα τῆς σαρκός, ἐπέλεγεν οὕτω διακεῖσθαι καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σῶμα. Λέγουσι

γεῖσι δὲ Δηλίων παῖδες, τὸν θεὸν ἐν Δήλῳ μηνίσαντα αὐτῷ, τοῦτο ποιῆσαι. καθήμενον γὰρ ἐν Δήλῳ μετὰ τῶν μαθητῶν, ἄλλα τε πολλὰ φασὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας εἰπεῖν, καὶ δὴ καὶ τοῦτο, μηδενὶ τῶν θεῶν θῦσαι, καὶ ὅμως οὐδὲν ἧττον ἡδέως βεβιωκέναι, καὶ ἀλύπως οὐ μεῖον τῶν ἑκατόμβας καταθυόντων. ὑπὲρ ταύτης οὖν τῆς κουφολογίας βαρυτάτην ζημίαν ἐξέτισεν.

Dicūt autem Deliĳ, deum in Delo, ira commotum & indignatione, hunc ei morbum inieciſſe. Nam quum quodam tempore in ea inſula ſederet cum diſcipulis ſuis, atque cùm alia multa de propria ſapientia iactitaret, tum præcipuè illud, quòd etiamſi nulli deo rem ſacrā faceret, nihilo iniucundiùs neque triſtiùs vitam ageret, quam qui hecatombas ſacrificarét. Huius igitur vani ſermonis grauiſſimas pœnas dedit.

Κόσμους εἶναι ἀπείρους γελοίως Ἀλέξανδρος ἐπίστευσεν.

Mundos eſſe infinitos, Alexander ridiculè credidit.

ΚΕΦ. κθ.

Οὐ γὰρ δὴ δύναμαι πείθειν ἐμαυτὸν, μὴ γελᾶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου, εἴγε ἀπείρους ἀκούων εἶναι τινὰς κόσμους λέγοντος Δημοκρίτου ἐν τοῖς συγγράμμασιν, ὁ δὲ λυπεῖτο μηδὲ τοῦ ἑνὸς καὶ κοινοῦ κρατῶν. πόσον δὲ ἐπ' αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, τί δεῖ καὶ λέγειν; ὃ ἔργον τοῦτο ἦν.

C. XXIX.

Non poſſum mihi ipſi imperare, quo minus rideam Alexandrum Philippi filium. Siquidem quum audiret Democritum in quibuſdam libris infinitos mundos conſtituere, indoluit, quòd ipſe nondum vnius dominiū teneret. Quantum verò eum deriſerit Democritus, quid opus eſt referre, quum hoc fuerit ei conſuetum & proprium?

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
βίβλιον πέμπτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER V.

Quòd Tachos propter lautiorem victum, vitam finierit.

CAP. I.

TAchos Ægyptius, donec vsus est vernaculo victu, & frugaliter vixit, omnium hominũ fuit sanissimus. Postquam verò ad Persas venit, & in illorum luxum delapsus est, cum non posset ferre insolentiam ciborum, vitam dysenteria finiuit, & luxuriam cum morte commutauit.

Ὅτι Ταχὼς διὰ ἀβροτέραν δίαιταν ἐτελεύτησεν.

ΚΕΦ. α.

Ταχὼς ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ἐπιχωρίῳ διαίτῃ καὶ εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν· ἐπεὶ δὲ εἰς Πέρσας ἀφίκετο, καὶ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τοὺς ἀήθεις τῶν σιτίων οὐκ ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον κατέστρεψε, τῆς τρυφῆς ἀλλαξάμενος θάνατον.

Φερε-

Φερεκύδης πῶς τέθνηκεν.

Quomodo mortuus sit Pherecides.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι Φερεκύδης Πυθαγόρου διδάσκαλος ἐμπεσὼν εἰς τὴν ἀῤῥωστίαν, πρῶτον μὲν ἵδρου ἱδρῶτα θερμὸν, ἰξώδη ὅμοιον ταῖς μύξαις, ὕστερον δὲ θηριώδη, μετὰ δὲ ἐφθειρίασε, καὶ διαλυομένων τῶν σαρκῶν εἰς τοὺς φθεῖρας, ἐπεγένετο τῆξις, καὶ οὕτω τὸν βίον κατήλλαξε.

CAP. II.

Pherecydes preceptor Pythagoræ morbo correptus, primùm emisit sudorem calidum, viscosum, & mucori similem: postea verò belulnum: deinde pediculi creuerũt: quumque carnes in pediculos dissoluerentur, tabes sequuta est, & ita animam exhalauit.

Περὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

De columnis Herculis.

ΚΕΦ. γ.

Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριαρέω καλεῖσθαι αὐτάς. ἐπεὶ δὲ καθῆρε γῆν καὶ θάλατταν Ἡρακλῆς, ὁ ἀναμφιλόγως εὐεργέτης ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, τιμῶντες αὐτὸν, τὴν μὲν Βριαρέω μνήμην παρ' οὐδὲν ἐποιήσαντο, Ἡρακλείους δὲ προσηγόρευσαν.

CAP. III.

Aristoteles affirmat, eas columnas, quæ nunc Herculis appellantur antequam hoc nomen sortirentur, Briarei dictas esse. Postquam verò Hercules terram maréque purgasset, & sine dubio benè meritus esset de genere mortalium, tum Briarei nomen eos neglexisse, & Herculis columnas nominasse.

De plantis quibusdam nascentibus in Delo.

CAP. IV.

Fama est, in Delo prouenisse oliuam & palmam: quibus tactis Latonam subitò partum edidisse: quum antè id facere non potuisset.

Περὶ φυτῶν τινῶν ἐν Δήλῳ θαλλόντων.

ΚΕΦ. δ.

Ὅτι αἰνάθηλαι λόγος ὑπὸ Δηλίοις φυτὰ ἐν Δήλῳ, ἐλαίαν καὶ φοίνικα. ὧν ἁψαμένην τὴν Λητὼ, ὠδῖνος ἀπολυθῆναι, τέως οὐ δυναμένην τοῦτο δρᾶσαι.

De Epaminonda inopia, & animi magnitudine.

CAP. V.

Epaminondas vnam solùm habebat vestem, eamque sordidam. si quando verò eam misisset ad fullonem, ipse se domi continere ob indigentiam alterius cogebatur. In tanta igitur bonorum copia, quum ei Persarum rex magnam vim auri dono misisset, non accepit: &, vt mea quidem fert sententia, celsiore animo fuit is qui aurum non cœpit, quàm qui donauit.

Περὶ Ἐπαμινώνδου ἀκτημοσύνης, καὶ μεγαλοφροσύνης.

ΚΕΦ. ε.

Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα. εἴποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. ἐν δὴ τούτοις τῆς ἀπορίας ὤν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο. καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Περὶ

Περὶ Καλάνου ἑκουσίας τελευτῆς.

ΚΕΦ. ς.

Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἴποι ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Κάλανος ὁ Ἰνδῶν σοφιστὴς μακρὰ χαίρειν φράσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Μακεδόσι, καὶ τῷ βίῳ, ὅτε ἐβουλήθη ἀπολῦσαι αὑτὸν ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν, ἐγένετο μὲν ἡ πυρὰ ἐν τῷ καλλίστῳ προαστείῳ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἦν τὰ ξύλα αὖα, καὶ πρὸς εὐωδίαν αἱ μάλα ἐπίλεκτα κέδρου καὶ * θύου, καὶ κυπαρίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης. αὐτὸς δὲ γυμνασάμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς, ἦν δὲ αὐτὸ δρόμος, ἀνελθὼν ἐπὶ μέσης τῆς πυρᾶς ἔστη ἐστεφανωμένος καλάμου κόμῃ. καὶ ὁ μὲν Ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν, ὁ δὲ αὐτὸν προσεκύνει. καὶ τοῦτο τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἐξάπτειν τὴν πυρὰν τοῖς Μακεδόσι. καὶ τὸ μὲν ἔδρασαν, ὁ δὲ περιληφθεὶς τῇ φλογὶ ἀτρέπτως εἱστήκει, καὶ οὐ

De voluntaria morte Calani.

CAP. VI.

Est & Calani Indi finis dignus quem laudemus, alius dixisset, quem admiremur. Fuit autem eiusmodi. Calanus sophista Indus, quum longum valedixisset Alexandro, Macedonibus & vitæ, quando seipsum è corporis vinculis liberare volebat, extructa & apparata pyra in † Callisto suburbio Babylonis ex lignis aridis, & ad prouocandam bonam fragrantiam delectissimis, cedro, thyo (vel thuio) cupresso, myrto & lauro: ille solitum exercitium obiuit, (erat autem id cursus) & accedens in media strue constitit coronatus foliis arundinũ, affulgente sibi sole quem ipse adorabat: atque hoc dederat signũ Macedonibus, vt pyram incenderent. quod quum fecissent, ille circumdatus flammis immotus constitit: neque ante

† Casaub. pulcherrimo.

* θύου, vel θύϊ.

collapsus aut subuersus est, quàm* expirasset. Tùc aiunt Alexandrum cum stupore quodam admiratum dixisse. Calanum potentiores hostes debellasse, quàm se. Nam Alexander cum Poro, Taxila & Dario bellum gesserat: Calanus verò cum labore & morte.

*cõsumptus esset.

πρότερον αὐτὸν ἀπιδεῖν, ὁρμῆ διῃρῆσθαι. ἐνταῦθα φασὶν ἐκπλαγῆναι καὶ τὸν Αλέξανδρον, ἐι πεῖν, ὅτι μείζονας ἀντιπάλους αὐτοῦ Κάλανος κατηγωνίσατο. ὁ μὲν γὰρ πρὸς Πῶρον καὶ Ταξίλην, καὶ Δαρεῖον διήθλησεν, ὁ δὲ Κάλανος, πρὸς τὸν πόνον, καὶ τὸν θάνατον.

De Anacharside.

CAP. VII.

Περὶ Ανακάρσιδος.

ΚΕΦ. ζ.

Scythæ in sua tantùm regione oberrant. Anacharsis verò, tanquam vir sapientia eximia munitus, etiam vlteriùs suũ errorem produxit. Venit enim in Græciam, & apud Solonem in magna fuit admiratione.

Οἱ μὲν Σκύθαι περὶ τὴν ἑαυτῶν πλανῶνται. Ανάχαρσις δὲ ἅτε ἀνὴρ σοφὸς, καὶ περαιτέρω προήγαγε τὴν πλάνην ἧκε γοῦν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν αὐτόν.

Quomodo aliqui tulerint scommata.

C. VIII.

Πῶς τινες τὰ σκώμματα ἤνεγκαν.

ΚΕΦ. η.

Scommata & conuitia mihi nullam vim habere videntur. Nam si firmum animum petant, dissoluuntur, & inania sunt. Sin illiberalem & abiectũ, possunt aliquid: & sæpe non solum in dolores, vertũ etiã in mor-

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ λοιδορίαι, οὐδὲν μοὶ δοκεῖ δύνασθαι. ἐὰν γὰρ στερρᾶς γνώμης λάβωνται, κατακέλλυνται. ἐὰν δὲ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινῆς, ἰσχύουσί τι, καὶ οὐ μόνον ἐλύπησε πολλάκις, ἀλλὰ καὶ

ἢ ἀπέκτεινε. τούτων ἀπόδειξις ἐκεῖνα ἔστω· Σωκράτης μὲν οὖν κωμῳδούμενος, ἐγέλα· Πολίαγρος δὲ ἀπήγξατο.

tem coniiciunt. Argumento sint illa: Socrates, quum in comœdia taxaretur, ridebat: Poliagrus verò seipsum strangulabat.

Περὶ Ἀριστοτέλους.

De Aristotele.

ΚΕΦ. θ.

CAP. IX.

Ἀριστοτέλης ἀσωτευσάμενος τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα ὥρμησεν ἐπὶ στρατείαν. εἶτα ἀπαλλάττων κακῶς ἐν τούτῳ, φαρμακοπώλης ἀνεφάνη. παρεισρυεὶς δὲ εἰς τὸν περίπατον, καὶ παρακούων τῶν λόγων, ἀμείνων πεφυκὼς πολλῶν, εἶτα ἕξιν περιεβάλετο, ἣν μετὰ ταῦτα ἐκτήσατο.

Aristoteles abligurritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum deuenerant, in militiam profectus est. Deinde cum sinistrè malisque auibus hoc ei procederet, pharmacopolã egit. Et quum fortè in peripatum venisset, & audiens docentium sermones, quum natura multis esset præstantiore, habitum sibi comparauit, qué deinde in opus produxit.

Νηῶν τινῶν, καὶ ὁπλιτῶν ἀριθμὸς, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν.

Nauium aliquarum & armatorũ numerus, quos amiserunt Athenienses.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Νηΐτην στόλον Ἀθηναῖοι εἰργάζοντο ἑαυτοῖς ἀεὶ φιλοπόνως. κατὰ χρόνους δὲ τὰ μὲν κατορθοῦντες, τὰ δὲ ἡττώμενοι, ἀπώλεσαν,

Athenienses semper summo studio nauium classem sibi compararunt: & pro temporis interuallis nunc victores, nunc victi amiserunt,

viris, vel militibus naualibus.

triremes in Ægypto ducentas, vnà cum* supplementis: in Cypro centum & quinquaginta, in Sicilia ducentas & quadraginta, in Hellesponto ducentas. armaturæ grauis milites eis perierunt in Sicilia ad quadraginta millia, in Chæronea mille.

τριήρεις μὲν ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας σὺν τοῖς πληρώμασι. περὶ Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἐν Σικελίᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακοσίας. ἐν δὲ Ἑλλησπόντῳ διακοσίας. ὁπλῖται δὲ ἀπώλοντο αὐτοῖς ἐν Σικελίᾳ μυριάδες τέσσαρες, χίλιοι δὲ ἐν Χαιρωνείᾳ.

De crudelitate regis Thracum erga liberos.

C. XI.

Περὶ Θρᾳκῶν βασιλέως ὠμότητος κατὰ τῶν αὐτοῦ υἱῶν.

ΚΕΦ. ια.

Rex Thracum (nomen alius dicat) quum Xerxes in Græciam bellum importaret, aufugit in montem Rhodopen. Sex verò sui filiis consulebat, vt ne contra Græciam arma caperent: ex quo manifestum est, eum Græcis bene cupiuisse. Verùm cum illi patri morem non gessissent, reuersis omnibus oculos eruit, rē perpetrans homine Græco indignam.

Θρᾳκῶν βασιλεὺς, τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω ἄλλος, ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, εἰς Ῥοδόπην τὸ ὄρος ἀπέδρα. τοῖς δὲ ἓξ παισὶν αὐτοῦ συνεβούλευσε μὴ στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. δῆλον δὲ ὅτι φιλέλλην ἦν ὁ ἀνήρ. οἱ δὲ οὐκ ἐπείσθησαν. ὑποστρέψαντες δὲ αὐτοὺς πάντας ἐξετύφλωσε, μὴ ποιήσας ἑλληνικά.

Demades mulctatus quòd decretum fecerat, vt Alexander in deorum numero haberetur.

C. XII.

Ὅτι ὁ Δημάδης ἐζημιώθη ψηφισάμενος θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΕΦ. ιβ.

Non possum non hos

Οὐ δύναμαι δὲ Ἀθηναίων

ναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα. ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίοις παρελθὼν ὁ Δημάδης ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρεισκαιδέκατον. τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐτιμήσαντο τῷ Δημάδει ταλάντων ἑκατὸν, ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις.

factum Athenienſium exoſculari. Conuocata Athenienſium concione, Demades ſurgens, decreto iuſſit vt Alexãder ſcriberetur deus decimustertius At populus impietatis magnitudinem non ferendam ducens, Demadi irrogauit mulctam centum talentorum, quòd Alexandrum mortalem & hominem aſcripſiſſet Olympicis.

Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εὐπερίστροφοι πρὸς νεωτερισμούς.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινοὶ εἰς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. βασιλείαν μὲν γὰρ ἤνεγκαν σωφρόνως ἐπὶ Κέκροπος, καὶ Ἐρεχθέως, καὶ Θησέως, καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω. τυραννίδος ἐπειράθησαν ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. ἀριστοκρατίᾳ δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων. εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως. τε-

Quòd Athenienſes ad nouas res procliues, fuerint.

C. XIII.

Athenienſes omnino ad commutandos reipublicæ ſtatus erant verſatiles, & omnium propenſiſſimi ad viciſſitudines. Nam regnum Cecropis, Erechthei, Theſei & Codridarum poſteà moderatè tulerunt. Tyrannidem experti ſunt ſub Piſiſtratidis, Ariſtocratiam verſi ſunt vſque ad quadringentos: deinde ſingulis annis in poſterum, decem ex ciuibus remp. geſſerunt. Poſtremò

quum triginta tyranni constituerentur, coorta est confusio, & sane magistratibus resp. fuit. Hanc tam procliuem commutationem morum, an laudare æquum sit, ego sanè ignoro.

χαλεπώτερον δὲ ἐγένετο ἀναρχία περὶ τὴν τῶν τριάκοντα κατάστασιν. ταύτην δὲ τὴν οὕτως ἀγχίστροφον μεταβολὴν τοῦ ἔθους, εἰ ἐπαινεῖν χρὴ, ἀλλὰ ἔγωγε τοῦτο οὐκ οἶδα.

Lex Attica de corporum sepultura, & boum mactatione.

Νόμος Ἀττικὸς περὶ σωμάτων ταφῆς, καὶ βοῶν σφαγῆς.

C. XIV.

ΚΕΦ. ιδ.

Lex etiam hæc inter Atticas scripta fuit. Si quis in insepultum cadauer hominis incidat, saltem ei terram iniiciat; & ita sepeliat vt ad occasum spectet. Hoc etiam seruatum custoditumque apud ipsos est: Bouem aratorem, qui iugú trahit, vel cum aratro, vel cum plaustro, ne mactes: quoniam ille etiam agricola est, & humano generi laborum socius.

Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν, θάπτειν δὲ πρὸς δυσμὰς βλέποντας. καὶ τοῦτο δὲ ἦν φυλαττόμενον παρ' αὐτοῖς: βοῦν ἀρότην, καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ, ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν, ὅτι καὶ οὗτος ἂν γεωργὸς, καὶ ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνός.

Loca vbi iudicia Athenis exercebantur in homicidas.

Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις περὶ τῶν σφαγέων.

C. XV.

ΚΕΦ. ιε.

Loca erant in Attica.

Ὅτι δικαστήρια ἦν Ἀττικά

πικῶς ἀεὶ μὲ τῶν ἐν πρεγνοίας ἀποκτεινάντων, ἐν Αρείῳ πάγῳ. περὶ δὲ τῶν ἀκουσίως, ἐν Παλλαδίῳ: περὶ δὲ τῶν κτεῖναι μὲ ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δηφινίῳ γίνονται αἱ δίκαι.

Ὅτι παιδίον διὰ ἱεροσυλίαν θανάτου κατεκρίθη.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Αρτέμιδος στεφάνου πέταλον χρυσοῦ ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, ἡ μὴν ἔλαθεν. οἱ δὲ δικάζειν παίγνια, ἀστραγάλους προὔθηκαν τῷ παιδὶ καὶ τὸ πέταλον ὁ ἦν καὶ αὖθις ἐπὶ τὸ χρυσὸν κατηνέχθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέκτειναν αὐτὸν ὡς ἱερόσυλον. τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν.

Περὶ Αθηναίων δεισιδαιμονίας.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅτι τοσαύτη ἦν Αθηναί-

iudiciis constituta, si quis consulto & praemediatè mortem alicui intulisset, in Martio pago: sin praeter voluntatē, nec sponte in Palladio: sin verò caedem factam esse confiterentur, iure verò an iniuria patrata esset, id in dubium vocaretur, in Delphinio rationes diiudicabantur.

Puer sacrilegij nomine capitis damnatus est.

C. XVI.

Quòd puer auream laminam, quae ex Dianae corona ceciderat, sustulisset, non latuit. Iudices igitur crepundia, talos & laminam auream proposuerunt puero: qui cum iterum ad aurum se contulisset, plexus est tanquam sacrilegus: neque aetati veniam dederunt, sed flagitium & scelus vindicarunt.

De Atheniensium superstitione.

C. XVII.

Tantam superstitio-

Cas. ὡς εἰς

nem Athenienses animis conceperât, vt si quis vel paruam ilicem excidisset è luco Heroum, eũ morte mulctarent. sed & Atarbem, quoniam Æsculapij sacrum passerem vsque ad necem verberasset, nõ impune ferre sciuerunt, sed Atarbem morti adiudicarunt: neque imprudentiæ, neque insaniæ rationem ducentes, sed vtrisque his antiquiora habentes sacra Dei. Dicebatur enim non sponte, at per furorem id fecisse.

ὡς δεισιδαιμονίας, † εἴ τις πρινίδιον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρῴου, ἀπέκτειναν αὐτόν. ἀλλὰ καὶ Ἀτάρβην, ὅτι τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν ἱερὸν στρουθὸν ἀπέκτεινε πατάξας, οὐκ ἀργῶς τοῦτο Ἀθηναῖοι παρεῖδον ἀλλ' ἀπέκτειναν Ἀτάρβην, καὶ οὐκ ἔδοσαν οὔτε † αἰτίας συγγνώμην, οὔτε μανίας, πρεσβύτερα τούτων ἀμφοτέρων τὰ τοῦ θεοῦ ποιησάμενοι. ἐλέγετο γὰρ ἀκουσίως, οἱ δὲ μεμηνότα τοῦτο δρᾶσαι.

ἀγνοίας. Casaub. αἰτίας.

De muliere pragnante, quæ capitis damnata est.

C. XVIII.

Iudices Areopagitæ quum veneficam mulierem deprehendissent, & eam morti tradere vellent, non priùs ipsam interemerunt, † quàm partu liberaretur: postquàm verò peperit quod conceperat, soluentes à damnatione innocentem infantem, eam, quæ commeruerat supplicium, sola morte mulctarunt.

Περὶ ἐγκύου γυναικὸς θάνατον κατακριθείσης.

ΚΕΦ. ιη.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐπεί τινα φαρμακίδα συνέλαβον, καὶ ἔμελλον θανατώσειν, οὐ πρότερον αὐτὴν ἀπέκτειναν, πρὶν † ἀπεκύησεν. ὅ,τε καὶ συνειλήφθη ἔχουσα. τὸ ἀναίτιον οὖν βρέφος ἀπολύοντες τῆς καταδίκης τὴν αἰτίαν μόνην ἐδικαίωσαν τῷ θανάτῳ.

Cas. legit ἀπεκύησεν ὅ,τι καὶ συνειλήφθη καὶ ἔκυε, vt sit sensus quam in lucem edidisset quod erat conceptum, & in vtero gerebatur.
alijs leg. ἥτις δὲ τὸ συλληφθὲν ἔκυε.

Αἰσχύ-

Αἰσχύλος ἀσεβείας κριθεὶς πῶς διεσώθη.

ΚΕΦ. ιθ.

Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμυνίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός. ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμυνίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον.

Æschylus impietatis nomine condemnatus, quomodo euaserit.

C. XIX.

Æschylus tragœdus ob quoddam drama impietatis damnatus erat. Quúmque Athenienses iam parati essent eum lapidibus obruere, Amynias iunior frater, detecta veste, subitum ostendit manu carentem. Fuerat autem Amynias vnus ex iis, qui fortissimè pugnarant in Salamine, vbi manum amisit, & primum ex omnibus Atheniensibus fortitudinis præmiū consequutus est. vbi verò iudices hominis animum & miserationem intellexerunt, repetentes facinorum eius memoriam, Æschylum absoluerunt.

Περὶ Ταραντίνων νηστείας καὶ Ῥηγίνων.

ΚΕΦ. κ.

Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν καὶ ἐκεί-

De Tarentinorum ieiunio, & Rheginorum.

C. XX.

Quum Tarenti à Romanis obsiderentur, periculúmque esset ne fame ad deditionem compellerentur, Rhegini decimo quoque die ieiunium decernentes, vi-

ctum concesserunt Tarentinis. Proinde quum decedentibus Romanis liberarentur, memores calamitatis Tarentini festum constituerũt, quod Ieiunium appellabant.

νεις τὰς τροφὰς ἐκχωρῆσαι Ταραντίνοις. ἀποστάντων οὖν αὐτὴν ἰσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην νηστείαν οἱ Ταραντῖνοι.

Quòd Medea proprios liberos non occiderit.

C. XXI.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέκνα ἀπέκτεινε.

ΚΕΦ. κα.

Quidam dicunt, falsum esse rumorem, qui de Medea fertur. Non enim illã liberis suis mortem intulisse, sed Corinthios. Fabulam verò & actum de Colchide inde natum esse. Euripidem, rogantibus Corinthiis, confinxisse, & à mendacio veritatem superatam esse, propter poëtæ præstantiam. Pro scelere verò in pueros patrato etiã nunc fama est. Corinthios expiatoria sacrificia eis offerre, & ea quasi tributum referre.

Λέγει τις λόγος τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα, Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι δεηθέντων Κορινθίων, καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν, ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματος, φασι, τῶν παίδων, μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ φόρον ἀποδιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἕκτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VI.

Περὶ τινῶν κατ' ἀλλήλων ὀργῆς, ἀπανθρωπίας, ὕβρεως, ἀδικίας ἐπάρσεως.

De quorundam in alios ira, inhumanitate, iniuria, vi, contumelia.

ΚΕΦ. α.

Ἀθηναῖοι κρατήσαντες Χαλκιδέων, κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς τεσσαράκοντα κλήρους, τὴν Ἱππόβοτον καλουμένην χώραν. τεμένη δὲ ἀνῆκαν τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ Λιλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ, τὴν δὲ λοιπὴν ἐμίσθωσαν, καὶ

CAP. I.

ATHENIENSES, deuictis Chalcidensibus, terram eorum, quæ Hippobotus dicitur, in quadraginta portiones, sorte distribuerunt. Templa verò Mineruæ reliquerunt in loco quē Lilantum vocant. Reliquam terrā omnē pretio

Cas. legit, στήλας ἔστησαν τάς.

elocarunt, & columnas ad regiam porticum collocatas, quæ etiam monimenta continebant elocationis. Captiuos verò vinculis affecerunt, neque hîc iræ libidinem aduersus Chalcidenses extinxerunt.

Lacedæmonij Messeniis superatis, omnium quæcumque in Messenia erant, dimidiatam partem sibimet ipsi ceperunt, & mulieres liberas in funera prodire coëgerunt, & alienos neque quicquam ad se pertinentes mortuos lugere. Ex viris aliquot reliquerunt colendo ruri, nonnullos vendiderunt, nonnullos etiam morte mulctarunt. Athenienses quoque parem sæuitiam exercuerunt: Nam aspirante sibi fortuna, non potuerunt eam modestè ferre. Sed inquilinorum puellas adigebant, vt vmbellas suis puellis in pompis præferrent, & mulieres mulieribus, & viri scaphas gestarent.

τὰς † ςήλας τὰς πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ ἱστηκυίας, αἳ περιῶν τὰ τῆς μισθώσεων ὑπομνήματα εἶχον. τῶν δὲ αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἔσβεσαν τὸν κατὰ Χαλκιδέων θυμόν.

Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίων κρατήσαντες, τῶν μὲν γενομένων ἁπάντων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τὰ ἡμίση ἐλάμβανον αὐτοὶ, καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους, καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. τῶν δὲ ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτειναν.

Ἀθηναῖοι δὲ ὕβρισαν καὶ ἐκείνην τὴν ὕβριν. εὐτυχίας γὰρ λαβόμενοι, τὴν εὐπραγίαν σωφρόνως οὐκ ἤνεγκαν. τὰς γοῦν παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον ταῖς ἑαυτῶν κόραις, τὰς δὲ γυναῖκας ταῖς γυναιξὶ, τοὺς δὲ ἄνδρας σκαφηφορεῖν.

Σικυώ-

Σικυώνιοι δὲ Πελλήνην ἑλόντες, τάς τε γυναῖκας τῶν Πελληνέων, καὶ τὰς θυγατέρας ἐν οἰκήμασιν ἔστησαν. ὠμότατα ταῦτα, ὦ θεοὶ Ἑλλήνιοι, καὶ οὐδὲ ἐν βαρβάροις καλὰ, κατά γε τὴν ἐμὴν μοῖραν.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος, ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αὐτός τε ἤρτο, καὶ οἱ Μακεδόνες πάντες. οἱ δὲ Ἕλληνες δεινῶς αὐτὸν κατεπλήξαντο, καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὰς πόλεις ἐνεχείριζον αὐτῷ φέροντες. καὶ τοῦτό γε ἔδρασαν Θηβαῖοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Ἠλεῖοι, καὶ Εὐβοεῖς, οἱ ἐν τῇ ἀκτῇ πάντες. οὐ μὴν ἐφύλαξε τὰς πρὸς αὐτοὺς ὁμολογίας ὁ Φίλιππος, ἀλλ' ἐδουλώσατο πάντας, ἔκδικα, καὶ παράνομα δρῶν.

Sicyonij quum cepissent Pellenam, vxores & filias Pellenensium in lupanari prostituerunt. Crudele, ô deum immortalem, scelus, & barbaris etiam, vt mea fert opinio, indignum.

Quum vicisset Chæronensem pugnam Philippus, superbum animũ gerebat tum ipse, tũ Macedones propter res gestas. Græci verò magno metu consternati se & sua oppidà certatim ei tradebant: idque fecêre Thebani, Megarenses, Corinthij, Achiui, Elienses & Euboei, qui in litore habitabant omnes. At non stetit conuentis Philippus quæ cum eis pepigerat, sed omnes præter omne ius & æquitatem in seruitutem redegit.

Περὶ ἀνδρίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἁρματίδου.

ΚΕΦ. β.

De fortitudine filij Harmatidij.

CAP. II.

Ὁ Ἁρματίδου τοῦ Θεσπιέως παῖς προσβοηθούμενος σύμμαχος Ἀθη-

Harmatidij Thespiensis filius, cum aliis ciuibus auxilio veniẽs Athe-

nienfibus, primùm quidem ftrenuè ritéque pugnauit: confumptis autem omnibus armis, nudis manibus aduerfus armatos dimicando vitam cum gloria finiuit. Itaque patrio nomine iuuenem appellaui, & Homericè celebraui. Ipfius verò nomen fi quis flagitet nofcere, aliundè fciet.

ναίους μὲν καὶ ἄλλον πολίτην, τὰ μὲν πρῶτα μάχεσθαι καὶ καλῶς· καταναλωθέντων δὲ αὐτῷ τῶν ὅπλων ψιλαῖς ταῖς χερσὶ πρὸς καθωπλισμένους ἀγωνιζόμενος, εὐκλεῶς τὸν βίον ἐτελεύτα. πατρόθεν οὖν τὸν νεανίαν προσειπὼν, κυδήνας αὐτὸν ὁμηρικῶς. τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ εἴ τῳ ἐπιμελὲς εἰδέναι, ἀλλαχόθεν εἴσεται.

De Ifada puero.

CAP. III.

Lacedæmonij Ifadam puerum adhuc, quem lex nondum ad pugnam vocabat, quoniam exiliens gymnafio ftrenuum fe præftiterat, corona donauerunt: quoniam verò nondum ætate poftulante, & non cum receptis patriæ armis in hoftes irruerat, mulcta affecerunt.

Περὶ Ἰσάδα παιδός.

ΚΕΦ. γ.

Ὅτι Λακεδαιμόνιοι Ἰσάδαν ἔτι παῖδα ὄντα, καὶ μήπω τοῦ νόμου καλοῦντος αὐτὸν εἰς ὅπλα, ὅτι ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκπηδήσας ἠρίστευσεν, ἐστεφάνωσαν μέν· ὅτι δὲ πρὸ τῆς ἀπηρτισμένης ἡλικίας, καὶ μὴ τὰ ἐπιχώρια ἔχων ὅπλα ὥρμησεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἐζημίωσαν.

Περὶ

Περὶ τῶν τὴν Λυσάνδρου θυγατέρα ἐγγυησαμένων.

ΚΕΦ. δ.

Ὁ μὲν Λύσανδρος, ἐτεθνήκει, ὁ δὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔτι ζῶντος ἐγγυησάμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ παῖς ἐρήμη, πατρὸς ἀπελείπετο, καὶ ὁ Λύσανδρος, μετὰ τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν ἀνεφάνη πένης ὤν, οὐδὲ ἀνεδύετο ὁ ἐγγυησάμενος, καὶ οὐδὲ ἔφασκεν ἄξεσθαι γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις οἱ ἔφοροι τὸν ἄνδρα ἐζημίωσαν. οὔτε γὰρ Λακωνικὰ ἐφρόνει, οὔτε ἄλλως Ἑλληνικά, φίλου τε ἀποθανόντος ἀμνημονῶν, καὶ τῆς συνθήκης τὸν πλοῦτον προτιμῶν.

De eo cui Lysandri filia desponsa erat.

CAP. IV.

Lysandro vita defuncto, ille qui superstitis adhuc filij fidem dederat coniugij, quum & puella orbata parente esset, & ille post obitum pauper reperiretur, sponsionem antea factam reuocauit, & se nolle eam ducere vxorem dixit. Ob eã caussam punierunt eum cõmuni decreto Ephori. Neque enim Lacedæmonio aut etiam Græco homine digna faciebat, qui mortuo amico gratiam non præstaret, & pacta fidéque diuitias potiores haberet.

Περὶ Ἀθηναίων πρέσβεων.

ΚΕΦ. ε.

Ὅτι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς Ἀρκαδίαν ἀποσταλέντας πρεσβευτάς, ἐπεὶ ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον, καὶ οὐ τὴν προσταχθεῖσαν, καίτοι

De legatis Atheniensium.

CAP. V.

Athenienses, missos in Arcadiam legatos, quoniam alia via quam imperatum erat, profecti fuerant, tametsi rem bene

fissent, tamen morte mulctarunt.

κατορθώσαντας, ὅμως ἀπέκτειναν.

Laconicæ leges.

CAP. VI.

Λακωνικοὶ νόμοι.

ΚΕΦ. ϛ.

An verò non hæc etiā Laconicam olent disciplinam? Lex est Spartanis, vt qui tres filios suppeditaret reipub.is ab excubiis liber esset: qui verò quinque, ab omnibus publicis officiis & sumptib. immunitatem haberet. Itē vt matrimonia, nulla intercedente dote cōtraherentur. Artem mechanicam aut quamuis illiberalem nosse nulli viro Lacedæmonio licebat. Item in conflictus indutis purpura venire necesse erat, vt color etiam aliquā grauitatem præferret: & si ad hanc aspergerentur sanguinis guttæ de vulneribus, terribilior existeret hostibus, † aspectu magis sensum penetrante, & formidabiliore.

† colore magis saturato.

Lacedæmonio ne manubias quidem hosti detrahere licebat. Qui verò se strenuos præbuissent, & occubuissent, oliua & aliis ramis redimiti,

Ἦ γὰρ οὐ καὶ ταῦτα Λακωνικά; νόμος ἐστὶ τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παρασχόμενον υἱοὺς τρεῖς, ἀτέλειαν ἔχειν φρουρᾶς. τὸν δὲ πέντε, πασῶν τῶν λειτουργιῶν ἀφεῖσθαι. γαμεῖν δὲ ἀπροίκους ἔτι. βάναυσον δὲ εἰδέναι τέχνην ἄνδρα Λακεδαιμόνιον οὐκ ἐξῆν. Φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας, ἀνάγκη ἦν. εἶχεν δὲ τὴν χρόαν καί σεμνότητός τι παρ' ἑαυτῆς· καὶ πρὸς ταύτῃ γε μὴν καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἐπιρρέοντος αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅτι οὐκ ἐξῆν ἀνδρὶ Λάκωνι οὐδὲ σκυλεῦσαι τὸν πολέμιον. οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες θαλλοῖς ἀνεδοῦντο, καὶ κλάδοις ἑτέροις, καὶ δι' ἐπαίνων

ἐπαίνων ἤγοντο οἱ δὲ τελέως ἀριστεύσαντες, καὶ φοινικίδος· αὐτοῖς ἐπιβληθείσης ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

laudibus vehebātur. Qui verò perfectam & absolutam virtutem præstitissent, ij etiam iniecta purpura, gloriosè sepulchris mandabantur.

Περὶ σεισμοῦ τῇ Σπάρτῃ ἐπιπεσόντος.

ΚΕΦ. ζ.

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐκ Ταινάρου οἰκέτας παρασπονδήσαντες ἀνέστησαν καὶ ἀπέκτειναν. ἦσαν δὲ οἰκέται τῶν Εἱλώτων· κατὰ μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος, σεισμὸς ἐπιπεσὼν τῇ Σπάρτῃ τὴν πόλιν αἰδρειότατα κατέσεισεν ὡς πέντε μόνας ἀπολειφθῆναι οἰκίας ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως.

De terramotu qui Spartæ contigit.

CAP. VII.

Quum Lacedæmonij seruos Tænarenses per vim & perfidiam sedibus mouissent, & eos occidissent (erant autē hi serui ex Helotarum genere) propter indignationem Neptuni terræmotus Spartæ accidens, tanta vi discussit ciuitatem, vt ex vniuersa vrbe quinque solùm ædificia relinquerentur.

Περὶ Ἀρταξέρξου ἀναιρέσεως.

ΚΕΦ. η.

Ἀρταξέρξην τὸν καὶ Ὦχον ἐπικληθέντα ὅτε ἐπιβούλευσεν αὐτῷ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος, ὃς ἦν Αἰγύπτιος, φασὶν ἀναιρεθέντα, καὶ κατακοπέντα τοῖς αἰλούροις παραβληθῆ-

De occidione Artaxerxis.

CAP. VIII.

Aiunt Artaxerxem, qui etiam Ochus cognominatus est, quum eum per insidias Bagoas eunuchus Ægyptius de medio sustulisset, interemptum, & in frusta dissectum,

felibus proiectum fuisse: sepultus autem est eius loco alius, & regiis monumentis traditus. Sacrilegia autem Ochi cum alia multa feruntur, tum præsertim quæ in Ægypto commisit. Bagoæ verò non satis fuit occidisse Ochum, sed etiam ex eius femoribus gladiorum manubria fecit, vt ipsius animum ad cædes propensum repræsentaret. Odio autem eum habuit, quòd Apin in Ægypto trucidarat, velut etiam Cambyses antea.

θάψαι ἐτάφη δέ τις ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀπεδόθη ταῖς βασιλικαῖς θήκαις. ἱεροσυλίαι μὲν τοῦ Ὤχου, καὶ ἄλλαι μὲν λέγονται, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αἴγυπτον. τῷ δὲ Βαγώᾳ οὐκ ἀπέχρησε τὸ ἀποκτεῖναι τὸν Ὦχον ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ λαβὰς μαχαιρῶν ἐποίησε, τὸ φονικὸν αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος διὰ τούτων. ἐμίσησε δὲ αὐτόν, ἐπεὶ τὸν Ἆπιν ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἀπέκτεινε καὶ οὗτος, ὡς ὁ Καμβύσης πρότερον.

De thesauro quæsito à Delphis in templo Apollinis.

CAP. IX.

Περὶ θησαυροῦ ὑπὸ Δελφῶν ζητουμένου ἐν Πυθοῖ.

ΚΕΦ. Θ.

Quoniam ex Homeri carminibus fama ad Delphos peruenerat, Apollinis templum ditissimum antiquitus esse his versib.

Hom. Il. ι.

> Non quanta in Delphos concludit Apollinis ædes
> Saxea, petrosos inter celeberrima montes.

Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων ἧκεν εἰς Δελφοὺς λέγουσα δόξα, παλαιόπλουτον εἶναι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος χωρίον ἐν τοῖς ἔπεσι ἐκείνοις·

> Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
> Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

ἐν Δήλοις ἐπιχειρῆσαι διασκάπτειν λόγος ἔχει τὰ περὶ τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν τρίποδα· γενομένων δὲ σεισμῶν περὶ τὸ μαντεῖον ἀνδρικῶν παύσασθαι συνεργήσαντας.

Delphos aiunt, circa aram & tripodem suffodere cœpisse: quúmque terræmotus horribiles orirentur, monitos ab incepto destitisse.

Νόμος περὶ ἀστῶν παρὰ Περικλέους τεθείς.

Lex de ciuibus à Pericle posita.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Περικλῆς στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστῶν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. μετῆλθε δὲ ἄρα αὐτὸν ἐκ τοῦ νόμου νέμεσις. οἱ γὰρ δύο παῖδες, οὓς περ ἦσαν αὐτῷ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον. κατελείφθη δὲ ὁ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις, οἷς περ οὐ μετέχειν τῆς πολιτείας κατὰ τὸν πατρῷον νόμον.

Pericles dux Atheniensium legem scripsit, vt nemo ad gubernandam rempublicam accedere permitteretur, nisi qui vtroque parente ciue natus esset. Tetigit autem ipsum legis vltio. Nam duo filij, quos habuit, Paralus & Xanthippus, communi morbo pestilentiæ confecti, mortem obierunt. superstites autem Pericli fuêre nothi, quibus potestas administrandi rem publicam per legem patris erat erepta.

De Gelone volente subditis imperium reddere.

Περὶ Γέλωνος τὴν ἀρχὴν ἀποδοῦναι βουλομένου.

CAP. XI.

ΚΕΦ. ια.

Gelon, quum in Himerensi pugna deuicisset Carthaginenses, vniuersam Siciliam sub suũ imperium coëgit. Post nudus in forum progressus, affirmauit se ciuibus imperium restituere velle. Qui renuebant experti eius humanitatem, quod videlicet popularior esset, quàm pro potestate monarchæ. Propter hãc causam * in Sicilia simulacrũ ipsius in delubro Iunonis nudum stat & † pictura factum Gelonis ob oculos ponit.

* vel simulacrũ ipsius in templo Siciliæ (aut Sicelidis) Iunonis.
† inscriptio.

Γέλων ἐν Ἱμέρᾳ νικήσας Καρχηδονίους, πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποιήσατο. εἶτα ἥκων εἰς τὴν ἀγορὰν γυμνὸς, ἔφατο ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχήν. οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, καὶ δημοτικωτέρου, ἢ κατὰ τὴν τῶν μονάρχων ἐξουσίαν. διὰ ταῦτα τοι καὶ ἐν τῷ τῆς Σικελίας Ἥρας ναῷ ἕστηκεν αὐτοῦ εἰκὼν, γυμνὸν αὐτὸν δεικνῦσα, καὶ ὁμολογεῖ τῆς ἀρετῆς, τὸ Γέλωνος τὸ γράμμα.

De Dionysij felicitate, & qualem exitum ea sortita sit.

Περὶ Διονυσίου εὐδαιμονίας καὶ εἰς τέλος αὐτῆς ἧκε.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Dionysius iunior imperium habebat optimè constitutum munitúmque hoc modo. Naues

Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος, τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα περιεχομένην τοῦτον τὸν τρόπον. ναῦς μὲν ὀκτά-

ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττονας τῶν
τετρακοσίων, ἑξήρεις καὶ
πεντήρεις. πεζῶν δὲ δύνα-
μιν, εἰς δέκα μυριάδας
ἱππεῖς δὲ ἐννεακισχιλίους. ἡ δὲ
πόλις τῶν Συρακουσίων
λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγί-
στοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ πε-
ριεβέβλητο ὑψηλότατον,
σκεύη δὲ εἶχεν ἕτοιμα
ναυσὶν ἄλλαις πεντακο-
σίαις τεθησαύριστο δὲ αὐ-
τῷ καὶ σῖτος εἰς ἑκατὸν με-
δίμνων μυριάδας. καὶ ὁ-
πλοθήκη νενασμένη ἀσπί-
σι, καὶ μαχαίραις, καὶ δόρα-
σι· καὶ κνημῖδας † ἀπείρ-
ους καὶ θώρακας, καὶ κατα-
πέλτας· ὁ δὲ καταπέλτης
εὕρημα ἦν αὐτοῦ Διονυ-
σίου.

Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους
παμπόλλους, καὶ τούτοις
ἐπιθαρρῶν ὁ Διονύσιος
ἀδάμαντι δεδεμένην ᾤε-
το τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι.
ἀλλ' οὗτός γε πρώτους μὲν
ἀπέκτεινε τοὺς ἀδελφούς,
εἶδε δὲ καὶ τοὺς υἱοὺς βιαίως
ἀποσφαγέντας, καὶ τὰς
θυγατέρας καταισχυνθεί-
σας, εἶτα ἀποσφαγείσας
γυμνάς. οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ'

possidebat non pauciores
quadringentis, *hexeres
& quinqueremes. Pede-
stres copias ad centum
millia hominum, equitũ
nouem millia. Ciuitas
verò Syracusanorũ ma-
ximis portubus erat in-
structa, & mœnibus al-
tissimis circumdata, at-
que in promptu habebat
omnem apparatum bel-
licum ad alias naues
quingentas. Reconditum
etiam habebat frumen-
tum ad centum medim-
norum myriades, & ar-
mamentarium scutis,
gladiis, hastis, tibialibus
innumeris, thoracibus &
catapultis plenum re-
fertum que: catapulta au-
tem inuentum fuit ipsius
Dionysij.

Præterea sociis infini-
tis vigebat. His rebus cõ-
fidens Dionysius, ada-
mante firmatum impe-
riũ obtinere se putabat.
Sed ipse primùm fratres
suos morte effecit. Vidit
etiam filios suos crude-
lissimè mactari, & virgi-
neum pudorem filiabus
eripi, atque deinde nudas trucidari. Breuiter, nemo

*Hexeres & hepteres etiam Liuius dixit.

† εἶχε addiderim.

ex eius propagine sepulturam iustam adeptus est. Nam alij viui combusti sunt, alij dissecti, & in mare proiecti sunt. Id adeò euenit ei, quũ Dion, filius Hipparini, imperiũ innasisset. Ipse verò in extrema paupertate senex mortuus est. Theopompus autem dicit nimiæ, meri potationis vitio eius oculos laborasse, ita vt cæcutiret, & sedisse in tõstrinis, risumque scurriliter hominibus cõmouisse, atque in media Græcia turpiter & præter decorum versatum miserrimam vitam traduxisse. Ita non leue documẽtum extitit mortalibus, ad amplectendam temperãtiam & morum honestatem, Dionysij ex tantis opibus in tam miserum statum, rerum vicissitudo.

De tyrannidibus, quæ vsque ad posteros in Græcia perdurarunt.

CAP. XIII.

Pulcherrimè à dijs

ἀπαξ ταφῆς τῆς νομιζομένης ἔτυχεν. οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατεκαύθησαν, οἱ δὲ κατακρεμαθέντες εἰς τὸ πέλαγος ἐξερρίφησαν. τοῦτο δὲ ἀπηλαύτησαν αὐτοῦ Δίωνος τοῦ Ἱππαρίνου ἐπιθεμένου τῇ ἀρχῇ. αὐτὸς δὲ ἐν πενίᾳ μυρίᾳ διάγων κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.

Λέγει δὲ Θεόπομπος, ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τὸ ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν· καθῆσθαι δὲ ἐν τοῖς κουρείοις, καὶ γελωτοποιεῖν. καὶ ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλάδος ἀσχημονῶν διετέλει, βίον διαντλῶν ἀργαλεώτατον. καὶ ἦν δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν, τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, καὶ τρόπου κόσμιον ἡ τοῦ Διονυσίου ἐκ τῶν τηλικούτων εἰς οὕτω ταπεινὰ, μεταβολή.

Περὶ τυραννίδων, αἳ εἰς ἐγγόνους ἐν Ἑλλάδι διήρκεσαν.

ΚΕΦ. ιγʹ.

Καλῶς τὸ δαιμόνιον

ἐπὶ πεμπτονίαν τυραννί-δας μὴ ἄγον, ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβειν τοὺς τυράννους * πίτυ⟨ος⟩ δίκην, † ἢ παῖδων, ἐξιτήλους. Μνημονεύονται ἢ ὑφ' Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνος, καὶ εἰς ἐγγόνους διαρκέσαι αἱ δὲ ἥτε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἡ τῶν Λευκωνίων περὶ Βόσπορον, καὶ ἡ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ.

Περὶ Δαρείου ἐπιβουλευθέντος.

ΚΕΦ. ιδ.

Ἡμερώτατο δὲ Δαρείου τοῦτο τὸ ἔργον ἀκούω τοῦ παιδὸς τοῦ Υστάσπου. Ἀρίβαζος ὁ Υρκανὸς ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀνδρῶν οὐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσαις. ἦν δὲ ἡ ἐπιβουλὴ ἐν κυνηγεσίῳ. ἀλλὰ προμαθὼν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἔπτηξεν, ἀλλὰ προστάξας αὐτοῖς λαβεῖν τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἵππους ἐκέλευσεν αὐτοῖς διατείνασθαι τὰ ὅπλα, καὶ δριμὺ ἐνιδών· τί οὖν οὐ δρᾶτε τοῦτο, εἶπεν, ἐφ' ὃ καὶ

immortalib. comparatũ est, vt nullam tyrannidẽ vsque ad tertium generationem propagent: sed aut confestim tyrannos tanquam piceas perdant & extirpent, aut liberos eorum viribus denudeat ac spolient.

Memorãtur apud Græcos intra hominum memoriam hæ solùm tyrãnides vsque ad posteros permansisse, Gelonis in Sicilia, Leuconiorum in Bosphoro, & Cypselidarum Corinthi.

*Vide Strab. lib. 9. & in Chiliad. Erasf. Plinus in moré, & πίτυ⟨ος⟩ δίκην in indice Eustat. in Hom.

† ἢ παῖδας ἐξιτήλους.

*nepotes.

De Dario insidiis petito.

CAP. XIV.

Singularem mansuetudinem in Dario filio Hystaspis hoc factũ arguit. Aribazus Hyrcanus insidias illi struxerat, vnà cum aliis non obscuræ famæ in Perside viris: idq; inter venandum. Quod ille quum rescisset, non correptus metu est, sed iussit eos arma sumere & equos: atque deinde mãdauit, vt* intenderẽt arma: ternúmque aspiciens eos: Quid igitur nõ exequimini, inquit, id cuius

*proferrent & intenderent.

gratia venistis? At illi quum intrepidum hominis vultum aspicerêt, non solùm impetum remiserunt, verumetiã vsque adeo terrore perculsi sunt, vt hastas abiicerent; & desilientes ab equis Darium adorarent, eiúsque arbitrio prorsus se dederent.

Qui disgregauit eos à se mutuò, & alium ad Indiæ confinia misit, alium ad Scythica. Atque illi beneficij memores, fideles in posterum & obedientes ei fuerunt.

ὡρμήσατε; οἱ δὲ ἰδόντες ἄτρεπτον ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεστάλησαν τὴν ὁρμήν. τὸ δέος δὲ αὐτοὺς κατέσχεν οὕτως, ὡς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμὰς, καὶ † ἀφαλέσθαι τῶν ἵππων, καὶ προσκυνῆσαι Δαρεῖον, καὶ ἑαυτοὺς παραδοῦναι, ὅ, τι καὶ βούλοιτο πράττειν, ὁ δὲ διέστησεν ἄλλους, καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ τῆς Ἰνδικῆς ὅρια ἀπέπεμψε, τοὺς δὲ ἐπὶ τὰ Σκυθικὰ, καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πιστοὶ διὰ μνήμης ἔχοντες τὴν εὐεργεσίαν.

† ἀφάλλεσθαι.

AIAIA-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ἕβδομον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VII.

Περὶ Σεμιράμιδος, καὶ πῶς τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε.

ΚΕΦ. α.

Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλοι μὲν ἄλλως ᾄδουσιν. ὡραιοτάτη δὲ ἐγένετο γυναικῶν, εἰ καὶ ἀφελέστερον ἐχρῆτο τῷ κάλλει. ἀφικομένη δὲ πρὸς τὸν τῶν Ἀσσυρίων βασιλέα κλητὴ κατὰ κλέος τῆς ὥρας, ὁ δὲ ἐντυχὼν τῇ ἀνθρώπῳ, ἠράσθη αὐτῆς·

De Semiramide, & quomodo regnum Assyriorum sibi vendicauerit.

CAP. I.

De Semiramide alij alia dicunt. Ea fuit inter omnes fœminas speciosissima, tametsi remissiùs & negligentiùs formá curabat. Quum auté venisset ad regem Assyriorum, vocata propter famam pulchritudinis, ille, vbi vidit, statim eá deperire

cœpit. At illa petit ab rege munus, stolam regiã, Asiæque imperium ad quinque dies, & eorum quæ in hoc tempore gererentur potestatem: neque frustrata est eã petitio. Quum verò collocasset eam rex super thronũ, ipsáque cognouit in sua omnia esse potestate, & à suo consilio omnia pendere, mandauit satellitibus, vt regem interficerent. Atque sic Assyriorum imperium obtinuit. Refert hæc Dinon.

ἡ δὲ αἰτεῖ παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν βασίλειον στολὴν λαβεῖν δῶρον, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας ἄρξαι, καὶ τὰ διὰ ταύτης προστεταγμένα δρᾶσαι, καὶ οὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν. ἐπεὶ δὲ ἐκάθισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔγνω διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα, προσέταξε τοῖς δορυφόροις αὐτὸν τὸν βασιλέα κτεῖναι. καὶ οὕτω τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε. λέγει δὲ ταῦτα Δείνων.

De Stratonis & Nicoclis deliciis.

CAP. II.

Περὶ Στράτωνος καὶ Νικοκλέους τρυφῆς.

ΚΕΦ. Β.

Straton Sidonius dicitur omnes homines luxu & magnificentia superasse studuisse, & Theopompus Chius comparat eius vitam Phæacum comessationibus, quas Homerus pro suo singulari ingenio & consuetudine magnificè decantauit. Huic verò nõ vnus præ-

Στράτων ὁ Σιδώνιος λέγεται τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ὑπερβαλέσθαι ἀνθρώπους πάντας. καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος παραβάλλει αὐτοῦ τὸν βίον τῷ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μεγαληγορίαν, ὥσπερ εἰώθει ἐξετραγῴδησεν. τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς κατάδων

παίδων ἀκούειν τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτόν· ἀλλὰ πολλαὶ μὲν παρῆσαν γυναῖκες μουσουργοὶ καὶ αὐλητρίδες, καὶ ἑταῖραι κάλλει διαπρέπουσαι, καὶ ὀρχηστρίδες. διεφιλοτιμεῖτο δὲ ἰσχυρῶς καὶ πρὸς Νικοκλέα τὸν Κύπριον. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. ἦν δὲ ἡ ἅμιλλα ὑπὲρ οὐδενὸς σπουδαίου, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν προειρημένων. καὶ πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνουμένων τὰ παρ' ἀλλήλοις, εἶτα ἀντιφιλοτιμοῦντο ἑκάτεροι ὑπερβαλέσθαι τὸν ἕτερον. οὐ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο. ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο.

sto erat cantor, qui cœnā ipsius cantando oblectaret & ipsum demulceret: sed multæ mulieres musices peritæ, tum tibicinæ, tum meretrices decora facie, & saltatrices. Ambitiosè verò certabat cū Nicocle Cyprio, quoniam hic etiam cum illo. Erat autem illa contentio de nulla re honesta seriáque, sed de iis quæ iā dixi. Nam quum audiret vterque ab iis qui adueniebant de alterius rebus, vterque alterum cū quadam æmulatione superare conabatur. Verumtamen neuter potuit his in perpetuum indulgere. Nā vterq; violenta morte de medio sublatus est.

Λύπης διδασκαλικός τις Ἀριστίππου λόγος.

ΚΕΦ. γ'.

Ὅτι Ἀρίστιππος ἑταίρων αὐτοῦ τινῶν ὀδυρομένων βαρύτατα, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρὸς αὐτοὺς εἶπε λύπης ἀνασταλτικά, καὶ ταῦτα δὲ ἐν προοιμίῳ· ἀλλ' ἔγωγε ἥκω παρ'

Sermo Aristippi quidam ad sedandum dolorem idoneus.

CAP. III.

Aristippus, quum quidam ex necessariis eius vehementi & acerbo luctu seipsos cōficerent, cū alia multa ad sedādā mœstitiā in mediū attulit, tū hæc exordij vice. At ego

non venio vt ad vestros dolores meum adiungam, sed vt vobis omnem mœrorem ex animis eximam.

ὑμᾶς, οὐχ ὡς συλλυπησόμενος ὑμῖν, ἀλλ' ἵνα παύσω ὑμᾶς λυπουμένους.

De laudem. lu.

CAP. IV.

Pittacus magnis laudibus molam euehebat, idque eius encomiũ decantabat, quòd in exiguo loco multi sese exercitare possent. Extabat autem cantilena, quæ ob eam causam Epimylion nomen habebat.

Nominatur & à Polluc. l. 7. Huius initium puto, erat, Ἄλει μύλα ἄλει.

Περὶ μύλης ἐπαίνου.

ΚΕΦ. δ.

Ὅτι Πιττακὸς πάνυ σφοδρῶς ἐπῄνει τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκεῖνο ἐπιλέγων ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διαφόρως ἔξεστι γυμνάσασθαι. ἦν δέ τι τὸ ᾆσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον.

De manuario in multis rebus, Achillis & Vlyssis labore.

CAP. V.

Laërtes etiam in manuaria opera deprehensus est à filio, colens plãtam, quum iam esset extremæ senectutis. Fatetur etiam Vlysses, se & multa scire, & quæ sciat manibus exequi.

Non alius potior fueris, mihi crede, minister.

Odyss. o.

Περὶ τῆς ἐν πολλοῖς αὐτουργίας τοῦ τε Ὀδυσσέως, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

ΚΕΦ. ε.

Καὶ Λαέρτης δὲ αὐτουργῶν ὑπὸ τοῦ παιδὸς πεφώραται, καὶ φυτὸν ξύων, καίτοι γεγηρακὼς βαθύτατα. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι.

Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,

Πῦρ

Πῦρ τε † ἀνάψουσι, διά τε ξύλα * πολλὰ κατεάσαι.

Καὶ τὴν σχεδίαν δέ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ τρίτος ὢν ἀπὸ τοῦ Διὸς, αὐτὸς διακόπτει τὰ κρέα, δεῖπνον τοῖς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεσιν ἀφικομένοις εὐτρεπίσαι σπουδῶν.

Σκύθου τινὸς ἀπόκρισις περὶ ῥίγους.

ΚΕΦ. ϛ.

Χιόνος ποτὲ πολλῆς πεσούσης ἤρετο ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν τινα, εἰ ῥιγοῖ, γυμνὸν διακαρτεροῦντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ῥιγοῖ. τοῦ δέ, οὔ, φήσαντος, οὐκοῦν, εἶπε, οὐδὲ ἐγώ, πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι.

Περὶ Δημοσθένους ἀγρυπνίας.

ΚΕΦ. ζ.

Ὅτι Πυθέας ἐπισκω-

Siue ignem succendi o-pus est, seu ligna secanda.

Et ratem verò nihil opus* habens fabris, ipse suo labore celerrimè confecit. Itémque Achilles quum esset tertius à Ioue, ipse carnes dissecans, legatis qui ab Achiuis venerant cœnam summo studio parauit.

† al. ἀνῆσαι
* pro κατευνάσαι.
* al. δεινῶς ξυνείς.

Scythæ cuiusdam responsum de frigore.

CAP. VI.

Quum aliquando copiosa nix cecidisset, interrogauit rex Scytharum quendam nudum perseuerantem, An ne frigeret? qui è contrario regem interrogauit, Rigeat ne ipsi frons: quúmque ille negasset, Ergo, ait, ne ego quidem rigeo, qui quantus quantus sum frons sum.

De vigiliis Demosthenis.

CAP. VII.

Pytheas scomma iecit

in Demosthenem filium Demosthenis, inquiens eius enthymemata lucernam olere. Nam totā noctem ille meditando vigilandóque consumebat, & memoriæ mandabat, quæ pro concione ad Athenienses dicturus erat.

πλει εἰς Δημοσθένη τ Δημοσθένους, ἀπολέγων τ αὐτοῦ, τὰ ἐνθυμήματα ἐλλυχνίων ὄζειν. ὅτι ἐκεῖνος διὰ τῆς νυκτὸς πάσης ἠγρύπνει φροντίζων, καὶ ἐκμανθάνων ἃ ἔμελλεν ἐρεῖν ἐλθὼν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

De luctu Alexandri, quem ex Hephæstionis morte cæpit.

Περὶ Ἀλεξάνδρου πένθους ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡφαιστίωνος θανάτῳ.

CAP. VIII.

ΚΕΦ. η.

Quum Hephæstion diem suum obiisset, Alexander iniectis in pyram armis, auro & argēto, simul ea cum mortuo igni tradidit, itémque vestem magni precij apud Persas. Rasit etiam omnes bellicosos & fortes, atque seipsum, rem faciens Homericam, & imitans Achillem Homericum, sed hic illo violentiùs & vehementiùs fecit, quū circumradēs euerteret muros Ecbatanorum arcis. Vsque ad suos igitur capillos, videtur mihi

Ὅτι Ἡφαιστίων ἀπέθανεν, Ἀλέξανδρος ὅπλα αὐτῷ εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλε, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον τῷ νεκρῷ συνέτηξε, καὶ ἐσθῆτα τὴν μέγα τιμίαν ἐν Πέρσαις. ἀπέκειρε δὲ καὶ τοὺς πολεμικοὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ ἑαυτὸν, Ὁμηρικὸν πάθος δρῶν, καὶ μιμούμενος τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐκείνου· βιαιότερον δὲ καὶ θερμότερον ἐκείνου ἔδρασεν οὗτος, τὴν τῶν Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περικείρας, καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς ἀφελόμενος, μέχρι μὲν οὖν τῆς κόμης τῆς ἑαυτοῦ,

Ἑλληνικῶς

Ἑλληνικῶς ἐδόκει, μοι δοκεῖν, ἀπεχρήσατο δὲ τοῖς ταύροις, ἀλλ' ἐκτεῦθεν ἐπένθει βαρβαρικῶς Ἀλέξανδρος ἤδη, καὶ περὶ κατὰ τὴν στολὴν ἤμειψε, θυμῷ, καὶ ἔρωτι ἐπιτρέπων πάντα καὶ δακρύοις.

planè Græco ingenio fecisse, at quum tauros dirueret, tu verò barbarico more luxit, & stolá quoque permutauit, dolori, amori & lachrymis omnia permittens.

Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Διαφέρει δὲ λόγος, Ἡφαιστίωνι μὲν ταῦτα ἐπιτελεσθῆναι νεκρῷ, Ἀλεξάνδρου δὲ αὐτοῖς ἀποθανόντα χρήσασθαι μὴ γὰρ φθάσαι. τὸ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ τελεσθὲν πένθος, ἐπιλαβεῖν δὲ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον.

Hephæstion mortuus est ad Ecbatana. Fama autem emanauit, hæc (quæ diximus) facta fuisse in gratiam quidem Hephæstionis mortui, sed Alexandrum viua defunctum iis vsum esse. Non enim à luctu ob iuuenē suscepto prius destitisse: Alexandrum, quā ipsum quoque mors abstulerit.

Περὶ σώφρονος γυναικός.

De moderata fœmina.

ΚΕΦ. θ.

CAP. IX.

Εἶτα οὐκ ἔστι σωφροσύνη μεγάλη; ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, εἴγε καὶ ἡ Φωκίωνος γυνὴ, τὸ Φωκίωνος ἱμάτιον ἐφόρει, καὶ οὐδὲν ἐδεῖτο οὐ κροκωτοῦ, οὐ Ταραντίνου, οὐκ ἀναβολῆς, οὐκ * ἐγκυκλίου, οὐ κεκρυφάλου, οὐ καλύπτρας, οὐ βαπτῶν χιτωνίσκων ἠμπείχετο δὲ

Annon hæc singularis erat continentia? Mea sanè iudice maxima. Siquidem Phocionis vxor, vestem Phocionis gestabat, neque opus habebat vel cr[o]coto, vel Tarentina veste, vel pallio, vel * encyclio, vel vitra, vel † calyptra, vel tinctis & coloratis tunicis: sed † simmeo

* *Vide* ἐγκυκλον *apud Eustath.*

primum induebat sibi temperantiam, deinde quæ suppeterent.

προσῆπτε μὲ τῇ σωφροσύνῃ, δευτέροις γε μὴν τοῖς παροῦσι.

De Socratis uxore.

Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους γυναικός.

CAP. X.

ΚΕΦ. ι.

Xantippe Socratis quum nollet eius vestem induere, atque sic ad spectandam pompam prodire, dixit ille, Vide quàm non spectandi causa, sed potius vt specteris, abeas.

Τῇ Ξανθίππῃ δὲ ὁ Σωκράτης, ἐπεὶ οὐκ ἐβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς βαδίζειν, ἔφη ὁρᾷς ὡς οὐ θεωρήσουσα, θεωρησομένη δὲ μᾶλλον βαδίζεις;

De calceamentis Romanarum mulierum.

Γυναικῶν Ῥωμαίων ὑποδήματα.

CAP. XI.

ΚΕΦ. ια.

Ex Romanorum fœminis, multæ eosdem cum viris calceos gestare consueuerunt.

Ῥωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυναῖκες, καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ αὐτὰ φορεῖν τοῖς ἀνδράσιν, εἰθισμέναι εἰσίν.

Lysandri, seu Philippi apophthegma de periurio.

Λυσάνδρου ἢ Φιλίππου ἀπόφθεγμα περὶ ἐπιορκίας.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Pueros talis, viros iu-

Δεῖ τοὺς μὲν παῖδας τοῖς ἀστρ-

ἀστραγάλοις ἐξαπατᾶν, τοὺς δὲ ἄνδρας τοῖς ὅρκοις, οἱ μὲν Λυσάνδρου εἶναι λέγουσι τὸν λόγον, οἱ δὲ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. ὁπότερος δ' οὖν ἦν, οὐκ ὀρθῶς λέγεται κατά γε τὴν ἐμὴν γνώμην. καὶ ἴσως οὐ παράδοξον, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ ἀρέσκει ἐμοὶ, καὶ Λυσάνδρῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐτυράννει· ἐγὼ δ' ὡς φρονῶ δηλοῖ ἐξ ὧν μὴ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με.

ramentis oportet circũuenire. Quidam adscribunt hoc dictum Lysandro, alij verò Philippo Macedoni. Vtercunque dixerit, mea sententia lõgè à recto iustóque aberrauit. Neque verò absurdum est, si dissentiam à Lysandro. Nam ille tyrannidem exercebat. Ego verò quo animo sim, ex eo manifestum est, quod minimè mihi hoc dictum probatur.

Περὶ καρτερίας Αγησιλάου.

ΚΕΦ. ιγ.

De patientia Agesilai.

CAP. XIII.

Αγησίλαος ὁ Λακεδαιμόνιος γέρων ἤδη ὢν, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει, τὸ τρίβωνα περιβαλλόμενος αὐτὸν, καὶ ταῦτα ἑωθινὸς ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ. ᾐτιάσατο δέ τις αὐτὸν, ὡς νεανικώτερα τῆς ἡλικίας ἐπιχειροῦντα· ὁ δὲ, ἀλλ' οἵ γε νέοι φησὶ, τῶν πολιτῶν, ὥσπερ οἱ πῶλοι πρὸς τὸν τέλειον ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Agesilaus Lacedæmonius iam senex, persæpe siue calceis & tunica prodibat in publicum cum pallio attrito, idque matutino tempore hyemis. Quum autem quidam eum obiurgaret, quòd puerilius ageret, quàm ætatem illam deceret, respondit: Atqui, inquit, iuniores ciuium, quasi pulli in me ceu ætate prouectum oculos coniiciunt.

αὐτόν.

De philosophis qui militarunt, & respublicas gesserunt.

CAP. XIV.

An verò non fuerunt bellandi periti etiã philosophi? Mihi sanè videtur. Siquidem Archytam sexies ducem elegerũt Tarentini. Melissus verò classi pręfuit. Socrates ter in militiam profectus est. Plato etiam ipse fuit in oppugnatione Tanagræ & Corinthi. Xenophontis autem militias & imperatorium munus quũ multi alij descripserunt, tum etiam ipse de se fatetur in libris de Cyro. Dió item Hipparini filius Dionysij tyrannidem euertit. & Epaminondas *Bœotarchus ad Leuctra missus, superauit Lacedęmonios, & tum inter Romanos, tum inter Græcos primus fuit. Multa etiam pro Atheniensib. in rep. confecit Zenon, contra Antigonum. Nihil enim interest siue quis sapientia & consilio, siue armis alios iuuet & promoueat.

Bœotorum dux.

εἴτε vel εἴτέ τις.

Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν καὶ πολιτευσαμένων.

ΚΕΦ. ιδ.

Τί δὲ; οὐκ ἦσαν καὶ οἱ φιλόσοφοι τὰ πολέμια ἀγαθοί; ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν. εἵγε Ἀρχύταν μὲν εἵλοντο ἑξάκις στρατηγὸν Ταραντῖνοι. Μέλισσος δὲ ἐναυάρχησε. Σωκράτης δὲ ἐστρατεύσατο τρίς, Πλάτων δὲ καὶ αὐτὸς εἰς Τάναγραν, καὶ εἰς Κόρινθον. τὴν δὲ Ξενοφῶντος στρατείαν καὶ στρατηγίαν πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ᾄδουσι, καὶ αὐτὸ δὲ ὁμολογεῖ ἐν τοῖς περὶ Κύρου λόγοις. Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου τὴν Διονυσίου τυραννίδα κατέλυσε. καὶ Ἐπαμινώνδας βοιωταρχῶν ἐν Λεύκτροις ἐνίκησε Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ἐγένετο. πολλὰ δὲ καὶ Ζήνων ὑπὲρ Ἀθηναίων ἐπολιτεύσατο πρὸς Ἀντίγονον. οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴ τις διὰ γνώμης ὀνήσει τινας, εἴτε δι᾽ ὅπλων.

Περὶ

Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφιστάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

Quomodo Mitylenensium socij defectionis pœnas dederint.

ΚΕΦ. ιε.

CAP. XV.

Ηνίκα τῆς θαλάσσης ἦρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπηρτήσαν, γράμματα μὴ μανθάνειν τὼν παῖδας αὐτῶν, μήδε μουσικὴν διδάσκεσθαι, πασῶν κολάσεων ἡγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

Quum maris imperium tenerent Mitylenenses, sociis qui deficiebant, hanc pœnam imposuerunt, vt liberos suos non docerent literas, neque * artes liberales, omnium suppliciorum hoc grauissimum iudicantes, in inscitia & ignorantia artium liberalium vitam transigere.

* musicam.

Περὶ Ρώμης, Ρώμου, Ρωμύλου, καὶ Σερβίας.

De Roma, Remo, Romulo & Seruia.

ΚΕΦ. ιϛ.

CAP. XVI.

Ὅτι Ρώμη ὑπὸ Ρώμου καὶ Ρωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σερβίας παίδων. ἦν δὲ αὐτὴ μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων.

Roma condita est ab Remo & Romulo, filiis Martis & Seruiæ, quæ vna erat ex prosapia Æneæ.

De Eudoxi aduentu in Siciliam.

CAP. XVII.

Quum Eudoxus in Sicilia venisset, verbosè Dionysius ei gratias egit aduentus. At ille nihil adulatus, neque insinuando occultans: Veni, inquit, quasi ad bonum cauponem, apud quem Plato diuerteret: confitēs se non ipsius, sed huius causa venisse.

Περὶ Εὐδόξου εἰς Σικελίαν ἀφικομένου.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅτι εἰς Σικελίαν ἧκεν Εὔδοξος χάριν αὐτῷ πολλὴν ὁ Διονύσιος τῆς ἀφίξεως ᾔδει. ὁ δὲ οὐδὲν τι πρὸς ταῦτα θωπεύσας οὐδὲ ὑποδραμών. Ἀφικόμην (εἶπεν) ὥσπερ εἰ πρὸς πανδοκέα ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων ὁ ὁμολογήσας ὅτι μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀφίκετο.

Quòd Ægyptij patientes sibi tormentorum, & de mulieribus Indicis.

CAP. XVIII.

Ægyptios aiunt patientissimè ferre tormēta, & citiùs mori hominem Ægyptium in quæstionibus, torturis examinatúmque, quàm veritatem prodere. Apud Indos verò eundem ignem cum mortuis viris, vxores audent ingredi. Contend-

Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καρτεροὶ ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ περὶ Ινδῶν γυναικῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Αἰγυπτίους φασὶ δεινοὺς εἶναι ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις, καὶ ὅτι θᾶττον τεθνήξεται ἀνὴρ Αἰγύπτιος στρεβλούμενος, ἢ τἀληθὲς ὁμολογήσει. παρὰ Ινδοῖς δὲ αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ πῦρ ἀποθνήσκουσι τοῖς ἀνδράσιν ὑπομένουσι. φιλοτιμοῦν-

τιμῶνται δὲ αἱ γυναῖκες περὶ τούτου τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἡ κλήρῳ λαχοῦσα συγκαίεται.

dunt autem ambitiosè de hoc; defuncti vxores vxorem: cui verò sors obtigit, ea simul comburitur.

Περὶ Σόλωνος στρατηγήματος κατὰ τῶν Μεγαρέων, καὶ πῶς ἔπειτα ἐκείνων λόγοις ἐκράτησεν.

ΚΕΦ. ιθ.

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῖνος μάχην ἐστρατήγησε, καὶ δύο νεῶν Μεγαρίδων κρατήσας, μετεβίβασε στρατηγοὺς Ἀττικοὺς εἰς αὐτὰς, καὶ τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς οἰκείοις περιθεὶς, καὶ μετορμισθεὶς δι' ἀπάτης, πολλοὺς τῶν Μεγαρέων κατέκοψεν ἀνόπλους, ἐκράτησε δὲ καὶ τοῖς λόγοις αὐτῶν, οὐ λόγων δεινότητα, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἐλέγχων τὸ πλέον ἐνεγκάμενος. ἀρχαίας γὰρ θήκας ἀνοίξας, ἀπέδειξε πάντας Ἀθηναίους πρὸς δύσιν κειμένους κατὰ τὸν πάτριον αὐτοῖς ἔθος· τοὺς δὲ Μεγαρεῖς εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε τεταμμένους. ἔκριναν δὲ τὴν δίκην Λακεδαιμόνιοι.

De strategemate Solonis contra Megarenses, & quomodo deinde verbis eos vicerit.

CAP. XIX.

Solon in bello de Salamine suscepto, ducem egit: & captis duabus nauibus Megaricis, duces Atticos in eas imposuit, atque hostium arma suis militibus induenda dedit, sicque dolo traiiciens per insidias multos Megarensium circumueniens inermes trucidauit. Vicit autem eos etiam verbis, non eloquentia, sed argumentis & rebus ipsis conuictos. Reseratis enim antiquis monumentis, ostendit omnes Athenienses versus occasum patrio more iacere: Megarenses verò temerè & sine discrimine sepultos esse. Iudicaruntque caussam Lacedæmonij.

De sene Ceo, qui capillos tinxerat.

Περὶ γέροντος Κείου τὴν τρίχα βαψαμένου.

CAP. XX.

ΚΕΦ. κ.

Ceus quidam ætate prouectus venit Lacedæmonem: quum verò & aliâs turgeret superbia & senectutis suæ eum puderet, canos occulere conabatur tinctura. Itaque quum in conspectu Lacedæmoniorum prodiisset, ostenso tali capite, exposuit quorum gratia venerat. Consurgens itaque Archidamus rex Lacedæmoniorum Quid inquit, hic sani diceret, qui non animum tantum gerit mendacem, sed etiam caput? explositque eius dicta, ingenium Cei redarguens, ex iis quæ oculis cernebantur.

Ἀνὴρ εἰς Λακεδαίμονα ἀφίκετο Κεῖος γέρων ἤδη ὤν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζὼν, ᾐδεῖτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρᾳ, καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ὑποφαίνων τὴν κεφαλὴν, ἐκεῖνα εἶπεν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο. ἀναστὰς οὖν Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, τί δ᾽ ἂν ἔφη, εἴποι ὑγιὲς οὗτος, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει. καὶ ἐξέωσε τὰ ὑπ᾽ αὐτοῦ λεχθέντα, διαβάλλων τοῦ Κείου τὸν τρόπον ἐξ ὧν ἑωρᾶτο.

De Cæsaris & Pompeii sedulitate, & cura perdiscendi ea, quæ ad recte regendas respublicas pertinerent.

Περὶ Καίσαρος, καὶ Πομπηΐου ἐπιμελείας ὑπὲρ τοῦ μανθάνειν [illegible] πρὸς τὸ καλῶς ἄρχειν.

CAP. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Non dedignatus est

Οὐκ ἀπηξίου Καῖσαρ

ἐπὶ

ἐπὶ τὰς Ἀρίστωνος θύρας φοιτᾶν. Πομπήϊος δ' ἐπὶ τὰς Κρατίππου. οὐ γὰρ ἐπεὶ μέγα ἐδύναντο, ὑπερεφρόνουν τῶν τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὀνῆσαι δυναμένων. ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν, καὶ τοιοῦτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. οὐ γὰρ ἄρχειν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἄρχειν ἐβούλοντο.

Cæsar, Aristonis ianuam frequentare, neque Pompeius Cratippi. Non enim eos potentia ad cõtemptum rapiebat illorum, qui maximè ipsis profuturi putarentur: imò * rogabant etiam illos, quamuis in tanta essent dignitate. Non enim imperare, vt apparet, sed rectè imperare cupiebant.

* indigebant illis.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ὄγδοον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VIII.

De Socratis Genio.

CAP. I.

DICEBAT Socrates de genio qui sibi adesset, ad Theagem, Demodocum, aliósque multos, persæpe sancti alicuius auspicij vocem obtingere sibi, ceu sorte quadam, quæ (inquit) si contingat, eius quod facturus sum dehortationem & intermissionem significat: adhortatur autem nun-

ὁσίας, *sic Plut.* πομπῇ θεία φαίνεται, diuino impulsu, ductu, auspi-

Περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους.

ΚΕΦ. α.

ΕΛεγε δήπου Σωκράτης περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ συνόντος αὐτῷ πρὸς Θεάγην, καὶ Δημόδοκον, καὶ πρὸς ἄλλους πολλοὺς, φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν † ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ. ἥπερ ὅταν γίνηται μοι, φησὶ, σημαίνει ὃ μέλλω πράττειν τούτου ἀποτροπὴν, προτρέπει δ' οὐδέ-

οὐδέποτε, καὶ αὖ πάλιν, ἐάν τις, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπέρ του, καὶ ἐπιγένηται ἡ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν ἀποτρέπει. καὶ ἐμοὶ μὲν αὕτη συμβουλεύει τοῦτο. ἐγὼ δὲ τῷ συμβουλευομένῳ μοι, καὶ οὐκ ἐῶ πράττειν ἑπόμενον τῇ θείᾳ * προρρήσει. παρείχετο δὲ μάρτυρα Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος, ἀνεκοινώσατο γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν, καὶ εὐθὺς ἀπαρχομένου λέγειν φωνὴ ἐπεγένετο· καὶ ὁ Σωκράτης τὸν Χαρμίδην διεκώλυσεν ἔχεσθαι, ὧν εἴχετο, εἰπών· ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη, οὐ μὴν εἰς δέον ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ σπουδή.

quam. Atque etiam, si quis amicorum mihi de aliqua re communicet, & illa vox audiatur, rursus à proposito reuocat, atque illa me sui consilij participem facit, ego verò rursus eum qui consilium à me petit, non permitto, vt quod instituit agat, secutus diuina hæc prænuncia. Testem proferebat Charmidé Glauconis filium: qui quũ aliquando petiisset ab ipso consilium, haberét ne ad Nemeæ certamina proficisci, statim vt incipiebat loqui, vox illi audita est: quare Socrates auertere conatus est ab instituto Charmidē exposita voce: ille verò nō paruit: Quare malè ei hoc consilium cessit.

τινωι.

Videtur aliquid corruptum quid sit συμβουλευομένῳ μοι οὐκ ἐῶ.

* προρρήσει.

Περὶ Ἱππάρχου σοφίας, καὶ σπουδῆς περὶ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

ΚΕΦ. β.

Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου παῖς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστράτου, καὶ σοφώτατος τῶν Ἀθηναίων

De Hipparchi sapientia & studio erga doctos, & de Homericis carminibus.

CAP. II.

Hipparchus filius Pisistrati, quum esset maximus natu inter suos fratres, omniũ Atheniensiũ

erat sapientissimus, & Homeri carmina primus attulit Athenas, coëgitque rhapsodos ea in *cõmuni Græcorum conuentu canere. Misit etiã ad Anacreontem Teium quinqueremorum nauium, vt ad se veniret. Simonidi verò Ceo summa cum diligentia adhęsit, sempérque secum habuit magnis muneribus & mercede (vt verisimile est) persuasum. Etenim si dicam de Simonidis auaritia, & pecuniarum cupiditate, nemo opinor repugnabit. Hic Hipparchus omnem operam nauauit eruditis doctísque viris: & voluit sua auctoritate præire Atheniensibus ad studia litterarum, & præstantioribus atque melioribus ipsis imperare conabãtur. Nemini enim sapiẽtiam inuideri, par esse censebat: quippe quum esset vir bonus & integer. Hæc commemorat Plato si quidem Platonis reuera discipulus est * Hipparchus.

Panathenaicis

Non ille Pisistrati filius, sed alius in Hipparcho Platonis dialogo.

δεῖν, καὶ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐκόμισε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς τοῖς Παναθηναίοις αὐτὰ ᾄδειν. καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήϊον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸς κομίσῃ ὡς αὐτόν. Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε, μεγάλοις δώροις ὡς τὸ εἰκὸς πείθων, καὶ μισθοῖς. καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιρρήσει. ἔργον δὲ ἦν ἄρα τούτῳ τῷ Ἱππάρχῳ ἡ περὶ τοὺς πεπαιδευμένους σπουδή. καὶ ἐβούλετο ὑπὸ προσχήματι τῷ ἑαυτοῦ Ἀθηναίους παιδεύεσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἄρχειν ἑαυτοῦ δεῖν. ᾤετο γὰρ δεῖν οὐδενὶ φθονεῖν σοφίας, ἅτε ὢν καλὸς καὶ ἀγαθός. λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα. εἰ δὴ ὁ Ἵππαρχος Πλάτωνός ἐστι τῷ ὄντι μαθητής.

Περὶ

Περὶ βοὸς παρ' Ἀθηναίοις σφαγῆς, καὶ διιπολίων, καὶ βουφονίων ἑορτῆς.

De bouis mactatione apud Athenienses, & festis dij poli rum, buphoniorumque.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ὅταν ὁ βοῦς ἀποσφαγῇ, τῶν μὲν ἄλλων ἀποψηφίζονται, κρίνοντες ἕκαστον ἐν τῷ μέρει φόνου. καταγινώσκουσι δὲ τῆς μαχαίρας. καὶ λέγουσι ταύτην ἀποκτεῖναι αὐτόν. καὶ ἐν ᾗ ταῦτα ἡμέρᾳ δρῶσι, διιπόλια τὴν ἑορτὴν καλοῦσι, καὶ βουφόνια.

Atticis in more est, vt occiso boue reliqua omnia à cæde libe a pronũcient, singulis ordine iudicatis: solum autem ensem condemnent, & dicant illum cædis auctorem extitisse. Et eius dei, in quo hæc patrant, festum vocant Diipolia & Buphonia.

Περὶ Πολιάρχου τρυφῆς.

De Poliarchi deliciis.

ΚΕΦ. δ.

CAP. IV.

Πολίαρχόν φασι τὸν Ἀθηναῖον, εἰς τοσοῦτον προελθεῖν τρυφῆς, ὥστε καὶ κύνας, καὶ ἀλεκτρυόνας ἐκείνοις οἷς ἔχαιρεν, ἐκκομίζειν ἀποθανόντας δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν αὐτῶν παρεκάλει τοὺς φίλους, καὶ ἔθαπτεν αὐτοὺς πολυτελῶς, καὶ ἐπιστήματα αὐτοῖς ἀνίστη στήλας, ἐπι-

Poliarchum Atheniẽsem aiunt, eò luxuriæ peruenisse, vt canes etiam & gallos, si quibus delectatus fuisset, mortuos efferret publicè, & amicos suos conuocaret ad funus, splendidéque eos sepeliret, atque erigeret in illorum monumentis columnas, quibus

epitaphia eorum insculpserat.

De Neleo, Medonte, & duodecim Ioniæ ciuitatibus.

CAP. V.

Neleus filius Cedri quum regno pulsus, Athenas relinqueret, propterea quòd oraculum Apollinis, Medonti, qui in coloniam ex vrbe migrabat, imperium destinaret, ad Naxum nō voluntate, sed tempestate delatus appulit: soluere verò inde volentem, contrarij venti exorti prohibuerunt. Qui quū quid factu opus esset, ambigeret, vates responderunt, oportere expiari & purgari exercitum, tanquam multi simul nauigarent, qui pollutis & contaminatis essent manibus. Itaque simulauit etiā ipse se puerum trucidasse, & purgationis indigere. Sic alios qui sibi conscij essent, etiā persuasit. Quod quum factum esset, patefactis iam qui se contaminassent, eos reliquit. illi verò Naxum inha-

γράμματα κατ' αὐτῶν ἐνεκόλαπτεν.

Περὶ Νηλέως, καὶ Μέδοντος, καὶ ἐν Ἰωνίᾳ δώδεκα πόλεων.

ΚΕΦ. ε.

Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς βασιλείας ἀμοιρήσας, ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν προσνεῖμαι εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ τῷ Νάξῳ δὲ προσορμίσθη οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ὑπὸ χειμῶνος βασθείς. ἀπᾶραι δὲ βουλόμενον, καταπνέοντες ἐναντίοι ἄνεμοι διεκώλυον, ἀπορουμένῳ δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ ἐνεστῶτος οἱ μάντεις ἔφασαν δεῖν καθαρθῆναι τὸ στρατόπεδον, ὡς συμπλεόντων πολλῶν οὐ καθαρῶν τὰς χεῖρας, πρὸς ἐποιήσατο δὴ καὶ αὐτὸς ἀποκτεῖναί τινα παῖδα, καὶ δεῖσθαι καθαρμοῦ, καὶ αὐτὸς εἰς χώρησιν, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισε τοὺς συνειδότας ἑαυτοῖς οὐ γνωριμους, καὶ γνωσθέντων ἐκείνων, αὐτοὺς μὲν ἀπέλιπεν. οἱ δὲ ᾤκησαν.

ᾤκησαν τὴν Νάξον. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο, καὶ πρῶτον μὲν ᾤκησε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ Μυγδόνας, καὶ Λέλεγας, καὶ ἄλλους βαρβάρους, ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν ἐν Ἰωνίᾳ. εἰσὶ δὲ αὗται, Μίλητος, Ἔφεσος, Ἐρυθραί, Κλαζομεναί, Πριήνη, Λέσβος, Τέως, Κολοφών, Μυοῦς, Φώκαια, Σάμος, καὶ Χῖος. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὕστερον ᤤκισε πόλεις ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

bitarunt. Neleus autem peruenit in Ioniam: & primùm consedit Mileti, eiectis Caribus, Mygdonibus, Lelegibus, aliísque barbaris, à quibus duodecim Ioniæ ciuitates appellatæ sunt, quarum hæc sunt nomina, Miletus, Ephesus, Erythræ, Clazomenæ, Priena, Lesbus, Teus, Colophon, Myûs, Phocæa, Samus, & Chius. Alias etiam multas in Epiro ciuitates condidit.

Περὶ ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας τῶν βαρβάρων.

De inscitia literarum & disciplina in Barbaris.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VI.

Τῶν ἀρχαίων, φασί, Θρᾳκῶν μηδένα ἐπίστασθαι γράμματα, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζον αἴσχιστον εἶναι πάντες οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες βάρβαροι, χρῆσθαι γράμμασιν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς λόγος, ἐχρῶντο αὐτοῖς μᾶλλον ἔνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν μηδὲ τὸν Ὀρφέα σοφὸν γεγονέναι Θρᾷκα ὄντα. ἀλλ'

Ex veteribus Thracibus neminem aiunt literas nouisse: imò turpissimum putarunt, & summum dedecus inhabitáres Europam Barbari, literis vti. Asiatici verò, vt fama est, magis sunt eis vsi. Vnde affirmare etiã audent, ne Orpheum quidem sapientem fuisse, quòd ex Thracia sit

oriundus, sed eius carmina vanis mendaciis esse referta. Hæc Androtion memoriæ prodidit, si cui dignus videtur, cui fidem adhibendam putet, de Thracum in litteris & disciplinis imperitia.

ἄλλως τῶν μύθοις ἐκτὸς κατατετείνασθαι. ταῦτα Ανδροτίων λέγει. εἰ πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας Θρᾳκῶν τεκμηριῶσαι.

De celebratis nuptiis ab Alexandro post victum Darium.

CAP. VII.

Alexander quum Darium vicisset, nuptias & sibi & amicis parauit. Erant autem qui vxores ducerent, nonaginta, totidémque thalami. Locus verò in quo conuiuio recipiebantur & accumbebant, centum habebat lectos, quorum vnusquisque argenteis pedibus nitebatur, ipsius verò aureis: & omnes purpureis stragulis erant ornati variáque veste texturæ barbaricæ & preciosissimæ. Recepit etiam in conuiuium peculiares quosdam hospites suos, quos sibi è regione accumbere iussit. In aula verò conuiuia agitabant

Περὶ ἑστιαθέντων γάμων ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὅτε Δαρεῖον ἐνίκησε.

ΚΕΦ. ζ.

Ἀλέξανδρος ὅτε Δαρεῖον εἷλε, γάμους εἱστίασε καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων. ἐνενήκοντα δὲ ἦσαν οἱ γαμοῦντες, καὶ ἰσάριθμοι τούτοις οἱ θάλαμοι. ἦν δὲ ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος, καὶ ἑστιῶν αὐτοὺς, ἑκατοντάκλινος· καὶ ἑκάστη κλίνη ἀργυρόπους ἦν, ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους· καὶ κεκόσμηντο πᾶσαι ἁλουργοῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις ὑφῆς βαρβαρικῆς μεγατίμου. συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τῶν ἰδιοξένων, καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώπους ἑαυτῷ. ἐν δὲ τῇ αὐλῇ εἱστιῶντο αἵτε ἄλλαι δυνάμεις

μεις ἀθροισθεῖσαι, καὶ αἱ ναυτικαί, καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ αἱ πρεσβεῖαι δὲ εἱστιῶντο, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἕλληνες. καὶ ἐγίνετο τὰ δεῖπνα περισαλπιστά, τὸ μὲν συγκλητικὸν μέλος ᾄδειν, ὅτε αὐτοῖς ἐχρῆν παριέναι ἐπὶ τὴν δαῖτα. τὸ δὲ ἀνακλητικόν, ὅτε ἐσήμαινεν ἀπαλλάττεσθαι. πέντε δὲ ἑξῆς ἡμέρας καθεξῆς τοὺς γάμους ἔθυεν. ἀφίκοντο δὲ καὶ μουσουργοί, καὶ ὑποκριταί, οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳδίας πάμπολλοι. ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς θαυματοποιοὶ διαπρέποντες, καὶ ἔδοξαν δὲ αὐτοὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων τῶν ἀλλαχόθεν.

copiæ pedestres & nauales, equites, legationes & peregrini Græci: atque ante cœnam tubis dabatur signum, quo conuocarentur si ad mensam veniendi tempus esset: alterum verò, quo surgerent, si discedendum ab epulis esset. quinque dies integros & continuos ordine nuptiales epulas celebrauit. Aduenerunt etiam musici & histriones, tam comici quàm tragici per multi. Aderant insuper circulatores mirifici ex India, quod genus reliquis ferè cæterarum nationum præstare videbatur.

Περὶ γραφικῆς τέχνης.

ΚΕΦ. η.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος ἐξειργάσατό, φασι, τὴν τέχνην τὴν γραφικήν, ὑποφυομένην ἔτι, καὶ ἀτεχνῶς ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἀπείρως ἐκτελουμένην, καὶ τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν

De pingendi arte.

CAP. VIII.

Conon Cleonæus artem pingendi pullulantem iam & rudìter sinéque arte ante sua tempora exercitatam, ac quodammodo in fasciis lactéque iacentem cōsum-

mauit. Quare pleniorem etiam mercedem, quàm superioris ætatis pictores, retulit.

ἔσαν. Διὰ ταῦτα τοι καὶ μισθοὺς τὴν περὶ αὐτοῦ πρὸ τῶν ἔλαβεν ἁδροτέρους.

De tyranno, qui à suo amasio est interfectus.

Περὶ τυράννου ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδικῶν φονευθέντος.

CAP. IX.

ΚΕΦ. Θ.

Archelaum Macedoniæ tyrannum (sic enim eum Plato nominat, nõ regem) amasius ipsius Crateuas, qui non minus imperij desiderio tenebatur, quàm tyrannus amasij, interfecit amatorem suum, ea spe, quò sperabat se tyrannum beatúmque in posterum fore. Atqui quum vix tres aut quatuor dies imperium tenuisset amasius, ipse rursus ab aliis per insidias circumuentus & occisus est. Aptissimè sanè quadrat huic Macedonico dramati versus ille. Qui struit insidias alij, sibi damna dat ipsi. Perhibent quidem Archelaum ei despondis-

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδονίας τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐ βασιλέα,) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Κρατεύας ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἧττον ἢ περ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρατεύας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. τρεῖς δὲ ἢ τέτταρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὼν τὸ μειράκιον, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ' ἑτέρων ἐτελεύτησεν. εἴη δὲ προσπαδέστατον ἐπειπεῖν τῷ δὲ τῷ Μακεδονικῷ δράματι τὸ ἔπος ἐκεῖνο· Τεύχων οἱ ἑτέρῳ τις, ἑῷ κακὸν ἧπατι τεύχει. ὅτι διεψεύσατο αὐτὸν, φασὶν, Ἀρχέλαος τὴν θυγατέρων μίαν δώσειν,

σιν, ὅτι δὴ ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον.

se vnam ex filiabus: quā quum alij elocasset, indignatione commotus Archelaum occidit.

Περὶ Σόλωνος, καὶ τῶν αὐτοῦ, καὶ Δράκοντι γραφέντων νόμων.

De Solone, & eius Draconisque legibus.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Σόλωνα αἱρετὸν Ἀθηναῖοι προείλοντο ἄρχειν αὐτοῖς. οὐ γὰρ κληρωτὸν τοῦτον. ἐπεὶ δὲ ᾑρέθη, τά τε ἄλλα ἐκόσμησε τὴν πόλιν, καὶ δὴ καὶ τοὺς νόμους τοὺς μέχρι νῦν ἔτι φυλαττομένους συνέγραψεν αὐτοῖς. καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ ἐκεῖνοι θεσμοί. μόνους δὲ ἐφύλαξαν τοὺς φονικοὺς αὐτοῦ.

Solonem Athenienses ad gerendum imperium elegerunt, non sorte crearunt. Postquam autem electus est, quum aliis rebus multis ornauit ciuitatem, tum etiam leges, quas vsque in hodiernum diem ratas habent, eis scripsit. Atque tunc abrogarunt Athenienses Draconis leges, qui Thesmi dicebantur eas duntaxat quæ de homicidio latæ erant retinuerunt.

Περὶ πραγμάτων μειώσεως καὶ φθορᾶς καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

De rerum diminutione & interitu, atque ipso modo.

ΚΕΦ. ια.

CAP. XI.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάζω-

Nihil amplius mira-

mur, si hominum natura mortalis quum sit & fluxa, cogit eos interire: siquidem & flumina deficere ob oculos cernimus, atque summos & altissimos montes etiam desedisse audimus. Sic Ætnam, aiunt ii qui mare nauigant, multo minori parte videri, quàm antea conspici solitus sit. Idem etiam in Parnasso accidere, & Olympoo Pierico. Itémque qui se totius vniuersi naturam tenere profitentur, aiunt mundum etiam ipsum periturum.

μὴν. εἰ ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις θνητὴ ἐστι, καὶ ῥέουσα, φθείρεσθαι αὐτοὺς ἀναγκάζει. ὅπου καὶ ποταμοὺς ὁρῶμεν ἐπιλείποντας, καὶ τῶν ὀρῶν δὲ τὰ ὑψηλότατα ἀκούομεν μεμειῶσθαι καὶ ἐκεῖνα. τὴν γοῦν Αἴτνην φασὶν οἱ πλέοντες, ἐξ ἥσσονος ὁρᾶν, ἢ πρὸ τοῦ ἑωρᾶτο. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸν Παρνασὸν πεπονθέναι, καὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν Πιερικόν. οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον δοκοῦντες τὴν τῶν ὅλων φύσιν κατεσκέφθαι, λέγουσι καὶ τὸν κόσμον διαφθείρεσθαι αὐτόν.

De Demosthene, Æschine, Theophrasto, & Demochare.

CAP. XII.

Res mira, nolo enim dicere veram, quum Demosthenem in Macedonia verba ingeniúmque deficerent, Æschines Atromitæ filius Cothocides florebat apud Macedones, multúmque reliquos legatos animo superabat. In causa fuit, quamobrem ita succederet

Videtur aliquid corruptum, forsan leg. οὐ ψεῦ. Philost. & Suidas habent Ἀτρεμίτου.

Περὶ Δημοσθένους, Αἰσχίνου, Θεοφράστου, καὶ Δημοχάρους.

ΚΕΦ. ιβ.

Παράδοξόν γε, † οὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ † Ἀτρομίτου ὁ Κωθωκίδης καὶ εὐδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολυ ὑπερῆρε τῶν πρέσβεων τῷ φρονήματι. αἰτία δὲ ἦν ἄρα τούτου τῷ Αἰσχίνῃ

Αἰσχίνη, ἡ πρὸς Φίλιππον φιλία, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ δῶρα· καὶ ὅτι ὁ Φίλιππος ἡδέως ἤκουεν αὐτοῦ, ἐφιλανθρώπως τῷ βλέμματι προσβλέπων, καὶ ὑποφαίνων ἐξ αὐτοῦ τὴν εὔνοιαν, ἅπερ οὖν πάντα † ἐφόλκια ἦν εἰς τὴν παῤῥησίαν τῷ Αἰσχίνῃ, καὶ τὴν τῶν λόγων δαψίλειαν. οὐ μόνος δὲ τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης ἐν Μακεδονίᾳ, καίτοι δεινότατος ὢν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος. ἐξέπεσε γὰρ καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς λέγων, καὶ τὴν ἀπολογίαν προεφέρετο, ὅτι κατεπλάγη τὸ ἀξίωμα τοῦ συνεδρίου. πικρότατα οὖν ἅμα καὶ ἑτοιμότατα πρὸς τοῦτον αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Δημοχάρης εἰπών, Ὦ Θεόφραστε, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ' οὐχ οἱ δώδεκα θεοὶ οἱ δικάζοντες.

† ἐφολκεῖα

Τίνες οὐκ ἐγέλων.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε

Aeschini, Philippi amicitia, & eius munera, & quod Philippus placidè libenterque eum audiebat, beneuolis oculis aspiciens, & suam beneuolentiam prodens: quæ uniuersa fuerunt Aeschini quasi incitamenta ad dicendi audaciam, & verborum profluentiã. Non soli autem hoc accidit Demostheni, summo oratori in Macedonia: verùm etiam Theophrasto Eresio. Is enim etiam quum in Areopago verba faceret, defecit: & hanc excusationem prætendit, se perterritum fuisse senatus auctoritate. Amarulenter verò & promptissimè ad hunc eius sermonem respondit his verbis Demochares: O Theophraste, Athenienses erant, nõ duodecim numina, qui iudicio præerant.

Qui nun risserint.

CAP. XIII.

Anaxagoram Clazomenium aiunt nunquã ridere visum esse, neque

subridere omnino. Dicunt etiam, Aristoxenum valde risu abhorruisse, & Heraclitum omnia in communi vita deplorasse.

μειδιῶντα τὴν ἀρχὴν λέγουσι. ἦ καὶ Ἀριστόξενον τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι, Ἡράκλειτόν τε ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ ἔκλαεν.

De morte Diogenis.

C. XIV.

Περὶ Διογένους τελευτῆς.

ΚΕΦ. ιδ'.

Diogenes Sinopensis, quum iam lethali morbo esset affectus, vixque se ipsum sustinens, deiecit se de ponte qui prope gymnasium erat: mandavitque custodi palestræ, ut quum expirasset, se abiiceret in Ilissum. Adeò pro nihilo duxit mortem & sepulturam Diogenes.

μόλις

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρων † μόνον ἔρριψε κατά τινος γεφυρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος. καὶ προσέταξε τῷ παλαιστροφύλακι, ἐπειδὰν αἴσθηται ἀποπεπνευκότα αὐτὸν, ῥίψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. οὕτως ἄρα ὀλίγον ἔμελε Διογένει καὶ θανάτου, καὶ ταφῆς.

De Philippi in victoria continentia, & cuius sibi memoriam refricari identidem voluerit.

C. XV.

Περὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρατείας, καὶ τίνος ἐβούλετο ἀναμιμνήσκεσθαι.

ΚΕΦ. ιε'.

Philippus quum in Chæronea fudisset Athenienses, licet fortuna

Ἐν Χαιρωνείᾳ τῶν Ἀθηναίων νίκην ἐνίκησε Φίλιππος, ἐπαρθεὶς ἦ τῇ εὐπραγίᾳ

προαγία, ὅμως λογισμοῦ ἐπικράτησε, καὶ οὐχ ὕβρισε. καὶ διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπό τινος τῶν παίδων ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστι, καὶ προσέταξε τῷ παιδὶ, τοῦτο ἔχειν ἔργον· καὶ οὐ πρότερόν φασιν, οὔτε αὐτὸς προῄει, οὔτε τις τῶν δεομένων αὐτοῦ παρ' αὐτὸν εἰσῄει, πρὶν ἢ τοῦτο αὐτῷ τὸν παῖδα ἐκάστης ἡμέρας ἐκβοῆσαι τρίς. ἔλεγε δὲ αὐτῷ, Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ.

euectus, tam en appetitũ rationi subdidit, neque contumeliosè aut intéperanter aliquid fecit. Proinde consultum esse putabat, quendam ex pueris quotidie hoc ei manè in memoriã reuocare, quòd esset homo, quare puero delegauit hoc officiũ, neque ipse prodibat antea, sicut fertur, neque quisquam, qui eum conuenire vellet, priùs ad eũ introibat, quàm singulis diebus puer hoc ter ei proclamasset, dicens, Philippe, homo es.

Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

ΚΕΦ. ιϛ.

De Solone & Pisistrato.

CAP. XVI.

Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου γέρων ἤδη ὢν ὑπώπτευε Πεισίστρατον τὴν τυραννίδα ἐπιθήσεσθαι, ἡνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ᾔτει φρουρὰν ὁ Πεισίστρατος. ὁρῶν δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτοῦ λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη ὅτι τῶν μὲν εἴη σοφώτερος, τῶν δὲ

Solon Execestidæ filius iam ætate grandior, suspectum habere cœpit Pisistratum, nomine tyrannidis affectatæ, quum progrederetur in cócionem Atheniensium, & postularet præsidium à populo. Videns autem Athenienses negligentiores & parùm attentas aures sermonibus suis præbere Pisistrato verò accedentes, dixit se aliis sapientiorem, aliis fortiorem

τυραννίδι.

esse. Quicunque enim non intelligerent ipsum, si accepisset corporis satellitium, tyrannide quoque potiturum, his se esse sapientiorem: qui verò tametsi intelligerent, tamen subticescerent, istis se esse fortiorem. At ille quum impetrasset copias, tyrannidem occupabat. Solon verò ante domum suam sedens, protendebat scutum & hastam, inquiens, se arma sumpsisse ad asserendam patriam, quoad posset, & quum iam ætate minime par esset ad agendum ducem (aut militem) tamen animo patriæ fauebat. Nihilominus tamen Pisistratus, seu reuerentia tanti viri & sapientia, seu recordatione adolescentiæ prohibitus (dicitur enim amasius fuisse Soloni.) nullo eū damno affecit.

Solon verò paulo pòst ad decrepitam vsque senectutem ætate prouectus, vitam cum morte commutauit, magnámque sapientiæ & fortitudinis laudem sibi reliquit: Atque in honoré eius ænea sta-

ἀνδρειότερος. ὅσοι μὲν μὴ γινώσκουσιν, ὅτι φύλακα λαβὼν περὶ τὸ σῶμα, τύραννος ἔσται, ἀλλὰ τούτων μὲν εἶναι σοφώτερος· ὅσοι δὲ γινώσκοντες, ὑποσιωπῶσι, τούτων ἀνδρειότερός ἐστιν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν δύναμιν, τύραννος ἦν. καθεζόμενος δὲ Σόλων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα, καὶ τὸ δόρυ παραθέμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐξώπλισται καὶ βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ἧ δύναται, στρατηγὸς μὲν διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἔτι ὤν, εὔνους δὲ διὰ τὴν γνώμην. ὅμως οὖν Πεισίστρατος εἴτε αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, εἴτε καὶ μνήμῃ τῆς ἐφ' ἡλικίας, (λέγεται γὰρ αὐτοῦ παιδικὰ γενέσθαι) οὐδέν γε ἔδρασε κακὸν Σόλωνα. ὁ δ' οὖν Σόλων ὀλίγον ὕστερον ὑπέργηρως ὢν τὸν βίον ἐτελεύτησεν, ἐπὶ σοφία καὶ ἀνδρεία μεγάλην ἀπολιπὼν δόξαν. καὶ ἔστησαν αὐτοῦ χαλκῆν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ,

ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ἰδιώτευσαι αὐτὸν δημοσίᾳ παρὰ τὰς πύλας περὶ τοῦ τείχους ἐν δεξιᾷ εἰσιόντων, καὶ περιῳκοδόμητο αὐτοῦ ὁ τάφος.

tua in foro pósita est, sepultúsque publicè, iuxta portas mœniorum, ad dextram introitus: & monumentum eius muro cinctum est.

Περὶ Οἴνυκος Ζαγκλαίων μονάρχου.

De Oenycine Zanclaeorum Monarcha.

ΚΕΦ. ιζ.

CAP. XVII.

Ὅτι Σκύθης Οἴνυκος ὁ τῶν Ζαγκλαίων μονάρχης ἀνέβη εἰς Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον, καὶ αὐτὸν ἐνόμισε πάντων δικαιότατον ἀνδρῶν εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ' αὐτὸν ἀνέβησαν. τὸ παραιτησάμενος βασιλέα ἀφίκετο εἰς Σικελίαν, καὶ πάλιν ἐκ Σικελίας παρὰ βασιλέα ὀπίσω. τοῦτο δὲ Δημοκήδης ὁ Κροτωνιάτης οὐκ ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Δαρεῖος ὑπὲρ αὐτοῦ φλαῦρον ἔφησεν, ἀπατεῶνα λέγων, καὶ ἄνθρωπον κάκιστον. ὁ οὖν Σκύθης ἐν Πέρσαις μέγα ὄλβιος ὤν, γήρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον.

Oenycinus Scytha, Zanclæorum princeps, quum ad Darium ascendisset in Asiam, omnium hominum, qui ex Græcia venerant, existimatus est ab illo iustissimus esse. Hic, quum à rege veniam in Siciliam proficiscendi impetrasset, rursum è Sicilia retrorsum ad regem reuersus est. id quod Democedes Crotoniata nō fecit: & ob hanc causam malis eum epithetis Darius affecit, versipellem, vafrum & pessimum hominem appellans. Scytha verò in Persia summa cū fœlicitate, vsque ad mortem, ætatem egit.

De Democede lege Herodotum vel Suid.

De Euthymo, & Temesinse Heroë, & prouerbio.

CAP. XVIII.

Euthymus in Locris Italiæ natus, pugil egregius, & corporis robore incredibili admirabilis fuisse creditur. Locri enim lapidem ostendunt magnitudine maximum, quem portauit, & ante fores posuit. Idem Temesæo heroi, qui tributum ab accolis exigebat, hanc potestatem eripuit. Accedens enim in delubrum eius, quod vulgo inaccessum erat, cum ipso certamen iniuit, coegitque multo plura, quã prædatus fuerat, rependere. Vnde prouerbium manauit, quod de iis, qui inutiliter lucrantur, dicit, venturum ad eos Temesæum heroa. Euthymum verò, quum descendisset ad flumen Cæcin, quod præterlabitur ciuitatem Locrensium, non ampliùs in terris visum esse perhibent.

Περὶ Εὐθύμου, καὶ τοῦ ἐν Τεμέσῃ ἥρωος, καὶ ἐπαροιμίας.

ΚΕΦ. ιη.

Εὔθυμος ὁ Λοκρὸς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ, πύκτης ἀγαθὸς ἦν, ῥώμῃ τε σώματος πεπίστευται θαυμασιώτατος γενέσθαι. λίθον γὰρ μεγέθει μέγιστον δεικνύουσι Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν θυρῶν. καὶ τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα φόρους πραττόμενον παρὰ τῶν περιοίκων ἔπαυσεν. ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσατο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠνάγκασεν ὧν ἀπεσύλησεν, ἀποτίσαι πλείω. ἐντεῦθέν τοι καὶ ἔῤῥευσεν ἡ παροιμία, ἡ λέγουσα, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς τι κερδαινόντων, ὅτι αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως. Λέγουσι δὲ τὸν αὐτὸν Εὔθυμον καταβάντα ἐπὶ τὸν Καικῖνον ποταμὸν, ὅς ἐστι παρὰ τὴν τῶν Λοκρῶν πόλεως, ἀφανισθῆναι.

Επι-

*Ἐπιτύμβιον Ἀναξαγόρου, καὶ * βωμὸς αὐτοῦ.*

Epitaphium sepulchro Anaxagoræ insignitum, & eiusdem ara.

* βωμῶν.

Vide Laert. in vita Anaxag. lib. 2.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἐνθάδε ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας Οὐρανίου κόσμου κεῖται Ἀναξαγόρας. Ὅτι καὶ † βωμὸς αὐτῷ ἵσταται, καὶ ἐπιγέγραπται ὁ μὲν νοῦ, ὁ δὲ ἀληθείας.

CAP. XIX.

His iacet ille, cui rerum patuere recessus.
Atque arcana poli, magnus Anaxagoras.

Aræ etiam geminæ ei positæ sunt, altera Mentis, altera Veritatis inscripta.

† βωμοὶ αὐτῷ ἵσταντο.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἔνατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER IX.

Quòd Hieron doctrinam complexus, & singulari in omnes liberalitate, peculiariq; in fratres amore fuerit.

CAP. I.

HIERONEM Syracusanum aiunt Græcorum fuisse perstudiosum: & plurimi doctrinam fecisse, item ad largienda beneficia propensissimum fuisse, multóque promptiorem in dandis quàm petentes in accipiendis. Erat autē laudabili animi magni-

Ὅτι Ἱέρων, καὶ παιδείαν ἠγάπησε, καὶ εὐεργέτης ἦν, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ἀγαπητέβιν.

ΚΕΦ. α.

ΙΕρωνά φασι τὸν Συρακούσιον φιλέλληνα γενέσθαι, καὶ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρειότατα, καὶ ὡς ἦν προχειρότατος εἰς τὰς εὐεργεσίας λέγουσι. προθυμότερον γάρ φασιν αὐτὸ χαρίζεσθαι, ἢ τοὺς αἰτοῦντας λαμβάνειν. ἦν δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀνδρει-

αἰδεσιμώτατος, ἀδελφὸς ... καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε, πεισθεὶς ... πάνυ σφόδρα ἀγαπητῶς αὐτοῖς, καὶ ... αὐτὸς φιληθεὶς, ἐν τῷ μέρει τούτῳ φασί. καὶ Σιμωνίδῃ συνεβίωσε καὶ † Πινδάρῳ, καὶ ... οὔκουν γε Σιμωνίδης βαρὺς ὢν ὑπὸ γήρως πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. ... γὰρ καὶ φύσει φιλάργυρος ὁ Κεῖος, προὔτρεπε δὲ αὐτὸν καὶ πλέον ἡ τοῦ Ἱέρωνος φιλοδωρία, φασί.

tudine præditus, & summo candore (sine suspicione aut inquisitione vlla) fratribus tribuens numero conuixit, mi. úmque in modum tũ ipsos amauit, tum ab iisdem mutuo amore habitus ... est. Eadem ratione cum Simonide vixit, & Pindaro, neque Simonidem impediuit senectus profunda, quominus ad eũ veniret. Erat enim Ceus auidissimus pecuniæ, magisque ipsum commouit Hieronis propensus ad largiendam animus, vt fama est.

Περὶ Ταυροσθένους νίκης.

De Taurosthenis victoria.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερὸν ἠγγέλθη ἡ νίκη τοῦ Ταυροσθένους τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ὑπὸ φάσματος φασίν. ἄλλοι δέ φασι, περιστεράν, ἣν Ταυροσθένης ἐπεπήγετο, ἀπολιποῦσαν τοὺς νεοττοὺς ὑγροὺς ἔτι καὶ ἀπτῆνας, νικήσαντα δὲ ἀφεῖναι ..., προσάψαντα πορφύραν αὐτῇ ... ἐπειγομένην

Vna eadémque die victoria Taurosthenis ex Olympia Æginam nunciata est ipsius parenti, vt alij affirmant, per spectrum. Alij verò dicunt, Taurosthenem columbam à suis pullis teneris adhuc & implumib. abstractã secũ deportasse: quúmque vicisset, purpura alligata eã remisisse, eáque

summa cum festinatione ad pullos properantem eodem die ex Pisa in Aeginam aduolasse.

περὶ τῶν νεοττῶν, † ἀπαυ-θημερῆσαι ἐκ * Πίσης εἰς Αἴγιναν.

Ἀπαυθημερίζειν. eodem die redire, Xenophonti. * Πίσις.

De quorundam & Alexandri diliciis atque superbia.

Περί τινων, καὶ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας.

C. III.

ΚΕΦ. γ.

Alexander suos familiares & socios, permissione luxus & luxuriae corrupit. Nam & Agnon aureos clauos in crepidis gestare solebat. Clitus verò, si quando tractare causas vellet, purpureis vestibus induebatur, atque sic apparebat coram iis qui negotia sua ipsi proponerent. Perdiccam verò & Craterum deditos corporis exercitationi, sequebantur stadiales magnitudine diphtherae, quibus amplissimum locum comprehendebant in castrametationibus, vt in eo se exercerent. Sequebatur etiam eos multus puluis per iumenta vectus, qui ad exercitatiorum certamina pertinebat, Leonnatum & Meneláu venandi studio deditos † tau-

Ὅτι διέφθειρε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς. εἶγε καὶ Ἄγνων χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσιν ἐφόρει. Κλεῖτος δὲ εἴποτε μέλλει τισὶ χρηματίζειν ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο. Περδίκκᾳ δὲ καὶ Κρατερῷ φιλογυμναστοῦσιν, ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τὸ μέγεθος, ἀφ' ὧν περιλαμβάνοντες τόπον εὐμεγέθη ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. εἵπετο δὲ αὐτοῖς καὶ πολλὴ κόνις δι' ὑποζυγίων εἰς τὰ γυμνάσια λυσιτελὴς ἔσεσθαι. Λεοννάτῳ καὶ Μενελάῳ φιλοθηροῦσιν αὐλαῖαι σταδίων ἑκα-

tentoria.

ἠκολούθουν. Αὐτῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἡ μὲν σκηνὴ ἦν κλινῶν ἑκατόν· χρυσοῖ δὲ κίονες πεντήκοντα διειλήφεσαν αὐτήν, καὶ τὸν ὄροφον αὐτῆς ἀνεῖχον. αὐτὸς δὲ ὁ ὄροφος διάχρυσος ἦν, καὶ ἐκπεπόνητο ποικίλμασι πολυτελέσι. καὶ πρῶτοι μὲν Πέρσαι πεντακόσιοι περὶ οἱ καλούμενοι μηλοφόροι περὶ αὐτὴν ἐντὸς εἱστήκεσαν, πορφυρᾶς καὶ μηλίνας ἠμφιεσμένοι στολάς, ἐπ᾽ αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινοβαφῆ. πρὸ δὲ τούτων οἱ ἀργυράσπιδες ἑκατὸν Μακεδόνες. ἐν μέσῃ δὲ τῇ σκηνῇ χρυσοῦς ἐτίθετο δίφρος, καὶ ἐπ᾽ αὐτοῦ καθήμενος Ἀλέξανδρος ἐχρημάτιζε περιεστώτων αὐτῷ πάντοθεν τῶν σωματοφυλάκων. περιῄει δὲ τὴν σκηνὴν περίβολος ἔνθα ἦσαν Μακεδόνες χίλιοι, καὶ Πέρσαι μύριοι, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ῥᾳδίως προσελθεῖν αὐτῷ. πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος ἀρθέντος ὑπὸ φρονήματος καὶ τύχης εἰς τυραννίδα.

læa centum stadiorum sequebantur. Ipsi verò Alexandro tabernaculum erat centum lectorum spatij capax quinquaginta columnis aureis interstinctum, quibus tectum suffulciebatur. Ipsum verò tectum erat inauratum, & magnifica arte varietatéque concinnatum. Atque primi stabant circa ipsum interiùs Persæ, qui dicebantur Melophori, purpureas melinásque stolas induti. Post eos sagitarij mille flammei atque hyagini coloris vestibus amicti. ante hos centum scutati Macedones, cum scutis argenteis. In medio tabernaculi aurea sella ponebatur, in qua sedens Alexander, causas solebat cognoscere, circúcingentibus vndequaque custodib. corporis, ambibat autem tabernaculum circuitus, qué tenebát mille Macedones & Persarum 10000. neque quisquá facile ad regem accedere audebat. Magnus enim timor existebat èx eo quod superbia & fortuna in tyrannidem elatus esset.

De diligentia Polycratis in audiendo Anacreonte, & zelotypia.

CAP. IV.

Polycrates Samius frequentem operá musis nauauit: & Anacreontẽ Teium fecit plurimi, habuitque in pretio, & delectatus est tum ipso, tũ eius carminibus: verumtamen luxum eius non possum laudare. Anacreõ Smerdiam Polycratis amasium, feruentiore præconio in cælum vsque euexerat: qua laude plurimum gaudens adolescens, colebat in primis & obseruabat Anacreõtem, qui magno amore solertiam & indolem eius, non autem corpus prosequebatur. Nemo enim, per deos, hanc calumniam impinget Teio poëtæ, neque eum intẽperantiæ aut incontinẽtiæ arguat. Polycrates verò commotus zelotypia, quòd Smerdiam celebrasset, & poëtam à puero redamari videret, adolescentem rasit: & illi quidem turpitudinem, Anacreonti verò

Περὶ Πολυκράτους σπουδῆς περὶ τὸν Ἀνακρέοντα, καὶ ζηλοτυπίας.

ΚΕΦ. δ.

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν μούσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήϊον, καὶ διὰ σπουδῆς ἦγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· οὐκ ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν. Ἀνακρέων ἐπῄνεσε Σμερδίην θερμότερον τὸ παιδικὸν Πολυκράτους. εἶτα ἤδη τὸ μειράκιον τὸν ἔπαινον, καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, διὰ μάλα ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος· μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήϊον, μὴ δὲ ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. ἐζηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε, καὶ ἑώρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον· καὶ ἀπέκειρε τὸν παῖδα ὁ Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα, ὁ

δὲ

δὲ οὐ προσποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς· μετῆγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. τὸ δὲ ᾆσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ᾀσάτω. ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται.

dolorem, vt ipse putabat, attulit. At ille dissimulans prudenter moderatéque se Polycratem accusare, transtulit crimen in adolescentulum: obiecítque ei audaciam & inertiam, qui contra suos ipsius crines arma sumpsisset. Verùm carmen suum de capillorum hoc incommodo, cantet ipse Anacreon. Nam id multo præstiterit, quàm si ego faciam.

Περὶ Ἱέρωνος καὶ Θεμιστοκλέους

ΚΕΦ. ε.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια Ὀλυμπίων ἀγομένων, ἵππους ἄγοντα, εἶρξε τῆς ἀγωνίας, εἰπὼν, τὸν μὴ μεταλαβόντα τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων τῆς πανηγύρεως μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν. καὶ ἐπῃνέθη Θεμιστοκλῆς.

De Hierone & Themistocle.

C. V.

Themistocles Hieronem cum equitatu venientem ad ludos Olympicos, vetuit certamen spectare, dicens: Eum qui maximi periculi se socium non præbuisset, non æquum esse vt communis festiuitatis particeps fieret: & ob eam rem laudem est assecutus Themistocles.

De Pericle, & filijs eius pestilentia mortuis.

Περὶ Περικλέως, καὶ υἱῶν αὐτοῦ λοιμῷ ἀποθανόντων.

C. VI.

Κεφ. ς.

Pericles cum grassante pestilentia liberos amisisset, fortissimè tulit eorum mortem, auctórque fuit Atheniensibus, vt omnes faciliùs ferrent interitum amicissimorum quorumuis.

Ὅτι Περικλῆς ἐν τῷ λοιμῷ τοὺς παῖδας ἀποβαλὼν ἀνδρειότατα τὸν θάνατον αὐτῶν ἤνεγκε, καὶ πάντας Ἀθηναίους ἀθυμότερον ἔπεισε τοὺς τῶν φιλτάτων θανάτους φέρειν.

De Socratis in omnibus rebus, animi tranquillitate.

Περὶ Σωκράτους ἐν πᾶσιν ἀθυμίας.

C. VII.

Κεφ. ζ.

Xanthippe dicebat, etiam mille perturbationibus rempub. obruentibus, tamen omni tempore Socratem, eodem vultu, siue domo egrederetur, siue rediret domum, videri. Nam ad omnia animum æquum præ se ferebat, & bene moderatéque compositum, longéque à dolore remotum, & omni metu superiorem.

Ἔλεγεν ἡ Ξανθίππη ὡς μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὅμοιον † ἦν τὸ Σωκράτους πρόσωπον, καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐπανιόντος ἀεὶ θεάσασθαι. ἥρμοστο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς, καὶ ἦν ἵλεως ἀεὶ τὴν διάνοιαν, καὶ λύπης ὑπεράνω πάσης, καὶ φόβου κρείττων παντὸς ὤν.

Ὅτι

Ὅτι ἀκόλαστος περὶ γυναῖκας ὁ Διονύσιος.

Κεφ. η.

Ὁ νέος Διονύσιος εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, (εἴγε ἡ Δωρὶς ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λοκρὶς ἦν,) τῶν οἴκων τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πόλει καταλαμβάνων, ῥόδοις, καὶ ἑρπύλλοις καὶ ἄλλοις ἄνθεσι καταστρωννὺς, τὰς τῶν Λοκρῶν θυγατέρας μετεπέμπετο, καὶ συνῆν αὐταῖς ἀκολαστότατος. ὑπὲρ δὴ τούτου ἔτισε δίκην. ἐπειδὴ γὰρ αὐτοῦ ἡ τυραννὶς κατελύθη ὑπὸ Δίωνος, ἐνταῦθα οἱ Λοκροὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Διονυσίου καὶ τὰς θυγατέρας κατεπόρνευσαν, καὶ ἀνέδην αὐταῖς ἐνύβριζον πάντες, μάλιστα οἱ προσήκοντες ταῖς παρθένοις ταῖς ὑπὸ Διονυσίου διεφθαρμέναις. ἡνίκα δὲ διακορεῖς ἐγίνοντο ὑβρίζοντες, κεντοῦντες αὐτὰς ὑπὸ τοῖς ὄνυξι τοῖς τῶν χειρῶν, βελόναις ἀπέκτειναν. τὰ δὲ ὀστᾶ κατέκοψαν ἐν ὅλμοις· καὶ τὰ κρέα τῶν ὀστῶν ἀφελόντες

Dionysius libidinis in mulieres incontinens.

C. VIII.

Dionysius iunior in Locrensium vrbem veniens (Doris enim ipsius mater Locrensis erat) maximas ciuitatis domus occupauit, easque rosis, serpyllis, aliísque id genus floribus strauit: & filias Locrensium accersebat, atque cum eis versabatur intemperantissimè. Luit verò Dionysius flagitij huius pœnas. Quum enim tyrannis ipsius per Dionem esset sublata, tum Locrenses vxorem Dionysij vnà cum filiabus prostituerunt, promiscuéque stuprum eis intulerunt, præsertim qui affinitate vel cognatione cum iis virginibus, quas Dionysius corruperat, erant coniuncti. Quum verò libidinem in eis expleuissent, compunctas acubus intra digitorum vngues interemerunt, ossaque in mortariis contuderunt, & carnes ab ossib. abstractas si

quis non gustasset, eum diris denouerunt. Quod verò reliquum ex ipsis esset, mari demerserunt. At Dionysius Corinthi, multas variásque vitæ vicissitudines expertus, ob extremam mendicitatem, tandem * me tragytta stipem ab hominibus cogendo, tympanáque pulsando, & tibiis modulando vitam exegit.

Metragyrtæ initiati sacris Phrygiæ deæ, seu matris deûm, tympana gestãtes stipem cogebant.

ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν. εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, καταπόντωσαν. ὁ δὲ ἐν Κορίνθῳ πολλαῖς καὶ ποικίλαις χρησάμενος ταῖς μεταβολαῖς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀπορίαν, τελευταῖον δὲ μητραγυρτῶν, καὶ κρούων τύμπανα, καὶ καταυλούμενος δὲ τὸν βίον κατέστρεψεν.

Quòd & Demetrius incontinens fuerit.

C. IX.

Demetrius Poliorcetes, quum obsidione cepisset vrbes, abusus sua luxuria, talenta mille & ducenta singulis annis ab iis exegit: atque huius summæ minimam partẽ in exercitum insumebat, reliqua in libidinem luxuriámque conferebat omnia. Vnguentis tum ipse tum pauimentum eius diffluebat: & singulis anni partibus flores recentes ei substernebantur vt in ipsis vestigia poneret.

Ὅτι καὶ Δημήτριος ἀκόλαστος.

ΚΕΦ. Θ.

Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ᾕρει τὰς πόλεις, καὶ τῇ ἑαυτοῦ τρυφῇ καταχρώμενος, χίλια μὲν καὶ διακόσια τάλαντα πρόσοδον ἑαυτῷ περιεποιήσατο καθ' ἕκαστον ἔτος, καὶ ἐκ τούτων ὀλίγα μὲν ἐς τὸ στρατόπεδον ἐδαπάνα, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὴν ἀκολασίαν τὴν ἑαυτοῦ. μύροις τε ἐρραίνετο καὶ αὐτὸ τὸ δάπεδον, καὶ καθ' ἑκάστην ἔτους ὥραν τὰ ἀκμάζοντα τῶν ἀνθῶν ταῦτα ὑπεστρώννυτο αὐτῷ, ἵνα κατ' αὐτῶν βαδίζῃ.

ζη. ἦν δὲ καὶ περὶ γυναῖκας ἀκόλαστος, καὶ μειρακίοις ἐρῶσιν ἐπεχείρει. ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι ἀσκοῦντι τὴν τρίχα καὶ ξανθιζομένῳ, ὑπαλειφομένῳ τὸ πρόσωπον παιδέρωτι. καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρῆτο ἀλείμμασι προσφιλοτιμούμενος τῇ ῥᾳθυμίᾳ.

Περὶ Πλάτωνος ὀλιγωρίας.

ΚΕΦ. ι.

Ὁ Πλάτων νοσερὸν χωρίον λεγομένης εἶναι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον μετοικῆσαι, οὐκ ἠξίωσεν, εἰπών· ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθω μετῴκησα ἂν ὑπὲρ τοῦ * μακροβιωτέρου γενέσθαι.

Περὶ Παῤῥασίου τοῦ ζωγράφου.

ΚΕΦ. ια.

Παῤῥάσιος ὁ ζωγράφος, ὅτι μὲν πορφυρίδα

Erat etiam immodicus erga mulieres & adolescentium amores aucupabatur. Dabat etiam ille operam vt pulcher videretur, capillósque & componebat studiosè, & rufos faciebat, faciémque pæderote inungebat: itemque aliis vnguẽtis vtens ambitiosè luxuriosus.

De Platonis vitæ contemptu.

C. X.

Plato quum Academia diceretur locus esse pestilens, & medici consilium darent, vt in Lyceum scholam transferret, nequaquam obtemperauit, dicens: Atqui ego producendæ vitæ causa, ne in Atho quidem summitatem transmigrare velim.

* κατεβιώτερον.

De Pharrhasio pictore.

C. XI.

Parrhasius pictor, quod purpuram gestare,

capútque aurea corona redimere solitus sit, cùm alij testantur, tum etiam epigrammata multarum eius imaginum. Certauit hic quodam tempore in Samo, incidítque in aduersarium, non multo se inferiorem, atque superatus est. Argumentum erat. Aiax dimicans cum Vlysse, pro Achillis armis. Victus Parrhasius vrbanè cuidam condolenti ex familiaribus dixit: se quidem parui pendere victoriam: condolere autem filio Telamonis, qui in eadem re bis iam aduersario fuisset inferior. Vtebatur scipione aureis circumuoluto clauiculis, & aureis fibulis supernè calceamentorum ligulas constringebat. Aiunt eum sine omni molestia & labore in suo opificio versatum esse, sed alacri facilíque animo: quoniam & cantu & modulatione vocis submissa laborem artis mitigare leuaréque solebat. Refert hęc Theophrastus.

τὰς ἀντιγωγάς, Eustathius in Iliad. ξ. vbi citat hunc locum, sed librarij (puto) corruperunt pro τῶν ἀναγωγίας.

ἐφόρει, καὶ χρυσοῦν στέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. ἠγωνίσατο δέ ποτε ἐν Σάμῳ, συνέτυχε δὲ ἀντιπάλῳ οὐ κατὰ πολὺ ἐνδεεστέρῳ αὐτοῦ, εἶτα ἡττήθη. τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἦν αὐτῷ ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων. τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνιζόμενος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἡττηθεὶς δὲ οὐ μάλα ἀστείως ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν συναχθόμενον αὐτῷ τῶν ἑταίρων ὁ Παρράσιος· ἔφη γάρ, αὐτὸν μὲν ὑπὲρ τῆς ἥττης ὀλίγον φροντίζειν. συνάχθεσθαι δὲ τῷ παιδὶ τοῦ Τελαμῶνος, δεύτερον τοῦτο ὑπὲρ τῶν αὐτῶν ἡττηθέντι. κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιθεούσας, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε † τῶν ἀναγωγέας τὰς βλαύτας. φασὶ δὲ αὐτὸν, μηδὲ ἄκοντα, μηδὲ ἐπιπόνως τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν, πάνυ δὲ εὐθύμως, καὶ ῥαδίως, καὶ γὰρ, καὶ ᾖδεν, καὶ ὑποκινυρόμενος, τὸν κάματον τὸν ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἐπειρᾶτο ἐπελαφούνειν. λέγει δὲ ταῦτα Θεόφραστος.

Περὶ

Περὶ Ἐπικουρείων ἐξωσθέντων ὑπὸ Ῥωμαίων καὶ Μεσσηνίων.

Κεφ. ιβ.

Ὅτι Ῥωμαῖοι Ἀλκαῖον, καὶ Φιλίσκον τοὺς Ἐπικουρείους ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ὅτι πολλῶν καὶ ἀτόπων ἡδονῶν εἰσηγηταὶ τοῖς νέοις ἐγένοντο. καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐξέωσαν τοὺς Ἐπικουρείους.

De Epicureis expulsis ab Romanis & Messenijs.

C. XII.

Romani Alcæum & Philiscum Epicureos ex vrbe eiecerunt, eo quòd multarum flagitiosarum que libidinum auctores essent adolescentibus. Etiam Messenij Epicureos expurunt.

Περὶ Διονυσίου ἀδηφαγίας, καὶ παχύτητος.

Κεφ. ιγ.

Διονύσιον τὸν Ἡρακλεώτην Κλεάρχου τοῦ τυράννου υἱὸν ἀκούω ὅτι τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας, καὶ τρυφῆς λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσαντα, καὶ καταπιανθέντα. τὰ ἐπίχειρα γοῦν τῆς κατὰ τὸ σῶμα μεγέθους, καὶ τῆς περὶ τὰς σάρκας ὄγκου, ἐκαρπώσατο δύσπνοιαν. φάρμακον οὖν αὐτῷ τοῦδε τοῦ πάθους συνέταξαν οἱ ἰατροί φασι, βελόνας λεπτὰς κατασκευάσασθαι μηκίστας, εἶτα ταύτας διὰ τῶν πλευρῶν, καὶ

De Dionysij voracitate & pinguedine.

C. XIII.

Dionysium Heracleotam, filium Clearchi tyranni, fama est ex quotidiana voracitate luxúque paulatim se ipsum nimia carne ac pinguedine impleuisse. Immensa igitur corporis crassitudo, & carnis incrementum, spirandi facultatem ei adimebant. Medici vero hoc ei remedium illius morbi præscripserunt, vt tenuissimis & oblongis acubus ad hunc vsum paratis, latera transmitterentur,

eæque per ventrem impellerentur, dormiente ipso profundius. Id negotium aliis datum est: & donec acus carnem agnatam & quasi alienam transfoderet, ille non aliter iacebat quàm lapis. Quum verò transisset eò vbi validum erat & genuinum corpus, neque ampliùs ex nimia pinguedine ascititium, tum persentiscebat, & è somno excitabatur. Quòd si quando negotia hominum audire, iuráque dare vellet, cistam corpori prætendebat (quidam verò non cistam, sed turriculam affirmat fuisse) vt reliquæ partes occultarentur, soláque facies superemineret: atque sic cum iis colloquebatur: pessimam mehercule vestem illam indutus, magísque belluæ vallum quoddam, quàm hominis amictum.

τῆς κοιλίας διωθοῖν ὅτε ὕπνῳ τύχῃ βαθύτερον ἐμπεσών. ἦν δὲ ἄρα τούτο ἐπιμελὲς ἑτέροις δρᾷν, ἕως αὖ ὅλην διὰ τῆς πεπωρωμένης καὶ πρόσω τινὰ ἀλλοτρίας αὐτοῦ σαρκὸς διείρπεν ἡ βελόνη, ἀλλ' ἐκεῖνός γε ἔκειτο. λίθου διαφέρων οὐδέν. εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλος ἔνθα καθαρὸν ἦν αὐτὸ τὸ σῶμα ἐρρωμένον, καὶ ἴδιον, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἄγαν πιμελῆς ἀλλότριον, τότε καὶ ἐκεῖνος ᾐσθάνετο, καὶ ἐγείρετο ἐκ τοῦ ὕπνου. ὁπότε δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις αὐτῷ προσιέναι, κιβωτὸν τοῦ σώματος προβαλλόμενος, οἱ δὲ οὐ κιβωτόν φασιν, ἀλλὰ πυργίσκον, ἵνα τὰ μὲν λοιπὰ μέρη αὐτοῦ ἀποκρύπτοιτο, τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερίσχον διαλέγοιτο. πονηρὰν ὦ θεοὶ ταύτην ἐκεῖνος στολὴν ἀμπεχόμενος, καὶ θηρίου ἐρυμὰ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου ἐσθῆτα.

Περὶ

Περὶ Φιλήτα σώματος λεπτότητος.

ΚΕΦ. ιδ'.

Φιλήταν λέγουσι τὸν Κῶον λεπτότατον γενέσθαι τὸ σῶμα, ἐπεὶ τοίνυν ἀνατραπῆναι ῥᾴδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολύβδου (φασὶ) πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, εἴ ποτε σκληροὶ κατέπνεον. εἰ δὲ ἦν οὕτως ἀδύνατος ὥς τε μὴ ἀντέχειν πνεύματι, πῶς οἷός τε ἦν τοσοῦτον φορτίον ἐπισύρεσθαι; ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει, ὃ δὲ ἔγνων ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, τοῦτο εἶπον.

De Phileta corporis macie.

C. XIV.

Philetam Coum aiunt macerrimo corpore fuisse. Quoniam igitur quauis occasione facile subuerti poterat, ferunt eum plumbeas habuisse soleas in calceis, ne à ventis prosterneretur si paulò duriùs eum afflarent. Quòd si sic fuit imbecillus, & omnium virium impos, vt vento non posset obluctari, quomodo tandem onus trahere tantum poterat? Mihi sanè dissimile vero esse videtur: Attamen quod de illo viro cognoui, id in medium attuli.

Περὶ Ὁμήρου.

ΚΕΦ. ιε'.

Ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἐδίδοσαν, δευτέρους δὲ ἀπέφαινον ἐπ' ἐκείνῳ πάντας. ποτὲ θύοντες δὲ θυσίαν, ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ὅμηρον. λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις,

De Homero.

C. XV.

Argiui poëticæ totius primam Homero palmam tribuebant, ab eo reliquos omnes secundos ponebant: & si quando rem diuinam facerent, * in hospitalitatis inuocabãt Apollinem & Homerū.

* ad hospitij consuetudinem vocabant, vel inuitabant

Fertur præter hæc etiam illud. quum propter inopiam elocare filiam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse: cuius rei testis est Pindarus.

*Vide Calium Rho. lib. 9. c. 26.

De Italia, & mare, qui fuit Hippomiges siue semiequus.

C. XVI.

Italiam primi Ausones inhabitarunt *indigenæ. Antiquissimum in ea virum asserunt fuisse, nomine Marem, cuius anterior facies hominis, posterior equo similis fuerit: & nomen ipsum propemodum pollere quod apud Græcos ἱππομιγής. Atqui mea quidem hæc est sententia, quòd eum primum omnium ascendisse equũ, & fræno moderatum esse, atque coërcuisse putem: atque ob eã causam duplicis naturæ creditum esse. Fabulátur eum centũ & vigintitres annos in viuis egisse, & ter à morte reuixisse: quod mihi quidem verosimile non videtur. In Italia permultos variósque populos habitasse ferunt,

ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

Περὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἱππομιγοῦς ἀνθρώπου.

ΚΕΦ. ιϛ.

Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες αὐτόχθονες. πρεσβύτατον δὲ γενέσθαι Μάρην τινὰ καλούμενον, οὗ τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέγουσιν ἀνθρώπῳ ὅμοια, τὰ κατόπισθεν δὲ ἵππου, καὶ αὐτὸ δὲ τοὔνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα φασὶν ἱππομιγὴς δύναται. δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινόν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. μυθολογοῦσι δὲ αὐτόν, καὶ βιῶναι ἔτη τρία καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν, καὶ ὅτι τρίς. ἐμοὶ δὲ οὐ πιστὰ δοκοῦσιν. Ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη παμπολλα,

πολλὰ, καὶ ὅτι ἐν ἄλλῃ γῇ. τούτῳ αἴτιον, διὰ τὴν τῶν ὡρῶν εὐκρασίαν, καὶ τὴν τῆς χώρας ἀρετὴν, καὶ τὸ ἔνυδρον αὐτῆς, καὶ τὸ πάμφορον, καὶ τὸ εὔβοτον, καὶ ὅτι ποταμοῖς ἐστι κατάῤῥυτος, καὶ ὅτι θάλασσαν ἀγαθὴν περιέχεται αὐτῇ, ὅρμοις πανταχόθεν διειλημμένην, καὶ καταγωγαῖς, ἀφθόνοις, καὶ καταίρσεσιν. ἀλλὰ, καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον, καὶ πρᾷον ἐπῆρε πολλοὺς εἰς τὴν μετοίκησιν. Καὶ ὅτι πόλεις ᾤκησε τὴν Ἰταλίαν πάλαι ἑπτὰ, καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς ταῖς χιλίαις.

plures quidem quàm in vlla alia terra: eam potissimùm ob caussam, quòd omnium anni partium in ea sit moderata tempestas, quòd regio bonitate telluris excellens sit, & aquis irrigua, fertilisque omnium fructuum, atque compascua, itémque quòd fluuiis perfusa, mare quoque commodos appulsus habeat, portubúsque ex omni parte sit interstincta: & appellendis, soluendísque nauibus idonea. Sed & inhabitatorũ singularis benignitas & mãsuetudo multos pellexit, vt in eã suas sedes transferrent. Ad hęc aiunt veterum memoria mille centum & nonaginta septem vrbibus Italiam prędìtam atque ornatam fuisse.

Περὶ Δημοσθένους τύφου. ΚΕΦ. ιζ.

De iactantia ac leuitate Demosthenis. C. XVII.

Κουφότητα ἔοικε κατηγορεῖν τοῦτο ὁ λόγος ὁ λέγων περὶ Δημοσθένους, ὅτι ἄρα τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν καὶ οἱ ὑδροφοροῦντες, εἴποτε παριόντος αὐτοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ τι ψιθυρίσαιεν. ὅς γὰρ καὶ ὑπ᾽ ἐκείνων ἐκυδαίνετο καὶ ἐπηγάλλετο, ἦν δῆ-

Leuitatis redarguere Demosthenem videtur hæc fama, quæ de ipso diuulgata est, quòd aquam ferẽtes eũ fastu implenerint, quũ ipso prætereũte aliquid de ipso susurrabãt. Nã qui etiam illis est inflatus, nec efferri erubuit, qualis futurus erat, si quã-

do plausu eum concio afficeret?

λόγον, τίς ἐστιν, εἶπε, τοῦ ὑπὸ ἐκκλησίας ἐπαινεῖσθαι.

De Themistocle.

C. XVIII.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

ΚΕΦ. ιη.

Themistocles Neoclis filius seipsum quercubus comparabat, quoniam illis proteguntur, & opus habent mortales, si ingruat pluuia, regiminéque ramorum appetunt. Quod si serenus aër sit, accedentes, vellicant eas, & ramis corticibúsque denudant. Idem dicebat. Si mihi quis duas vias monstraret, alteram ad infernum ducentem, alteram ad tribunal, multò libentius ingrederer eam, quæ rectà ad infernum tenderet.

ὑποτρέχοντες

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἴκαζε ταῖς δρυσὶ, λέγων ὅτι ὁμοίως, † ὑποτρέχοντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ δέονται αὐτοῦ ὅταν ὑετὸς, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες. ὅταν δὲ ὦσιν ἐν εὐδίᾳ, παριόντες τίλλουσιν αὐτὰς, καὶ περικλῶσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς ἔλεγεν εἴ μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ᾅδου φέρουσαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν ἐπὶ τοῦ ᾅδου.

Quòd Demosthenes vocante Diogene, in cauponam introire recusarit.

C. XIX.

Ὅτι Δημοσθένης καλοῦντος τοῦ Διογένους, εἰς καπηλεῖον οὐκ ἤθελεν εἰσιέναι.

ΚΕΦ. ιθ.

Diogenes quodam tempore prandium in caupona sumebat: quumque videret prætereuntem Demosthenem, eum vt accederet, inuitabat. Qui quum renueret, Putas, inquit, ô Demosthenes, hoc esse tibi dede-

Ἠρίστα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ. εἶτα παριόντα Δημοσθένην ἐκάλει. τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, αἰσχύνῃ ἔφη Δημόσθενες παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καί

πηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνδελεχῶς εἴσεισι, τὸν δημότας λέγων, καὶ τὸν καθ' ἕνα δῆμον. ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί.

cori, si in cauponam ingrediaris, quum nulla dies prætereat, quin dominus tuus intro veniat? populum intelligens, & de plebe singulos, quoniã concionatores & oratores, multitudinis quodammodo serui existunt.

Περὶ Ἀριστίππου.

ΚΕΦ. κ.

Πλέων Ἀρίστιππος χειμῶνος ἐπιγενομένου πάνυ σφόδρα ἐταράττετο. ἔφη δέ τις τῶν συμπλεόντων, Ὦ Ἀρίστιππε, καὶ σὺ δέδοικας ὡς οἱ πολλοί; ὁ δὲ, καὶ μάλα γε εἰκότως. ὑμῖν μὲν γὰρ περὶ κακοδαίμονός ἐστι βίου ἡ σπουδὴ, καὶ ὁ νῦν κίνδυνος, ἐμοὶ δὲ περὶ εὐδαιμονίας.

De Aristippo.

CAP. XX.

Aristippus, quum naui vectus oborta tempestate supra modum perturbaretur, quidam ex iis qui simul nauigabant: Númne, inquit, etiam tu metu percelleris, quemadmodum vulgus? At ille, Prorsus ait, neque iniuria. Vobis enim de vita scelerosa infelicíque labor est, & præsens periculum: mihi verò de felicitate atque beatitudine.

Περὶ Θηραμένους.

ΚΕΦ. κα.

Θηραμένης ἔτυχεν ἐν οἰκίᾳ τινὶ διατρίβων, εἶτα ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παραχρῆμα ἐκείνη κατηνέχθη. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἄλλος ἀλλαχόθεν

De Theramene.

CAP. XXI.

Theramenes quum in quadam domo versatus, inde prodiisset, illa subito lapsa corruit. Atque quum Athenienses alij aliunde ad eum confluen-

rent, & inopinatæ saluti congratularentur, ille præter omnium opinionem respondit. O Iupiter, cuinam me tempori reseruas? Nec multo post à triginta tyrannis de medio sublatus est, coactus cicutam bibere.

αὐτῷ προσιόντες συνήδοντο ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παραδόξῳ. ὁ δὲ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο· Ω Ζεῦ, ἐς τίνα με καιρὸν φυλάττεις; καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, πιεῖν κώνειον καταναγκασθείς.

Quoniam in arte medendi studium posuerint.

CAP. XXII.

Τίνες περὶ τὴν ἰατρικὴν ἐσπουδάκασι.

ΚΕΦ. κβ.

Fama est, Pythagoreos summum studium & operam medicandi facultati nauasse. Plato etiā plurimum curæ in eam contulit, item Aristoteles Nicomachi filius, aliique innumerabiles.

Λέγουσι τοὺς Πυθαγορείους πάνυ σφόδρα περὶ τὴν ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. καὶ Πλάτων δὲ φροντίδα εἰς αὐτὴν ἔσχε πλείστην, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

De Aristotele ægrotante.

CAP. XXIII.

Περὶ Ἀριστοτέλους νοσοῦντος.

ΚΕΦ. κγ.

Aristoteles quum morbo teneretur, & medicus ei præceptum quoddam iniungeret: Ne, inquit, me cures vel vt bubulcum, vel vt fossorem, sed

Ἀριστοτέλης ἐνόσει ποτὲ, προσέταξε δὲ αὐτῷ ὁ ἰατρὸς προστάγματι. καὶ ἐκεῖνος· μήτε ὡς βοηλάτην με (ἔφη) θεράπευε, μήτε ὡς

ὡς σκαπανέα, ἀλλὰ διδάξας πρότερόν τὴν αἰτίαν, οὕτως ἕξεις ἕτοιμον πρὸς τὸ πείθεσθαι· διδάσκων ἐκ τούτων μηδὲν χωρὶς αἰτίας προσφέρειν.

Περὶ Σμινδυρίδου τρυφῆς.

ΚΕΦ. κδ.

Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοιοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε, καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν, καὶ τῷ βίῳ διαρρεῖν· ὁ δὲ Σμινδυρίδης, καὶ πλέον. φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσὼν, καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, ἐξανέστη λέγων, φλυκταίνας ἐκ τῆς εὐνῆς ἔχειν. χολῇ γὰρ ἂν ἐπὶ χαμεύνης κατεκλίθη ἢ στιβάδος, ἢ ποίας ἐν προσάντει πεφυκυίας, ἢ ταύρου δορᾶς, ὡς ὁ Διομήδης, πρεπούσης στρατιώτῃ σκληρῷ καὶ γενναίῳ, ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο.

priùs causam edidisse: sic enim facili persuasione me morigerum reddideris: docens his, nihil sine causa temeréque proferendum esse.

De Smindyride luxu.

CAP. XXIV.

Smindyrides Sybarita adeò in luxuriam mollitiémque prolapsus est, vt quum omnes Sybaritæ deliciis vacarent, vitáque diffluerent, hic omnes longè post tergum relinqueret. Proinde quodam tempore, in rosarũ foliis recumbens, somnúmque in iis carpens expergefactus dixit: Se pustulas ex nimia lecti duritie, inflictas habere. Quomodo hic vel humi, vel in stragulo, vel in gramine collis alicuius accliuis cubare potuisset, vel etiam in pelle tauri, vt Diomedes? qualis lectus decet militem fortem & generosum. Substrata agrestis bouis ille in pelle cubabat.

Quomodo Pisistratus erga suos ciues gesserit.

CAP. XXV.

Pisistratus quum in regnum esset euectus, accersi iubebat eos qui in foro *deambulando atque* otiando tempus tererent: & interrogauit, nũ quæ causa esset ipsis in foro mœsto vultu oberrandi, simúlque dicebat: Si tibi boues aratores mortui sunt, de meo cape rursus alios, atque ad labores te confer: sin egenus & inops es seminum, de meo dentur tibi: veritus, ne horum otium insidias aliquas pararet.

De Zenone & Antigono.

CAP. XXVI.

Zenonem Citiensem in summa reuerẽtia precióque habebat rex Antigonus. Accidit igitur, vt aliquando, vino supra modum impletus, obuiã Zenoni fieret: quem exosculatus est atque amplexus, vtpote temulentus: petiítque vt sibi quid iuberet: & interposito temerè sacramento, con-

ad Zenonẽ ebrius accederet.

Πῶς ὁ Πεισίστρατος τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις ἐχρῆτο.

ΚΕΦ. κε.

Πεισίστρατος ὅτε τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, μετεπέμπετο τοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀποσχολάζοντας, καὶ ἐπυνθάνετο τί δήποτε εἴη τὸ αἴτιον τοῦ ἀλύειν αὐτοῖς. καὶ ἐπέλεγεν, εἰ μέν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἄπιθι, καὶ ἐργάζου. εἰ δὲ ἀπορεῖς σπερμάτων, παρ' ἐμοῦ σοι γενέσθω. ἐδεδίει γὰρ μὴ ἡ σχολὴ τούτων ἐπιβουλὴν τέκῃ.

Περὶ Ζήνωνος, καὶ Ἀντιγόνου.

ΚΕΦ. κϛ.

Ζήνωνα τὸν Κιτιέα δι' αἰδοῦς ἦγεν καὶ σπουδῆς ἦγεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεύς. καί ποτε οὖν ὑπερπλησθεὶς οἴνου ἐπεκώμασεν αὐτῷ Ζήνωνι. καὶ φιλῶν αὐτὸν, καὶ περιβάλλων ἅτε ἔξοινος ὢν, ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς, καὶ νεανιευόμενος σὺν

ὅρκῳ

[illegible] μὲν [illegible] αἰτεῖ. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, Πεισθεὶς ἄμεινον. σημαίνων ἅμα, καὶ μεγαλοφρόνως τὴν μανίαν ἐλέγξας, καὶ φειδόμενος αὐτοῦ μήποτε διαφθαρῇ ὑπὸ πλησμονῆς.

firmauit se præstiturum quicquid postulasset. Is verò dixit ei, Abi & emo-me: grati sapientisque reprehensione simul temulentiam eius taxans, simul verò cauens, ne præ nimia satietate diu rumperetur.

Ἀφέλεια ἤθους.

ΚΕΦ. κζ.

Ἀνδρὶ Λακωνικῷ μὲν, χωριτικῷ δὲ, ἐπέπληξέ τις πενθοῦντι πάνυ σφόδρα ἐκθύμως. ὁ δὲ ἀπλάστως ἀπεκρίνατο, τί πάθω, φησίν; οὐ γὰρ ἐγὼ αἴτιος τούτων, ἀλλ' ἡ φύσις μου.

Ingenuitas morum & ingenij.

CAP. XXVII.

Reprehendit aliquis aliquando hominem Laconicum illum quidem sed rusticum, quòd nimio & prorsus immoderato luctui indulgeret. Tum is cum simplicitate magna: Quid, inquit, facerem? Non enim ego in causa sum, sed natura mea quæ fluit.

Περὶ Διογένους.

ΚΕΦ. κη.

Ἐπῄνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου τὸ λέγον,

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,

ἀκούοντος Διογένους. ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι, καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐστε οἱ γείτονες.

De Diogene.

CAP. XXVIII.

Spartanus quidam hoc Hesiodi carmen laudabat, quod ita habet:

Non vel bos pereat, nisi vicinus malus adsit:

idq; audiebat Diogenes, qui, Atqui (inquit) Messenij cũ bobus, suis perierunt, & vos illorum estis vicini.

Quod Socrates vt timorem ita dona vilipenderit.

CAP. XXIX.

Socrates aliquando, nocte iam prouecta, reuertebatur à cœna. Adolescentes igitur scelerosi & nequam, quum cognouissent eum redire, clàm expectarunt in insidiis, cum accensis facibus & Furiarum laruis. Moris autem erat eis, etiã cæteros homines ludificari, ita otio abundabãt, otio, inquam, ad res prauas. Socrates verò quum eos aspexisset, nihil perturbatus constitit, & ita eos interrogauit, vt alios in Lyceo vel Academia solebat.

Alcibiades ambitione quadam munificus, cõplura, magnáque munera Socrati dono misit. Quum ergo Xanthippe admiraretur donorum amplitudinem, & ea cuperet accipere, Socrates dixit: Quin & nos certemus liberalitate cum Alcibiade, & ea quæ mittuntur ab ipso nõ capiamus, ad declarandã animi magnitudinem. Item quũ quis

Ὅτι Σωκράτης ἀδεὴς ἦν, καὶ δῶρον καταφρονεῖ.

ΚΕΦ. κθ.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προηκούσης ἐπανήει ποτὲ ἀπὸ δείπνου Σωκράτης. νεανίσκοι γοῦν ἀκόλαστοι προμαθόντες ἐνήδρευσαν ἐπανιόντα, δᾷδας ἔχοντες ἡμμένας, καὶ Ἐριννύων προσωπεῖα. ἔθος ἦν αὐτοῖς καὶ ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὴν σχολὴν, τὴν ἐπὶ τὰ χείρω. οὓς ἰδὼν ὁ Σωκράτης οὐ διεταράχθη, ἀλλ' ἐπιστὰς ἠρώτησεν, οἷα καὶ τοὺς ἄλλους ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐν Ἀκαδημίᾳ.

Ὅτι ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι Σωκράτει. τῆς οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα, καὶ ἀξιούσης λαβεῖν αὐτά, ὁ δὲ ἔφη· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου παραταξώμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα φιλοτιμησάμενοι. Ἐπεὶ δέ τις

ἔφη

ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα δεῖν ἂν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν. ὁ δὲ, Ἀλλὰ μεῖζον δεῖ τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν τὴν ἀρχήν.

illi diceret, magnum esse compotem eorum fieri quæ cuperet: respondit, Sed multò maius est, ne cupere quidem quicquam omnino.

Περὶ τῆς Ἀναξάρχου προμηθείας.

De vaticinatione Anaxarchi.

ΚΕΦ. λ.

CAP. XXX.

Ἀνάξαρχος ὅτε σὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐστρατεύετο, χειμῶνος ἐπιγινομένου, προμαθὼν ὅτι μέλλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ἀξύλῳ ποιεῖσθαι χωρίῳ τὴν στρατοπεδείαν, εἰς τὸν σταθμὸν ὅσα εἶχε σκεύη ταῦτα ἐγκρύψας, † τῆς σκευοφορίας ἐπιθηκε ξύλα. ἐπεὶ δ' εἰς τὸν σταθμὸν ἀφίκοντο, καὶ ἐνέδει ξύλων, Ἀλεξάνδρου μὲν αἱ κλίναι κατεκαίοντο, ἵνα ἑαυτὸν διαθάλπειν δύναιτο. ἐπεὶ δέ τις παρὰ Ἀναξάρχῳ πῦρ εἶναι ἤγγειλεν, ἀφίκετο παρ' αὐτόν. καὶ ἠλείψατο ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀναξάρχου, καὶ πυθόμενος τὴν προμήθειαν ὑπερεπῄνεσεν. καὶ ἐξ ὧν ἔρριψε διπλάσιον δέδωκε, καὶ σκεύας, καὶ ἱμάτια ὑπὲρ τοῦ πυρὸς χρείας.

Anaxarchus sub Alexandro militans, quum ingruente hieme, cognouisset antè, Alexandrú, lignis vacuum locum castris capturum esse, omnibus vasis & supellectili in statiuis defossa, calones lignis onerauit. Quũ igitur ad eum locum ventum esset, & ligna deficerent, Alexandri lecti cõburebantur, vt sese calefacere posset. Quum autẽ nunciasset aliquis apud Anaxarchum ignes extare, contulit se ad ipsũ, & in Anaxarchi scena sese vnxit, audiénsque eius prouidentiam collaudauit: & quæ abiecerat, duplo restituit, & impedimenta reliqua & vestes quoniam ipsius igne fuerat vsus.

τοῖς

De athleta, qui quum vicisset, antequam coronam acciperet, exspiravit.

Περὶ ἀριστεύσαντος ἀθλητοῦ πρὸ τοῦ στέφανον λαβεῖν ἀποθανόντος.

CAP. XXXI.

ΚΕΦ. λα.

Athleta Crotoniata quum victor è certamine Olympiorum discederet ad Hellanodicas, vt coronam acciperet, comitiali morbo mortuus est, cum repentino lapsu.

Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης ὀλυμπιονίκης ἀπιὼν πρὸς τοὺς Ἑλλανοδίκας ἵνα λάβῃ τὸν στέφανον ἐπίληπτος γενόμενος ἀπέθανε, κατενεχθεὶς μετὰ πτώματος.

De Phrynæ statua, & Cimonis equorum imaginibus.

Περὶ Φρύνης εἰκόνος καὶ Κίμωνος ἵππων ἀγαλμάτων.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. λβ.

Phrynæ, quæ corpore quæstum fecit, imaginé Delphis in sublimi columna Græci erexerunt. Non autem simpliciter dico Græcos, ne videar omnes illos in crimen vocare, quos omnium maximè amo, sed qui erant ex Græcis luxuriæ serui. Statua verò constabat ex auro. Item Cimonis æneæ equi prorsus ad equarum eius imaginem conuenientes, extiterunt Athenis.

Φρύνην τὴν ἑταίραν ἐν Δελφοῖς ἀνέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ κίονος εὖ μάλα ὑψηλοῦ. λέγω δὲ ἁπλῶς τοὺς Ἕλληνας, ὡς οὐ μὴ διαβάλλω δι᾽ αἰτίας ἅπαντας, οὓς φιλῶ πάντων μάλιστα· ἀλλ᾽ οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀκρατέστεροι. τὸ δὲ ἄγαλμα χρυσοῦν ἦν. Καὶ αἱ Κίμωνος δὲ ἵπποι χαλκαῖ, καὶ αὗται Ἀθήνησιν εἰκασμέναι ὅτι μάλιστα ταῖς Κίμωνος ἵπποις εἱστήκεσαν.

Μετα-

Μειρακίου ἀπόκρισις ἐρωτηθέντος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τί αἱρεῖσθαι.

ΚΕΦ. κγ.

Μειράκιον Ἐρετρικὸν Ζήνωνι προσφοιτῆσαν πλείονα χρόνον ἐπανελθόντα δὲ ἤρετο ὁ πατὴρ, τί ἂν μάθοι σοφόν. ὁ δὲ ἔφη δείξειν. χαλεπήναντος δὲ τοῦ πατρὸς, καὶ πληγὰς ἐντείναντος, τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατρός.

Adolescentuli responsio quum interrogaretur à patre, quid didicerit.

CAP. XXXIII.

Adolescentulus quidã Eretricus Zenonis scholã litterarum causa longo tempore frequentauerat. Reuersum pater interrogauit, quidnam sapientiæ didicisset: qui quum se ostensurum dixisset, indignatus pater, verbera ipsi inflixit. At ille modeste patienterque ferens, hoc ipsum (inquit) didici, vt iram patris moderatè ferrem.

Περὶ τῆς πολυτελοῦς ἐσθήσεως.

ΚΕΦ. λδ.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακούς τινας νεανίσκους πολυτελῶς ἠμφιεσμένους, γελάσας ἔφη, τῦφος τοῦτό ἐστι. εἶτα περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλαις, καὶ ῥυπώσαις, ἄλλος (εἶπεν) οὗτος τῦφος.

De splendidè vestitis.

CAP. XXXIV.

Diogenes quũ venisset Olympiã, & Rhodiacos quosdã adolescẽtes videret preciosis magnificisque vestib. amictos, cum risu inquit: Hoc nihil est præter fastũ. Deinde quũ incideret in Lacedæmonios vilibus & sordidis tunicis, quas exomides vocant, amictos: Hic (inquit) alius est fastus.

De Antisthenis ob lacerum pallium arrogantia.

Περὶ Ἀντισθένους μεγαλοφροσύνης ἐπὶ διεῤῥωγότι ἱματίῳ.

CAP. XXXV.

Socrates quum videret Antisthenem attritã partem vestis semper in conspectum protendere: Quin desinis, inquit, apud nos teipsum ostentare?

ΚΕΦ. λε.

Ὁ δὲ Σωκράτης ἰδὼν τὸν Ἀντισθένην τὸ διεῤῥωγὸς ἱματίου μέρος ἀεὶ ποιοῦντα φανερὸν, οὐ παύσῃ (ἔφη) ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν;

De Antigono & psalte.

Περὶ Ἀντιγόνου, καὶ ψάλτου.

C. XXXVI.

ΚΕΦ. λϛ.

Psaltes quidam apud Antigonum artis suæ specimen edebat. Quum verò sæpius Antigonus diceret, Constringe * neten, & rursus mediam, indignatione commotus dixit: Auertant, ô rex, à te dij malum hoc, vt me melius atque exquisitius hanc artem teneas.

* Infimam chordam.

Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο. τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος, τὴν νήτην ἐπίσφιγξον εἶτα πάλιν τὴν μέσην. ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἔφη, Μὴ γένοιτό σοι οὕτω κακῶς, ὦ βασιλεῦ, ὡς ἐμοῦ ταῦτα ἀκριβοῦν μᾶλλον.

Quomodo Anaxarchus eiserit Alexandrum, qui seipsum in diis numerari volebat.

Πῶς ὁ Ἀνάξαρχος Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ἐκθεοῦντα ἐγέλασεν.

C. XXXVII.

ΚΕΦ. λζ.

Anaxarchus cogno-

Ἀνάξαρχος ὁ ἐπικληθεὶς

θεὶς Εὐδαιμονικὸς, κατεγέλα Ἀλεξάνδρου, ἑαυτὸν ἐκθεοῦντος, ἐπεὶ δὲ ἐνόσησέ ποτε Ἀλέξανδρος, εἶτα προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἰατρὸς ῥόφημα σκευασθῆναι, γελάσας ὁ Ἀνάξαρχος· Τοῦ μὲν τοι θεοῦ ἡμῶν (εἶπεν) ἐν τρυβλίῳ ῥοφήματι αἱ ἐλπίδες κεῖνται.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς τοῦ Πάριδος λύρας.

Κεφ. λη.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἴλιον ἦλθεν· ἀνασκοποῦντι δὲ αὐτῷ φιλοπόνως, τῶν τις Τρώων προσελθὼν τὴν λύραν ἐδείκνυεν Ἀλεξάνδρου· ὁ δὲ ἔφη, προτιμοτέραν ἂν μᾶλλον ἰδεῖν τὴν Ἀχιλλέως, ὑπέρ γε τὴν Ἀλεξάνδρου. ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ, ᾧ συνῇδεν ἐκεῖνος τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κλέα, τῆς δὲ Πάριδος τί ἄλλο ᾖσεν ἡ λύρα, εἰ μὴ μέλη μοιχικὰ, οἷα αἱρεῖν γυναῖκας, καὶ θέλγειν;

merito Eudæmonicus, ridebat Alexãdrum, quòd seipsum deum faceret. Quum autem aliquando in morbum incidisset Alexander, & ei medicus sorbitionem imperaret fieri, ridens Anaxarchus: At nostro deo (inquit) in cochlearis sorbitione spes sita est.

De Alexandro & lyra Paridis.

C. XXXVIII.

Quum Alexander venisset Ilium, & omnia studiosis oculis contemplaretur, quidam Troum recedens monstrauit ei lyram * Alexandri, & ille, Paridis. Maioris plurísque, inquit, facerem, hac Alexãdri, si mihi lyram Achillis posses ostendere. Desiderabat enim strenui militis instrumentum videre, quo ille fortium virorum laudes cecinisset. Paridis verò lyra quid cecinit aliud, quàm adulteriis accommodata carmina, & fœminis captandis demulcendísque magis conuenientia?

De ridiculis & absurdis amoribus.

Περὶ γελοίων καὶ ἀλόγων ἐρώτων.

CAP. XXXIX.

ΚΕΦ. λθ.

Quis neget hos amores & ridiculos esse, & absurdos? Primum Xerxis, quòd platani amore capiebatur. Deinde cuiusdam adolescentis Atheniensis, honesto loco nati, qui statuam bonæ Fortunæ, ad Prytaneum stantem, deperibat: & sæpe in complexus eius se insinuans, oscula dabat: atque inde raptus in furorem, œstróque percitus, propter cupiditaté, in senatum venit & enixè rogauit, vt sibi eam liceret vtcumque magno emere. At quum nihil proficeret, multis redimita tæniis & coronis imagine coronata, oblata sacrificio, ipsáque pretioso vestitu exornata, profusis innumerabilibus lachrymis ipse sibi mortem consciuit.

Πῶς δὲ οὐκ ἂν εἶ φαίνοιτο γελοῖοι ἔρωτες, καὶ ἄλογοι τινές. ἃ δὲ λέγονται, ἃ μὲν Ξέρξης, ὅτι πλατάνου ἠράσθη νεανίσκος δὲ Ἀθήνησι τῶν εὖ γεγονότων πρὸς τῷ πρυτανείῳ ἀνδριάντος ἑστῶτος τῆς ἀγαθῆς τύχης θερμότατα ἠράσθη. κατεφίλει γοῦν τὸ ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς δὲ οἰστρηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου, παρελθὼν εἰς τὴν βουλήν, καὶ λιτανεύσας ἕτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπεισεν, ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα, καὶ θύσας, καὶ κόσμον αὐτῷ περιβαλὼν πολυτελῆ, εἶτα ἑαυτὸν ἀπέκτεινε μυρία προσκλαύσας.

Glaucam citharistriam alij ferunt canem, alij arietem, alij anserem adamasse. Solis etiam quæ

Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρῳδοῦ, οἱ μέν φασιν ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ κριόν, οἱ δὲ χῆνα, καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλι-

Κιλικίας πόλις. Ξενοφῶντος ἐρασθῆναι πάνυ, ἀλλ' ἐκεῖ [illegible] ἐν Σπαρτιάτῃ παιδὸς [illegible].

Ciliciæ vrbs est. Xenophontis filium aiunt omnem deperiisse. Iste deformem puerum Spartæ [illegible] in delicijs habuisse.

Περὶ κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων νεῶν.

De gubernatoribus nauium Carthaginensium.

ΚΕΦ. μ.

CAP. XL.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὰς ναῦς, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς, ἔρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχου καὶ κοινωνοῦ.

Carthaginenses duos rectores singulis nauibus decernebant, non conuenire dicentes, vt quum duo gubernacula nauis haberet, eum qui nauigantibus vtilissimus esset, & primas in tuenda naue teneret, solum & absque socio aut successore esse.

Περὶ Παυσανίου καὶ Σιμωνίδου.

De Pausania & Simonide.

ΚΕΦ. μα.

CAP. XLI.

Ἐν τινί φασι συνδείπνῳ παρεῖναι Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, καὶ Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος. προστάξαι οὖν ὁ Παυσανίας τὸν Σιμωνίδην σοφόν τι εἰπεῖν. ὁ δὲ γελάσας ὁ Κεῖος, Μέμνησο (εἶπεν) ἄνθρωπος ὤν. τοῦτο πα-

Quũ in quodam conuiuio Simonides Ceus adesset, aiunt Pausaniam Lacedæmoniũ, qui vnà epulabatur, iussisse, vt aliquid è sapientiæ præceptis depromptũ narraret: & Ceũ illũ arrisisse, atque, Memento te homi-

nem esse, dixisse. Id Pausanias tunc temporis nō magnoperè curauit, & nihili fecit, captus iam quiddam iā superbia, eò quòd ad Medorum partes se applicuisset: & elatus ob hospitij ius, quod ei cum rege intercedebat: fortasse etiam vino depulsus à sede rectæ rationis. Quum verò iam esset in Chalciœco, & cum fame luctaretur, iámque calamitosissimè omnium mortem ob oculos cerneret, tunc in mentem ei venit Simonidis, & ter magna voce exclamauit: O Cee hospes, magnum quiddam in tuo sermone inerat: ego verò inani persuasione eram adductus, vt eum nullius momenti putarém.

Medicum spirans, aut veluti fumigans amore erga Medos concepto.

in Mineruæ Chalciœci æde. *vide Gyraldum de diis.*

παράχρῆμα μὲ ἐξεφαύλισε Παυσανίας, καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸ τοῦ μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ, καὶ διεπάλαιε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν, ἀνθρώπων ἀλγιστα ἀθλιώτατα, ἀλλὰ δυστυχοῦντα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρὶς, ὦ ξένε Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ὤμην εἶναι.

De Artaxerxe & Dario.

CAP. XLII.

Quum Artaxerxes interfecisset maximum natu filium Darium, ob insidias, quas patri intenderat, secundus ab illo, ita volente patre, stricto acinace, sibi ipsi vim ante regiam attulit.

Περὶ Ἀρταξέρξου, καὶ Δαρείου.

Κεφ. μβ.

Ἀρταξέρξου ἀποκτείναντος τὸν πρεσβύτερον υἱὸν Δαρεῖον ἐπιβουλεύοντα, ὁ δεύτερος, ἀξιοῦντος τοῦ πατρὸς, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἑαυτὸν πρὸ τῶν βασιλείων ἀπέκτεινεν.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον δέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER X.

Περὶ Φερενίκης Ὀλύμπια θεασαμένης.

ΚΕΦ. α.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἦγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. κωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο, πατέρα μὲν ὀλυμπιονίκην ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστὴν· καὶ ἐξενίκησε

De Pherenice ad spectandos Olympiorum ludos admissa.

CAP. I.

PHERENICE filium suum ad Olympia certaminis causa adduxit: & quum Hellanodicæ prohiberent eam à spectaculo ludorum, ad ius eum ipsi descendit, dicens se patrem habere victorem Olympiorum, atque tres fratres, itemque filium adduxisse pugilatorem. His rationib. & po-

prouiã & legem superauit, quæ fœminas spectaculis arceret, & Olympia spectauit.

τὸν δῆμον, καὶ τὸν ἀπείργοντα νόμον τῆς θέας τὰς γυναῖκας, καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

De continentia Eubatæ.

CAP. II.

Laïs quum Eubatam Cyrenensem aspexisset, ardentissimo in eo amore cœpit flagrare, & de contrahendis inter se mutuò nuptiis sermonẽ ei detulit. At ille metuens eius insidias, recepit sese id facturum. Non tamen rem cũ illa Eubatas habuit, sed castè ac temperantem vitã peregit. Sponsio verò his conditionib. facta est, vt post ludos certaménque rata deberet esse. Quum igitur victor abiret è certamine, ne conuentis non stetisse videretur erga fœminam pictam Laidis imaginem deportauit secũ Cyrenam, inquiens se Laidem ducere, & pacta non fregisse: quã ob causam mulier, quæ ipsi nupserat, maximam ei statuam Cyrenis ponendam curauit: sic remunerari volens ipsius temperantiam.

Περὶ Εὐβάτα σωφροσύνης.

ΚΕΦ. β.

Εὐβάτου τοῦ Κυρηναίου ἰδοῦσα Λαῒς ἠράσθη αὐτοῦ θερμότατα, καὶ περὶ γάμου λόγους προσηνέγκατο. ὁ δὲ φοβηθεὶς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβουλὴν, ὑπέσχετο τοῦτο δράσειν· οὐ μὴν ὡμίλησεν αὐτῇ ὁ Εὐβάτας σωφρόνως διαβιώσας. ἡ δὲ ὑπόσχεσις αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἦν. νικήσας οὖν, ἵνα μὴ δόξῃ διαφθείρειν τὰς ὁμολογίας τὰς πρὸς τὴν ἄνθρωπον, εἰκόνα γραψάμενος τῆς Λαΐδος εἰς τὴν Κυρήνην ἐκόμισε, λέγων ἄγειν Λαΐδα, καὶ μὴ παραβῆναι τὰς συνθήκας. ἀνθ' ὧν ἡ γυνὴ ἡ νόμῳ γαμηθεῖσα αὐτῷ, παμμέγιστον ἀνδριάντα ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν αὐτὸν ἀμειβομένη τῆς σωφροσύνης.

Περὶ ζώων τινῶν ἰδιότητος.

De quorundam animalium propriis naturis.

ΚΕΦ. γ.

Τὰ τῶν περδίκων νεόττια, ἐπειδὰν τάχιστα τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ τοῦ λέμματος, ἐντεῦθεν ἤδη δρομικώτατά εἰσι. τὰ δὲ τῶν νηττῶν νεόττια, ὅταν ἴδῃ φῶς, εὐθὺς ἐξελθόντα ἐξ ᾠῶν νήχεται. καὶ οἱ τῶν λεόντων δὲ σκύμνοι χαλεπῶς γράφουσι τοῖς ὄνυξι τὰς μήτρας τῶν μητέρων πρὸς φῶς ἀνατεμνόμενοι.

CAP. III.

Perdicum pulli simulac pedes exeruerunt de integumento, velocissimi sunt ad currendum: & anatum pulli statim post partum natant: & leonum catuli matrum uteros stimulant unguibus, ad lucem festinantes.

Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ταχυεργίας.

De Alexandri in rebus conficiendis celeritate.

ΚΕΦ. δ.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου τρεῖς καὶ τετρακοσίους σταδίους ἐφεξῆς μεθ' ὅπλων ὁδοιπορήσας, συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ στρατόπεδον, ἐκράτησε τῶν ἐχθρῶν.

CAP. IV.

Alexander, Philippi filius, * terdecem stadiis ter quadringentis continuo itinere confectis, antequam quietem caperet exercitus, cum hostibus conflixit, & eos vicit.

De tyrannis ex Æsopi scriptis.

Περὶ τυράννων ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου.

CAP. V.

ΚΕΦ. ε.

Phrygium est hoc dictum: est enim Phrygis Æsopi: Suem, si quis eam comprehendat, vociferari, idque non temerè. Etenim quum neque lanã portet, neque quicquam aliud generis statim mortem somniat, non ignorans seipsam vsui esse vtentibus. Similes autem mihi videri solent sui Æsopicæ tyranni, qui semper in suspicionib. & metu versantur: quum sciãt sicut sues, suam animam omnibus deberi.

Φρύγιος ὅδε ὁ λόγος ἐστὶ· τοῦ γὰρ Αἰσώπου τοῦ φρυγός. τὴν ὗν. ἐάν τις ἅψηται αὐτῆς, βοᾶν, καὶ μάλα γε εἰκότως. οὔτε γὰρ ἔρια ἔχει, οὔτε ἄλλο τι· καὶ ὀνειροπολεῖ εὐθὺς τὸν θάνατον, εἰδυῖα εἰς ὅ,τι τοῖς χρησομένοις λυσιτελεῖ. Ἐοίκασι δὲ τῇ ὑῒ τῇ Αἰσώπου οἱ τύραννοι, ὑποπτεύοντες, καὶ δεδιότες πάντα. ἴσασι γὰρ ὅτι ὥσπερ ἡ ὗς, ὀφείλουσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσι.

De viris exilibus & macris

Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

CAP. VI.

ΚΕΦ. ϛ.

* In vulgus abiit horũ virorum nimia tenuitas, Sannyrionis comici poëtæ, Meliti tragici, Cinesiæ circularium saltationem poëtæ, & Philetæ Heroici. Archestratus verò vates captus ab hostibus, & ad lancem appensus,

* vulgò deridebatur.

Ἐκωμῳδοῦντο εἰς λεπτότητα, Σαννυρίων ὁ κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ Μέλιτος ὁ τραγῳδίας ποιητὴς, καὶ Κινησίας κυκλίων χορῶν, καὶ Φιλήτας ποιητὴς ἑξαμέτρων. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς, καὶ

ὑπὸ

ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὥς φασι. καὶ Πανάρετος δὲ λεπτότατος ἦν, διετέλεσε μὴν τὸ ἄνοσος· λέγουσι δὲ καὶ Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον γενέσθαι μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτόν· ἀλλὰ καὶ Φιλιππίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερείδη, λεπτότατος ἦν· ὅθεν καὶ τὸ πάνυ κατισχνῶσθαι τὸ σῶμα, πεφιλιππῶσθαι (φασὶν) ἔλεγον. μάρτυς Ἄλεξις.

Περὶ ἀστρολόγων τινῶν, καὶ μεγάλου ἐνιαυτοῦ.

ΚΕΦ. ζ.

Οἰνοπίδης ὁ Χῖος ὁ ἀστρολόγος ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίοις τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἑνὸς δεόντων ἑξήκοντα ἐτῶν, φήσας τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν εἶναι τοῦτον.

Ὅτι Μέτων ὁ Λάκων ἀστρολόγος ἀνέστησε στήλας, καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τρο-

inuentus est habere pondus vnius † oboli, vt aiunt. & Panaretus tenuissimo quidē erat corpore, verumtamen sine vllo morborum contagio vixit. Dicunt etiam, Hipponactem poëtā non solùm exigua breuíque statura, verùm etiam deformi exilíque specie fuisse. Sed & Philippides, aduersus quem extat Hyperidis oratio, tenuissimus fuit, ita vt in prouerbium abierit: vt quū attenuatum aliquē dicere vellent, eum πεφιλιππῶσθαι, id est, Philippum factum esse dicerent. Testis est Alexis.

† obolus autem sexta pars drachmæ.

De quibusdam Astrologis, & anno magno.

CAP. VII.

Oenopides Chius, astrologiæ peritus, quū dedicaret in Olympiis æream tabulā, inscripsit in ea astrologiā quinquaginta nouē annorū, affirmans hūc esse magnum annū.

Meton Lacedæmonius, Astrologus, columnas statuit, & in eis solstitia

annotauit, atque magnū annum (vt ipse dicebat) adinuenit, quem intra vndeuiginti annorum curriculum conclusit.

De beneficiis.

CAP. VIII.

Aristoteles Cyrenensis dicebat, non oportere beneficium oblatum à quoquam recipere: aut enim vt rependere possis, molestias habiturum te: aut si non referas, ingratum visum iri.

Quòd belluo fuerit Philoxenus.

CAP. IX.

Philoxenus guiosus erat, & ventri seruiebat. Quū igitur * olla coqueretur in caupona, nidisper delectabatur, & seipsum odore pascebat. Quū verò magis magisque ei appetitus insurgeret, & natura superaret, natura, ô Dij, nequissima, non amplius hoc sustinens iussit puerum ollam emere. Qui quum respon-

Synecdoche, pro ferculo olla.

...τινὰ κατειλήφει, καὶ τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν, ὡς ἔλεγεν, εὗρε, καὶ ἔφατο αὐτὸν, ὡς ἔλεγεν, ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα ἔτεσιν.

Περὶ εὐεργεσίας.

ΚΕΦ. η.

Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος ἔλεγε, μὴ δεῖν εὐεργεσίαν παρά τινος προσδέχεσθαι· ἢ γὰρ ἀποδιδόναι πειρώμενον πράγματα ἕξειν, ἢ μὴ ἀποδιδόντα, ἀχάριστον φαίνεσθαι.

Ὅτι λίχνος ὁ Φιλόξενος.

ΚΕΦ. θ.

Φιλόξενος λίχνος ἦν καὶ γαστρὸς ἥττων. λοπάδος οὖν ποτε ἑψομένης ἐν καπηλείῳ, τέως μὲν ἀπέλαυε, καὶ ἑαυτὸν εἱστία τῇ ὀσμῇ. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἐπετείνετο ἡ ὄρεξις, καὶ ἡττᾶτο τῆς φύσεως, κακῆς δὲ οὔσης, ὦ θεοὶ, πλεῖον οὐκ ἠνέσχετο, προσέταξε τὸν παῖδα πρίασθαι τὴν λοπάδα. ἐπεὶ δὲ ἤρετο πωλοῦν-

πωλεῖν αὐτὴν τὸν κάπηλον πολλοῦ· ταύτῃ μᾶλλον ἡδίων ἔσται, φησὶν, εἰ πλείονος ὠνησώμεθα, χρὴ δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα μνημονεύειν, οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὥστε φεύγειν αὐτά.

deret, cauponem eā magno pretio vendere. Hoc suauior, inquit, & iucundior erit, quo maiori pretio eam emero. Sunt autē hęc etiam memorię prodenda, non vt ad imitationem eorum inducamur, sed vt fugere & declinare possimus.

Περὶ τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

De vetustis pictoribus.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Ὅτε ὑπήρχετο ἡ γραφικὴ τέχνη, καὶ ἦν τρόπον τινὰ ἐν γάλαξι, καὶ ἐν σπαργάνοις, οὕτως ἄρα ἀτέχνως εἴκαζον τὰ ζῷα, ὥστε ἐπιγράφειν αὐτοῖς τοὺς γραφέας, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος, τοῦτο δένδρον.

Quum ars pingendi initium duceret, & quodammodo in lacte fasciisque versaretur, adeò rudi & impolito stylo depinxerunt animantia, vt adscribere ad ea pictores necesse esset. Hoc est bos, illud equus, hoc arbor.

Περὶ Διογένους ἀλγοῦντος τὸν ὦμον.

De Diogene laborante ex humero.

ΚΕΦ. ια.

CAP. XI.

Ἤλγει τὸν ὦμον Διογένης, ἢ τρωθεὶς οἶμαι, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. ἐπεὶ δὲ ἐδόκει σφόδρα ἀλγεῖν, τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ κατεκερτόμει, λέγων. Τί

Dolebat Diogeni humerus, ex vulnere puto, vel alia quadam causa. Quum igitur vehementi dolore videretur affici, quidam offensus ab eo illudebat ei, dicens: Quin

igitur mortem obis, ô Diogenes, & teipsum his damnis liberas? At ille respondit: Eos qui scirent quæ in vita fieri dicique conueniret, in vita manere æquum esse: in quo genere hominum seipsum etiam numerabat. Itaque tibi, qui neq; quid agendum, neque quid dicendum sit noueris, opportunum moriēdi tempus est. Me verò, qui sciā illa, par est in viuis agere.

Archytæ apophthegma de hominibus.

CAP. XII.

Archytas dicebat: Quemadmodum difficillimè piscem sine spinis inuenias: sic & hominē, qui non dolosum spinosumque quiddam habeat admixtum.

Quòd Archilochus seipsum redarguerit.

CAP. XIII.

Critias reprehendit Archilochum, quòd ipse de se pessimè sit loquutus. Nisi enim, inquit, ipse

οὐκ ἐκ ἀποθνήσκεις, ὦ Διόγενες, καὶ σεαυτὸν ἀπαλλάττεις κακῶν; ὁ δὲ εἶπε· τοὺς εἰδότας ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τούτους γε ζῆν προσήκει. ὧν καὶ αὐτὸς ὡμολόγει εἶναι, σοὶ μὲν οὖν ἐφη ἐκ εἰδότι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστίν, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιστήμονα ἐκείνων, πρέπει ζῆν.

Ἀρχύτα ἀπόφθεγμα περὶ ἀνθρώπων.

ΚΕΦ. ιβ.

Ἀρχύτας ἔλεγεν ὥσπερ ἔργον ἐστὶν εὑρεῖν ἰχθὺν ἀκάνθας μὴ ἔχοντα, οὕτω καὶ ἄνθρωπον μὴ ἔχοντα τι δολερὸν, καὶ ἀκανθῶδες.

Ὅτι Ἀρχίλοχος ἑαυτοῦ κατηγορεῖ.

ΚΕΦ. ιγ.

Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλοχον, ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν. εἰ γὰρ μὴ, φησὶν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν

ὑπὲρ

ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενήνοχεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης· οὔθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν, καὶ ἀπορίαν, ἦλθεν εἰς Θάσον· οὔθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο· οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς φίλοις, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. πρὸς δὲ τούτοις (ἦ δ' ὅς) οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν ᾔδειμεν ἄν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστὴ, καὶ τὸ ἔτι τούτων αἴσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην. ταῦτα οὐκ ἐγὼ Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.

de se talem opinionem & famam in Græciam intulisset, nunquam vtique nos scire potuissemus, neque eum matre Enipo ne serua natum fuisse, neque relicta Paro paupertate rerúmque penuria coactū in Thasum venisse, neque etiam quòd eò quum venisset aduersus hos inimicitias gessisset: neque tam ingenio malitioso esse, vt tam amicis quàm inimicis malè loqueretur. Ad hæc, inquit, neque eum adulterum, luxuriosum, iniuriosúmque esse, neque (quod est vnum ex omnibus turpissimum) scutum abiecisse sciuissemus, nisi ipse de se prædicasset. Nequaquam igitur bonus sibi ipsi testis extitit Archilochus, qui tale dedecus infamiámque sibi conciliauit. Hoc nomine non ego, sed Critias Archilochum accusabat.

Breuis. Περὶ ἀργίας.

CAP. XIV. ΚΕΦ. ιδ.

Socrates dicebat sororem libertatis esse otium: testésque huius rei fortissimos, maximæque libertatis populos adducebat, Indos & Persas, qui vtrique segnissimi essent ad negotia: Phrygas verò, & Lydos ad opus faciundum promptissimos esse, qui cum seruitute degerent.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἀργία ἀδελφὴ τῆς ἐλευθερίας ἐστὶ, καὶ μαρτύριον ἔλεγεν ἀνδρειοτάτοις Ἰνδοῖς, καὶ Πέρσαις. ἀμφοτέρους δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτους εἶναι. Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς, ἐργαστικωτέρους, δουλεύειν δέ.

χρηματισμόν.

De iis qui Aristidis & Lysandri filiabus de matrimonio fidem dederant.

Περὶ τῶν μνηστευσαμένων τὰς τοῦ Ἀριστείδου, καὶ τοῦ Λυσάνδρου θυγατέρας.

CAP. XV. ΚΕΦ. ιε.

Aristidis filias, ipso adhuc superstite, matrimonio sibi desponderant Græcorum præstantissimi. Non autem Aristidis vitam respexerunt, neq; iustitiam eius suspexerunt: quoniam si horum æmulatores extitissent, in posterum etiam sponsione non destitissent. Iam verò quum ipse excessisset è vita, illi etiam nihil

Τὰς Ἀριστείδου θυγατέρας ἔτι αὐτοῦ περιόντος ἐμνηστεύοντο οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκοῦντες διαφέρειν. ἔβλεπον δὲ ἄρα οὐκ εἰς τὸν βίον Ἀριστείδου οὐδὲ ἐθαύμαζον αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην. ἐπεὶ τούτων γε εἰ ἦσαν ζηλωταὶ κἂν μετὰ ταῦτα ἐπέμειναν, τῇ μνηστείᾳ νῦν δ' ὁ μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ οὐδὲν ἡγήσαντο εἶναι πράγ-

μα.

κοινὸν πρὸς τὰς κόρας. ἀποθανόντος γὰρ ἐγνώσθη ὁ παῖς Λυσιμάχου, ὅτι πένης ἦν ὁ πατὴρ, καὶ ἀνέστειλεν ἐκείνους τὸν κακοδαίμονας ἐνδόξου τε ἅμα καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ' ἐμοὶ κριτῇ. παραπλήσιον δὲ καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου· μαθόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι πένητα, τὸν γάμον ἀπέδρασαν.

amplius sibi cū illis puellis esse putarunt. Postea quàm enim vita defunctus esset filius ille Lysimachi, paupertas eius cognita atq; in lucé prodita est, quæ res illos etiá infortunatos homines à splendidissimis clarissimísque, vt mea fert opinio, nuptiis deterruit. Idē contigit de Lysandro. Quum enim inopem resciuissent eum esse, nuptiis renunciauerunt.

Περὶ Ἀντισθένους, καὶ Διογένους.

ΚΕΦ. ις.

De Antisthene & Diogene.

CAP. XVI.

Ἐπεὶ ὁ Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, οἱ δὲ οὐδὲν αὐτῷ προσεῖχον, τέλος ἀγανακτήσας, οὐδένα προσίετο· καὶ Διογένην οὖν ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς συνουσίας αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ ἦν λιπαρέστερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἤδη καὶ τῇ βακτηρίᾳ καθίξεσθαι αὐτοῦ ἠπείλει. καί ποτε καὶ ἔπαισε κατὰ τῆς κεφαλῆς. ὁ δὲ οὐκ ἀπηλλάττετο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκούειν αὐτοῦ δι-

Quum Antisthenes multos ad philosophiæ studiū inuitaret, & nemo accederet ad eū; tandem indignatus, nemini potestatem audiendi se permisit. Quare Diogenē etiam è sua conuersatione repulit. Quū verò frequētior & magis assiduus esset Diogenes, etiam illum increpuit, minatúsq; est, baculū ei inflicturum: aliquando etiam in caput impegit. At ille non recessit, sed maiori studio cum quadam audiendi

siti institit: inquiens: Tu percute tantùm, ego tibi caput præbebo. neque verò tam durum fustem inuenieris, quo me à tuis disputationibus abigas. quod quum audiuisset Antisthenes, intimus ei factus est amicus.

λῶν, καὶ ἔλεγε, σὺ μὲν παῖε, εἰ βούλει, ἐγὼ δὲ ὑποθήσω τὴν κεφαλὴν, καὶ οὐκ ἂν οὕτως ἐξεύροις βακτηρίαν σκληρὰν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν. ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτόν.

De iis qui ex reipublicæ gubernatione suam rem auxerunt.

CAP. XVII.

Critias affirmat Themistoclem antequã ad rempub. accederet, trium solùm talentorum hæreditate paterna rem habuisse; deinde verò, quũ rempublic. gessisset, & in exilium pulsi bona publicarentur, repertas fuisse ampliùs centum talentorum facultates, quas congesserat. Similiter etiam Cleonem, antequam rempublicam capesseret, non habuisse diuinam libero homine substantiam: post verò, quinquaginta talentorum rem reliquisse.

Locus videtur deprauatus.

Περὶ τῶν πλουτησάντων ἐκ τῶν κοινῶν.

ΚΕΦ. ιζ.

Λέγει Κριτίας Θεμιστοκλέα τὸν Νεοκλέους πρὶν ἢ ἄρξασθαι πολιτεύεσθαι, τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. ἐπεὶ δὲ τῶν κοινῶν προέστη, εἶτα ἔφυγε καὶ ἐδημεύθη αὐτοῦ ἡ οὐσία, κατεφωράθη ἑκατὸν ταλάντων πλείω οὐσίαν ἔχων. ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα πρὸ τοῦ παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ, † μηδὲν τῶν οἰκείων ἐλεύθερον εἶναι· μετὰ δὲ, πεντήκοντα ταλάντων τὸν οἶκον ἀπέλιπεν.

Περὶ

Περὶ Συρακουσίου Δάφνιδος, καὶ βουκολικῶν μελῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Δάφνιν τὸν βουκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν, ἐρώμενον Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ υἱόν· τὸ δὲ ὄνομα ἐκ τοῦ συμβάντος σχεῖν. γενέσθαι μὲν αὐτὸν ἐκ νύμφης· τεχθέντα δὲ, ἐκτεθῆναι ἐν δάφνῃ. τὰς δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ βουκολουμένας βοῦς φασὶν, ἀδελφὰς γεγονέναι τῶν Ἡλίου, ὧν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται. βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥσπου φησὶ καὶ Ὅμηρος. συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, μηδεμιᾷ ἄλλῃ πλησιάσαι αὐτὸν, καὶ ἐπηπείλησεν ὅτι πεπρωμένον ἐστὶν αὐτὸν στερηθῆναι τῆς ὄψεως, ἐὰν παραβῇ. καὶ εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. χρόνῳ δὲ ὕστερον βασιλέως

De Syracusio Daphnide, & bucolicis carminibus.

CAP. XVIII.

Daphnin bubulcum alij perhibent in deliciis Mercurio fuisse, alij filiũ, noménque ex euentu inuenisse. Dicitur enim natus ex nympha: & postquàm in lucem esset editus * sub lauro expositus. Boues verò quas pauit, aiunt sorores fuisse Boum Solis, quarum in Odyssea mentionem facit Homerus. Quum autem in Sicilia pasceret Daphnis, vna ex nymphis eum amare cœpit, venustũ pulchrũmque, & cum ipso rem habuit quum esset in ætatis flore, quo tempore solet pulchrorum adolescentũ pubes esse speciosissima, vt alicubi dicit etiam Homerus, Pactũ nq; inierũt, vt ad nullã aliam accederet, alioquin.n.fatis esse minata est, vt oculis caperetur, si pactũ fuisset transgressus. Atq; de his mutuò fidẽ dederũt. Aliquibus verò diebu

Vide etiam in Hist. animal. lib. 38. c. 15.

pòst, quum regis filia deperiret eum, vino inebriatus, violauit fidem, & cum puella commercium agitauit. Hinc Bucolica primùm cantari cœpta sunt, quibus hoc oculorum Daphnidis incommodum materiam dedit. Primus id genus carmina Stesichorus Himeræus scripsisse traditur.

αἴδω φασί.

θυγατρὸς ἐρασθεῖς αὐτοῦ, οἰνωθεὶς ἧψατο τὴν ὁμιλίαν, καὶ ἐπλησίασε τῇ κόρῃ. ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾄδεσθαι, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι †.

De eo qui proprios dentes absorbuit.

CAP. XIX.

Eurydamus Cyrenęus in cæstuum lucta victoriã adeptus est: quúmque ab aduersario dentes essent ei excussi, statim eos absorbuit, ne qui contrà luctabatur, animaduerteret.

Περὶ τοῦ καταπίοντος τοὺς ἰδίους ὀδόντας.

ΚΕΦ. ιθ.

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πυγμῇ νίκησιν, ἐκκρουσθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας, καταπιὼν δὲ αὐτοὺς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος.

De Agesilao.

CAP. XX.

Rex Persarum de contrahenda amicitia legatos ad Agesilaum misit: qui respondit, fieri non posse, vt sua priuatim

Περὶ Ἀγησιλάου.

ΚΕΦ. κ.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέστελλε πρὸς Ἀγησίλαον φίλον αὐτὸν ἔχειν αἰτῶν· ἐπέστελλε δὲ Ἀγησίλαος, ὅτι οὐ δυνατὸν φίλον αὐτὸν Ἀγησιλάου

λάκι ἰδία ἔσῃ. εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις κοινῇ φίλος, δῆλον ὅτι καὶ αὐτῷ ἔσεσθαι· ἀφ' ἅπασι γὰρ καὶ ἐκεῖνον ἐναριθμεῖσθαι.

amicitia frueretur. Sin Lacedæmoniis communiter omnibus amicus fieret, se quoque in amicitiæ ius venturum inquiebat, quandoquidem inter omnes etiam ipse locum haberet.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. κα.

De Platone.

CAP. XXI.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικτιόνη ἔφερεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις. θύοντι δὲ τῷ Ἀρίστωνι ἐν Ὑμηττῷ ταῖς Μούσαις ἢ ταῖς νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερουργίαν ἦσαν, ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον μυῤῥίναις δασείαις, οὔσαις καὶ πυκναῖς. καθεύδοντι δὲ ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῇδον, τὴν τοῦ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν.

Platonem in vlnis ferebat Perictione. Quum verò Ariston sacra litaret in Hymetto Musis aut Nymphis, dum obeundę rei diuinæ darent operá, illa Platonem in proximis myrtis, densis & opacis, reposuit. Cui repentè examen apum, Hymettij mellis opifices, in os insidentes, suis strepebāt bombis: præsignificantes ita Platonis eloquétiam, & linguæ facundiam.

Περὶ Διωξίππου.

ΚΕΦ. κβ.

De Dioxippo.

CAP. XXII.

Ὅτι Διώξιππος παρόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόῤῥαγον τὸν Μακε-

Dioxippus in Alexandri Macedonúmq; præsentia correpta claua, Corragū armatū ex Ma-

cedonibus ad certamen prouocauit:-& quum ei hastam excussisset, vi rapuit hominem cum armis, & iacentis collum calcauit, strictóq; gladio ipsius, quo cinctus erat, armatum interemit. Quamobrem Alexander illum odio habuit. quod quum videret, animum despondit, & tristitia mœroréque confectus, viuere desiit.

δόνα ὁπλίτην μονομαχήσας, καὶ ἐκκρούσας αὐτοῦ τὸ ξυστὸν, καὶ ἁρπάσας τὸν ἄνδρα σὺν τῇ πανοπλίᾳ, ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου, τὴν μάχαιραν ἣν. ὑπέζωστο ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὁπλίτην, ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἀπογνοὺς ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀθυμήσας ἀπέθανε.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ἑνδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XI.

Περὶ Ορικάδμου, καὶ τοῦ παλαίειν.

ΚΕΦ. α.

ΟΤΙ Ορικάδμος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας τὸν Σικελὸν τρόπον καλούμενον παλαίειν.

De Oricadmo, & arte pugilandi.

CAP. I.

ORicadmus luctæ & pugilationis fuit Legislator, suáque industria Siculum morem pugilandi (quem vocant) excogitauit.

De Orœbantij carminibus, & Daretis, & Melisandri.

CAP. II.

Orœbantij Trœzenij poëmata ante Homerum extiterunt, vt ferunt Trœzenij. Item Dares Phryx, vt dicunt, ante Homerum vixit, cuius Phrygiam Iliadem vsque in hunc diem cōseruari scio. Melisander Lapitharum & Centaurorum pugnam literis prodidit.

Περὶ Ὀροιβαντίου ἐπῶν, καὶ Δάρητος, καὶ Μελησάνδρου.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι ἦν Ὀροιβαντίου Τροιζηνίου ἔπη πρὸ Ὁμήρου, ὥς φασιν οἱ Τροιζηνίων λόγοι. καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, οὗ Φρυγίαν Ἰλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένην οἶδα, πρὸ Ὁμήρου καὶ τοῦτον γενέσθαι λέγουσι. Μελήσανδρος ὁ Μιλήσιος Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχην ἔγραψεν.

De Iccho, & lucta.

CAP. III.

Alibi scribitur ἰκκός.

Icchus Tarentinus luctas exercuit, sobriè per vniuersum pugilandi tēpus viuendo, moderatè cibis vescendo, & à venere per totam vitam abstinendo.

Περὶ Ἰκχοῦ καὶ πάλης.

ΚΕΦ. γ.

Ὅτι *Ἰκχὸς ὁ Ταραντῖνος πάλης ὑπῆρξατο, σωφρονέστερον τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζήσας, καὶ κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιώσας καὶ ἀφροδίτης ἀμαθὴς διατελέσας.

Περὶ

Περὶ Ἀγαθοκλέους φαλακρώματος.

ΚΕΦ. δ.

Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον γελοιότατα τὴν κεφαλὴν ἀσχημονεῖν. ψιλουμένης γὰρ αὐτῆς κατὰ μικρὸν ὑπορρεουσῶν αὐτῷ τῶν τριχῶν, ὁ δὲ αἰδούμενος περικάλυμμα κόμης ἐποιήσατο τῆς μυρρίνης στέφανον, καὶ ἦν πρόβλημα τῆς ψιλώσεως. ἤδεσαν μέντοι τὸ φαλάκρωμα Συρακούσιοι, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν † ἐπιβουλὴν οὐκ ἠγνόουν· ἐσιώπων δὲ διὰ τὸ τῶν τολμημάτων αὐτοῦ, καὶ ἀσεβημάτων ἐμμανές.

De caluicie Agathoclis.

CAP. IV.

Agathoclem Siciliæ tyrannum aiunt perquàm ridiculo & turpissimo capite fuisse. Quum enim paulatim defluentibus capillis denudaretur, pudore ductus myrtea corona crinem obtexit, quæ quasi vallum erat, & tegmen caluicii. Hæc crinium destitutio, & aliorum adiectio, Syracusanos non fugiebat: silentio tamen inuoluere cogebantur, propter impiam & ad audendam proiectarum tyranni mentem.

ἐπιβολὴν

Περὶ τινῶν ἀδίκως θεοσυλίας κατακριθέντων.

Κεφ. ε.

Ἔθυόν τινες ἐν Δελφοῖς· τούτοις ἐπιβουλεύοντες Δελφοὶ εἰς τὰ κανᾶ ἔνθα ἦν αὐτοῖς ὅ, τε λιβανωτὸς, καὶ τὰ πόπανα,

De quibusdam iniusti sacrilegij nomine condemnatis.

CAP. V.

Quum aliqui sacrificium Apollini offerrent, Delphi per insidias eos circumuenerunt, & thuri placentisque in cani-

ſtris clàm adiecerunt ſacras pecunias, atque ſic comprehenſos eos tanquam ſacrilegos, abductos in petram, iuxta legem Delphicam præcipites dederunt.

ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων λάθρα. λαβόντες σὺν αὐτοῖς ὡς ἱεροσύλας ἀπήγαγον ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατεκρήμνισαν κατὰ τὸν Δελφικὸν νόμον.

De mœchis.
CAP. VI.

Accidit, vt in oppido Theſpiarum adulter caperetur: atque quum per forum vinctus duceretur, aliqui ex familiaribus & amicis eum vi eripuerunt, ex quo mota eſt ſeditio, multæque cædes factæ ſunt.

Περὶ μοιχοῦ.
ΚΕΦ. ϛ.

Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἀχθῆναι ἐν Θεσπιαῖς, εἶτα ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος. ἀφείλοντο σὺν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. ἐξήφθη οὖν στάσις, καὶ συνέπεσε γενέσθαι φόνους πολλούς.

De Lyſandro & Alcibiade.
CAP. VII.

Idem ferè Plutarchus in vita Lyſandri.

Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lyſandros Spartam ferre non poſſe; & Archeſtratus Athenienſis dicebat, duos Alcibiades in ciuitate Athenienſium tolerari nõ poſſe. Adeò intolerabiles erant ſuis vterque ciuibus.

ἑκάτεροι.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Ἀλκιβιάδου.
ΚΕΦ. ζ.

Ἔλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λάκων δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι. καὶ Ἀρχέστρατος ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγε δύο Ἀλκιβιάδας τὴν τῶν Ἀθηναίων. οὕτως ἄρα αὐτοῖν, † καὶ οἱ ἕτεροι ἦσαν ἀφόρητοι.

Περὶ

Περὶ Ἱππάρχου τελευτῆς.

ΚΕΦ. η.

Ἵππαρχος ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος· ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κομίσαι κανοῦν τῇ θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώριον, οὐκ εἴασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἁρμοδίου, καὶ ἴσως ἀξίαν οὖσαν.

Περί τινων ἀρίστων πενήτων καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.

ΚΕΦ. θ.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι πενίᾳ διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον. ἐπαινείτω οὖν πλοῦτόν τις ἔτι, μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀρίστοις, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη, εἰσὶ δὲ οὗτοι, ὅ τε Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τοὺς φόρους δὲ τοῖς Ἕλλησι τάξας. ἀλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια

De Hipparchi morte.

CAP. VIII.

Hipparchus ab Harmodio & Aristogitone interfectus est, eò quod sororem Harmodij, quæ deo canistrum more patrio ferret, in Panathenaicis admittere noluerat, eo honore fortasse non indignam.

De quibusdam laudatißimis pauperrimisq; viris, qui dona recipere noluerunt.

CAP. IX.

Omnium Græcorum clarissimi præstantissimique viri per totam vitam in extrema mendicitate versati sunt. Quis igitur diuitias laudarit, quum omnium Græcorum probatissimis viris forte quadam paupertas per vniuersam vitam adhæserit? sunt autē hæc eorum nomina: velut Aristides filius Lysimachi, qui multa preclarè domi militiæque gessit, & Græcis tributum ordinauit: at ille non tātùm post obitū reliquit,

vt exequiis celebrandis sumptus esset. Phocion etiam egenus erat, attamen quum Alexander mitteret ei centum talenta, interrogauit, Quã ob causam hæc mihi donat? Qui quum responderent, quoniam te solũ ex omnibus Atheniensibus bonum honestúmque virum iudicat: Sinat igitur, inquit, me talem esse.

ἑαυτῷ κατέλιπεν ἱκανά. καὶ Φωκίων δὲ πένης ἦν, Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν, ἠρώτα, διὰ τίνα αἰτίαν μοὶ δίδωσιν; ὡς δὴ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Ἀθηναίων καλὸν καὶ ἀγαθόν· οὐκοῦν, ἔφη, ἐασάτω με τοιοῦτον εἶναι.

Daricos forsit intelligit, quos χρυσοῦς Athenienses vocabant, vt scribit Suidas.

Etiam Epaminondas Polymnidis filius, pauper erat. Quum autem Iason ei quinquaginta aureos numos misisset, Iniuriam, inquit, mihi facere incipis. Et quinquaginta drachmis à ciue fœnore acceptis, vt essent pro viatico, profectus est in Peloponnesum. Quum verò nuncium allatum esset, armigerum eius pecunias à captiuo quodam cepisse. Mihi, inquit, da scutum. Tu verò tibi cauponam eme in qua viuas. Non enim vlteriùs pericula subire voles, quum diues sis factus.

Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ ὁ Πολύμνιδος πένης ἦν. Ἰάσονος δὲ αὐτῷ πέμψαντος πεντήκοντα τὰ χρυσία, ὁ δὲ ἀδίκων ἔφη ἄρχεις χειρῶν. δανεισάμενος δὲ παρά τινος τῶν πολιτῶν πεντήκοντα δραχμὰς, ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. πυθόμενος δὲ τὸν ὑπασπιστὴν αὐτοῦ χρήματα εἰληφέναι παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων, ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσῃς, οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις πλούσιος γενόμενος.

Pelopidas quum obiurgarent eum amici, quòd

Πελοπίδας δὲ ἐπιτιμώντων αὐτῷ τῶν φίλων

ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσιτελοῦς. Νὴ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελὲς, ἀλλὰ Νικομήδει τούτῳ, δείξας χωλόν τινα καὶ ἀνάπηρον.

Ὅτι Σκιπίων τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο. οὕτως ἄρα ὀλίγων ἐδεῖτο. ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπιδείξαντος εὖ κεκοσμημένην, εἶπεν· ἀλλὰ τόν γε Ῥωμαῖον ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Ἐφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πενέστατος ἦν. δέκα δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἑταίρων, ὁ δὲ οὐ προσήκατο, εἰπών· ταῦτά με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς, καταχαρίσασθαί τι τῶν δικαίων. μὴ αἰδούμενον δὲ, μηδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον δόξαι.

pecuniariæ, sed ad vitam tuendam conferentis, nullam curam gereret. Et inquit, me hercule, res vtilis est, verùm huic Nicomedi: intento digito in hominem quendam claudum & mutilum.

Scipio quinquaginta quatuor annorum vitæ spatium emensus, neque emit, neque vendidit quicquam. Adeò paucis fuerat contentus. Quum autem quidam ei scutum eleganter apparatum ostenderet, dixisse fertur, Atqui Romanum ciuem par est in dextra spem ponere, non in sinistra.

Iphialtes Sophonidæ filius pauperrimus fuit: etsi verò amici decem talenta ipsi donodarent, non accepit: Hæc (inquiens) me cogerent, reuerentem quidem vos, aliquid præter ius concedere: sin minùs vos, obseruarem, ingratissimum videri.

De Zoilo.

CAP. X.

Zoilus Amphipolitanus, qui stylum in Homerum, Platonem, aliósque strinxit, Polycratis fuit auditor. Hic verò Polycrates etiam accusationem scripsit contra Socratem. Zoilus autem ille, canis rhetoricus nominatus est. Erat is talis. Barbam promissam alebat, caput vsque ad cutē radebat, pallium supra genua pendebat, studiosus malè loquendi, serendis litibus operam sedulò dabat: contumeliosus denique & ad reprehensiones proclivis erat miser ille. Et quum rogaret ab eo quidam eruditus vir, quamobrem omnibus malè loqueretur? Quoniam (inquit) malè facere quum velim, non possum.

Περὶ Ζωΐλου.

ΚΕΦ. ι.

Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης ὁ καὶ εἰς Ὅμηρον γράψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Πολυκράτους μὲν ἀκουστὴς ἐγένετο· οὗτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σωκράτους· ἐκαλεῖτο δὲ Ζωΐλος οὗτος, κύων ῥητορικός. ἦν δὲ τοιοῦτος· τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, κέκαρτο δὲ ἐν χρῷ τὴν κεφαλήν, καὶ θοιμάτιον ὑπὲρ τὸ γόνυ ἦν. ἤρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς, καὶ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς σχολὴν εἶχε, καὶ ψογερὸς ἦν ὁ κακοδαίμων. ἤρετο οὖν αὐτόν τις τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας. ὁ δέ, ποιῆσαι γὰρ κακῶς βουλόμενος οὐ δύναμαι.

De Dionysio Siculo.

CAP. XI.

Dionysius Siculus me-

Περὶ Διονυσίου τοῦ Σικελοῦ.

ΚΕΦ. ια.

Οὗτος Διονύσιος ὁ Σικελὸς

καλὸς περὶ τὴν ἰατρικὴν ἐσπούδασε, καὶ αὐτὸς ἰᾶτο, καὶ ἔτεμνε, καὶ ἔκαιε, καὶ τὰ λοιπά.

dicitur nauabat operā, & ipse curationes, sectiones, vstiones, & reliqua faciebat.

Περὶ πλακοῦντος Σωκράτει ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος.

De placenta Socrati ab Alcibiade missa.

ΚΕΦ. ιβ.

CAP. XII.

Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα διέπεμψε Σωκράτει. ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθέντα δῶρον ἐκκαυστικὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον ἡ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ κατεπάτησε. γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. εἰ δέ τις οἴεται περὶ μικρῶν με λέγειν λέγοντα ταῦτα, οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ ἐκ τούτων ὁ σπουδαῖος δοκιμάζεται, ὑπερφρονῶν τῶν αὐτῶν, ἅπερ οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπέζης, καὶ δαιτὸς ἀναθήματα.

Placentam magnam pulcherrimeque confectam Socrati misit Alcibiades. Xanthippe verò placentam hanc muneredatam ab amasio amatori, vt eius amorem accenderet, indignè & grauiter suo more ferēs, eam de canistro eiectam conculcauit pedibus. His Socrates quum astitisset, inquit: Nunquid non tu simul carebis ea? Quòd si quis putat hæc quæ dico puerilia, & nullius pretij esse; is sanè non nouit, ex his etiam de fortibus & bonis viris probationem fieri, si ea nihili pendant, τούτων. quæ vulgus ornamenta dicit esse mensæ, & conuiuij anathemata.

De viro Siculo acutis oculis prædito.

CAP. XIII.

Hominem quendam Siculum adeò perspicaci exactóque visu in Sicilia fuisse perhibent, vt è Lilybæo vsque ad Carthaginem intentis oculis, nihil falleretur: & numerum nauium quæ Carthagine soluebant, indicaret, neque vel in vna falleretur.

Περὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὀξυδερκεστάτου ἀνδρός.

Κεφ. ιγ'.

Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οὕτω βλέπειν ὀξὺ γενέσθαι ἐν Σικελίᾳ, ὡς τὸν αὐτόν, ἐκ τοῦ Λιλυβαίου εἰς Καρχηδόνα τείναντα τὸν ὀφθαλμόν, μηδὲν τῆς ὄψεως σφάλλεσθαι, καὶ ἀποδεῖξειν λέγουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν τῶν ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνος, καὶ οὐκ ἐψεύσατο οὐδεμίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
βιβλίον δωδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XII.

Περὶ Ἀσπασίας.

ΚΕΦ. α.

Ἀσπασία ἡ Ἑρμοτίμου θυγάτηρ ἡ Φωκαΐς, ἐτράφη μὲν ἐν ὀρφανίᾳ, τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσιν. ἐκ δὴ τούτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐτράφη ἡ Ἀσπασία σωφρόνως μέντοι καὶ καρτερῶς. ὄνειρος δὲ αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, ἐμαντεύετο αὐτῇ χρηστὸν, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, ὅτι καλῷ καὶ ἀγαθῷ συνέ-

De Aspasia, quam Cyrus primum, deinde Artaxerxes amavit.

CAP. I.

Aspasia Hermotimi filia, Phocensis, postquã mater eius in ipsis partus doloribus animam simul egisset, in orbitate est educata, atque in penuria, summa tamen modestia temperantiáque. insomnium verò frequenter apparebat, eventuræ fortunæ vaticinium præ se ferens, quòd viro pulchro bonóque nuptias

ra esset. Cui, adhuc puellę, enatus est tumor in ipso mento aspectu teterrimus, atque tum patri, tum ipsi puellæ summũ dolorem afferens.

Proinde pater eam ad medicum adduxit, qui se curaturum recepit, sed ea lege, si tres sibi stateres persoluerentur. Quum ille se tantum non habere diceret, medicus neque sibi medicinam esse aiebat. Atque hæc summè tristitiam, vt verisimile est, Aspasiæ augebant, quæ à medico digressa, in acerbissimo luctu versata est: & speculum in genibus tenens, sesèque in ipso contemplata, vehementer doluit. Quum igitur præ dolore non cœnasset, planè opportunus eam somnus inuasit, vnaque cum somno columba accessit, & in mulierem mutata: Bonum animum, inquit, geras, & medicis cum suis pharmacis valere iubens, tu verò rosea serta Veneris, quæ iam aruerint, cape, eaque contrita tuberi impone. Hæc vbi audisse, &

σεῖν ἀνδρί. παιδὶ δ' ἔτι οὔσῃ γίνεται αὐτῇ κατὰ τοῦ προσώπου φῦμα κατ' αὐτὸ τὸ γένειον. καὶ ἦν ἰδεῖν μοχθηρὸν, καὶ ἐλύπει τόν τε πατέρα, καὶ τὴν παῖδα. δείκνυσι γοῦν αὐτὴν ὁ πατὴρ ἰατρῷ· ὁ δὲ ὑπέσχετο ἰάσασθαι εἰ λάβοι τρεῖς στατῆρας. ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἰατρὸς μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν φαρμάκου φησίν. καὶ ἦν ἀνιαρὰ ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀσπασία. καὶ ἀπελθοῦσα ἔξω ἔκλαεν, ἔχουσα ἐν τοῖς γόνασι κάτοπτρον, καὶ ὁρῶσα ἑαυτὴν ἐν αὐτῷ, σφόδρα ἤλγει. ἀδείπνῳ δὲ οὔσῃ ὑπὸ τῆς λύπης, ἀφίκετο εἰς δέον μάλα εὐκαίρως ὕπνος καὶ ἅμα τῷ ὕπνῳ ἡ περιστερὰ παραγίνεται καὶ γενομένη γυνή. Θάρρει, εἶπε, καὶ μακρὰ χαίρειν εἰποῦσα ἰατροῖς τε αὐτοῖς, καὶ φαρμάκοις, σὺ δὲ τῶν τῆς Ἀφροδίτης στεφάνων τῶν ῥοδίνων, ὅσοι αὖ ὦσιν ἤδη αὖοι, τρίψασα ἐπίπαττε τῷ φύματι. ταῦτα ἀκούσασα ἡ

παῖς

παῖς, καὶ ἀράτατα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη, καὶ ἡ Ἀσπασία καλλίστη τῶν συμπαρθένων ἦν αὖθις, παρὰ τῆς καλλίστης τῶν θεῶν τὴν ὥραν ἀπολαβοῦσα, καὶ χαρίτων μὲν ἀφθονίαν εἶχεν ὡς οὐκ ἄλλη παρθένος τῶν τότε. ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ, καὶ οὔλη τὰς τρίχας ἠρέμα, ὀφθαλμοὺς δὲ εἶχε μεγίστους, ὀλίγον δὲ ἦν καὶ ἐπίγρυπος, τὰ δὲ ὦτα εἶχε βραχύτερα. ἦν δὲ αὐτῇ καὶ δέρμα ἁπαλὸν, ἐῴκει δὲ ἡ χροιὰ ἡ κατὰ τοῦ προσώπου ῥόδοις. διὰ ταῦτά τοι Φωκεῖς ἔτι παιδίον οὖσαν ἐκάλουν Μιλτώ. ὑπέφαινε δὲ καὶ τὰ χείλη ἐρυθρὰ, καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιόνος ἦσαν. ἦν δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθὴ, καὶ οἵας Ὅμηρος λέγει τὰς ὡραιοτάτας γυναῖκας κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καλλισφύρους ὀνομάζων. φώνημα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἁπαλὸν, εἶπεν ἄν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκούειν Σειρῆνος. πολυπραγμοσύνης δ' ἁπάσης γυναικείας, καὶ περιεργίας ἀπήλλακτο ὁ μὲ

exequuta esset, tuber euanuit: rursúsque Aspasia inter omnes socias puellas recepta, speciosissimæ deæ beneficio, pulchritudine formosissima fuit: atque in tantum gratiis ditata, vt illius seculi nullam puellam parem haberet: coma flaua, capillísque paulum crispantibus prædita. Oculos habebat maximos, & aquilinum modicè nasum, aures breuiores. Cutis tenera, & vultus color ad roseum accedebat: ob quam causam eam Phocenses, quum adhuc infans esset, Milto nuncuparunt. Labra rubicunda dentes niue candidiores, Plantis etiam pedum & cruribus decora erat, &, quemadmodum Homerus pulcherrimas hac parte fœminas vocabulo poetico nominat, καλλισφύρους. Vocem habebat suauem & teneram, ita vt ipsa loquente Sirenem audire te diceres. Ab omni curioso, exquisito, & superfluo ornatu muliebri aliena erat.

Opes enim plerumque solent hęc subministrare. ipsa verò inops, & ab inope parente enutrita, nihil superflui, neque sumptuosi ad pulchritudinem conferebat. Venit autem quodam tempore ad Cyrum filium Darij & Parysadis Aspasia, fratrem Artaxerxis, neque libens, neque libenter ipsum dimittente patre, sed vi coacta, sicuti sępe contingit, aut captis vrbibus, aut cogentibus tyrannis, aut satrapis. Vnus igitur ex satrapis Cyri cum aliis puellis eam ad Cyrum adduxit, statimque reliquis omnibus concubinis antęposita est, propter simplicem animi integritatem, & morum verecundiam, & carentem omni fuco pulchritudinem. Etiam hoc eam adiuuit, vt prę cęteris amaretur, quòd singularis esset prudentię. Proinde Cyrus eam sępenumero de rebus vrgentibus in consilium adhibuit: & quodcunque sententiam eius sequutus est, nunquam pœnituit. Contigit

γὰρ πλοῦτος φιλεῖ χορηγεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα· πενομένη δὲ ἐκείνη καὶ τροφομένη ὑπὸ πατρὶ, καὶ αὐτῷ πένητι, περίεργον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν εἰς τὸ εἶδος ἠράνιζεν. ἀφίκετο δέ ποτε παρὰ Κῦρον τὸν Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος ἡ Ἀσπασία, τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξου, οὐχ ἑκοῦσα, οὐδὲ ἑκόντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς ἀποπέμψαντος, ἀλλὰ γὰρ πρὸς βίαν, οἷα πολλάκις ἀπαντᾷ, ἢ πόλεων ἁλουσῶν, ἢ τυράννων βιαζομένων, ἢ σατραπῶν πολλάκις. εἷς οὖν τῶν Κύρου σατραπῶν, μετὰ καὶ ἄλλων παρθένων ἀνήγαγεν αὐτὴν πρὸς Κῦρον. καὶ τάχιστα τῶν ἄλλων παλλακίδων προετιμήθη, διά τε τὸ ἦθος ἀφελὲς, καὶ τοῦ τρόπου τὸ αἰδήμον, καὶ ὅτι ἀπεριέργως καλὴ ἦν. συνεβάλετο δὲ πρὸς τὸ ὑπερφιλεῖσθαι, καὶ ὅτι συνετὴ ἦν. πολλάκις γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων ἐχρήσατο αὐτῇ συμβούλῳ Κῦρος, καὶ πεισθεὶς οὐ μετέγνω. ὡς δὲ ἦλθε τὸ

πρῶ-

προσῆον πρὸς Κῦρον ἡ Ἀσπασία, ἔτυχε μὲ ἀπὸ δείπνου ὤν, καὶ πίνειν ἔμελλε κατὰ τὸν τρόπον τὸν Περσικόν. μετὰ γὰρ τὸ ἐμπλησθῆναι τροφῆς οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ, καὶ ταῖς προπόσεσιν εὖ μάλα ἀποσχολάζουσιν, οἰονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. μεσοῦντος οὖν τοῦ πότου, τέσσαρες παρθένοι ἀνάγονται τῷ Κύρῳ Ἑλληνικαί, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φωκαῒς Ἀσπασία ἦν. ἦσαν δὲ κάλλιστα διεσκευασμέναι. αἱ μὲν τρεῖς ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν, αἳ ἔτυχον αὐταῖς συναναβᾶσαι, διαπεπλεγμέναι τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα ἐντρίμμασι καὶ φαρμάκοις. ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν † ἐρφέων δεδιδαγμέναι, ὅπως τε ὑποδραμεῖν χρὴ τὸν Κῦρον, καὶ τίνα τρόπον θωπεῦσαι, καὶ προσιόντα μὴ ἀποστραφῆναι, καὶ ἁπτομένου μὴ δυσχερᾶναι, καὶ φιλοῦντος ὑπομεῖναι, ἐ-

autē vt quando primùm ad Cyrum venit Aspasia, ille modò exiislet de cœna, ac more Persico esset bibiturus. Etenim Persæ postquam cibo saturati sunt, vino & propinationibus indulgent, potum tanquam aduersarium aggredientes. Inter medi(a) pocula igitur quatuor virgines Græcæ ad regem Cyrum adducuntur, in quibus etiam Phocensis Aspasia erat. Erant autem pulcherrimè ornatæ. Nam tres reliquæ à familiaribus mulieribus, quæ vnà cum ipsis ascenderant, crinibus erant comptæ, & faciem pharmacis pigmentisque commendarant. Et à nutri(c)ibus acceperant documenta, quem admodum erga Cyrum se gerere deberent: quomodo insinuare se illi & adblandiri, & non refugere si accederet, neque si tangeret, ægrè ferre, & osculum admittere eas oporteret. omnibus denique præceptis & institutis * amatorii, mer-

ἐφόδων

quibus vti mulieres, quibus sua venalis est forma, solent, instructæ atque alia aliam pulchritudine superare contendebat. Aspasia vero neque splendidam tunicam induere volebat, neque magnifico vestitu corpus suum amiciri patiebatur, neque lauari se sustinebat: sed lamentata omnes deos implorabat, Græcos & Eleutherios, libertatis vindices, patris nomen inclamans, seipsam patremque execrabatur, seruitutis manifestæ ac certæ signum reputabat stolam circa corpus insuetatam, & apparatum superbum verberibus igitur ad induendam cogebatur: ac tametsi summo cum mœrore iussis eorum vix obtemperaret, tamen coacta est eiusmodi quæ non virginem, sed scortum decerent facere. Reliquæ quum venissent, ad Cyrum respicere, subridere, lætitiam vultu præseferre. Aspasia verò in humū oculos de-

ταιρικὰ· † ἦ μάλα μαθήματα, καὶ διδάγματα, γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει χρωμένων ἔργα. ἐσπούδον οὖν ἄλλη ἄλλην ὑπερβαλέσθαι τῷ κάλλει. ἡ δὲ Ἀσπασία, οὔτε ἐνδῦναι πολυτελῆ χιτῶνα ἐβούλετο, οὔτε περίβλημα περιβαλέσθαι ποικίλον ἠξίου, οὔτε λούσασθαι ὑπέμενεν. ἀνωδύρατο δὲ, θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνικοὺς, καὶ ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ κατηρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ, δουλείαν σαφῆ καὶ ὁμολογουμένην ὑπομένειν πιστεύουσα, τὴν ἔξω τῆς συνηθείας περὶ τὸ σῶμα στολὴν τε ἅμα, καὶ περίεργον κατασκευήν. ὀργισθεῖσα δὲ πρὸς αἰσχύνην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως οὐ παρθενικὰ, ἀλλ᾽ ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι παρελθοῦσαι ἀντέβλεπον τῷ Κύρῳ, καὶ ὑπεμειδίων, καὶ φαιδρότητα προσεποιοῦντο, ἡ γε μὴν Ἀσπασία ἑώρα κάτω, καὶ ἐρυθήματος

των δὲ μάλα φλογωδῶν ἐνεπίμπλατο αὐτῆς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπεπλήρωντο οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύων, καὶ ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀνθρώποις καθίσαι, αἱ μὲν ἐπείθοντο καὶ πάνυ εὐκόλως. ἡ δὲ Φωκαῒς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. ἁπτομένου δὲ τοῦ Κύρου, καὶ διασκοποῦντος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ τὰς παρειὰς, καὶ τοὺς δακτύλους, αἱ μὲν ἠνείχοντο, ἡ δὲ οὐχ ὑπέμενεν. ἄκρᾳ γὰρ τῇ χειρὸ μόνον τοῦ Κύρου προσψαύσαντος, ἐξεβόησέ τε καὶ ἔφατο αὐτὸν οἰμώξεσθαι τοιαῦτα δρῶντα. ὑπερήσθη τούτοις ὁ Κῦρος. ἐπαναστάσης τε αὐτῆς καὶ πειρωμένης φεύγειν, ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου, ἀλλὰ καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, ταύτην μόνην, ἔφη,

iicere, ignito quodam & perquàm eleganti rubore facies vniuersa suffundi, oculi lachrymis pleni esse, omnibus denique gestibus verecundiam quandam repræsentare. Vbi verò rex iussisset puellas prope se sedere, reliquæ promptissimè parebant: at Phocis illa dicto audiens non erat, donec coactam vi qui eam adduxerat satrapes, collocaret. Quum autem Cyrus contrectaret, & contemplaretur earum oculos, genas atque digitos, reliquæ facilè patiebantur. At illa non sustinebat. Si enim extrema manu saltem Cyrus attingeret, exclamabat, dicebátque eum non impunè, laturum, quòd talia fecisset. Ea re supra modum delectatus est Cyrus: & quum attrectante mamillas, illa surgeret, & se in pedes cõiiceret: contra Persarum consuetudinem ardente amore Cyrus erga ingenuitatem eius flagrare cœpit, respiciénsque ademptorem: Hanc, inquit,

solam ingenuam & incorruptam addaxilli: reliquæ verò tum facie, tum magis etiam moribus fucatæ sunt. Quamobre n Cyrus eam plus amauit omnibus, cum quibus vnquam consuetudinem habuisset. In posterum verò mutuus inter illos amor coaluit, confirmatusque est: & vsque adeò increuit, vt propemodum etiam æquabilitas intercederet, neque quicquam differret à Græcorum coniugiorum concordia atque modestia. Proinde regis in Aspasi.m animus atque amor, non per Ioniam solùm, sed per vniuersam Græciam fama rumorique celebratus est: itemque Peloponnesus sermonibus de Cyro & ipsa plena fuit. Ad regem etiam * magnum hæc gloria peruenit. Creditum est enim, post ipsam, cum nulla mulier rem habuisse regem. Ex his omnibus in mentem venit Aspasiæ insomnij, columbæ, verborumque eius, & quæ cum-

ἱκανῶς εἶχεν, καὶ ἀδιάφθορον ἦγαγες· αἱ δὲ λοιπαὶ κομμωτικῶς: [ἔχουσι, καὶ τοῦ εἴδους ἔτι καὶ τοῦ τρόπου μᾶλλον· ἐκ δὴ τούτων ὁ Κῦρος πλεῖον ταύτην ἠγάπησεν ἧς ὡμίλησέ ποτε ἀνθρώποις. χρόνῳ δ' ὕστερον ὑπερηγάπα μὲν ταύτης ὁ Κῦρος, ἐπηρεῖτο δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνης. καὶ ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι, καὶ μὴ ἀπάγειν Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε, καὶ σωφροσύνης ἀφίκετο οὖν τῷ εἰς Ἀσπασίαν ἔρωτος, καὶ εἰς Ἰωνίαν τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. πεπλήρωτο δὲ καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὲρ Κύρου τε, καὶ ἐκείνης λόγων. ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέγαν ἦκεν ἡ δόξα· πεπίστευτο γὰρ δὴ ὅτι γυναικὸς ἄλλης μετ' αὐτὴν οὐκ ἠξίου πειραθῆναι Κῦρος. ἐκ δὴ τούτων εἰσῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν ἀρχαίων φασμάτων, περιστερᾶς τε ἐκείνης, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς λόγων, καὶ ὅσα

Ἔχουσι τοῦ εἴδους ἔτι δὲ καὶ τοῦ τρόπ.

λέγων, καὶ ὅσα προεῖπεν ἡ θεός, καὶ ἐπίστευεν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς μεμελῆσθαι αὐτῆς γεγονέναι, καὶ ἔθυε τῇ Ἀφροδίτῃ τελεσήρια, χαριστήρια. πρῶτον μὲν οὖν εἴδωλον χρυσοῦν ἀφειδῶς μεγέθους ἔχον. αὐτῇ κατεσκεύασεν. ἐνενόει δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦτο Ἀφροδίτης εἶναι, καὶ πελειάδα αὐτῇ παρέστησε λιθοκόλλητον, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις τε ἱλεοῦτο, καὶ εὐφημίαις. ἀπέπεμψε δὲ καὶ Ἑρμοτίμῳ τῷ πατρὶ δῶρα πολλὰ, καὶ καλὰ, καὶ πλούσιον αὐτὸν † ὑπέφηνε. σωφροσύνῃ τε διέζη, ὡς αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες. ὅρμος ἐκομίσθη ποτὲ Κύρῳ ἐκ Θετταλίας, πέμψαντος τὸν ὅρμον Σκοπᾶ κεκόμιστο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. ἐδόκει δὲ ὁ ὅρμος θαυμαστῇ τινι τέχνῃ, καὶ ποικιλίᾳ ἐξειργάσθαι. πάντων οὖν οἷς ἔδειξεν αὐτὸν ὁ Κῦρος θαυμαζόντων, ὑπερησθεὶς τῷ κειμηλίῳ, παραχρῆμα εἰς Ἀσπασίαν ἀφίκετο μεσούσης ἡμέρας

ἀπέφηνε

que dea prædixisset. Quare credidit, ab initio se illi curæ fuisse, proque beneficiis Veneri ceremonias & sacrificium peregit. Primum igitur satis ingens idolum ex auro in honorem eius faciendum curauit, quod imaginem Veneris appellabat, & gemmis picturatam columbam propter statuit: atque singulis diebus sacrificiis & supplicationibus beneuolentiam & fauorem deæ exposcebat. Patri verò Hermotimo, multa splendidáque dona misit, atque locupletem eum reddidit. Summa continentia per vitam vsa est, vt testátur tam Græcorum quàm Persarum fœminę. Monile aliquando ex Thessália Cyro mittebatur à Scopa iuniore, quod Scopæ è Sicilia dono missum erat. Hoc mirabili quadá arte, varietatéque confectum esse videbatur. Omnibus itaque, quibus id ostendisset Cyrus, mixantibus, gauisus thesauro, repente circa meridiem

ad Aspasiam se contulit: quumque eam reperisset dormientem, subter vestem insinuans, sese clàm acclinauit, & tacitè sineque strepitu permansit, donec illa somnum perfecit. Quæ quum experrecta vidisset Cyrum, cõplexa est eum solito more & consuetudine: At ille extractum de cista monile monstrauit ei, dicẽs: Hoc certè, vel filia, vel matre regia dignum est. quumque annuisset illa: En inquit, eum tibi proprium dono: tu verò collum eò ornatum mihi ostende. At ipsa non recepit munus, sed prudentissimè respondit: Et quomodo, inquit, ausim, quum hoc donum potiùs matrem tuam Parysatidem deceat? illi igitur mittito. Ego verò vel sine ornamento hoc, tibi collum satis venustum præstitero. Aspasia itaque animi magnitudine præstans contrarium reliquis regum vxoribus faciens, eas longè supe:auit. Sunt enim illæ rerum ad

μέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν καθεύδουσαν, ὑποδὺς ὑπὸ θοιμάτιον, καὶ παρακλιθεὶς ἠρέμα, ἀψοφητὶ ἔμμεν, αὐτὸς μὲν ἀτρεμῶν· ἐκείνη δὲ ἐκάθευδεν. ἐπεὶ δὲ διυπνίσθη, καὶ ἐθεάσατο τὸν Κῦρον, περιπλακεῖσα αὐτῷ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο αὐτόν. ὁ δὲ, ἐξελὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸν ὅρμον, ἔδειξεν, ἐπειπὼν ὅτι ἄλλος ἐστὶν οὗτος ἢ θυγατρὸς βασιλέως, ἢ μητρός. τῆς δὲ ὁμολογούσης, ἰδὲ, δίδωμί σοι τοίνυν (φησὶν) αὐτὸν ἔχειν κτῆμα, καὶ μοι ὡς ἔχεις περιθεμένη δεῖξον τὸν τράχηλον. ἡ δὲ οὐχ ἡττήθη τοῦ δώρου, ἀλλ' εὖ μάλα σοφῶς, πεπαιδευμένως ἀπεκρίνατο, καὶ πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυσάτιδος δῶρον ἄξιον τῆς τεκούσης σὲ περιθέσθαι; αὐτῆς ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον ἐκείνῃ Κῦρε, ἐγὼ δέ σοι καὶ ἄνευ τούτου παρέξω καλὸν τὸν τράχηλον. Ἀσπασία μὲν οὖν μεγαλοφρόνως, καὶ ὑπὲρ τὰς γυναῖκας βασιλικῶς τὰ ἐναντία ἔδρασεν, ἢ πεφύκασι γυναῖκες

καὶ δρᾶν. φιλόκοσμοι γάρ εἰσι δεινῶς. ὁ δὲ Κῦρος ἡσθεὶς τῇ ἀποκρίσει, τὴν μὲν Ἀσπασίαν κατεφίλησεν· αὐτὰ δὲ ἕκαστα καὶ τῶν πραχθέντων, καὶ τῶν λεχθέντων εἰς ἐπιστολὴν ἐγγράψας, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὅρμῳ. καὶ ἡ Παρυσάτις λαβοῦσα τὸ δῶρον. οὐδὲν ἔλαττον ἥσθη τοῖς † ἀπεσταλμένοις· ἢ τῷ χρυσῷ καὶ ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις, καὶ βασιλικοῖς. ηὔφρανε γὰρ αὐτὴν μάλιστα ἐκεῖνο, ὅτι καίτοι πάνυ σφόδρα εὐδοκιμοῦσα παρὰ τῷ παιδὶ αὐτῆς ἡ Ἀσπασία, ὅμως ἐν τῷ φιλεῖσθαι ὑπὸ Κύρου ἐβούλετο τὴν Κῦρον τεκοῦσαν ἡττᾶσθαι. ἐπῄνεσε μὲν οὖν Ἀσπασία τὰ δῶρα οὐ μὴν ἔφατο αὐτῶν δεῖσθαι. ἐπεὶ καὶ χρήματα ἧκεν αὐτῇ μετὰ δώρων παμπολλά. ἀπέστειλε δὲ Κύρῳ εἰποῦσα, πολλοῖς ἀνθρώπων τρέφοντί σοι, γένοιτο ἂν ταῦτα λυσιτελῆ, ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλούμενος, καὶ κόσμος μοι εἶ. καὶ ἐκ τούτων οὖν ὥσπερ εἰκὸς τὸν

ornatum mundúmque pertinentium plus æquo ſtudioſæ. Hoc reſponſo delectatus Cyrus, & Aſpaſiam deoſculatus, hæc facta dictáque, ſingula in epiſtolam conſcripta, ad matrem vnà cum monili miſit. Et Paryſatis accepto munere, non minus propter illa lætata eſt, quæ erant in epiſtola, quàm propter aurum, & ob hæc maximis regiiſq. muneribus eam remunerata eſt. Hec enim ſummam ei lętitiam faciebat, quòd tametſi vel ſola apud filium excelleret Aſpaſia, tamen in amore Cyri ſe vellet ſuperari à matre ipſius. Verùm Aſpaſia munera quidem collaudauit, ſed non indigere ſe illis dixit: nam & pecuniæ plurimæ cũ muneribus adiunctæ erant: ſed remiſit ad Cyrum. Tibi (inquiens) hæc vſui poſſunt eſſe, qui magnam hominum multitudinem alis: mihi verò ſufficit, ſi te ſimul amé, & ornaméto vtar. atque his Cyrum nõ immeritò vehemẽter

ἐπισταλμένοις.

commouit. Etenim sine omni controuersia, cum formæ pulchritudine, tũ etiam magis integritate & nobilitate animi admirabilis hæc mulier extitit. Posteaquàm verò Cyrus in prælio contra fratrem esset occisus, & Cyri exercitum aduersarij cœpissent, illa etiam cum reliqua prędа in manus hostium incidit, non fortuitò tamen, neque neglecta. Sed requisiuit eam singulari studio curáque rex Artaxerxes, nomen eius & virtutem cognitam habens. Quum autem vinctam eam ducerent, excanduit, & huius facinoris auctores in vincula côniecit. Iussitque ipsi magnificum, splendidúmque vestitum dari. Quod quum audiuisset, cum lachrymis & gemitu deprecata est: attamen induere stolam à rege donatam coacta est magna vi à multis. Nam summo luctu Cyri obitum deplorabat. Eam quum induisset, omnium mulierum formosissima visa est, statímque Artaxerxes igne concepto tabescebat. Itaque

Κῦρον ἐξέπληξε, καὶ ἀναμφιλόγως ἐθαυμάζετο ἥδε ἡ γυνή. καὶ διὰ τὸ κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. ὅτε δὲ ἀνῃρέθη Κῦρος ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μάχῃ, καὶ ἑάλω τὸ στρατόπεδον τοῦ Κύρου. μετὰ καὶ τῶν ἄλλων λαφύρων, καὶ αὐτὴ ἑάλω, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐμπεσοῦσα εἰς τῶν πολεμίων· ἀλλ' ἀνεζήτησεν αὐτὴν σὺν πολλῇ φροντίδι ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης. ᾔδει γὰρ αὐτῆς τὸ κλέος, καὶ τὴν ἀρετήν. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἤγαγον δεδεμένην, ἠγανάκτει, καὶ τοὺς μὲν τοῦτο δράσαντας εἰς δεσμωτήριον ἐνέβαλε. προσέταξε δὲ αὐτῇ δοθῆναι κόσμον πολυτελῆ· ἡ δὲ ἀκούσασα, καὶ ποτνιωμένη, δακρύουσα, ἐπὶ πολλοῖς ἐβιάσθη τὴν ἐκ βασιλέως στολὴν ἐνδῦναι· ἐθρήνει γὰρ ἰσχυρῶς τὸν Κῦρον. ἐνδῦσα δὲ, ἐφάνη καλλίστη γυναικῶν. καὶ παραχρῆμα ὁ Ἀρταξέρξης ἐφλέγετο, καὶ κατετήκετο, καὶ πρώτην γυ-

τῶν γυναικῶν ἦγε, καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐτίμα· δι᾽ ὧν ἐσπούδαζεν αὐτῇ χαρίζεσθαι, θαρρῶν ὅτι Κύρου μὲν ἀναπείσει ἐπιλαθέσθαι αὐτὴν, διδάξει δ᾽ οὖν αὐτὸν φιλεῖν οὐδὲν ἐκείνου ἧττον. καὶ ἔτυχε μὲν τῆς ἐλπίδος ὀψὲ καὶ βραδέως. δεινὴ γὰρ ἡ εἰς Κῦρον εὔνοια ἐντακεῖσα τῇ Ἀσπασίᾳ δυσέκνιπτον ὅσον μάλιστα τὸ φίλτρον ἀπείργαστο αὐτῇ. χρόνῳ δὲ ὕστερον Τηριδάτης ὁ εὐνοῦχος ἀποθνήσκει, κάλλιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὡραιότατος γενόμενος. κατέστρεψε δὲ οὗτος ἄρα τὸν βίον μειρακιούμενος, καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων. ἐλέγετο δὲ αὐτοῦ ἐρᾶν ὁ βασιλεὺς ἀνδρειότατα, ἐκ δὴ τούτων ἐπένθει βαρύτατα, καὶ δριμύτατα ἤλγει, καὶ δημοσίᾳ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν, χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο. ἐτόλμα τε οὐδεὶς αὐτῷ προσελθεῖν, οὐδὲ παραμυθήσασθαι. καὶ γὰρ ἐ-

primam inter omnes vxores illam habuit, mirificóque honore prosequutus est. Nam gratum ei facere conabatur, sperans posse se memoriam Cyri ex animo ipsius euellere & persuadere, vt se non minùs illo amaret. Verùm tardè séroque tandem spe potitus est. Ingens namque Aspasiæ beneuolentia erga Cyrum eius animo penitus infixa, vehementem in ea amorem excitauerat, qui elui & tolli, vt si quid aliud diffi illimè poterat. Paucis post diebus Teridates eunuchus mortem obiit, formosissimus omnium in Asia, atque pulcherrimus. Is iam è pueris excesserat, & in adolescẽtibus numerabatur. Hic regi potissimum in deliciis fuisse dicebatur. Quã ob rẽ grauissi na lamentatione & acerbissimo mœrore eius morte affectus est. ac publicus per vniuersã Asiam squalor luctúsque fuit, omnibus in hoc regi gratificantib. nemóque ad regẽ accedere, vel consolatione aliqua dolorem eius leuare audebat. Ete-

nim existimabant fieri non posse, vt ab hac acerbitate reuocaretur. Exacto demũ triduo, Aspasia vestem lugubrem induta, veniente rege ad balneum, stetit lachrymans, oculísque in terram despiciens. Quam quum ille conspexisset, consternatus est: causámque quam obrem aduenisset, rogauit, & illa: Te rex, inquit, lugétem mœrentémque consolatum veni, si tibi sic visum fuerit: sin minus, retrogrediar. Gauisus hac cura Persa, iussit vt in thalamum rediens præstolaretur, donec veniret. atque illa mandato paruit. Qui reuersus, vestem eunuchi, supra pullam, Aspasiæ circumdedit: & quodammodo cõueniebat ei vestis adolescentis, magis: splendere forma venustásque ipsius hac ratione regi, qui puerum amasset, videbatur. Quumque semel his captus esset, rogauit eam, vt sic amicta semper ad se accederet, donec luctus, vis & feruor remitte-

ἐπίστευον ἀνιάτως αὐτὸν ἔχειν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι πάθει. τριῶν δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, στολὴν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἀσπασία πενθικὴν ἀπιόντος τοῦ βασιλέως ἐπὶ λουτρὸν, ἔστη δακρύουσα, καὶ ὁρῶσα εἰς γῆν. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἐξεπλάγη, καὶ ἤρετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. καὶ ἐκείνη φησὶ, λυπούμενόν σε βασιλεῦ, καὶ ἀγριαίνοντα ἀφῖγμαι παραμυθήσασθαι, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν· εἰ δὲ χαλεπαίνεις, ἀπαλλάττομαι ὀπίσω. ὑφήσθη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης, καὶ προσέταξεν εἰς τὸν θάλαμον ἀπελθοῦσαν ἀναμεῖναι αὐτόν. ἡ δὲ ἔδρασε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθε, τὴν τοῦ εὐνούχου στολὴν ἐπὶ τῇ μελαίνῃ περιῆψε τῇ Ἀσπασίᾳ, καί πως ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ τοῦ μειρακίου, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ πρὸς τὸν ἐραστὴν ἐξέλαμψεν. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐχειρώθη τούτοις ἐκεῖνος, ἠξίωσεν αὐτὴν ἔστ' ἂν ἀπομαρανθῇ τοῦ πένθους αὐτῷ ἡ ἀκμὴ, οὕτως ἐσταλμένην ὡς αὐτὸν παριέναι αὐτήν.

καὶ

κὴ ἐκείνη χαριζομένη ἐπειδὴ αὐτῷ κὴ μόνη τῶν κτ̃ τὴν Ἀσίαν ᾧου γυναικῶν μόνον φασὶν, ἀλλὰ κὴ τῶν τῦ βασιλέως υἱῶν, κὴ τῶν συγγενῶν παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξην, ἐ τὸ ἐκ τ̃ λύπης ἰάσατο πάθος, εἴξαντος τῦ βασιλέως τῇ κηδεμονίᾳ κὴ τῇ παραμυθίᾳ πειθέντος συνετῶς.

ret, atque illa gratificans ei, morem gessit: solaquè ex omnibus Asiæ non modò fœminis, sed etiam filiis, cognatísque regem Artaxerxem consolata est, & tristitiæ languorem sanauit, acquiescente rege sollicitudini ipsius, & consolatione prudenter admittente.

Περὶ Μεσῶν.

ΚΕΦ. β.

Οὐδεὶς οὔτε πλάςης, οὔτε γράφεὺς τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἴδη παρέςησεν ἡμῖν ὡπλισμένα. ὁμολογεῖ ϳ τῦτο, ὅτι δεῖ τ̃ ἐν Μέσαις βίον εἰρηνικόν τε ἅμα, κὴ πρᾶον εἶ).

De Musis.

Ç. II.

Nemo vel * fictor, vel pictor, filiarum Iouis imagines armatas nobis exhibuit, quo significatur, id vitæ genus, quod in musis consumitur, placatum simul & mansuetum esse oportere.

* plastes.

Περὶ Ἐπαμεινώνδου, κὴ Δαϊφάντυ, κὴ Ιολαΐδου.

ΚΕΦ. γ.

† Ἐπαμεινώνδας ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαντινείᾳ καιρίαν, εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπνους Δαϊ-

De Epaminonda, Daiphanto, & Iolaida.

C. III.

Epaminondas quum mortiferum vulnus in Mantinensi pugna accepisset, delatus in castra, viuus adhuc, Dai-

† *Sic & apud Plut. alij scribunt peri.*

phantum accersi iussit, vt ipsum ducem declararet. quem quum occubuisse dicerent, rursus iussit Iolaidam vocari. Quum verò ipsum etiam mortuum esse dicerent, suasit suis, vt pacem cum hostibus & amicitiam facerent, eò quòd nullum amplius ducem Thebæ haberent.

φαντον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν. οἱ δ' ἔφασαν τεθνάναι τὸν ἄνδρα. εἶτα Ἰολαΐδαν καλεῖν διακελεύσας ἐξίει. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλέχθη τεθνάναι συνεβούλευσε διαλύσασθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ φιλίαν θέσθαι, ὡς μηκέτι στρατηγοῦ καταλαμβανομένου ἐν Θήβαις.

De Sesostride.

C. IV.

Ægyptij dicunt, Sesostridem à Mercurio, solertiam & consilia didicisse.

Περὶ Σεσώστριδος.

ΚΕΦ. δ.

Φασὶν Αἰγύπτιοι Σέσωστριν παρ' Ἑρμοῦ τὰ νόμιμα παιδευθῆναι.

De Laide.

C. V.

Lais scortum, vt refert Aristophanes Byzantius, etiam * Axine dicta fuit. Quod eius cognomentum, morum & ingenij feritatem & sæuitiam redarguebat.

* id est securis.

Περὶ Λαΐδος.

ΚΕΦ. ε.

Ὅτι Λαῒς ἡ ἑταίρα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἀξίνη ἐκαλεῖτο. ἤλεγχε δ' αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, τὴν τοῦ ἤθους ἀγριότητα.

De Marij & Catonis parentibus.

C. VI.

Omnium risu digni

Περὶ Μαρίου καὶ Κάτωνος πατέρων.

ΚΕΦ. ς.

Ὅτι γελᾶν ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς

τοῖς μεγάλων φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, εἴγε ἐν Ῥωμαίοις μὲν Μαρίου τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα. Κάτωνος δὲ τοῦ πρεσβύτου δὴ αὐτόν τὸν πατέρα ἀναζητεῖν χρή.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡφαιστίωνος.

ΚΕΦ. ζ.

Ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐστεφάνωσε, Ἡφαιστίων τὸν τοῦ Πατρόκλου· αἰνιττόμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὥσπερ Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος.

Περὶ Κλεομένους ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ἀρχωνίδου.

ΚΕΦ. η.

Κλεομένης ὁ Λάκων τὸν ἑταῖρον τὸν αὐτοῦ προσλαβὼν Ἀρχωνίδην, κοινωνὸν ἐποιεῖτο τῶν πραγμάτων. ἐπώμνυεν οὖν εἰ κατάσχοι, πάντα σὺν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ πράττειν.

sunt, qui maiorum stemmata iactitant: siquidem in Romano populo, Marij quidem patrem ignoramus, ipsum verò propter rerum gestarum magnitudinem admiramur. Catonis etiam senioris patrem si quis nosse velit, multo studio requirat necesse est.

De Alexandro & Hephastione.

C. VII.

Alexander Achillis monumentum coronauit, & Hephæstion Patrocli: significans, se ita charum Alexandro esse, vt Patroclus fuisset Achilli.

De Cleomenis dolo contra Archonidem.

C. VIII.

Cleomenes Lacon assumpto vno ex familiaribus suis Archonide, eum consortem & adiutorem sui propositi fecit. Iurauit igitur ei, si voti cōpos fieret, se omnia cum ipsius capite transacturum esse.

Quum verò potitus rerū esset, occiso socio caput eius resectum vasi pleno mellis imposuit: & quotiescumque aliquid agere instituisset ad id inclinatus propositum narrabat: dicens se pactum non violare, neque iusiurandum fallere: etenim consilium se cum Archonidis capite capere.

Quomodo sponte discesserit è patria Timesias.

C. IX.

Timesias Clazomenius bene iustéque Clazomeniis præerat. Etenim vir erat probitatis singularis. Inuidia verò, quæ eiusmodi viris vim adhibere consueuit, etiam in illum suam acerbitatem atque stimulum contulit. Et primum quidem, parum eum inuidia vulgi commouebat. Verùm hoc in causa fuisse, quamobrem patria pulsus sit, aiunt. Transibat quodam tempore per scholam, pueri verò dimissi à præceptore ludis operā dabant: cúmque duobus de linea incidisset contentio, alter iu-

καταχῶν οὖν τὴν ἀρχὴν, ἀποκτείνας τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἀποκρίνας τὴν κεφαλὴν, καὶ μέλιτι ἐν σκεύει ἐμβαλών, ὁπότε μέλλοι τι πράττειν τῶν ἀξιολόγων, προσκύψας ἔλεγεν ὅσα ἐπράττετο, λέγων μὴ παραβαίνειν, μηδὲ ἐπιορκεῖν, βουλεύεσθαι δὲ μετὰ τῆς Ἀρχωνίδου κεφαλῆς.

Πῶς ὁ Τιμησίας ἑκὼν ἀπῆλθε τῆς πατρίδος.

ΚΕΦ. Θ.

Τιμησίας ὁ Κλαζομένιος καλῶς ἐξηγήσατο τῶν Κλαζομενίων. ἦν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὅς γε μὴν εἴωθε κατισχύειν τῶν τοιούτων φθόνος, καὶ τοῦ Τιμησίου κατεκράτει. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὀλίγον ἔμελε φθονουμένῳ αὐτῷ. τῆς δὲ πατρίδος ἐκεῖνο αὐτὸν ἐξελάσαι φασὶν παρήει διὰ διδασκαλείου. οἱ δὲ παῖδες ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἔπαιζον. γίνεται δὲ δύο παίδων ὑπὲρ γραμμῆς φιλοτιμία, καὶ ὁ εἷς ἐπώμοσεν.

ζωσιν. ὅπω ἐγὼ Τιμασίου τὸ ἐγκέφαλον ἐξαράξαιμι. τοῦτο ἐκεῖνος ἀκούσας, καὶ ὑπολαβὼν ἀκρατῶς ἔχειν φθόνῳ καὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν μεμισῆσθαι, εἴγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν μισοῦσι, μήτι γε οἱ ἄνδρες, ἀπῆλθεν ἑκὼν τῆς πατρίδος.

rabat. Sic ego Timasię cerebrum discusserim. Hoc audito, ille putans se in nimia hominum inuidia positum esse, & vehementer à suis ciuibus odio haberi, siquidem & pueri odissent, nedum viri, sponte atque vltrò è patria concessit.

Ὅτι πρῶτοι ἔκοψαν Αἰγινῆται νόμισμα.

ΚΕΦ. ι.

Αἰγινῆταί ποτε ἐδυνήθησαν τὰ μέγιστα ἐν τοῖς Ἕλλησιν, εὐφορίαν τινὰ χρόνου καὶ εὐκαιρίαν λαχόντες. δύναμιν γὰρ ναυτικὴν εἶχον, καὶ ἦσαν μέγιστοι. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. καὶ πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον.

Quòd primi excuderint monetam Æginetæ.

C. X.

Æginetæ quondam plurimum inter vniuersos Græcos poterãt, temporis fertilitatem & opportunitatem nacti. Copias enim nauales possidebant, & erant potentissimi: sed & contra Persas emicuerunt, & idcirco pręmium fortitudinis inter primos sunt consecuti, & primi nomismæ percusserunt, quod ex ipsis nomen accepit, vt Æginense nomisma vocaretur.

De Pallantio colle, & Febris templo atque ara.

C. XI.

Romani sub Pallantio colle, Febri templum & aram cosedificauerunt.

Περὶ Παλλαντίου λόφου, καὶ Πυρετοῦ ναοῦ καὶ βωμοῦ.

ΚΕΦ. ια.

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλλαντίῳ Πυρετοῦ καὶ ναὸν, καὶ βωμὸν ἱδρύσαντο.

De adultero in Creta comprehenso.

C. XII.

Adulter Gortynæ in ciuitate Cretæ deprehensus, & in iudicium adductus, criminísque conuictus, lana coronabatur. Hæc verò coronatio redarguebat eum esse hominem mollem, effœminatum, & muliebribus se ornantem. *& æstimata est ei publicè quinquaginta staterum summa: atque ad turpissimam infamiã redacto omneq; ad gerendam in Republica dignitatem viæ intercludebantur.

& verò ...batur publicè stateribus quinquaginta.

Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ συλληφθέντος μοιχοῦ.

ΚΕΦ. ιβ.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτυνῃ μοιχὸς ἁλοὺς ἤγετο ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐστεφανοῦτο ἐρίῳ ἐλεγχθείς. τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ, ὅτι ἄνανδρός ἐστι, καὶ γύννις, καὶ εἰς γυναῖκας καλός. καὶ ἐπιπράσκετο δημοσίᾳ εἰς στατῆρας πεντήκοντα, καὶ ἀτιμότατος ἦν καὶ οὐδενός οἱ μετῆν κοινῶν.

Quomodo Gnathana confutauerit loquacem.

C. XIII.

Venerat ex Hellespon-

Πῶς ἡ Γνάθαινα ἑταίρα κατεσίφασε λάλον.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἀφίκετο ἐξ Ἑλλησπόντου

τι περὶ τὴν ἑταίραν τὴν Ἀττικὴν τὴν Γνάθαιναν ἐραστής, κατὰ κλέος αὐτῆς. παρὰ πότον οὖν πολὺς ἦν λαλῶν, καὶ ἐδόκει φορτικός. ὑπολαβοῦσα οὖν ἡ Γνάθαινα, εἶτα οὐ σὺ μέντοι λέγεις (εἶπεν) ἥκειν ἐξ Ἑλλησπόντου; τοῦ δὲ ὁμολογήσαντος, καὶ πῶς εἶπεν οὐκ ἔγνως τῆς ἐκεῖ πόλεων τὴν πρώτην, τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, Σίγειον. καὶ ἐμμελῶς διὰ τοῦ ὀνόματος κατεσίγασεν αὐτόν.

to ad scortum Atticum, Gnathænam, amator quidam, eius fama & nomine permotus. Quum ita inter pocula plurima effutiret, & importunus esse videretur, interpellás Gnathæna: Nunquid enim, inquit, tu te ex Hellesponto venire dixisti? quumque annuisset. Cur igitur, inquit, primariam inibi ciuitatem ignoras? Qui quum diceret, Et quę tandem est illa? Sigeum, inquit illa. sic artificiosè isto nomine silentium imposuit ei.

Περὶ τινῶν τὸ σῶμα ὡραίων.

ΚΕΦ. ιδ.

Ἐρασμιώτατον καὶ ὡραιότατόν φασιν Ἑλλήνων μὲν γενέσθαι Ἀλκιβιάδην, Ῥωμαίων δὲ Σκιπίωνα, καὶ Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν λέγουσιν ὥρας ἀμφισβητῆσαι. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου ἀπραγμόνως ὡραῖον λέγουσι γενέσθαι. τὴν μὲν γὰρ κόμην ὑπεσεσύρθαι αὐτῷ, ξανθὴν δ' εἶναι ὑπαναφύεσθαι

De quibusdam venustate corporis excellentibus.

C. XIV.

Amabilitate simul & formâ maximè floruisse dicuntur, apud Græcos. Alcibiades: ex Romanis verò Scipio Demetrium quoque Poliorcetam, ferunt certasse de venustate. Alexandrum etiam Philippi filium sine curatione formæ, speciosum extitisse perhibent. Capillos enim qui erant flaui, retortos esse fuisse. Ferunt tamen

formidabile quiddam in facie Alexandri insitum fuisse. Homerum verò cum vult significare formoses, arboribus eos cõparat: velut, Arboris vt vegetum germen, sic ille vigore crescebat læto.

arborum germinib. Sic & Odyss. a 2. Vlysses de Nausicae. Tale inquit olim in Delo Φοίνικος &c.

δέ τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος ὅταν τοὺς καλοὺς θέλῃ ἐλέγξαι, δένδρεσιν αὐτοὺς παραβάλλει, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνει ἶσος.

De præstantissimis quibusdam viris, qui cũ pueris collusérant.

Περὶ ἀρίστων τινῶν τοῖς παισὶν προσπαιζομένων.

C. XV.

ΚΕΦ. ιε.

Herculem aiunt labores, quos in certaminibus subibat, lud cris alleuasse. Ludebat autem ille Iouis & Alcmenæ filius cum pueris admodum. Sed & Euripides eundem deum inducit, & facit dicentem. Ludo, & laborum recreat gratissima vicissitudo me. Dicit autẽ hoc, puerum tenens. Socrates etiam aliquando deprehensus est ab Alcibiade, ludere cum Lamprocle adhuc infante.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύειν ταῖς παιδιαῖς, ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα παίζω, μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ. λέγει δὲ τοῦτο παιδίον κατέχων. καὶ Σωκράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παίζων μετὰ Λαμπροκλέους ἔτι νηπίου.

Agesilaus verò arundini insidens, equitabat cum filio puero: & quum quidam risisset, Nunc, inquit, tace: quum

Ἀγησίλαος δὲ κάλαμον περιβὰς, ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ παιδὸς ὄντος, καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἶπε νῦν μὲν σιώπα, ὅταν δὲ γένῃ πα-

τῇ πατὴρ αὐτὸς, τότε ἐξαγορεύσεις πρὸς τοὺς πατέρας. ἀλλὰ καὶ Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων. μάλιστα δὲ ἐφίλει τέρπεσθαι αὐτοῖς ἐν τοῖς συμποσίοις.

verò & ipse pater euaseris, tunc patribus consilium dabis. Sed & Archytas Tarentinus, vir reip. simul & philosophiæ studio deditus, quum seruis abundaret, maximè liberis eorum delectabatur, & cum vernis suis ludicra agitabat: plurimúmq. inter conuiuia illorum præsentia delectari solebat.

Τίσι δι' ἀρετὴν ἀπήχθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

ΚΕΦ. ις.

Ὅτι ἀπήχθετο Περδίκκᾳ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦν πολεμικός· Λυσιμάχῳ δὲ ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός· Σελεύκῳ δὲ, ὅτι ἀνδρεῖος ἦν. Ἀντιγόνου δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὸ φιλότιμον, Ἀττάλου δὲ τῷ ἡγεμονικῷ ἤχθετο, Πτολεμαίου δὲ τῷ δεξιῷ.

Quorum virtuti Alexander infensus fuerit.

C. XVI.

Perdicam oderat Alexander, quòd esset bellicosus: Lysimachũ, quòd imperatoriæ artis peritus: Seleucum, quòd forti animo esset. Antigoni verò liberalitas eum offendebat; & Attali imperatoria dignitas, & Ptolomæi *prosperitas.

* *Potest &* benignitas *vel* comitas *cõuerti.*

Περὶ Δημητρίου εἰς ἑταίρας οἰκίαν φοιτῶντος.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅτι Δημήτριος τοσού-

De Demetrio in ædes scorti commeante.

C. XVII.

Demetrius tot gen-

tium dominus, Lamiæ meretricis ædes cũ armis & diademate frequentabat Non exiguam sanè ei turpitudinem attulisset, si tantùm eam in suam domum accersiuisset: at ille ipse studiosè ad eam itabat. Ego quidem pluris fecerim Theodorum tibicinem, quàm Demetrium regem: siquidem ille vocatus à Lamia, venire recusauit.

Quòd Phaon formosus fuerit.

C. XVIII.

Phaonem omnibus hominibus elegantia formæ præstantem, Venus in lactucis abscondit. Alij dicunt eum portitorem fuisse, & hoc officium subiisse. Venisse autem aliquando Venerem traiicere volentem, atque illum nescientem quænam esset, libenter promptéque recepisse, magnáque diligentia, quoquò voluisset, eam aduexisse. Pro quibus meritis alabastrum ei cum vnguento dea donauit; quo vnctus Phaõ omniũ ho-

των ἐθνῶν ἡγεμονεύων, ἐφοίτα εἰς Λαμίας τῆς ἑταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ φορῶν τὸ διάδημα. αἴσχιστον μὲν οὖν ἦν αὐτῷ, καὶ οἴκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον. ὁ δὲ παρ' ἐκείνην ἐφοίτα φιλοφρόνως. ἀλλ' ἔγωγε Θεόδωρον τὸν αὐλητὴν προτιμήσαιμι τοῦ Δημητρίου ἐπεὶ τὸν Θεόδωρον μετεπέμπετο ἡ Λαμία, ὁ δὲ ὑπερεῖδε τὴν κλῆσιν.

Ὅτι Φάων ὡραῖος ἦν.

ΚΕΦ. ιη.

Τὸν Φάωνα κάλλιστον ἀνθρώπων ὄντα ἡ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναις ἔκρυψε. λόγος δὲ ἕτερος ὅτι ἦν πορθμεὺς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. ἀφίκετο δέ ποτε ἡ Ἀφροδίτη διαπλεῦσαι βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς ὅς τις ἦν, καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. ἀνθ' ὧν ἡ θεὸς ἔδωκεν ἀλάβαστρον αὐτῷ καὶ εἶχεν αὐτὴ μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φάων ἐγένετο ἀνθρώ-

θρώπων κάλλιςος, καὶ ἠρῶν γε αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. τά γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη μοιχεύων ἁλούς.

minum speciosissimus euasit, atque eius amore Mitylenenses fœminæ captæ sunt. Postremò deprehensus in adulterio, trucidatus est.

Περὶ Σαπφοῦς.

De Sappho.

ΚΕΦ. ιθ.

CAP. XIX.

Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Αρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. πυνθάνομαι δὲ ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφὼ, ἑταίρα οὐ ποιήτρια.

Poëtriam Sappho filiam Scamandronymi, Plato filius Aristonis in sapientibus numerat. Audio fuisse etiam in Lesbo Sappho aliam meretricem non poëtriam.

Περὶ ἀηδόνος, καὶ χελιδόνος.

De luscinia & hirundine.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν, καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ, τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος τὸ ἐν Θρᾴκῃ κατα-

Hesiodus testatur lusciniam solam ex omnibus auibus somnum negligere, totámque in vigiliis versari. Hirundinē verò non prorsus sempérque vigilare, sed dimidium tantúmodò somnum amisisse. Has autem pœnas luunt propter facinus in Thracia

perpetratum, in cœnam illam illicitam.

τολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ ἄθεσμον.

De Lacedæmoniorum fœminis.

CAP. XXI.

Lacedæmoniorũ matronæ, quotquot audiuissent suos filios in pugna cecidisse, abire solebant, & inspicere vulnera tam aduersis, quàm auersis corporibus inflicta: & si plura ex aduerso essent facta, cum fastu incedentes, vultúmque venerandũ. * grauem & splendidum præ se ferentes, in maiorum auita monumenta filios deferebant. Sin alio loco vulnera accepisset, pudore ductæ, lacrymis confectæ, quàm maximè poterant clandestina fuga discedebant, relictis mortuis, vt in communi sepulchro humarentur, aut furtim surreptos in domestica sepulchra deportabant.

Sic & ἄρα γαῦρος καὶ βλοσυρὸς τὰ ἤθη, dixit in bonam partem.

Περὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

ΚΕΦ. κα.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀλλ' αὐταί γε ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν τά τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν. καὶ εἰ μὲν πλείω τὰ ἐναντία, αἱ δὲ γαυρούμεναι, καὶ σεμνὸν ἅμα καὶ βλοσυρὸν ὁρῶσαι, τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῴας ἔφερον ταφάς· εἰ δὲ ἑτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι, καὶ θρηνοῦσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, ἀπηλλάττοντο, καταλιποῦσαι τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεῖα ἠρία, ἐκόμιζον αὐτούς.

Περὶ

Περὶ Τιτόρμου ἰσχύος, καὶ Μίλωνος, καὶ παροιμίας τινός.

ΚΕΦ. κβ.

Τιτόρμῳ φασὶ τῷ βουκόλῳ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν. καταβὰς δὲ εἰς τὸν Εὔηνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδὺς, λίθον λαμβάνει μέγιστον, καὶ πρότερον μὲν ἕλκει αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ, καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Κροτωνιάτης Μίλων μόλις τὸν λίθον ἐκύλισεν. εἶτα δεύτερος ἆθλος τοῦ Τιτόρμου ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθε, καὶ στὰς ἐν μέσῳ, τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ

De Titormi & Milonis robore, & de quodam prouerbio.

CAP. XXII.

Milonem, elatum animum ob corporis robur gerentem, in Titormum bubulcum aiunt incidisse, Quúmque videret Titormi corpus aspectu prægrande, viriũ eius experimentum sumere voluisse. Titormũ verò, se non admodum robustum esse dixisse. Quum verò ad * Euenũ descendisset, abiecta veste, maximæ molis lapidé primùm quidem ad se traxisse, deinde remisisse, & hoc bis aut ter fecisse: tum eum vsq; ad genua sustulisse, atque postremò sublatum in humeros, vsq; ad octo passus portasse, & proiecisse. Milonem verò Crotoniatam vix volutare lapidem potuisse. Secundum deinde Titormi certamen hoc erat: Ad gregem abiit, & stans in medio, maximum ferissimúmq; taurum pede prehendit, qui

** Euenus Ætolia fluuius est, non procul Calydone. Plinius l. 4.*

quum vellet essurgere, non valebat. Alium quoque interim accedétem, attractum pede, manu altera similiter tenuit. Quo viso, Milo palmas ad cælum extendit, O Iupiter, inquiens, num hûc alterum Herculem nobis dedisti? Hinc ortum prouerbium aiunt, His est alter Hercules.

De Celtarum audacia.

CAP. XXIII.

Omnium hominum ad subeunda pericula promptissimos esse Celtas audio. Proinde in honorem eorum, qui in præliis fortiter occubuerunt, cantiones componunt, & coronati pugnas ineunt. Sed & trophæa statuunt, simul gloriantes rebus gestis, simul Græcorum more monimenta suæ virtutis posteritati relinquentes. Adeò verò ducunt ignominiosum fugere, vt è corruentibus & * incidentibus ædibus sæpe

* collabentib.

ποδός· καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἐσπούδαζεν, οὐ μὴν ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς, ὁμοίως εἶχε. θεασάμενος δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλέα ἕτερον ἔπεμψας, ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Περὶ Κελτῶν ἀτολμίας.

ΚΕΦ. κγ.

Ἀνθρώπων ἐγὼ ἀκούω φιλοκινδυνοτάτους εἶναι τοὺς Κελτούς. τῶν ᾀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. καὶ μάχονται δὲ ἐστεφανωμένοι, ἀλλὰ καὶ τρόπαια ἐγείρουσιν, ἅμα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνυνόμενοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ἀπολείποντες ἑλληνικῶς. οὕτως δὲ αἰσχρὸν νομίζουσι τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τῶν οἰκιῶν καταλισθανουσῶν καὶ ἐμ-

ἐκεῖ σπήλαιον ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ φασι διατρίβων τὸν Κύκλωπα εἰργάσατο τῶν ἑαυτοῦ μελῶν τὸ κάλλιστον. παρ᾽ οὐδὲν θέμενος τὴν ἐκ Διονυσίου τιμωρίαν καὶ καταδίκην, ἀλλ᾽ ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μουσουργῶν ὁ Φιλόξενος.

iucundissimaque earum spelunca Philoxeni poëtæ cognomentum habebat, in qua quum versaretur, Cyclopem (vt ferunt) omnium suorum poëmatum præstantissimum elaborauit: paruipendens supplicium à Dionysio sibi constitutum, & condemnationem, sed in ipsis miseriis & ærumnis musicam artem exercuit.

Περὶ Μίδου, Πλάτωνος, καὶ Πινδάρου, νηπίων.

ΚΕΦ. μα.

De Mida, Platone, & Pindaro infantibus.

CAP. XLV.

Φρύγιοι καὶ ταῦτα ᾄδουσι λόγοι Μίδου τοῦ Φρυγὸς ἔτι νηπίου καθεύδοντος μύρμηκας εἰσέρπειν εἰς τὸ στόμα καὶ πάνυ φιλοπόνως καὶ φιλέργως εἰς φέρειν τοὺς πυρούς. Πλάτωνος δὲ μέλιττας εἰς τὸ στόμα, κηρίον ἐργάζεσθαι, καὶ Πινδάρου τῆς πατρῴας οἰκίας ἐκτεθέντι, μέλιτται τροφοὶ ἐγένοντο, ὑπὸ τοῦ γάλακτος παρατεθεῖσαι μέλι.

Ex Phrygia manauit hæc fama: infante adhuc Mida, somnum carpente, formicas in os eius irrepsisse, magnóque studio & labore frumenta importasse. De Platone verò dicitur, quod apes in ipsius ore fauum effecerint. Pindarum etiam, quum è patria domo fuisset expositus, aluerunt apes, pro lacte mella præbentes.

De prodigio Dionysij monarcham portendente.

Περὶ σημείου μοναρχίαν τοῦ Διονυσίου δηλώσαντος.

CAP. XLVI.

Dionysium Hermocratis filium, aiunt, flumen equo traiecisse: quúmque in luto equus laberetur, eum desiliisse, & ripae compotem esse factum: atque sic relicto postmodum equo, quasi non amplius suo, discessisse. Quum autem sequeretur equus, & hinniret, reuersum esse: quúmque apprehenderet eius iubam ad ascendendum, apum examen continuò manuum circumdedisse, atque de his interroganti respondisse Dionysio Galeotas, monarchiam ea re praesignificari.

ΚΕΦ. μϛ.

Διονύσιον δὲ τὸν Ἑρμοκράτους λέγουσι ποταμὸν διαβαίνειν· ἔφερε δὲ αὐτὸν ἵππος· καὶ ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλματος ὠλίσθαινεν· ὁ δὲ ἀποπηδήσας τῆς ὄχθης ἥψατο. καὶ ἀπῄει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵππον ὄντα αὐτοῦ ἀπολιπών. ὁ δὲ ἠκολούθησε, καὶ χρεμετίσαντος ὑπέστρεψεν αὐτόν. καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαίνειν, καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ περιεπτάθη μελιττῶν πλῆθος. ἔφασαν οὖν οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸν Διονύσιον ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ.

De Aristomache Dionis vxore.

Περὶ Ἀριστομάχης Δίωνος γυναικός.

CAP. XLVII.

Dionysius in exilium è Sicilia Dionem pepulit. vxorem verò eius Aristo-

Κεφ. μζ.

Διονύσιος ἐξελαύνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ Ἀριστομάχην,

χίω, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς παῖδα ἐφύλαττεν. ὕστερον δὲ τὴν γυναῖκα ἄκουσαν δορυφόρῳ αὐτοῦ πάντων μάλιστα θεραπευτῇ Πολυκράτει γυναῖκα δίδωσι Συρακούσιος δὲ τὸ γένος ἦν. Δίων δὲ παραλαβὼν Συρακούσας ἀποδράντος εἰς Λοκροὺς Διονυσίου, ἐνταῦθα ἡ μὲν Ἀρήτη ἡ τοῦ Δίωνος ἀδελφὴ, προσεῖπεν αὐτόν· ἡ δὲ Ἀριστομάχη εἵπετο δι' αἰδοῦς ἐγκαλυπτομένη, καὶ οὐ τολμῶσα προσειπεῖν ὡς ἄνδρα, ἐπεὶ βιασθεῖσα, τὸν θεσμὸν τὸν πρὸς αὐτὸν εὐνῆς οὐ διεφύλαξεν. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο ἡ Ἀρήτη, τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην καταλέξασα, ὁ Δίων προσηγάγετο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπεμψεν.

machen & ipsius filium custodiuit. Post repugnantem fœminam satelliti suo sui obseruantissimo Polycrati, in cõiugem tradidit: Is natione Syracusius erat. Dion verò quum fuga o ad Locros Dionysio Syracusas cepisset, Arete soror ipsius eum affata est, Aristomache verò eam sequens pudore prohibita, occultabat se, neque tanquam maritum audebat alloqui: quoniam coacta per vim, connubij legem erga ipsum violarat. Postquam autem eius caussam defendisset Arete, necessitatéque coactam à Dionysio diceret, Dion admisit vxorẽ & filium, misitque eos in domum suam.

Περὶ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.

De pœmatibus Homeri.

Κεφ. μη.

C. XLVIII.

Ὅτι Ἰνδοὶ τῇ παρά σφισιν ἐπιχωρίῳ φωνῇ τὰ Ὁμήρου καταγεγράψαντες

Indi vernacula lingua descripta Homeri pœmata cantare solebant.

Item Persarum reges: si modò eos, qui de his referunt, fide dignos iudicamus.

ἀδιαίτητοι μόνοι. ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν βασιλεῖς, εἴ τῳ χρὴ πιστεύειν τοῖς ὑπὲρ τούτων ἱστοροῦσι.

Quòd Phocion suis malefactoribus facilè dederit veniam.

Ὅτι ἀμνησίκακος ὁ Φωκίων.

CAP. XLIX.

ΚΕΦ. μθ.

Phocion Phoci filius, qui sæpè multúmque suam operam in bellis imperator patriæ præstiterat, morti adiudicatus est. Quúmque in carcerem coniectus, iamiam cicutam bibiturus esset, porrigente ipsi calicem lictore, atque amici familiarésque accedentes rogarent quid præcepti filio relinqueret: Hoc, inquit, ei mando, ne cum iniuriæ memoria rependat Atheniensibus hanc propinationem, quam ego nunc bibo. Qui verò eum virum non laudandum admirandúmque censeat, is mihi prorsus nihil sapere aut intelligere videtur.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου πολλάκις στρατηγήσας, κατεγνώσθη θανάτῳ, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. ἐπεὶ δὲ ὤρεξεν ὁ δήμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤροντο, εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν. ὁ δὲ, ἐπισκήπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακήσειν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἧς νῦν πίνω. ὅς τις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοὶ μέγα ὁ τοιοῦτος ὀνησεῖν εἰδέν.

De Lacedæmoniis, nullam operam liberalibus disciplinis impendētibus.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας ἐχόντων.

CAP. L.

ΚΕΦ. ν.

Lacedæmonij litera-

Λακεδαιμόνιοι μουσι-

κῆς

κῆς ἀπείρως εἶχον. ἔμελε γὰρ αὐτοῖς γυμνασίων, καὶ ὅπλων. εἰ δέ ποτε ἐδεήθησαν τῆς ἐκ μουσῶν ἐπικουρίας, ἢ νοσήσαντες, ἢ παραφρονήσαντες, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον δημοσίᾳ παθόντες μετεπέμποντο ξένους ἄνδρας, οἷον ἰατροὺς, ἢ κατὰ Πυθόχρηστον. μετεπέμψαντό γε μὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα, αὐλῳδὸς γὰρ ἦν. καὶ Θουκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας εἶχον, ἐν οἷς λέγει περὶ Βρασίδου. λέγει γοῦν ὅτι ἦν ἀδύνατον εἰπεῖν ὡς Λακεδαιμόνιος, ὡς ἂν ἰδιώτης.

rum omnino rudes erāt: ipsis enim curæ erant exercitia corporum & arma. Si quando verò doctrinarum auxilio opéq; vel ægrotantes, vel delirantes, aut alioqui publica calamitate affecti indigerent, accersebant homines peregrinos, vt medicos, aut vaticinium Apollinis. Accersiuerunt autem Terpandrū, Thaletem, Tyrtæum, Cydoniatam Nymphæum, & Alcmanem, qui tibicen erat. Et Thucydides refert, imperitos fuisse doctrinæ & literarū, quum dicit de Brasida: inquit enim, eum dicendi imperitum fuisse, vtpote Lacedæmonium, nō aliter quàm idiotam quẽdam.

Περὶ τοῦ τύφου Μενεκράτους, καὶ πῶς ὁ Φίλιππος ἐγέλασεν αὐτόν.

ΚΕΦ. να.

De ostentatione Meneeratis, & quomodo Philippus eum deriserit.

CAP. LI.

Μενεκράτης ὁ ἰατρὸς εἰς τοσοῦτον προῆλθε τύφου, ὥς τε ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. ἐπέστελλε δὲ πο-

Menecrates medicus adeò superbia turgebat, vt seipsum Iouem appellaret. Misit autem ali-

quando literas ad Philippum Macedonũ regẽ in hæc verba: Philippo Menecrates Iupiter S. late: ad ea rescripsit Philippus: Philippus Menecrati sanitatem. Consulo vt ad Anticyram te conferas. Significauit his latenter, hominem non esse sanæ mentis.

Aliquando laudatissimum conuiuium instituxit Philippus, ad quod illum etiam inuitauit, seorsimque mensam ei iussit apparari, & apponi acerram, suffitúmque fieri. Reliqui verò epulabantur, erátque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primùm ferebat, gaudebátque honore: postquam verò paulatim fames obreperet, & homo esse conuinceretur, isque vanus & stolidus consurgens discedebat, seséque iniuria affectum querebatur, festiuissimè Philippo stultitiã eius redarguente, & in [illegible]cem proferente.

τε ἐπιστολὴν Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, τοιαύτην· Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ Φίλιππος. Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. συμβουλεύω σοι προσελθεῖν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀντίκυραν τόποις. ὑπῃνίττετο δὲ ἄρα διὰ τούτων ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνήρ.

Εἱστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος, καὶ δὴ καὶ τοῦτον ἐπὶ θοίνην ἐκάλεσε, καὶ ἰδίᾳ κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε παρεσκευάσθαι καὶ κατακλιθέντι θυμιατήριον παρέθηκε, καὶ ἐθυμιᾶτο αὐτῷ. οἱ δὲ λοιποὶ εἱστιῶντο. καὶ ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. ὁ τοίνυν Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαιρε τῇ τιμῇ· ἐπεὶ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτῷ, καὶ ἠλέγχετο ὅτι ἦν ἄνθρωπος, καὶ ταῦτα ἠλίθιος, ἐξαναστὰς ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἔλεγεν ὑβρίσθαι, ἐμμελῶς πάνυ τοῦ Φιλίππου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ ἐκκαλύψαντος.

Τίαι

Τίσι τὰς Ἀθήνας εἴκασεν ὁ Ἰσοκράτης.

ΚΕΦ. νβ.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. καὶ γὰρ ἐκείνοις τῶν ἁλισκομένων ὑπὸ τῆς ὥρας αὐτῶν, βούλεσθαι συνεῖναι αὐταῖς, ὅμως δὲ μηδένα οὕτως ἁπλῶς οὕτω τι περιφρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαί τινι αὐτῶν, καὶ οὖν καὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐπιδημῆσαι μὲν εἶναι ἡδίστην, καὶ κατά γε τοῦτο πασῶν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διαφέρειν· ἐνοικῆσαι δὲ, ἀσφαλῆ μηκέτι εἶναι. ἐνίττετο δὲ διὰ τούτων τοὺς ἐπιχωριάζοντας αὐτῇ συκοφάντας, καὶ τὰς ἐκ τῶν δημαγωγούντων ἐπιβουλάς.

Quibus similes dixerit Athenas esse Isocrates.

CAP. LII.

Isocrates rhetor de Atheniensium ciuitate dicere solebat, eam scortis simillimam esse. Etenim qui illarum venustate caperentur, velle quidem omnes rem cum ipsis habere: neminem tamẽ esse tam sui ipsius contemptorem, qui matrimonium cum illis iungere dignetur. Sic igitur & Atheniensium ciuitatem ad peregrinandum in ea iucundissimam esse, omnibúsque totius Græciæ ciuitatibus in eam rem præstantiorem: ad inhabitandum verò, non itẽ securam ac tutam esse. Innuebat his verbis, domesticos in ea sycophãtas, atque eorum qui se populares videri vellent, insidias.

Περὶ τῶν τῶν μεγίστων πολέμων προφάσεων.

ΚΕΦ. νγ.

Ἐμὲ δὲ οὐ λέληθεν ὅτι τ

De maximorum bellorum initiis & causis.

CAP. LIII.

Me verò non cla

est, maximorum sæpe bellorum tenuissima cótemptissimáque principia visa fuisse. Persicum enim ex Mæandrij Samij cum Atheniensibus dissidio ortum duxisse perhibent. Peloponnesium verò propter Megarensium tabellam. Sacrũ verò quod vocabatur, ab exactione iudiciorũ Amphictyonum Chæronéæ, Atheniensibus cũ Philippo contendentibus, nec accipere volentibus, *sed recuperare.*

μεγίστων πολέμων αἱ ἀρχαὶ δοκοῦσί πως εὐκαταφρόνητοι γεγονέναι. τὸν μὲν γὰρ Περσικὸν ἐκ τῆς Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου πρὸς Ἀθηναίους διαφορᾶς τὴν ἀρχὴν λαβεῖν φασι. τὸν δὲ μὲν Πελοποννήσιον διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον. τὸ δὲ ἱερὸν καλούμενον ἐκ τῆς Ἀμφικτυόνων. τὸ δὲ κατὰ Χαιρώνειαν, φιλονεικησάντων Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον, καὶ λαβεῖν οὐ θελησάντων.

Quomodo Aristoteles Alexandrum iratum ad mansuetudinem reuocare conatus sit.

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης Ἀλέξανδρον ὀργιζόμενον πραΰναι ἐπειράσατο.

CAP. LIV.

ΚΕΦ. νδ.

Aristoteles Alexandrũ excandescentem ira placare volens, & sedare summam indignationẽ, hæc ad eum scripsit: Excandescentia & ira non erga pares, sed * erga superiores & potentiores existere solet: tibi verò nemo par est.

* minores exist. ἥττονας.

Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πραΰναι βουλόμενος καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλά, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν. ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἴσους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς † κρείττονας γίνεται· σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος.

Aristoteles consulens Alexandro quæ fieri cō-

Ἀριστοτέλης τὰ δέοντα συμβουλεύων Ἀλεξάνδρῳ, πολλοὺς

πολλοῖς ὠφέλιμος γίγνεται, ἐξ ὧν καὶ τὴν πατρίδα † κατώικησε κατεσκαμμένην ὑπὸ φιλίππου.

ueniret, cùm multis magnas vtilitates attulit; tū patriam dirutam à Philippo exædificauit.

κατώικησε.

Περὶ τῶν παρὰ Λίβυσιν ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ἀποθανόντων.

De iis qui apud Libyeos vel ab elephantis perimuntur, vel inter venandum pugnandúmve intereunt.

Meminit & Cælius Antiquarū lect. 18.38.

ΚΕΦ. νε.

CAP. LV.

Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ἀποθανόντας οἱ Λίβυες θάπτουσι διαπρεπῶς, καὶ ὕμνους τινὰς ᾄδουσιν· ἔστι δὲ τοῖς ὕμνοις ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη· ἀγαθοὺς ἄνδρας εἶναι λέγει τοὺς ἀντιπάλους γενομένους θηρίῳ τοσούτῳ· λέγει γὰρ καὶ τὸ ἐνδόξως ἀποθανεῖν ἐντάφιον εἶναι τῷ θαπτομένῳ.

Afri eos qui ab elephantis vel in venationibus vel in prælis interfecti sunt, honorificis sepulturis prosequuntur, hymnósque in honorem eorum canunt. Est autē hoc argumentum hymnorum, vt dicant eos se fortes viros præbuisse, qui tantæ bestiæ reluctari veriti non sint. Dicunt enim gloriosè vitā cum morte commutasse, id demum monumentum esse laudatissimum ei, qui terræ mandatur.

Τὶ ἔλεγεν ὁ Διογένης περὶ Μεγαρέων.

Quid Diogenes de Megarensibus pronunciauerit.

Κεφ. νϛ.

CAP. LVI.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔλεγε πολλὰ τὴν ἀμα-

Diogenes Sinopensis multis verbis in inen-

tiam & insicitiam Megarensium inuehebatur, dicebátque se Megarensis alicuius arietẽ esse malle, quàm filium. Quo significabat, Megarenses pecoris diligentiorem curam gerere, quàm liberorum.

De prodigiis, quæ Thebanis apparuerunt Alexandro copias ad vrbem admouente.

CAP. LVII.

Quum Alexander exercitum ad vrbem Thebanorum adduceret, signa prodigiáque diis ipsis miserunt, pronunciantes imminentem eis cladẽ. At illi quum Alexãdrum apud Illyricos vita defunctum esse audirent, multa blasphemáque cõuicia in eum coniiciebãt. Nam palus Onchesti sonitum horribilem continuúmque edidit, * ita vt potiùs & stationes contremiscerent. Fons item qui secundum Ismenum, ipsáque mœnia est, nomine Dirce, quum reliquo omni tempore,

*Sic Vulteius Græca obscura sũt, & fortè corrupta.

† μυκήματα.

διαν καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διεβάλλετο, καὶ ἐβούλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι μᾶλλον ἢ υἱός. ἐνδείκνυτο δὲ ὅτι τῶν θρεμμάτων ποιοῦνται πρόνοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων δὲ οὐχί.

Περὶ τεράτων τοῖς Θηβαίοις φανέντων ἐπάγοντι Ἀλεξάνδρου ἐπ' αὐτοὺς τὴν δύναμιν ἄγοντος.

ΚΕΦ. νζ.

Ηνίκα Ἀλέξανδρος ὁ φιλίππου ἐπὶ τὰς Θήβας ἦγε τὴν δύναμιν, οἱ μὲν θεοὶ σημεῖα αὐτοῖς, καὶ τέρατα ἀπέστελλον, προσημαίνοντες τὰς περὶ αὐτοὺς ὅσον οὐδέπω τύχας. οἱ δὲ, ὡς ᾤοντο ἐν Ἰλλυριοῖς Ἀλέξανδρον τεθνεῶναι, πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπέῤῥιπτουν. ἡ μὲν γὰρ ἐν Ὀγχηστῷ λίμνη φοβερὸν ἦχον ἀνέδωκε, καὶ συνεχῆ, καὶ τὰ † ὁρμήματα ἐνέχει. ἡ δὲ περὶ τὸ Ἰσμήνιον καὶ αὐτὰ τὰ τείχη ῥέουσα κρήνη, καλουμένη Δίρκη, καθαροῦ, καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι

ὕδατι παρὰ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον ἄφνω καὶ παρ' ἐλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Μακεδόσι δὲ ἐπίστευον Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον.

Ἐν δὲ τῇ κατὰ πόλιν ναῷ τῆς Δήμητρος ἀράχνη κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγάλματος ἐξύφαινε τὴν ἑαυτῆς τέχνην, καὶ τὸν ἱστὸν ὃν εἴωθεν ἐργάζεσθαι, τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς καλουμένης Ἀλαλκομενηίδος ἄγαλμα αὐτομάτως κατεφλέχθη πυρὸς μὴ προσαχθέντος, καὶ ἄλλα πολλά.

pura dulcíque lympha flux ſlet, repentè præter ſpem omnium ſanguine impletus eſt. qua re Thebani deos Macedonibus exitium minitari credebant.

Tum in ci[illegible]itate, in delubro Cereris, aranea, * iuxta faciem imaginis ſuam artem exercuit, cõſuetám[illegible] telam duxit. Simulacrum etiã Mineruæ Alalcomenidis cognominatæ, ſpontanea flamma combuſtum eſt, nullo igni ſubiecto, atq; alia innumerabilia eiuſmodi contigerunt.

* ſupra vel per.

Περὶ Διωξίππου. Κεφ. νη.

De Dioxippo. CAP. LVIII.

Διώξιππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητὴς ὁ Ἀθηναῖος, εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν, συνέρρει τοίνυν τὰ πλήθη, καὶ ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκπεριμανύμενος ἐθεῶντο αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς καὶ γυνὴ κάλλει διαπρέπουσα ἀπήντησε τῇ θέᾳ. ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Διώξιππος, παραχρῆμα ἡττήθη τοῦ κάλλους, καὶ διετέ-

Dioxippus pugil Olympionices Athenienſis, quum more pugilum Athenas introiret eques, magnáque hominũ multitudo conflueret, atque alias aliunde ſpectandi cupiditate dependeret, in iis fœmina forma decẽtiſſima, viſum accurrerat. Quam vidés Dioxippus ſubitò pulchritudine victus, indeſinenter

fixos in mulierẽ oculos habuit continuò: rsusque & vultu in plurimos colores mutato, animaduersus est ab omni multitudine non oscitanter, neque otiosè fœminam contemplari. Maximè verò hunc eius effectum redarguit Diogenes Sinopensis. Etenim aureũ speculum operis Corinthij vendebatur, in quo ille (demonstrato pugile) dicebat ad proximos: En pugilem vestrum magnum, quemadmodum puella ei ceruicem confringit.

videtur hic & paulo pòst aliquid mutandum.

λεστον ἀποβλέπων τὴν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιστρεφόμενος, καὶ εἰς πολλὰς τὸ πρόσωπον ἀλλάττων χροιάς. ἐκ δὴ τούτων πολλοῖς ἐγένετο καταφανής, μὴ ἀργῶς ἰδὼν τὴν ἄνθρωπον. μάλιστα δὲ † δὲ αὐτοῦ τὸ πάθος μετέγνω. χρυσοῦν κάτοπτρον κορινθιουργὲς ἐπιπράσκετο Διογένης ὁ Σινωπεύς. καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ὁρᾶτε (εἶπε) τὸν ἀθλητὴν ὑμῶν τὸν μέγαν ὑπὸ παιδίσκης ὀκ μέσα χαλκιζόμενον.

De veritate & beneficiis.

CAP. LIX.

Pythagoras dicebat, hæc duo diuinitus hominibus data esse lõgè pulcherrima: veritatem amplecti, & aliis benefacere: & addebat, vtrumque cũ deorum immortalium operib. comparari posse.

Περὶ ἀληθείας, καὶ εὐεργεσίας.

ΚΕΦ. νθ.

Πυθαγόρας ἔλεγε, δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδόσθαι κάλλιστα, τό τε ἀληθεύειν, καὶ τὸ εὐεργετεῖν καὶ προσετίθει, ὅτι καὶ ἔοικε τοῖς θεῶν ἔργοις ἑκάτερον.

Περὶ

Περὶ Διονυσίου καὶ φιλίππου.

KEΦ. ξ.

Συνουσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ, καὶ φιλίππῳ τῷ Ἀμύντου. πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥεον, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο· ἤρετο ὁ φίλιππος τὸν Διονύσιον. πῶς τοσαύτην παρὰ τοῦ πατρὸς λαβὼν ἀρχὴν εἶτα οὐ διεσώσατο αὐτήν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὐκ ἔξω μέλους. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα μοι κατέλιπεν ὁ πατὴρ τὴν δὲ τύχην. ᾗ ταῦτα ἐκτήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

De Dionysio & Philippo.

CAP. LX.

Conuenerant aliquãdo Dionysius iunior, & Philippus Amynta natus. Proinde quũ in multos alios sermones, vt assolet, delaberentur, tũ in reliquis etiam incidebãt illa. Philippus Dionysiũ rogabat, quomodo, quũ tantum regnum accepisset à parente, non id defendisset & conseruasset. Qui respondens non ineptè: Non, inquit, mirũ, quoniam reliqua mihi pater omnia reliquit, fortunam verò solã, qua ea parauerat & tutatus fuerat, non item.

Περὶ Βοῤῥᾶ ἀνέμου τιμῆς.

KEΦ. ξα.

Θουρίοις ἐπέπλει Διονύσιος καὶ τριακοσίας ἦγεν ἐπ' αὐτοὺς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Βοῤῥᾶς δὲ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτριψε, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὴν ναυτικὴν ἠφάνισεν. ἐκ

De Borea venti honore.

CAP. XLI.

Aduersus Thurios nauigabat Dionysius: contráque ipsos trecẽtas naues militibus grauis armaturæ instructas agebat. Boreas verò ex aduerso reluctans, nauigia cõfregit, & vniuersas nauales eius copias deleuit.

Ex eo rem diui[illegible]á Boreæ faciendam Thurij instituerunt, & publicis decretis ciuita[te] donaru[n]t, atque domum certam, facultatésque ei assignauerunt, singulísque annis sacrificia obtulerunt. Non igitur Athenienses ipsum soli benefactorem suum & fautorem putarunt, sed etiam Thurij auxiliatorem eum, amicúmque scripse[r]ūt. Pausanias verò idem Megalopolitas ref[er]r[e] fecisse.

δὴ τούτων οἱ Θούριοι τῷ Βορρᾷ ἔθυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο εἶναι τὸν αἴτιον πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ, καὶ κλῆρον ἀπεκλήρωσαν, καὶ καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ. οὐκοῦν Ἀθηναῖοι μόνοι κηδεστὴν ἐνόμιζον ἀλλὰ καὶ Θούριοι δὲ εὐεργέτην αὐτὸν ἐπέγραψαν. Παυσανίας δέ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολῖται.

Lex Persica de regis consiliariis.

CAP. LXII.

Etiam illa Persarum consuetudo erat, vt si-quis de rebus * obscuris ambiguísque consilium regi dare vellet, super aureo latere staret, atque si bona salubriáque in medium consuluisse videtur, latere in consilij pręmium accepto discederet, nihilominus tamen flagris cæditur quòd regi contradixit. At homini libero non est meo iudicio digna merces, quæ cum iniuria tanta comparetur.

* secretiorib.

Νόμος Περσικὸς περὶ τῶν συμβουλευόντων τῷ βασιλεῖ.

ΚΕΦ. ξβ.

Νόμος καὶ οὗτος Περσικὸς· ἐάν τις μέλλῃ τι τῶν ἀπορρητοτέρων, καὶ τῶν ἀμφιλόγων συμβουλεύειν βασιλεῖ, ἐπὶ πλίνθου χρυσῆς ἵσταται· καὶ ἐὰν δόξῃ παραινεῖν τὰ δέοντα, τὴν πλίνθον λαβὼν ὑπὲρ τῆς συμβουλῆς μισθὸν ἀπέρχεται. μαστιγοῦται δὲ ὅμως ὅτι ἀντεῖπε βασιλεῖ. ἀνδρὶ δὲ ἐλευθέρῳ κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐκ ἀντάξιον ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.

Περὶ Ἀρχεδίκης ἑταίρας.

ΚΕΦ. ξγ.

Ἀρχεδίκης τις ἠράσθη τῆς ἐν Ναυκράτει ἑταίρας. ἡ δὲ ἦν ὑπερήφανος, καὶ δεινῶς φορτική, καὶ ἁδροὺς ᾔτει μισθούς, καὶ λαβοῦσα πρὸς ὀλίγον αὐτῷ ὡμίλησε τῷ δόντι, εἶτα ἀπέκλινεν. ἐρασθεὶς οὖν νεανίσκος αὐτῆς, ἐκ τυχεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο, καὶ παραχρῆμα ἐπαύσατο τῆς ἐπιθυμίας.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

ΚΕΦ. ξδ.

Ὁ μὲν Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι τὸν βίον καταστρέψας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τοῦ Διὸς εἶναι λέγων. καὶ στασιαζόντων περὶ τῆς βασιλείας τῶν περὶ αὐτόν, ταφῆς ἄμοιρος ἦν, ἧς μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδρα πένητες, τῆς φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαιτούσης μη-

De Archedice scorto.

CAP. LXIII.

Archedicem quidam deperibat meretricé Naucratidem. At illa fastuosa, nimísque illiberalis erat, & mercedem largam poscebat: quúmque accepisset paulisper commercio eius qui numerârat, indulgebat: deinde refugiebat. Quum igitur deperiret eam adolescens, nec potiri adamata posset, quandoquidem non admodum erat opulentus, per somnium cum illa rem habuit, & confestim cupiditate iuuenis liberatus est.

De Alexandro mortuo.

CAP. LXIV.

Alexander Philippi & Olympiadis filius, quum Babylone animam egisset, mortuus iacebat, qui se Iouis filium iactitârat, dúmque eius præfecti de regno per seditiones côtenderent, ipse sepulturæ expers manebat, cuius etiam egentissimi quique (natura communi postulante, vt mortui

terra occultentur) compotes fieri solent. Verùm ille triginta diebus inhumatus, caréńsque sepulchro relictus est : donec Aristander Telmissensis, seu diuino numine percitus, seu alio quodã casu correptus, in medio Macedones progressus est, & ad eos locutus : Omnes, inquit, omniũ seculorum reges Alexandrum fœlicitate superasse, tam viuum, quã mortuum. Deos ergo immortales sibi notum fecisse futurum, vt quęcumque terra corpus eius exciperet, in quo primũ ipsius anima habitauit, fœlicissima & ab hostiũ incursionibus in perpetuum libera foret : Hæc quum audiuissent, pro se quisq; summo studio diligentiãque annitebantur, vt in suum regnum singuli transferrent, & thesaurũ possiderent, quasi obsidẽ firmitudinis imperij & immobilitatis. Ptolemæus, si credere par est, corpus eius * requisiuit, & maxima festinatione in vrbem Alexandri sitam in Ægypto deportauit. Atqui

κέτι ζῶντα κατασκευάζεσθαι, ἀλλ' οὗτός γε τριάκοντα ἡμέρας κατελέλειπτο ἀκηδὴς, ἕως Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεὺς θεόληπτος γενόμενος, ἢ ἐκ τινος ἄλλης συντυχίας καταχθεὶς, ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη, τὸν πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος βασιλέων εὐδαιμονέστατον Ἀλέξανδρον γεγενέναι, καὶ ζῶντα, καὶ ἀποθανόντα. λέγειν ἄρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄρα ὁ ὑποδεξαμένη γῆ τὸ σῶμα ἐν ᾧ τὸ πρότερον ᾤκησεν ἡ ἐκείνου ψυχὴ, ἀπόρθητος δὲ αἰῶνος, ταῦτα ἀκούσαντες πολλὴν εἰς ἔφερον φιλονεικίαν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν, τὸ † ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμῶν, ἵνα κειμήλιον ἔχῃ βασιλείας ἀσφαλοῦς καὶ ἀκλινοῦς ὅμηρον Πτολεμαῖος δὲ, εἴ τι χρὴ πιστεύειν, τὸ σῶμα ἐξεκάλυψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν τὴν κατ' Αἴγυπτον ἐκό-

† Ἀγώγιμον ἀγώγιμον, φορτίον ἐμπορικὸν, τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης.

* detexit.

μισε.

μενος. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες τὴν ἡσυχίαν ἦγον. Περδίκκας δὲ αὐτὸν διώκειν ἐπεχείρησεν, οὐ τοσοῦτον δὲ ἐμέλησε τούτῳ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον πολυωρίας, καὶ τῆς εἰς τὸν νεκρὸν ὁσίας, ὅσον τὰ προλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάνδρου ἀνέφλεγεν αὐτὸν, καὶ ἐξῆπτεν. ἐπεὶ δὲ κατέλαβε τὸν Πτολεμαῖον, ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ μάχη καρτερὰ πάνυ σφόδρα ἐγένετο ἀδελφὴ τρόπον τινὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ εἰδώλου τοῦ ἐν Τροίᾳ, ὑπὲρ οὗ Ὅμηρος ᾄδει, λέγων ὑπὲρ Αἰνείου τὸν Ἀπόλλωνα εἰς μέσους ἐμβαλεῖν τοὺς ἥρωας. ἀνέστειλε δὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ Περδίκκα ὁ Πτολεμαῖος. εἴδωλον γὰρ ποιησάμενος ὅμοιον Ἀλεξάνδρῳ κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ, καὶ ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις. εἶτα τοῦτο ἀναπαύσας ἐπὶ μιᾶς τῶν Περσικῶν ἁμαξῶν, τὸ ἐπ' αὐτῆς κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ, καὶ ἐλέφαντι· καὶ τὸ μὲν ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶμα, λιτῶς καὶ ὡς ἔτυχε προὔπεμψε κρυφαίαις ὁδοῖς, καὶ ἀτρι-

reliqui Macedones quietem egerunt. Perdiccas verò persequi ipsum conabatur, nec tam in Alexandrum cura & pietas, aut in funus religio, eum commouebat, quàm prædicta ab Aristandro inflammabant, & incendebant. Postquàm verò deprehendit Ptolemæum, acerrima pugna de cadauere orta est: similis quodammodo ei, quæ de simulacro in Troia, vt canit Homerus, dicens, pro Ænea Apollinem in medios heroas impetum fecisse. At repressit impetum Perdiccæ Ptolemæus. Etenim facto simulacro, Alexandri effigiem referente, veste regia id exornauit, & entaphiis honorificentissimis. Deinde in Persicum currum imposito, feretrum eius magnificè auro, argento & ebore instruxit: atque verum Alexandri corpus apparatu tenui, vilique præmisit per vias occultas & inuias.

Perdiccas verò quum deprehédisset simulacrum mortui, instructúmque currum, remisit persequutionem, ratus se iam in manibus habere de quo certatum esset. At serò resciuit veritatem, cognouítque se fallaciis circumuentum esse, quum iam amplius persequendi facultas non daretur.

πλοις. ὁ δὲ Περδίκκας καταλαβὼν τὸ τοῦ νεκροῦ φάσμα, καὶ τὴν διεσκευασμένην ἁρμάμαξαν, ἀνέστειλε τοῦ δρόμου, οἰόμενος ἔχειν τὸ ἆθλον. ὀψὲ δὲ ἔμαθεν ἀπατηθεὶς, ἡνίκα διώκειν οὐκέτ' εἶχε.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον τρισκαιδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XIII.

Περὶ Ἀταλάντης. — De Athalanta.

ΚΕΦ. α. — CAP. I.

ΛΟΓΟΣ οὗτος Ἀρκαδικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰασίωνος Ἀταλάντης. ταύτην ὁ πατὴρ γενομένην ἐξέθηκεν. ἔλεγε γὰρ οὐ θυγατέρων, ἀλλ' ἀρρένων δεῖσθαι. ὁ δὲ ἐκθεῖναι λαβὼν, οὐκ ἀπέκτεινεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, ἔθηκε πηγῆς πλησίον. καὶ ἦν ἐνταῦθα ὕπαντρος πέτρα, καὶ ἐπέκειτο συνη-

DE Iasonis filia Atalanta talis fama celebrata est. Eam, quum esset nata, pater exposuit: non enim se fœminis, sed maribus opus habere dicebat. Is verò, cui expositum data esset, non eam interfecit, sed abiens in montē Parthenium, prope fontem collocauit, vbi rupes erat cum antro, cui superpo-

situs erat locus densis quercubus consitus. Atq; infans morti quidẽ erat destinata, sed à fortuna non destituta. Paulò.n. post vrsa suis catulis per venatores spoliata, turgentib. præ nimia lactis copia vberibus & grauatis superuenit, atq; diuina quadam prouidentia infante delectata, lac ei præbuit :: & simul fera suum dolorem leuauit, simul alimentũ infanti præstitit. Atque iterũ deinde quum lac ei collectũ esset, accessit: & quoniam suorum mater non mãserat, prolis alienę nutrix extitit. Eam venatores peruestigabant, qui antè quoque catulis insidias posuerant: atque singulis partibus querceti probè inspectis, quum vrsa solita consuetudine ad pascua victũmque comparandum abiisset, Atalantam surripuerunt, nondum hoc nomine appellatam. Nam illi pòst ei nomen imposuerunt, & inter ipsos agrestibus alimentis educata est.

ρεφὴς δρυμών. καὶ τὸ μὲν βρέφος κατεψήφιστο θανάτου. οὐ μὴν ὑπὸ τῆς τύχης προυδόθη. ὀλίγῳ γὰρ ὕστερον ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφῃρημένη τὰ ἑαυτῆς βρέφη ἄρκτος ἧκε σφριγώντων αὐτῇ τῶν μαζῶν, καὶ βαρυνομένων ὑπὸ τοῦ γάλακτος. εἶτα κατά τινα θείαν πομπὴν ἡσθεῖσα τῷ βρέφει, ἐθήλασεν αὐτό, καὶ ἅμα τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης, καὶ ὤρεξε τροφὴν τῷ βρέφει. καὶ οὖν καὶ αὖθις ἐπαντλοῦσα τοῦ γάλακτος, καὶ ἐποχετεύουσα, καὶ ἐπεὶ τῶν ἑαυτῆς μήτηρ οὐκ ἔμεινε, τῆς μηδὲν οἱ προσηκούσης τροφὸς ἐγένετο. ταύτην οὖν κυνηγέται παρεφύλαττον. καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλεύσαντες τῷ θηρίῳ εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς, καὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρυμώνων κατασκεψάμενοι, ἀπελθούσης κατὰ συνήθειαν κατὰ ἄγραν καὶ νομὴν τῆς ἄρκτου, τὴν Ἀταλάντην ὑφείλοντο καλουμένην τοῦτο οὐδέπω· αὐτοὶ γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ. κατὰ μα-

κρὸν

ηὔξε δ' αὐτῇ τὰ τοῦ σώματος μετὰ τῆς ἡλικίας αὐέτρεχε, καὶ ἤρα παρθενίας. καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ὁμιλίας ἔφευγε, καὶ ἐρημίαν ἐπόθει, καταλαβοῦσα τὰ ὄρη τὰ Ἀρκαδικῶν τὰ ὑψηλότατα· ἔνθα ἦν καὶ αὐλὼν κατάρρυτος, καὶ μεγάλαι δρῦς, ἔτι δὲ καὶ πίτυες καὶ βαθεῖά τις ὕλη. τί γὰρ ἡμᾶς λυπεῖ, καὶ ἄντρον Ἀταλάντης ἀκοῦσαι, ὡς τὸ τῆς Καλυψοῦς τὸ ἐν Ὁμήρῳ, καὶ ἦν ἐν κοίλῃ τῇ φάραγγι σπήλαιον ἔτι, καὶ βαθὺ πάνυ, κατὰ πρόσωπον δὲ βαθεῖ κρημνῷ ὠχύρωτο. κιττοὶ δὲ αὐτὸ περιεῖρπον, καὶ ἐνεπλέκοντο οἱ κιττοὶ μαλακοῖς δένδρεσι, καὶ δι' αὐτῶν ἀνεῖρπον, κρόκοι τε ἦσαν περὶ τὸν τόπον, ἐν μαλακῇ φυόμενοι καὶ βαθείᾳ τῇ ὕλῃ. συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, ἀλλὰ καὶ ὀσμαὶ ἐξ αὐτῶν τὸν ἀέρα τὸν κύκλῳ κατελάμβανον. καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. δάφναι τε ἦσαν πολλαὶ, φυτῶν διὰ τέ-

Paulatim verò cũ annis corpus surgere, atque ipsa castitatem amplecti, commerciáque virorum deuitare, & solitudinem occupatis altissimis Arcadiæ montibus expetere. Ibi conuallis erat aquis irrigua, & vastæ quercus: item venti profundúmq. nemus. Quid verò prohibet. Atalantæ etiam speluncæ descriptionem audire, quemadmodum in Homero Calypsus? in valle caua specus erat omnino profundũ, & in aditu longis promissisque præcipitiis munitũ. Id hederę circumserpebant, quę teneris arboribus implicabantur, per quas ascendebant. Croci etiã in eo loco nascebãtur, in molli profundáque sylua, cũ quib. vnà surgebat hyacinthus aliíque diuersi coloris multi flores, qui non solũ ad pascendos oculos facerẽt, sed suauissimis etiam odoribus ambiẽtem aerẽ replerẽt: Itaque cum alios sensus, tũ maximè odoratũ oblectari licebat. Lauri porrò frequẽti copia sta-

bant, foliis continuo vigore florentibus, atque visu amœnissimis. Etiam vites plenis fertilibusque vuis ante speluncam crescebant, assiduitatis laboriúmque Atalantæ indices. Item aquę perennes, pellucidæ, gelidæ, quantum vel tangendo coniici, vel bibendo cognosci posset, fusim copioséque influebant. Atquę hæ ipsæ plurimùm arboribus conferebant, irrigando affluendóque, & vitam in ipsis excitando. Erat itaque locus tum gratiis refertus, tum maiestate plenus, & qui virginis prudentiam, studiũ, & operã facile declararet. Stratis autem lectóque vtebatur ferinis pellibus, cibo bestiarum carnibus, & potione aqua. Vestitu inornato, & eiusmodi, qui nõ abhorreret à Diana, amiciebatur. Dicebat enim se illam tam in hoc imitari, quàm in eo, quòd perpetuam virginitatem conseruare statuisset. Natura autem celerrimã & velocissimã pedibus fue-

Vulteius videtur legisse.

λεις ἀκμάζοντος ἡδεῖαν προσιδεῖν κόμην. καὶ ἄμπελοι δὲ πάνυ σφόδρα εὐθενοῦσαι τῶν βοτρύων πρὸ τοῦ ἄντρου τεθηλυῖαι, τὸ φιλεργὸν τῆς Ἀταλάντης ἐπεδείκνυντο. ὕδατά τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρὰ ὅσον τε ἁψαμένῳ τεκμήρασθαι, καὶ καταγνῶναι πιόντι, χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ εἰς ἀρδείαν τοῖς δένδροις τοῖς προειρημένοις ἦν ἐπιτήδεια, συνεχῶς ἐπιρρέοντα, καὶ εἰς τὸ ἔμβιον αὐτοῖς συμμαχόμενα. ἦν οὖν τὸ χωρίον χαριέντων ἅμα μεστὸν, καὶ σεμνότατόν τε ἅμα, καὶ σώφρονα παρθενῶνα ἐδείκνυεν. ἦν δὲ ἄρα τῇ Ἀταλάντῃ στρωμναὶ μὲν αἱ δοραὶ τῶν τεθηραμένων, τροφὴ δὲ τὰ τούτων κρέα, ποτὸν δὲ τὸ ὕδωρ. στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην οἵαν μὴ † ἀποδεῖν τῆς Ἀρτέμιδος· ἔλεγε γὰρ ζηλοῦν αὐτὴν καὶ ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθένον εἶναι διὰ τέλους ἐθέλειν. ἐπεφύκει δὲ ὠκίστη τοὺς πόδας· καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν διέφυγεν, οὔτε θηρίον,

θηρίον, οὔτε ἐπιβουλεῦσαι αὐτῇ ἄνθρωπος, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐντεῦθεν μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβεν. ἤρων δὲ αὐτῆς οὐχ ὅσοι μόνον αὐτὴν εἶδον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐκ φήμης ἤρατο. φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψωμεν. λυπεῖ δὲ οὐδὲν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τούτων προσγένοιτ' ἂν λόγων τις ἐμπειρία, καὶ τέχνη. μέγεθος μὲν γὰρ ἔτι παῖς οὖσα, ὑπὲρ τὰς τελείας ἦν γυναῖκας, κάλλει δὲ ἦν ὡς οὐκ ἄλλη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων τῶν τότε. ἀρρενωπὸν δὲ, καὶ γοργὸν ἔβλεπε· τοῦτο μὲν καὶ ἐκ τῆς † θηρίου τροφῆς, ἐπεὶ καὶ θυμοειδὴς ἦν· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γυμνασίων. κορικόν τε, καὶ ῥαδινὸν οὐδὲν εἶχεν. οὐ γὰρ ἐκ θαλάμου προῄει, οὐδὲ ἦν τῶν ὑπὸ μητράσι, καὶ τίτθαις τρεφομένων. τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε· καὶ μάλα γε εἰκότως, ἅτε ἐν τοῖς κυ-

† θηρείου.

xerat, ita vt neque fera cursu ab ea posset euadere: neque homines insidiantes, si se in fugam coniecisset, consequi. Amabant eam non solùm qui ipsã vidissent, verùm etiã quibus ex fama cognita esset. Age verò, formam etiam eius, si non molestum est, describamus. Molestum verò non erit, siquidẽ ex his ad orationis peritiã & artẽ accessio futura est non mediocris. Magnitudine, cũ è pueritia nondum excessisset, adultas fœminas longè superabat: forma verò ea ętate nulla ex Peloponnesiacis puellis ei comparari poterat. Vultum habebat quodammodo virilem ac seuerum, idque partim ex ferino victu, siquidem & animosa erat: partim propter exercitia montana. Puellare quidem aut molle nihil quicquã prę se ferebat. neque enim de thalamo prodierat neque erat ex earum genere, quæ vel à matribus, vel à nutricibus aluntur. Neque verò nimia corporis mole premebatur: Idque meritò, quoniam venando,

similliaque exercitia obeundo, totum corpus temperabat. Flauus erat capillorum color, non aliqua cura muliebri, seu tinctionibus, seu pharmacis adhibitis effectus: sed omnino natiuus. Facies radiis solaribus colorata, rubicunda ex aduerso videbatur. Qui verò flos tam speciosus aut elegans inueniri potest, quàm vultus virginis ad verecundiam comparatus & institutus? Duo, quæ stuporem hominibus inferrét, habebat singularem venustatem, & quod hac ipsa terrorem iniicere videntibus poterat. Nemo sanè timidus aut dissolutus homo, quũ eam aspexisset, amare potuit, imò ne obtueri quidem omnino. Tantus splendor cum forma cõiunctus inspicientium oculos perstringebat. Stupendam eam in congressibus cum alia, tum præsertim raritas efficiebat. Non enim facile cuiquam se conspiciendam offerebat, nisi quum de improuiso feras persequeas, aut sese ab ali-

γυμνασίοις, καὶ περὶ αὐτὰ τὰ γυμνάσια τὸ πᾶν σῶμα ἐκτελοῦσα.

ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη, οὔτι που πολυπραγμοσύνῃ γυναικείᾳ, καὶ βαφαῖς ἄλλαις καὶ φαρμάκοις· ἀλλ' ἦν φύσεως ἔργον ἡ χροιά. πεφοίνικτο δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐτῇ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρυθήματι ἐῴκει ἀτεχνῶς. τί δὲ οὕτως ὡραῖον γένοιτο ἄνθος, ὡς πρόσωπον καλὸν, τὸ πρὸς αἰδῶ πεπαιδευμένης παρθένου. δύο δὲ εἶχεν ἐκπληκτικά, κάλλος ἀμήχανον, καὶ σὺν τούτῳ καὶ φοβεῖν ἐδύνατο. οὐδεὶς ἂν ἰδὼν αὐτὴν ἠράσθη ῥᾴθυμος ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδ' ἐτόλμησεν ἂν ἀντιβλέπειν τὴν ἀρχὴν, τοσαύτη μετὰ τῆς ὥρας κατέλαμπεν ἡ αἴγλη τοὺς ὁρῶντας. δεινὴ δὲ ἦν αὐτῇ ἐντυχεῖν τά τε ἄλλα, καὶ τῷ σπανίῳ. οὐ γὰρ ἂν αὐτὴν τις εὐκόλως οὐδ' εἶδεν. ἀλλ' ἀδοκήτως, καὶ ἀπροόπτως ἐπεφαίνετο διώκουσα

θηρίον

θηρίον, ἢ ἀμυνομένη τινὰ, καὶ ὡς ἀστὴρ διάττουσα ἐξέλαμπεν ἀστραπῆς δίκην. εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέουσαν ἢ δρυμὸν ἢ λόχμην, ἢ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος.

καὶ οἵ ποτε † ἐοὶ τὴν ὅμορον γειτνιῶσιν οἰκοῦντες, μεσούσης τῆς νυκτὸς ἐρασταὶ θρασεῖς, καὶ κωμασταὶ βαρύτατοι, δύο τῶν κενταύρων Ὑλαῖός τε καὶ Ῥοῖκος. ἦν δ' ἄρα ὁ κῶμος αὐτῶν, οὔτε αὐλητρίδες, οὔτε αὐτὰ δὴ που τὰ τῶν μειρακίων τῶν κατὰ πόλιν ἀλλὰ πεῦκαι μὲν ἦσαν, καὶ ταύτας ἐξάψαντες, καὶ ἀναφλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τοῦ πυρὸς φαντασίας ἐξέπληξαν ἂν καὶ δῆμον, μήτοιγε μίαν παρθένον. κλάδους δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις ἑαυτοὺς διαπλέξαντες, εἰργάζοντο στεφάνους. συνεχῶς δὲ καὶ θαμινὰ ἐπικροτοῦντες τοῖς ὅπλοις διὰ τῶν ὀρῶν συνεκκαίοντες καὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τὴν παῖδα ἐχώρουν, κακοὶ μνηστῆρες σὺν ὕβρει. καὶ

qua defendens, apparebat impetu repentino, & quasi stella traiiciens atque instar fulguris elucebat: statímque ipsam transuolantem occulebat vel quercetum, vel frutetum, vel aliud eius generis in monte spissum, opacúmque. Aliquádo accidit, vt duo finitimæ regionis iuuenes, media nocte audaces amatores, insigniter lasciuientes ex Centauris Hylæus & Rhœcus venirét. Vtebantur autem in suo amatorio discursu non tibicinibus, neque iis quibus adolescentes in ciuitate vti consueuerant, sed † tædis, quibus incensis & flagrantibus ad primum ignis cóspectum, vniuersus populus, nedú vna puella exhorruisset.

Fractis deinde recentibus pineis ramis, se ipsos implicauerant, ac serta fecerant, continuóque strepitu concussis armis, per montes discurrentes etiam arboribus incensis ad puellam iter affectabant nequissimi proci, iniuriam & tumultum virgini

ἐπῆλθον videtur ponendum vel ἧκον pro καί

pinastris vel laricibus arboribus.

ὄχλῳ vel κώμῳ vel tale quid.

nuptialis muneris loco afferentes. Illa non ignara insidiarum (viderat enim ignem è specu) cognito quinam essent lasciui illi amatores, nihil extimuit, neque talium rerum aspectu perculsa est: sed adducto arcu, telum in eos infestum misit, & letali vulnere priorem læsit. qui cumque ille prostratus iaceret, secundus iam non amplius amatorum more, sed animo infesto accedebat, simul vlcisci socij mortem paratus, simul cupiditatem suam explere. Obuiam verò venit huic etiam, instar vindicis, telum aliud, (eumque confecit.) Atque hæc de Iasionis filia Atalanta in præsens dicta sufficiant.

† ἄντρῳ τὰ ἕδνα τῶν γάμων προσεπιτελοῦντες. τῇ δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ ἐπιβουλή· ἰδοῦσα δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τὸ πῦρ, καὶ γνωρίσασα οἵτινές ποτε ἄρα ἦσαν οἱ κωμασταὶ, μηδὲν διαταραχθεῖσα, μηδὲ ὑπὸ τῆς ὄψεως καταπλήξασα, τὸ μὲν τόξον ἐκύκλωσεν, ἀφῆκε δὲ τὸ βέλος, καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκαίρως· καὶ ὁ μὲν ἔκειτο, ἐπῄει δὲ ὁ δεύτερος οὐκ ἔτι κωμαστικῶς, ἀλλ᾽ ἤδη πολεμικῶς. ἐκείνῳ μὲν ἐπαμῦναι θέλων, ἑαυτοῦ δὲ ἐμπλῆσαι τὴν ὁρμήν. ἀπήντησε δὲ ἄρα τούτῳ τιμωρὸς ὁ τῆς κόρης οἰστὸς ὁ ἕτερος, καὶ ὑπὲρ τῆς Ἰασίωνος Ἀταλάντης τοσαῦτα.

De Macareo, qui ob crudelitatem & impium in fas à dijs immortalibus punitus est.

C. II.

Πῶς ὁ Μακαρεὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἀπηνείας ὑπὸ τῶν θεῶν ἐτιμωρήθη.

ΚΕΦ. β.

Mitylenensis quidam, nomine Macareus, sacrificulus Bacchi vultu quidem singularem præ-

Μιτυληναῖος ἀνὴρ, Μακαρεὺς ὄνομα, ἱερεὺς τοῦ Διονύσου, ὅσα μὲν ἐς τὸ ἰδεῖν

ἰδεῖν πρᾶος τὴν καὶ ἐπιει-
κής, ἀνοσιώτατος δὲ ἀν-
θρώπων τὰ μάλιστα. ξένου
δὲ ἥκοντος παρ' αὐτὸν, καὶ
δόντος αὐτῷ παρακατα-
θήκην χρυσίου πλῆθος,
ἐν τῷ μυχῷ τοῦ † ἀνακ-
τόρου, τὴν γῆν διασκά-
ψας ὁ Μακαρεὺς, κατώ-
ρυξε τὸ χρυσίον. χρόνῳ δὲ
ἀφικόμενος ὁ ξένος, τὸ
χρυσίον ἀπῄτει. ὁ δὲ εἰσα-
γαγὼν ἔνδον ὡς ἀποδώσων
κατέσφαξε· καὶ τὸ χρυσίον
ἀνώρυξεν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸν
ξένον κατέθηκε· καὶ ᾤετο
ὥσπερ τοὺς ἀνθρώπους, λαν-
θάνειν οὕτω καὶ τὸν θεόν. πλὴν
οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύ-
τῃ. † πόθεν; χρόνου δὲ ὀ-
λίγου διεληλυθότος, αἱ
μετὰ τοῦ θεοῦ τριετηρίδες ἀ-
φίκοντο. ὁ δὲ ἔθυε μεγα-
λοπρεπῶς. καὶ ὁ μὲν περὶ
τὴν βακχείαν εἶχεν, οἱ
δὲ παῖδες αὐτοῦ δύο ὄντες,
ἔνδον ἀπελείφθησαν ἐν
τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμού-
μενοι τὴν τοῦ πατρὸς ἱε-
ρουργίαν, τῷ βωμῷ τῷ
πατρῴῳ προσῆλθον ἔτι
καιομένων τῶν ἐμπύρων.
καὶ ὁ μὲν νεώτερος παρέ-

se ferebat mansuetudi-
nem & æquitatem, cæte-
rum omnium hominum
erat impiissimus. Accidit
quodam tempore, vt ho-
spes ad eum veniret, & in
eius fidem aliquantum
auri deponeret. Macareus
in recessu templi, eruta
terra aurum defodit. In-
teriecto deinde tempo-
re reuersus hospes, au-
rum reposcebat. Quem
quum ille tanquam re-
stituturus depositum in
templum introduxis-
set, morte affecit: atque
effosso auro, hospitem
in eius locum impo-
suit, & recondidit: ac
quemadmodum homi-
nes, sic etiam deum clàm
esse arbitrabatur. Verùm
euentus longè secus de-
clarauit. Quare paucis
diebus exactis dei solem-
nitas triennalis aderat.
Tum quum ille magna
celebritate diuinam rem
obiret, atque in ceremo-
niis festalibus occupatus
esset, duo filii eius domi
relicti patris immolationē
imitabātur: accedētésque
ad a. ã paternã, ardēt. adhuc factis iunior collũ pbebat

Ἀνάκτορον *quoduis templum, priuatim verò Anacorum i. Castoris & Pollucis.*

πόθεν. *abundat.*

adultior verò quum inuenisset temere positum alicubi ensem, fratrem ceu victimam mactauit. Familia cõspecto facinore, vociferata est. Mater audito clamore exiliit: vidénsque trucidatum alterum, alterum ensem recenti sanguine cõspersum manu tenentem, arrepto ex altari torre, superstitem filium interfecit. Allatus est cædis domesticæ nuncius ad Macareum, qui relicto sacrificio, quàm potuit furentissimo impetu & iracundia in ædes insiliit, atque thyrso, quem tenebat, vxorem interemit. Scelus in omnes homines euulgatum est, comprehensúsque Macareus, & in tormentis examinatus, confessus est, quæ in templo quondam perpetrarat. In ipsis verò quæstio. vitam amisit. At illi, qui contra ius fasque pereptus fuerat, summus honor est publicè habitus, sepulcrúmque iussu dei constitutum. Macareus igitur non immeritâ pœ-

ρα τὸν πράχηλον. ὁ δὲ πρεσβύτερος ἡμελημένην εὑρὼν σφαγίδα. τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν ὡς ἱερεῖον. οἱ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, ἀνεβόησαν. ἀκούσασα καὶ ἡ μήτηρ τῆς βοῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεασαμένη τὸν μὲν νεκρὸν, τὸν δὲ κατέχοντα ἔτι τὴν σφαγίδα ᾑμαγμένην, ἐξ ὅσου ἁρπάσασα τὴν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἡμίκαυστον, ταύτῃ τὸν παῖδα ἀπέκτεινεν. ἧκε δὲ ἀγγελία πρὸς τὸν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετὴν ὡς εἶχε σὺν ὁρμῇ καὶ θυμῷ εἰς ἐπίδοσιν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θύρσῳ ὃν κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. ἔκπυστα οὖν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας. καὶ συλληφθεὶς ὁ Μακαρεὺς καὶ στρεβλούμενος, ὡμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι, τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν. ὁ δὲ ἀδικούμενος σφαγεὶς διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη τοῦ θεοῦ προστάξαντος. ἔτισεν οὖν ὁ Μακαρεὺς οὐ μεμπτὴν τὴν δίκην, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικὸν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ.

φαλῇ, καὶ τῇ τῆς γυναικὸς καὶ σὺν καὶ τῇ τῶν παίδων προσέτι.

Περὶ Βήλου μνήματος καὶ κακοῦ τῷ Ξέρξῃ σημείου ἐν τούτῳ προφαινομένου.

ΚΕΦ. γ.

Ξέρξης ὁ Δαρείου παῖς τοῦ Βήλου τοῦ ἀρχαίου διασκάψας τὸ μνῆμα, πύελον ὑελίνην εὗρεν, ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. οὐ μὴν πεπλήρωτο ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ ἀπὸ τοῦ χείλους εἰς παλαιστὴν ἴσως. παρέκειτο δὲ τῇ πυέλῳ καὶ στήλη βραχεῖα, ἔνθα ἐγέγραπτο, τῷ ἀνοίξαντι τὸ μνῆμα, καὶ μὴ ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν ἄμεινον. ἀναγνοὺς δὲ ὁ Ξέρξης, ἔδεισε, καὶ προσέταξεν ἐπιχέαι ἔλαιον τὴν ταχίστην· οὐ μὴν πεπλήρωτο. ὁ δὲ πάλιν προσέταξεν ἐπιχέαι, αὔξησιν δὲ οὐκ ἐλάμβανεν, ἕως ἀπεῖπε μάτην ἀναλίσκων τὸ ἐπιχεόμενον. κατακλείσας δὲ ὀπίσω τὸν τάφον ἀπηλλάγη ἀδημο-

nam dependit iuxta poeticum illud, suo ipsius, vxorísque & liberorum capitibus.

De monumēto Beli atque infortunato in hoc ostento Xerxi exhibito.

C. III.

Xerxes Darii filius, effosso vetusti Beli monumento, vitream vrnam reperit, vbi iacebat in oleo cadauer: non tamen plena fuit vrna, vacuúmque è summis labris ferè palmæ spatium habuit. Adiacebat vrnæ columna exigua, in qua scriptū continebatur, eum qui sepulchrum apperuisset, neque repleuisset vrnam, pessimè habiturum. Quo lecto, Xerxes expauit, & oleum celerrimè iussit infundi. Non tamen impletum est. Qui iterum infundi iussit: sed neque sic implere potuit, donec frustratus omni labore infundendi, cessaret, clausóque monumento summa cum mœstitia disce-

deret. Neque verò falsum eum habuerunt, quorum prænuncia significatrixque exstiterat columna. Nam † quinquaginta myriadum exercitu aduersus Græcos conscripto, magnam cladem accepit: reuersúsque turpissima morte vitam finiuit, noctu in stratis à proprio filio peremptus.

De Euripide in conuiuio inebriato.

C. IV.

Archelaus rex opiparum lautúmque conuiuium amicis suis parauerat. quumque inter pocula meraciùs Euripides biberet, sensim in ebrietatem est delapsus. Deinde proximè sibi assidentem Agathonem Tragicum poëtam complexus & exosculatus est, annos circiter quadraginta natum. Archelao interrogante, num adhuc in deliciis habendus videretur? respondens, Per Iouem, inquit, omnino. Non enim ver solum formosorum est pulchrum, verù etiam autumnus.

νῶν. οὐ διεψεύσατο δὲ ἡ στήλη ὅσα προεῖπεν. ἀνδρῶν γὰρ ἑβδομήκοντα μυριάδας ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας κακῶς ἀπήλλαξεν· εἶτα ἐπανελθὼν, αἴσχιστα ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγεὶς νύκτωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

Περὶ Εὐριπίδου ἐν ἑστιάσει μεθυσθέντος.

ΚΕΦ. δ.

Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἑστίασιν παρεσκεύασε πολυτελῆ τοῖς ἑταίροις. προϊόντος δὲ τοῦ πότου, ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην. εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ Ἀγάθωνα τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητὴν περιλαβὼν, καὶ ἐφίλει, τεσσαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. τοῦ δὲ Ἀρχελάου πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενος αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, ναὶ μὰ Δία· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον.

Τά

Τίς πρῶτον ἠράσθη γνησίων παιδικῶν.

Quis primus adamauerit ingenuos pueros.

ΚΕΦ. ε.

C. V.

Ἐρασθῆναι πρῶτον γνησίων παιδικῶν λέγουσι Λάϊον, ἁρπάσαντα Χρύσιππον τὸν Πέλοπος. καὶ ἐκ τούτου τοῖς Θηβαίοις ἓν τῶν καλῶν ἐδόκει τὸ τῶν ὡραίων ἐρᾶν.

Primum aiunt Laium, formosorum puerorum amoribus arsisse, & Chrysippum filium Pelopis rapuisse. Ex quo factum est, vt honestum apud Thebanos haberetur, speciosos & elegantes amare.

Περὶ Ἀρκαδικοῦ, Θασίων, καὶ Ἀχαϊκῶν οἴνων ἰδιοτήτων.

De Arcadici, Thasiorum, & Archiuorum vinorum proprietatibus.

ΚΕΦ. ϛ.

C. VI.

Ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἀκούω πεφυκέναι ἀμπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἶνος ὃς τοῦ λογισμοῦ παράγει καὶ ἔκφρονας τοὺς Ἀρκάδας ποιεῖ. τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοποιοὺς τίθησιν.

Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνου γίνεσθαι· καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον εἰς ὕπνον κατάγειν δεῦ μάλα βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν. τὸν δὲ ἕτερον ἀντίπαλον εἶναι τοῦ βίου, καὶ ἀγρυπνίαν ἐμποιεῖν καὶ ἀνιᾶσθαι παρέχειν.

In Heræensium Arcadum agro vites audio nasci, ex quibus quod prouenit vinum, à rationis vsu abducit, & mentis impotes Arcadas reddit: at mulieres fœcundas ad pariendum efficit.

Apud Thasios duo vinorum genera nasci perhibent: quorum alterum si bibatur, somnum admodum profundum & idcirco suauem adferat: alterum infectum inimicúmque vitæ, vigiliarum & molestiæ causam esse.

In Achaia verò iuxta Geraunia vinum crescit, quod mulieribus ad faciendos abortus confert.

De Thebis ab Alexandro captis, & de Pindaro. C. VII.

Qum cœpisset vrbem Thebanorum Alexander, omnes liberos homines, exceptis sacerdotibus, vendidit. Liberos etiam à venditione patris antiquos hospites dimisit: (etenim pater ipsius Philippus, puer adhuc apud eos obsidem egerat,) quique cum his cognatione aliqua coniuncti essent, omnes soluit. Etiam Pindari posteros honorauit, eiusque domum solam intactam & integram consistere passus est. Occidit autem Thebanorum circiter nonaginta millia, & triginta millia in captiuitatem redegit.

De Lysandro.

C. VIII.

Lysandrum Lacedæ-

Εν ῇ Ἀχαΐα περὶ Κεραυνίαν οἶνος γίνεται, ὃς τὰς ἐγκυμονούσας γυναῖκας ἀμβλῶσαι, συμμάχεται.

Περὶ Θηβῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἁλουσῶν, καὶ περὶ Πινδάρου.

ΚΕΦ. ζ.

Οτι εἷλε τὴν Θηβαίων πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέδοτο τοὺς ἐλευθέρους πάντας, πλὴν ἱερέων. ἀφῆκε δὲ τῆς πράσεως καὶ τοὺς τοῦ πατρὸς ξένους. ὡμήρευσε γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ Φίλιππος ἔτι παῖς ὤν. καὶ τοὺς συγγενεῖς δὲ τούτων ἀφῆκεν. ἐτίμησε δὲ καὶ τοὺς ἐγγόνους τοῦ Πινδάρου, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μόνην εἴασεν ἑστάναι. ἐφόνευσε δὲ τῶν Θηβαίων, εἰς ἐνενήκοντα μύρια, αἰχμάλωτοι δὲ ἐλήφθησαν τρεῖς μύριοι.

Περὶ Λυσάνδρου.

ΚΕΦ. η.

Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον

καὶ ἐμπιπτουσῶν πολλάκις ἀποδιδράσκειν. ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῶν, περιλαμβανομένοις ὑπὸ τοῦ πυρός. πολλοὶ δὲ καὶ ἐπικλύζουσαν τὴν θάλασσαν ὑπομένουσιν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, καὶ τὴν φορὰν αὐτῶν εἰσδέχονται γυμνὰ τὰ ξίφη, καὶ τὰ δόρατα προσσείοντες, ὡς περ οὖν ἢ φοβῆσαι δυνάμενοι, ἢ τρῶσαι.

non effugiant, sed ne ardentibus quidem, ita vt incendio igníque circumueniantur. Multi etiam inundans mare sustinent. Quidam etiam in fluctus armati sese iniiciunt, & eorum impetum excipiunt, protensis gladiis euaginatis, & hastis vibratis, perinde atque si vel terrere, vel vulnerare possent.

Περὶ Σμινδυρίδου ἁβροδιαίτης, καὶ ἀδηφαγίας.

De Smindyridæ deliciis circa cibos, & voracitate.

ΚΕΦ. κδ'.

CAP. XXIV.

Σμινδυρίδην τὸν Συβαρίτην λέγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τρυφῆς ἐξοκεῖλαι, ὡς εἰς Σικυῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι μνηστῆρα Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, καὶ ἐπάγεσθαι χιλίους μὲν μαγείρους, τοσούτους δὲ ὀρνιθευτάς, καὶ ἁλιεῖς χιλίους.

Smindyridam Sybaritam vsque adeò gulæ deditum fuisse perhibent, vt quum procus ambiret Agaristam Clisthenis filiam, Sicyonem proficisceretur, & mille coquos, totidémque aucupes atque mille piscatores adduceret.

ἀπήλαυσαν. *A quibus multi clarissimi viri consilio aut doctrina instituti, fructum aliquem ceperunt.*

Πολλοὶ τῶν ἀρίστων τινῶν ὤναντο, καὶ † ἀπήλαυσαν.

CAP. XXV.

ΚΕΦ. κε.

Vtiles sibi hab. *Adiutores habuerũt, Vlysses Alcinoum, Achilles Chironem, Patroclus Achillem, Agamemnon Nestorem, Telemachus Menelaum, & Hector Polydamantem. Item, quatenus ei paruêre, Troes Antenorem: & Pythagorici, à Pythagora sunt adiuti: Democritei, fructũ ex Democrito perceperunt. Quòd si Socratem Athenienses audiuissent, omni ex parte beati fuissent, ac sapientiæ operã dedissent Hieron, Dinomenis filius, vsus est Simonide Ceo, Polycrates Anacreonte, Xenophontem Proxenus, Antigonus Zenone. Atque vt eos quoque cõmemorem qui nõ minus ad me pertinent quàm faciũt Græcis (nã Romanorũ meminisse mea interest, quum ipse sim Romanus) etiã

Ὤναντο ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀλκίνου, καὶ Ἀχιλλεὺς Χείρωνος, καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως, καὶ Ἀγαμέμνων Νέστορος, καὶ Τηλέμαχος Μενελάου, καὶ Ἕκτωρ Πουλυδάμαντος. ἐν οἷς αὐτοῦ προσεῖχον, καὶ οἱ Τρῶες Ἀντήνορος· καὶ οἱ Πυθαγόρειοι μὲν ὁμιλητεῖ, Πυθαγόρου ὤναντο. οἱ Δημοκρίτειοι δὲ συγγινόμενοι. Δημοκρίτου πολλῶν ἀπήλαυσαν. Σωκράτει δὲ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, πάντα ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες, εἰ ἐφιλοσόφουν. καὶ Ἱέρων δὲ ὁ Δεινομένους, Σιμωνίδου τοῦ Κείου ἀπήλαυσε καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος καὶ Ξενοφῶντος Πρόξενος, καὶ Ἀντίγονος Ζήνωνος. † ἵνα δέ μοι, καὶ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων, οὐδὲν ἧττον, ἤπερ καὶ οἱ Ἕλληνες προσήκουσι, μεμνήσομαι, διαφέρει δέ μοι καὶ τούτων, εἴγε Ῥωμαῖός εἰμι, καὶ Λεύκολλος

Ἀντὶ τοῦ δὲ μὲν, vt sit nota interrogatio pernis post μεμνήσομαι. sed potius ac lenmoi.

χύλλ☉ Αντιόχου τι ὤνατο τῦ Ασκαλωνίτυ, κ̀ Μαιχίωας Αρείυ, κ̀ Κικέρων Απολλωνίυ, κ̀ ὁ Σέβαστος Αθλωοδώρου. Πλάτων ἢ ἐμοὶ χεί τοι σοφώτερος ἂν, λέγει ὅτι κ̀ Ζεὺς εἶχε σύμβυλον. τίνα ἢ κεὶ ὅπως, παρ' ἐκείνυ μανθάνομεν.

Lucullo profuit Antiochus Ascalonita, Mæcenati Arius, Ciceroni Apollonius, Augusto ipsi Athenodorus. Plato verò, qui me multum sapientia vincit, Iouem etiam habuisse aliquem à consiliis dicit: quem verò, & quomodo, ab ipso discimus.

Περὶ οἰνοφλύγων τινῶν.

ΚΕΦ. κϛ.

De quibusdam ebriosis.

CAP. XXVI.

Πολύποτοι γεγόνασι, ἄνθρωποι, ὥσπέρ φασιν Ξενάγορας ὁ Ῥόδι☉, ὃν ἐκάλουν Αμφορέα, κ̀ Ηρακλείδης ὁ πυκτὴς, κ̀ Πρωτέας, ὁ Λανίκης μὲν ὑιὸς, Αλεξάνδρυ ἢ τῦ βασιλέως σύντροφ☉. κ̀ αὐτὸς ἢ Αλέξανδρ☉ λέγεται πλεῖςον πιεῖν ἀνθρώπων.

Vinosissimi omnium hominum fuisse traduntur, Xenagoras Rhodius, quem Amphoram vocabant: Heraclides pugil: Proteas Lanicæ filius cũ Alexandro rege simul educatus. Alexander etiã ipse præ reliquis hominibus vinosus extitisse dicitur.

Οτι ὁ Ηρακλῆς ἥμερος ἦν τοῖς ἑαυτῦ πολεμίοις.

ΚΕΦ. κζ.

Quòd Hercules misericordem & benignum sese ergà hostes præbuerit.

CAP. XXVII.

Ημερώτατα φασι, τὸν

Singulari mansuetu-

dine ferunt Herculem in hostes suos fuisse. Primum enim ante hominum memoriam, mortuos suis ad sepeliendum reddidisse, ac liberè securéque eis cadauera permisisse, quum eo tempore parum occisos curare solerent, & canibus ad vescendum relinquere, vnde inquit Homerus: Canibus sunt præda relicta. Et. Vt canibus fierent lapianda voluptas.

Ἡρακλῶ πρεσβεύσασθαι τοῖς ἑαυτῶ πολεμίοις. πρῶτον γὰρ τῶ ἐξ αἰῶνος νεκροὺς ἀποκτόντας ἀποδοῦναι ταφησομένους. εἶναι ὅτι τῶν τότε ὀλιγωρεῖν τῶν ἀνῃρημένων, καὶ ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι· καὶ Ὅμηρος, Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. καὶ Κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι.

De Leocorio Atheniensium.

C. XXVIII.

Vide Suidā in Leocoriç. Leocorium Athenis erat templum filiarum Leò, sic dicti viri, Praxitheæ, Theopæ & Eubulę. Has pro salute † ciuitatis Mineruæ occisas esse, fama est quum Leos pater eas tradidisset propter oraculum Delphicum: quod monebat, aliter non posse seruari vrbem, nisi illæ mactarentur.

id est, Athenarum.

Περὶ τῶ ἐν Ἀθήναις Λεωκορίου.

Κεφ. κη.

Λεωκόριον, Ἀθήνῃσιν ἐκαλεῖτο τὸ τέμενος τῶν Λεὼ θυγατέρων, Πραξιθέας, καὶ Θεόπης, καὶ Εὐβούλης. ταύτας ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνῶν ἀναιρεθῆναι λόγος ἔχει ἐπιδόντος αὐτὰς τῶ Λεὼ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν· ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν ἄλλως σωθῆναι τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἐκεῖναι σφαγιασθεῖεν.

Τὰ.

Τί εἶπεν ὁ Πλάτων περὶ Ἀκραγαντίνων πολυτελείας.

Quod dixerit Plato de Agrigentinorum nimiis sumptibus.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἰδὼν Ἀκραγαντίνους, καὶ οἰκοδομοῦντας πολυτελῶς, καὶ ὁμοίως δειπνοῦντας, εἶπεν ὅτι ἄρα οἱ Ἀκραγαντῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι, δειπνοῦσι δὲ ὡς ἀεὶ τεθνηξόμενοι. λέγει δὲ Τίμαιος, καὶ ὅτι ἀργυρέαις ληκύθοις, καὶ στλεγγίσιν ἐχρῶντο, καὶ ἐλεφαντίνας κλίνας εἶχον ὅλας.

Plato filius Aristonis quum videret Agrigentinos magis impensis ædificare, eodémque modo cœnare: Agrigentini, inquit, ædificant, quasi semper victuri: & comedunt, quasi semper morituri. Dicit autem Timæus, eos *lecythis argenteis & strigilibus vsos esse, lectos totos eburneos habuisse.

*guttis, ampullis.

Περὶ Ταραντίνων οἰνοφλυγίας, καὶ Κυρηναίων τρυφῆς.

De Tarentinorum temulentia & Cyrenensium luxu.

ΚΕΦ. λ.

CAP. XXX.

Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν. εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥς τε Πλάτωνα παρακαλεῖν ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης·

Tarentinis à summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo iam frequens est hominibus forum, ebrios esse. Cyrenenses verò vsque adeò luxu se inquinauerant, vt quum Platonem accersissent, vt sibi leges poneret, ipse recu-

sarit propter consuetam iam inde ab initio lasciuiam & dissolutionem eorum. Testatur etiam Eupolis in * Marica, contemptissimos apud eos, & abiectissimos decem minarũ pretij sigilla habuisse. Mirabili etiam arte sculpebant annulos.

* comœdia sic inscripta.

† ὅτι.

τὸν δ' ἀπαξιῶσαι φασὶ, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Εὔπολις ἐν τῷ Μαρικᾷ, † ὅς τις αὐτῶν ἀπελέστατος σφραγῖδας εἶχε δέκα μνῶν. παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους.

De variis Græcorum vinis.

CAP. XXXI.

Age, recensebo vobis Græcorum vinorum genera, quæ fuerunt apud veteres laudatissima, & potissimùm celebria. Pramnium quoddam appellabant, quod erat sacrum Cereri: & Chium vinum ab insula sic dictum: & aliud Thasium & Lesbiũ: & præter hæc aliud Dulce vocabatur, sapore etiã suum nomen referens: & aliud Creticum, & Syracusis Polium, quod sic nuncupatum est ab eius terræ monarcha quodã. Bibebant etiã Choum vinum, quod sic à regione denominabãt, quemadmodum Rhodium.

Ἱερὸς δὲ ἦν ἄρα τοῦτ.

Vide lexicon Phauorini.

Περὶ διαφόρων οἴνων Ἑλληνικῶν.

ΚΕΦ. λα.

Φέρε, οἴνων Ἑλληνικῶν διὰ σπουδῆς ὄντων ἐν τοῖς παλαιοῖς, ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλουν, † ἱερὸν δ' ἦν ἄρα τοῦτο τῆς Δημήτρας, καὶ Χῖος οἶνος ἐκ τῆς νήσου καὶ Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος, καὶ ἐπὶ τούτοις Γλυκύς τις ἐκαλεῖτο πρέπων τοῦ ὀνόματος τὴν γεῦσιν καὶ Κρὴς ἄλλος. καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλιος, ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος ἐγχωρίου βασιλέως. ἔπινον δὲ καὶ Κῷον οἶνον, καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκάλουν, καὶ Ῥόδιον μετὰ τὰ αὐτὰ ὀνομάζοντες.

Τί δὲ, οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀποδείξεις; μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυῤῥινίτης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής.

Quid? An verò non hæc certa sint indicia luxus Græcorum? vinum enim vnguento mixtum bibebant, & suprà quàm satis esset, aut necessitas postularet, hac mixtione vtebantur. Vocabatur autem vinum Myrrhinites. Meminit eius Philippides comicus poëta.

Περὶ Πυθαγόρου, Ἐμπεδοκλέους, Ἱππίου, καὶ Γοργίου ἐνδύματος καὶ ὑποδήματος.

De Pythagora, Empedocle, Hippia & Gorgia vestimentis, & calceamentis.

ΚΕΦ. λβ.

CAP. XXXII.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος λευκὴν ἐσθῆτα ἤσθητο, καὶ ἐφόρει στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἀναξυρίδας. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ἁλουργεῖ ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ἱππίαν δὲ, καὶ Γοργίαν ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι περιϊέναι διαφέρει λόγος.

Pythagoras Samius alba veste amiciebatur, & gestabat coronam auream, atque * anaxyrides. Empedocles verò Agrigentinus purpura vtebatur, & calceis æneis. Hippiam verò & Gorgiã purpureis vestibus amictos, in publico progredi solitos esse fama est.

* i. femoralia, subligacula, braccas.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Πύῤῥου ἐπιβουλὴν οὐ προσήκαντο.

Quod Romani Pyrrhi medici, contra ipsum regem insidias non admiserint.

Κεφ. λγ.

CAP. XXXIII.

Κινέας ὁ Πύῤῥου ἰατρὸς

Cineas medicus Pyr-

rhi, vt perhibent, clàm literas ad senatum Romanum scripserat, quibus pecunias petebat, & pollicebatur se Pyrrhum pharmacis interempturum. At illi promissioné hanc repudiarunt. Etenim Romani virtute fortes esse didicerunt: non technis, calliditate, vel insidiis hostem superare. Sed & Cineæ consilium sententiámque Pyrrho regi aperuerunt.

φασι πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δὲ ἀπορρήτων, καὶ ᾔτει χρήματα, καὶ ὑπισχνεῖτο ἀποκτείνειν φαρμάκοις τὸν Πύῤῥον, οἱ δὲ οὐ προσήκαντο τὴν ὑπόσχεσιν, δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασι Ῥωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, οὐ μὴν διὰ τέχνης, καὶ ἐπιβουλῆς καταγωνίσασθαι τὸν ἐχθρόν. ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύῤῥῳ τὴν γνώμην τοῦ Κινέου ἐξέφηναν.

De Pausania, & Apellis amoribus.

CAP. XXXIV.

Quum multi veterum amores memoriæ litterísque proditi sunt, tum præ cæteris hi.

Pausanias vxorem suá vehementer amauit. Apelles verò concubinam Alexandri, nomine Pancastam genere Larissæá, cum qua primùm Alexander rem habuisse dicitur.

Περὶ Παυσανίου καὶ Απελλοῦ ἐρώτων.

ΚΕΦ. λδ.

Ερῶντες ἡμῖν τῶν ἀρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς μνήμην ἐδόθησαν καὶ ᾄδονται, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ οἵδε. Παυσανίας μὲν γὰρ ἤρα τῆς αὑτοῦ γυναικός. Απελλῆς δὲ καὶ τῆς Αλεξάνδρου παλλακῆς, ἧπερ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισσαία ἦν. ταύτῃ καὶ πρώτῃ φασὶν ὁ Αλέξανδρος ὁμιλῆσαι.

Περὶ

Περὶ Περιάνδρων, Μιλτιαδῶν, Σιβυλλῶν, Βακίδων.

De Periandris, Miltiadis, Sibyllis & Bacidibus.

ΚΕΦ. λε.

CAP. XXXV.

Ὅτι δύο Περίανδροι, ὁ μὲν σοφὸς ἦν, ὁ δὲ τύραννος, καὶ Μιλτιάδαι τρεῖς, ὁ τὴν Χερρόνησον κτίσας, καὶ ὁ †Κυψέλλου, καὶ ὁ Κίμωνος. Σιβύλλαι τέσσαρες, (ἡ Ἐρυθραῖα, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. οἱ δέ φασι, καὶ ἑτέρας ἕξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα, ὧν εἶναι καὶ τὴν Κυμαίαν, καὶ τὴν Ἰουδαίαν. Βάκιδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἕλλην, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς.

Duo fuerunt Periandri, philosophus alter, alter tyrannus. Miltiadæ tres, vnus qui Cherrōnesum condidit, alter Cypselli filius, tertius Cimonis. Sibyllæ quatuor, Erythræa, Samia, Ægyptia, Sardiana. Alij sex adhuc bis addunt, vt vniuersæ sint decem: in quibus numerant Cumanam, & Iudæam. Bacides tres, primus Græcus, alter Atheniensis, tertius Arcas.

Alij per λ simplex.

Περὶ ἀριθμοῦ Νιόβης παίδων.

De numero filiorum Niobes.

ΚΕΦ. λϛ.

C. XXXVI.

Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἓξ λέγει, καὶ τοσαύτας κόρας, Λᾶσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει. Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν

Veteres scriptores de numero filiorum Niobes non videntur cōsentire. Homerus sex numerat, & totidem filias. Lasus verò bis septem dicit. Hesiodus nouemdecim: nisi forte non sunt

Hesiodi illa carmina, sicut multa quoque alia falsò ipsi attribuuntur. Alcman decem ponit. Mimermnus viginti, & Pindarus totidem.

Ἡσιόδου τὰ ἔπη ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ. Ἀλκμὰν δέκα φησί, Μίμερμνος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.

De Alexandro in egestate ciborum constituto, & quomodo aliqui vici per fumum capti sint.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀπορίᾳ σιτίων γενομένου, καὶ πῶς τινες κῶμαι διὰ τὸν καπνὸν ἑάλωσαν.

C. XXXVII.

Κεφ. λζ.

Alexander, quum Bessum persequeretur, redactus ad ciborum penuriam, de camelis & aliis iumentis, tam ipse quàm socij comedere cœperunt: quúmque eos ligna deficerent, crudas carnes deuorabant: sed tamen silphium, quod ibi multum, copiosúmque erat, adiumentum ad concoctionem præstabat.

Ἀλέξανδρος ὅτε Βῆσσον ἐδίωκεν, ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος σιτίων, αὐτός τε ἥψατο τῶν καμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλλων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. τῶν τε ξύλων αὐτοὺς ἐπιλειπόντων, ὠμὰ τὰ κρέα ἤσθιον. ἐπεκούρει δὲ αὐτοῖς τὸ σίλφιον πολὺ ὄν, ὥς τε τὰς σάρκας συμπέττειν.

In regione verò Bactrianorum milites ipsos vicos ceperunt ex fumo inhabitari coniicientes, & niuem à foribus auferentes.

Ἐν δὲ τῇ Βακτριανῇ οἱ στρατιῶται αὐτὰς τὰς κώμας κατελάμβανον, ὅτι οἰκοῦνται ἐκ τοῦ καπνοῦ † συνιόντες, καὶ τὴν χιόνα ἀφαιροῦντες τῶν θυρῶν.

συνιέντες.

Περὶ

Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν, καί τινων ἐθῶν αὐτῶν.

ΚΕΦ. λη.

Οἱ Σακῶν ἵπποι ἐὰν ἀποβάλῃ τις τὸν δεσπότην, ἐς τὸ ἀναβῆναι αὐτὸν παρέστηκεν. ἐὰν δέ τις γῆμαι βούληται παρθένον, μονομαχεῖ τῇ παιδίσκῃ. καὶ κρατήσασα μὲν, αἰχμάλωτον ἀπάγεται, καὶ κρατεῖ αὐτοῦ, καὶ ἄρχει. ἐὰν δὲ νικηθῇ, ἄρχεται. καὶ μονομαχοῦσι δὲ ἄχρι νίκης. οὐ μέχρι θανάτου. πενθοῦντες δὲ οἱ Σάκαι, εἰς οἴκους τινὰς ὑπογείους καὶ κατασκίους ἀποκρύπτονται.

De equis, moribusque quibusdam Sacarum.

CAP. XXXVIII.

Sacarum equi, si quis sessorem excusserint, subitò consistunt, vt rursum ascendere possit. Quòd si quis puellam vxorem ducere cupit, pugnam cum ea suscipit: & si illa superior sit, captiuũ abducit, atque imperium in eũ tenet: sin inferior, regitur ab ipso. Certant autem non de vita, sed de victoria. Sacæ, quum in luctu versantur, in speluncas vmbrosásque quasdam domos sese abscondunt.

Περὶ Περδίκκου εὐτολμίας καὶ λεαίνης.

ΚΕΦ. λθ.

Περδίκκας ὁ Μακεδὼν ὁ συστρατευσάμενος Ἀλεξάνδρῳ, οὕτως ἄρα ἦν εὔτολμος, ὥς ποτε εἰς σπήλαιον παρελθεῖν, ἔνθα εἶχεν εὐνὴν λέαινα,

De Perdiccæ audacia, & leæna.

CAP. XXXIX.

Perdiccas Macedo, qui sequutus est Alexãdrum in bellis, vsque adeò fuit audax, vt aliquando in speluncam, leænæ latibulum, solus introiret. Verùm leænam

ipsam non deprehendit, sed catulos eius secum exportauit: & magnam hominum admirationẽ Perdiccas hoc facto meruit. Etenim non solùm apud Græcos robustissimum & bellicosissimum animal leæna putatur esse, verùm etiam apud Barbaros. Proinde dicunt, Semiramidem Assyriam, non si quando leonem cepisset, aut pardalim, similémve feram interfecisset, sed si leænã prehendere potuisset, animum extulisse, sibique in eo placuisse.

μόνος καὶ τὴν λέαιναν οὐ κατέλαβε, τούς γε μὴν σκύμνους αὐτῆς κομίζων προῆλθε, καὶ ἔδοξεν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζεσθαι ὁ Περδίκκας. πεπίστευται γὰρ οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀλκιμώτατόν τε καὶ διαμαχώτατον εἶναι θηρίον ἡ λέαινα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις. φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν, οὐκ εἴ ποτε εἷλε λέοντα, ἢ πάρδαλιν κατέκτανεν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' εἰ λεαίνης ἐγκρατὴς ἐγένετο, μέγα ἐφρόνει.

De commeatu, qui sequebatur Xerxem.

CAP. XL.

Περὶ τῶν τοῦ Ξέρξη ἑπομένων ἐφοδίων.

ΚΕΦ. μ.

Quum alij commeatus magnificentia & ostentatione pleni sequebantur Xerxem, tum etiam aqua ex Choaspe simul vehebatur. Quũ verò in loco deserto sitiret, neq; adhuc adessent impedimenta, proclamatũ in exercitu est, si quis

Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ μὴν καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. ἐπεὶ δὲ ἔν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησεν, οὔπω τῆς θεραπείας ἡκούσης, ἐκηρύχθη τῷ στρατοπέδῳ, εἴ τις ἔχει ὕδωρ

ἐκ τ

ἐκ τοῦ Χοάσπου, ἵνα δῷ βασιλεῖ πιεῖν. καὶ εὑρέθη τις βραχὺ καὶ σαπρὸς ἔχων. ἔπιεν οὖν τοῦτο ὁ Ξέρξης, καὶ εὐεργέτην τὸν δόντα ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἀπώλετο τῇ δίψῃ, εἰ μὴ ἐκεῖνο εὑρέθη.

aquam de Choaspe haberet, vt regi eam bibendam daret: & inuentus est quidam, qui pauxillũ haberet, idque putridũ. Bibit igitur illam Xerxes: & eum, qui dederat, in benefactoris loco habuit: quoniam, nisi illa fuisset inuenta, periisset siti.

Περὶ Πρωτογένους τοῦ ζωγράφου.

ΚΕΦ. μα.

Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσον φασιν ἑπτὰ ἔτεσι διαγελῶν γράφων ἐξετέλεσεν. ὃν Ἀπελλῆς ἰδὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἔστη ἄφωνος, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θέα. εἶτα ἀποβλέψας εἶπε, καὶ ὁ πόνος μέγας, καὶ ὁ τεχνίτης, ἀπολείπεταί γε μὴν τῆς χειρουργίας ἡ χάρις, ἧς ὁ ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει.

De Protogene pictore.

CAP. XLI.

Protogenes pictor toto septennio in pingendo Ialyso consumpto tandẽ summam manum imposuit. Eum quum cerneret Apelles, primũ substitit mutus & stupefactus inopinata atque admirabili contemplatione: Deinde respiciẽs, Labor quidem, inquit, magnus est, & item artifex excellens, verùm operi pro tanto labore gratia non inest: quam si homo consequutus esset, labor eius cælum attingeret.

Περί τινων ἀνθρώπων ὑπὸ θηρίων τραφέντων.

Κεφ. μβ.

Κῦρον τὸν Μανδάνης

De quibusdam hominibus a feris enutritis, & educatis.

CAP. XLII.

Cyrum Mandanæ fi-

lium à cane fuisse enutritum fama refert. Telephum Agaues & Herculis filium, à cerua: Peliam Neptuni & Tyrûs filium, ab equa.

Sed & Alopes Priamíque filium Alexandrum, ferunt ab vrsa educatum esse. Ægisthum verò Thyestæ & Pelopiæ filium, à capra.

Qui ex obscuris clari nobilésque euaserint.

CAP. XLIII.

Darium Hystaspæ filium audio Cyri pharetrophorum extitisse. Vltimus verò Darius, qui superatus ab Alexandro est, serua natus fuerat. Archelaus Macedonum rex, serua Simicha progenitus erat. Menelaus verò Philippi auus in spuriis numerabatur: huiúsque filius Amyntas minister Aëropæ & seruus esse creditus est. Perseus, quem Paulus Romanus expugnauit, natione Argiuus erat, & paréte quodam ignobili prognatus.

ἔθρεψε, φασι, κύων. Τήλεφον δὲ τὸν Ἀγαυῆς καὶ Ἡρακλέους, ἔλαφος. Πελίαν δὲ τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς, ἵππος.

Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλόπης Ἀλέξανδρον, τὸν Πριάμου ὑπὸ ἄρκτου φασὶ τραφῆναι. Αἴγισθον δὲ τὸν Θυέστου καὶ Πελοπίας, ὑπὸ αἰγός.

Τίνες ἐξ ἀσήμων ἐπιφανεῖς γεγόνασι.

ΚΕΦ. μγ.

Δαρεῖον ἀκούω τὸν Ὑστάσπου φαρετροφόρον Κύρου γεγονέναι, ὁ δὲ τελευταῖος Δαρεῖος ὑπὸ Ἀλεξάνδρου νικηθεὶς, δούλης ἦν. Ἀρχέλαος δὲ ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς δούλης υἱὸς ἦν τῆς Σιμίχης.

Μενέλαος ὁ Φιλίππου πάππος εἰς τοὺς νόθους ἐτέλει. ὁ δὲ τούτου υἱὸς Ἀμύντας, ὑπηρέτης Ἀερόπης, καὶ δοῦλος ἐπεπίστευτο. Περσεὺς δὲ, ὃν καθεῖλε Παῦλος ὁ Ῥωμαῖος, Ἀργεῖος μὲν γένος ἦν, ἀδόξου δέ τινος υἱός. Εὐμένης

μένης δὲ παιδὸς ἀπόρου καὶ τυμβαύλου πεπίστευται γενέσθαι. Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος, καὶ τούτου κύκλωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν Πολυσπέρχου, καὶ ἐλῄστευε. Θεμιστοκλῆς δὲ, ὁ τοὺς βαρβάρους καταναυμαχήσας, καὶ μόνος συνιεὶς τὰς τῶν θεῶν ἐν τοῖς χρησμοῖς φωνὰς, Θρᾴττης υἱὸς ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονος. Φωκίων δὲ ὁ χρηστὸς ἐπικληθεὶς, παιδὸς μὴ δοίδυκας ἐργαζομένου ἦν. Δημήτριον δὲ τὸν Φαληρέα οἰκότριβα γενέσθαι λέγουσιν ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου καὶ Κόνωνος. Ὑπερβόλου δὲ καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημάδου, καίτοι προστατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, οὐδεὶς ἂν εἴποι ῥᾳδίως τοὺς πατέρας. Καλλικρατίδας γε μὴν καὶ Γύλιππος, καὶ Λύσανδρος ἐν Λακεδαιμονίᾳ μόθακες ἐκαλοῦντο. ὄνομα δὲ ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων †ους συνεισέπεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένοις ἐν

Eumenes verò patre inope & *tymbaulo fuisse creditur. Antigonus, Philippi filius, qui & vnoculus erat, vnde Cyclops appellatus est, Polysperchæ famulus erat, & latrocinia exercuit. Themistocles verò, qui barbaros nauali prælio fudit, solúsque deorum voces in oraculis proditas explicare potuit. Thressæ cuiusdam filius erat, quæ *Abrotonus appellata est. Pho ion cognomento Iustus, patrem habuit artificem cochlearium Demetrium Phalereum, è familia Timothei & Cononis vernam prouenisse ferunt. Hyperboli verò, Cleophontis & Demadæ, tametsi principes in Atheniensium repub. extiterunt, tamen eorum parentes difficulter quis retulit. Callicratidas autem, Gylippus & Lysander Mothaces in Lacedæmonia vocabantur: quod nomen imponebatur seruis locupletiorum iis, quos patres in gymnasia exercitatum simul cum filiis

* tibicine.

* Habrotonus.

† παίδων δούλοις καλούμενον, οὓς συνεξέπεμπον.

mitterent. De iis Lycurgus, qui id concesserat, legem tulit, vt qui in liberorum disciplina permanerent, eis ad publicas dignitates & officia gerēda in rep. Lacedæmoniorū aditus pateret. Epaminondas etiam patrē habuit ignobilem. Cleon verò Sicyoniorum tyrannus * ex piratis erat.

*catapontista fortè carnifex.

τοῖς γυμνασίοις. ὁ δὲ συγχωρήσας τοῦτο Λυκοῦργος, τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ πολιτείας Λακωνικῆς μεταλαγχάνειν. καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατέρα ἦν ἄσημον. Κλέων δὲ ὁ Σικυωνίων τύραννος, καταποντιστὴς ἦν.

De quibusdam longo tempore versatis in Sicilia lithotomiis.

Περὶ τῶν ἐν λιθοτομίαις τῆς Σικελίας πολὺν χρόνον διατριψάντων.

CAP. XLIV.

Κεφ. μδ΄.

In Sicilia lapicidinæ extabant longitudine vnius stadij, latitudine duorum † plethrorum. In eo loco tam diu quidam homines tenebantur, vt in iis & matrimonio contraherent, & sobolē educarent, & quidam ex eorum liberis ciuitatem nūquam viderant, quòd si venissent Syracusas, & equos sub iugo coniunctos vidissent, adeò perterrebantur, vt cum clamore vociferationéque aufugerent. Pulcherrima,

† Plethrum est mensura centum pedum, vel sexta pars stadij.

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς ἐπιπολάς ἦσαν σταδίου μῆκος, τὸ δὲ εὖρος δύο πλέθρων ἦσαν. ἐν αὐταῖς δὲ τοῦ χρόνου τοσοῦτον διατρίψαντες ἄνθρωποι, ὡς καὶ γεγαμηκέναι ἐκεῖ, καὶ παιδοποιῆσαι. καί τινες τῶν παίδων ἐκείνων μηδέποτε πόλιν ἰδόντες, ὅτε εἰς Συρακούσας ἦλθον, καὶ εἶδον ἵππους ὑποζευγνυμένους, ἔφευγον βοῶντες· οὕτως ἄρα ἐξεπλάγησαν. τὸ δὲ κάλλιστον τῶν

ἐκεῖ-

μόνιον ἐν τῇ Ἰωνίᾳ διατρίβοντα, τὰ Λυκούργου φασὶ νόμιμα ῥίψαντα ἐπίπονα ὄντα, διατεθρύφθαι τὸν βίον.

monium aiunt, quum ageret in Ionia, Lycu gi molestas laboriosásque leges reiecisse, & vitam dissolutè luxurioséque habuisse.

Περὶ Λαμίας.

ΚΕΦ. θ.

Λάμια γοῦν ἡ Ἀττικὴ ἑταίρα εἶπεν, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες.

De Lamia.

C. IX.

Lamia igitur scortum *hoc præcæ Adhæreb.* Atticum dixit: Leones *denti captis* Græci, Ephesi redduntur vulpes.

Περὶ Διονυσίου δύο γυναῖκας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγαγόντος.

ΚΕΦ. ι.

Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο γυναῖκας ἠγάγετο Διονύσιος, Δωρίδα τὴν Λοκρίδα, καὶ Ἀριστομάχην τὴν Ἱππαρίνου, Δίωνος δὲ ἀδελφήν. καὶ παρ' ἑκατέραν ἀνεπαύετο ἐν τῷ μέρει. καὶ ἡ μὲν ἠκολούθει τῷ στρατευομένῳ, ἡ δὲ ἐπανιόντα ὑπεδέχετο.

De Dionysio vno eodémque die duas vxores ducente.

C. X.

Vno die duas vxores Dionysius in matrimonium asso.iauit, Doridem Locrensem, & Aristænetam Hipparini filiam, sororem Dionis: & cum vtrisque vicissim cubabat: atque altera sequebatur eum in bellis, altera reuersum excipiebat.

De subiugatione Persarum, & Isocrate.

C. XI.

Accepi Isocratem rhetorem in causa fuisse, quamobrem Persæ in seruitutem cogerentur à Macedonibus. Etenim Panegyricæ orationis, quam Isocrates Græcis exhibuit, fama in Macedoniam peruenit, atque primum quidem Philippum aduersus Asiam extimulauit, illo verò mortuo, Alexandrum filium eius, hæredem paternorum omnium, ad bellum à Philippo susceptum, conficiendum adhortata est.

Quomodo Meton seipsum ab expeditione liberauerit, & de insania Vlyssis.

C. XII.

Meton astronomus, cum Athenienses copias iam in Siciliam nauigationem instituerent, ipse quoque referebatur in catalogo: cumque per-

Περὶ Περσῶν καταδουλώσεως, καὶ Ἰσοκράτους.

ΚΕΦ. ια.

Λόγος τις εἰς ἐμὲ ἀφίκετο, λέγων αἴτιον Ἰσοκράτην γενέσθαι τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσαις καταδουλώσεως, ἧς ἐδουλώσαντο αὐτὰς Μακεδόνες. τοῦ γὰρ πανηγυρικοῦ λόγου ὃν Ἰσοκράτης τοῖς Ἕλλησιν ἐπεδείξατο εἰς Μακεδονίαν ἐλθοῦσα ἡ φήμη, πρῶτος μὲν Φίλιππον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστησεν· ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, πατρῴων κληρονόμον, τὴν ὁρμὴν τὴν τοῦ Φιλίππου διαδέξασθαι παρεσκεύασε.

Πῶς ὁ Μέτων ἐρρύσατο ἑαυτὸν τῆς ἐξόδου, καὶ περὶ Ὀδυσσέως μανίας.

ΚΕΦ. ιβ.

Μέτωνι ὁ ἀστρονόμος, μελλόντων ἐπὶ τὴν Σικελίαν πλεῖν τῶν Ἀθηναίων ἤδη τῶν στρατευμένων καὶ αὐτὸς εἰς ἦν τοῦ καταλόγου· σαφῶς δὲ ὁ-

στράμενος

στρατείας τὰς μελλούσας τύχας, τὸν πλοῦν ἐφυλάττετο δεδιὼς καὶ σπεύδων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ῥύσασθαι. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐπέραινεν, ὑπεκρίνατο μανίαν, καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασε πιστώσασθαι τῆς νόσου δόξαν βουλόμενος. ἐν δὲ τοῖς καὶ τὴν συνοικίαν τὴν αὑτοῦ κατέπρησεν. ἐγειτνία δὲ αὐτῇ τῇ Ποικίλῃ. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Μέτων ἄμεινον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ Ἰθακησίου. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμήδης κατεφώρασε, τοῦτον δὲ Ἀθηναίων οὐδείς.

Περὶ Πτολεμαίου εὐεργεσίας.

ΚΕΦ. ιγ.

Πτολεμαῖον φασὶ τὸν Λάγου καταπλουτίζοντα τοὺς φίλους αὐτοῦ, ὑπερχαίρειν. ἔλεγε δὲ ἄμεινον εἶναι πλουτίζειν, ἢ πλουτεῖν.

spicuè planéque futura pericula cognouisset, magno cum metu nauigationem vitabat, studebátque immunis ab expeditione fieri. Postquam nihil proficeret, simulabat insaniam: atque quum alia multa perpetrabat, ad verisimilem morbi opinionem reddédam, tum etiam vniuersam domũ incendebat, ignísque consumebat, quæ vicina erat † Pœcilia: quam ob causam principes eum dimiserunt: Atque, vt mea fert sententia, longè calliditis simulando præ se tulit insaniam Meton, quàm Vlysses Ithacensis. Hunc enim Palamedes deprehendit, & redarguit, illum verò nemo Atheniensium.

Οἰκία domus quæ ab vno vel altero habitatur: συνοικία verò quæ à pluribus mercede locata

Pœcile porticus erat in qua Stoici philosophãtur. ποικίλη

De Ptolemai munificentia.

C. XIII.

Ptolomæum filium Lagi maxima cum voluptate aiunt amicos suos locupletes effecisse. Dicebat enim: Melius est ditare, quàm ditescere.

De Homeri carminibus & poesi.

C. XIV.

Veteres Homeri carmina in certas partes distributa cecinerunt. Nominabant enim ab argumento diuersas partes, vt pugnam iuxta naues, Doloniam, vel Dolonis mentionē & Strenuitatem Agamemnonis: Adhęc nauiū catalogum, & Patrocleā, & Redemptionis mercedē m, & Certamina in honorem Patrocli instituta, & Iuramentorum violationem. atque hæc quantum ad Iliada pertinet. Quod verò ad † alteram. Res in Pylo gestas aut Lacedæmone, & Calypsus specum, & Ratem, Alcinoi apologos, Cyclopiā, Necyiam, id est, de mortuis vel manibus tractationē & Circes lauacrum, Procorum cædes, De iis quæ in agro facta sunt, vel apud Laerten.

Serò autem Lycurgus Lacedæmonius, vniuersam Homeri poesim simul in Greciam importauit, hac ve'uti sarcinas secum ex Ionia, quum eò peregrinationem suscepisset, ...

Iliad. κ.

Odysseam
† Necyia inscribitur Odissea, tum λ. tum ω. Eustath.
* Circe Od. χ. balneum Vlyßi para.
Λαέρτῃ.

Περὶ Ομήρου ἐπῶν κὴ ποιήσεως.

ΚΕΦ. ιδ.

Οτι τὰ Ομήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ἦδον οἱ παλαιοί. οἷον ἔλεγον τὴν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχην, κὴ * Δολωνίαν τινὰ, καὶ ἀριστείαν Αγαμέμνονος, κὴ νεῶν καταλογον, καὶ τινὰ Πατρόκλειαν, καὶ λύτρα, κὴ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα, κὴ ὁρκίων ἀφανισιν. ταῦτα ὑπὲρ ἢ τῆς Ιλιάδος. ὑπὸ ἢ τῆς ἑτέρας, τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Καλυψοῦς ἄντρον, καὶ τὰ περὶ τὴν σχεδίαν, Αλκίνου ἀπόλογοι, Κυκλωπεία καὶ * Νεκυίαν, κὴ τὰ τῆς * Κίρκης νίπτρα, μνηστήρων φόνοι, τὰ ἐν ἀγρῷ, τὰ ἐν * Λαέρτῃ.

Οψὲ ἢ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ελλάδα ἐκόμισε τὴν Ομήρου ποίησιν. τὸ ἢ ἀγώγιμον τοῦτο ἐξ Ιωνίας ἡνίκα ἀπεδήμη...

σιν ἤγαγεν· ὕστερον δὲ Πεισίστρατος συναγαγὼν ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα, καὶ Ὀδύσσειαν.

ferens. Postmodum verò Pisistratus, collectis in vnum omnibus, Iliadem & Odysseam confecit.

Περὶ ἠλιθίων τινῶν ἄγαν.

ΚΕΦ. ιε.

Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν, οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, τὸ δέρμα ἔχοντα † ἀδιακέντητον, Πολυδωρόν τινα· καὶ ἄλλον Κοικυλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἠρίθμει ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. λόγος δέ τις καὶ Σαννυρίωνα τοιοῦτον γενέσθαι, ὃς ἐν τῇ ληκύθῳ τὴν κλίμακα ἐζήτει. καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτίδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

De quibusdam supra modum fatuis.

C. XV.

Comici poetæ, Polydorum quendam stupidissima mente fuisse referunt, cutémque durissimam, ideò vt pungendo transigi non posset, habuisse, item alium quendam Cœcylionem, qui fluctus præ nimia stoliditate numerare conabatur, Fama est, similem his extitisse * Sannyrionem, qui in lecytho scalarum gradus quærebat: item, * Corœbum & * Melitidem fuisse hebetissimi ingenij memoriæ proditum est.

Περὶ Ἀπολλωνιατῶν, καὶ τῆς αὐτῶν χώρας, καὶ περὶ Ἐπιδάμνου.

ΚΕΦ. ις.

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκοῦσι γείτονα Ἐπιδάμνου ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, καὶ

De Apolloniatis, & ipsorum regione, atque Epidamno.

C. XVI.

Apolloniatarum vrbs finitima est Epidamno, sita in Ionico sinu: atque

ἀδιακέντητον. Vulteius videtur ἀδιώκαυστων legisse. Vertit enim illæsam ab incendio, aliisque periculis.

**Sannas quidã stultus fuit, à quo stulto omnes Sanna dicti. Eustath. Fuit & Sannirio poeta. Vide prouerbiũ, Corœbo stultior, apud Erasmum.*

Meli: idem *vocat Cal. Rho. Vide Eustath in Odyss.*

in proximis viciníſque circa ipſam locis fodina bituminis habetur, non aliter quàm pleræque fontium ſcaturigines; aquam, ſic illa bitumen emittens, replénſque locum. Non procul etiam ſempiternus ignis oſtenditur. Ardens verò collis eſt non ita magnus, neque ingés ſpatium occupans, neque longum ambitum complectens: ſulphur autem & alumen olet. circúmque ipſum pulcherrima ſunt arbuſta multáque loca viridátia, quæ nihil ab incendio vicino læduntur, neque quod ad germina, neque quod ad viriditatem plátarum attinet. ignis verò dies noctéſque perſeuerat neque deſiit vnquam, vt inquiunt Apolloniatæ, ante bellum quod cum Illyriis geſſerunt.

forte addédum φύσιν. ſed melius ex Caſ. οὔτε τὴν θαλλίαν.

ἐν τοῖς πλησίον αὐτῆς χωρίοις ἄσφαλτός ἐστιν ὀρυκτὴ καὶ πιμπλᾶ τὸ αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς ἀνατέλλουσι τρόπον, ὃν καὶ αἱ πλεῖσται πηγαὶ τῶν ὑδάτων. οὐ πόρρω δὲ, καὶ τὸ ἀθάνατον δείκνυται πῦρ. ὁ δὲ καιόμενος ἐστι λόφος ὀλίγος, καὶ οὐκ εἰς μέγα διήκει. καὶ ἔχει περίβολον οὐ πολὺν, ὄζει δὲ θείου καὶ στυπτηρίας. καὶ περὶ αὐτὸν ἐπὶ δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρὰ καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἀκμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν †. καίεται δὲ τὸ πῦρ, καὶ νύκτα καὶ μεθημέραν, καὶ διέλιπεν οὐδέποτε, ὡς Ἀπολλωνιᾶται λέγουσι, πρὶν τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἰλλυριοὺς συμβάντος αὐτοῖς.

Apolloniatæ ad legis Lacedæmoniorum regulá peregrinos vrbe expellebant: Epidamnij verò poteſtatem omnibus in ſuam vrbé migrandi incolendíque faciebant.

Ὅτι Ἀπολλωνιᾶται ξενηλασίας ἐποίουν κατὰ τὸν Λακεδαιμονίων νόμον, Ἐπιδάμνιοι δὲ ἐπιδημεῖν καὶ μετοικεῖν παρεῖχον τῷ βουλομένῳ.

Παροιμίας, καὶ περὶ Φρυνίχου.

Prouerbium: & de Phrynicho.

ΚΕΦ. ιζ.

C. XVII.

Ἀριθμὸν σφηκῶν πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλεκτρυών. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι παχόντων. ὑποκριμένου γὰρ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τὴν Μιλήτου ἅλωσιν,, οἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικότα καὶ ὑποπλήσσοντα.

Vesparum examen metuit Phrynicus, velut gallus gallinaceus: Prouerbium conuenit in eos, qui damnum patiuntur. Quum enim Phrynichus tragicus Mileti captiuitatem ageret, Athenienses metuentem perhorrescentémque lacrymantes eiecerunt.

Vide Gesner. in Historia Auium in Gallinaceo.

Περὶ Διονυσίου.

De Dionysio.

ΚΕΦ. ιη.

C. XVIII.

Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας, τραγῳδίαν μὲν ἠσπάζετο, καὶ ἐπῄνει, καὶ οὖν καὶ δράματα ἐξεπόνησε τραγικὰ. ἀλλοτρίως δὲ πρὸς τὴν κωμῳδίαν διέκειτο, ὅτι οὐκ ἦν φιλόγελως.

Dionysius Siciliæ tyrannus tragœdiam amabat, ac laudibus vehebat, tragicáque dramata faciebat. A Comœdia verò prorsus animo adhorrebat, quòd ad risum non esset proclinis.

Περὶ τῶν ὑπὸ Κλεομένους ῥηθέντων ὑπὲρ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Cleomenis sententia, de Homero & Hesiodo.

ΚΕΦ. ιθ.

C. XIX.

Ἔλεγεν ὁ Κλεομένης λα-

Cleomenes patrio more

Laconicè dixit, Homerum Lacedæmoniorum esse poetam Hesiodum Helotarum: quoniam ille belligerandi, hic agros colédi rationem & viam præscriberet.

κωνικῶς κατὰ τὴν ἐπιχώριον τρόπον, τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοντα, τὸν δὲ Ἡσίοδον τῶν Εἱλώτων, λέγοντα ὡς χρὴ γεωργεῖν.

De quodam lubenter vita defuncto, tantùm vt mortuos quosdam videre posset.

Περί τινος ἡδέως ἀποθνήσκοντος, ὅπως εἴδοι τινὰς τῶν τεθνεώτων.

C. XX.

ΚΕΦ. κ.

Ciuis Megalopolita ex Arcadia, Cercidas nomine, moriens dixit familiaribus suis, se non ægrè mortem obire: sperare enim se conuenturum ex Philosophis Pythagoram ex historicis Hecatæum, ex musicis Olympum, ex Poetis Homerum: & hæc effatus, vt fama est, vitam amisit.

Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀρκαδίας Κερκιδᾶς ὄνομα ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους, ἐνθυμούμενος, ἡδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν. δι' ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρᾳ, τῶν δὲ ἱστορικῶν Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ ποιητῶν Ὁμήρῳ, καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν.

De Phrygia harmonia.

Περὶ Φρυγίου ἁρμονίας.

C. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Si quis Cælenis pelli Phrygis tibia accinat Phrygiam harmoniam,

Ὅτι ἐν Κελαιναῖς ἡ δορὰ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν Φρυγίαν.

τοῦ Φρυγίου, ἢ ἄθρει κινεῖται. ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ.

pellis mouetur si in † Apollini, quieta mutaque videtur esse.

† ad Apollinem, vel hymnum Apollinis.

Περὶ Ὁμήρου ναοῦ, καὶ ἀγάλματος.

ΚΕΦ. κβ.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ κατασκευάσας Ὁμήρῳ νεὼν, αὐτὸν μὲν καλῶς ἐκάθισε. κύκλῳ δὲ τὰς πόλεις περιέστησε τοῦ ἀγάλματος, ὅσαι ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὁμήρου. Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε, τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους.

De Homeri templo, & simulacro.

C. XXII.

Ptolomæus Philopator, extruens Homero templum, ipsum decorè sedentem collocauit. Circumcirca verò iuxta simulacrum eas ciuitates posuit quæ Homerum sibi vendicant. Galaton pictor Homerum finxit euomentem, reliquos verò poetas ea quę ipse euomuisset, haurientes.

De Marsia Phryge, quẽ à se tibia victum Apollo excoriauit, vide Ouidium Metamor. libro 6.

Περὶ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου.

ΚΕΦ. κγ.

Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ Εὐνόμου παῖς, δικαίοις βουληθεὶς ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους, ὑπὸ τούτου γε οὐ καλοὺς τῶν μισθοὺς ἠρύσατο, ἀπεβάλετο γὰρ αὐτῷ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκαν-

De Lycurgo Lacedæmonio.

C. XXIII.

Lycurgus Lacedæmonius, filius Eunomi, volens iustitia Lacedæmonios imbuere, non dignū neque decorum præmium abstulit. Erutus est enim ille oculus ab Alcā-

dro, vt quidam putant, ex insidiis iactu lapidis: vt alij sentiunt, ictu baculi. *Proponitur autem hoc factum iis, qui alia quàm proposuerunt, consequuntur. Ephorus verò dicit, eum in exilio fame periisse, quum in cibi non gustandi instituto perseuerasset,

δρου, ὡς μὲν τινές φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθῳ † βληθείς. ὡς δὲ ἄλλοι διαφωνοῦσι λέγοντες, βακτηρίᾳ * παθὼν τὸ πάθος. λέγεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἄλλα θελήσαντας, ἄλλον δὲ τυχόντας. λέγει δὲ Ἔφορος αὐτὸν λιμῷ διακαρτερήσαντα ἐν φυγῇ ἀποθανεῖν.

βληθέντα. παθόντι.

De quibusdam, quibus propriæ leges nocumento fuerunt.

Περί τινων τῶν ἰδίων νόμων βλαβέντων.

C. XXIV.

ΚΕΦ. κδ.

Lycurgus orator legem scripsit, ne mulieres in festo Mysteriorum curru veherentur. Quæ verò id fecisset, mulctam lueret, quam ipse idoneam putans constituerat. Prima verò ipsius vxor aduersus hoc decretū deliquit, atque damnata pœnam subiuit. Pericles etiam legem posuit, ne pro ciue quis * in Atheniensium republica haberetur, qui non vtroque parente ciue natus esset: qui deinde, amissis legitimis filiis, nothum superstitem habebat. Pater autem, quòd etiam Pericles

Hoc caput argumento coniunctū est superiori

*haberetur.

Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐπὶ ζευγῶν, ἢ τὴν δρῶσαν τοῦτο ἐπιρρητόδην ζημίαν, ἣν γε ᾤετο ἀξίαν ἀποτῖσαι. πρώτη τῷ ψηφίσματι ἠπείθησεν ἡ τούτου γυνή, καὶ τὴν ζημίαν ἐξέτισε καταδικασθεῖσα.

Καὶ Περικλῆς ἔγραψε μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἐξ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν. εἶτα ἀποβαλὼν τοὺς γνησίους παῖδας, ἐπὶ τῷ νόθῳ Περικλεῖ κατελείπετο. δῆλα δὲ ὅτι καὶ Περικλῆς

βουλῆς ἐβούλετο μὲν ἕτερα, ἔτυχε δὲ ἑτέρων.

alia voluerit, alium verò sit euentum sortitus.

Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ἐξοστρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος αὐτὸς ἔτυχε τῆς καταδίκης πρῶτος.

Clisthenes Atheniensis, primus † exilij supplicium introduxit, atque ipse primus eo damnatus est. Zaleucus verò legislator Locrensium, iussit, vt adultero deprehenso, vterque oculus effoderetur. Quæ verò minimè expectarat, ea præter spem atque opinionem ipsi fortuna quædam obtulit. Nam filius eius deprehensus in adulterio, pœnam à paterna lege statutam luere debuit. Ibi ne, quod semel omnium sententiis confirmatum erat, irritum fieret, ipse pro altero filij oculo sibi alterum eximi passus est, vt ne prorsus cæcus fieret adolescens.

† exostracismi relegationem, ad tempus, testularum suffragio.

Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε τὸν μοιχὸν ἁλόντα, ἐκκόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἃ τοίνυν μὴ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ δαίμων αὐτῷ παρὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν. ὁ γὰρ τοι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν τοῦ παιδὸς ὀφθαλμῶν, ἐκκοπῆναι τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελέως.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίννης ἡττηθέντος.

De Pindaro in certamine superato à Corinna.

ΚΕΦ. κε.

C. XXV.

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θή-

Pindarus poeta Thebis, in contentione int-

peritis auditoribus visus superatus est à Corinna quinquies. Redarguens verò ruditatem ipsorum Pindarus c vocauit Corinnam.

Sensus est obscurior. Forte tesse vocuit.

ϐαις, ἀμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς, ἡττήθη Κορίννης πεντάκις· ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος συνεχάλει τὴν Κόρινναν.

Quomodo Diogenes cùm in inopiam extremam incidisset, seipsum sit consolatus.

C. XXVI.

Πῶς ὁ Διογένης ἐν ἀπορίᾳ πάντων γενόμενος παρεμυθήσατο ἑαυτόν.

ΚΕΦ. κϛ.

Diogenes Sinopensis, desertus ab omnibus hominibus, solus relinquebatur, quum neque propter egestatem ipse quenquam reciperet, neque ipsum hospitio quisquam acciperet, omnibus enim inuisa erat eius in reprehendendo acrimonia: & quòd ad ea quæ dicebantur aut agebantur pleraque omnia, sese morosum & difficilem præbebat. Proinde tristitia Diogenes confectus, summas foliorum extremitates manducabat. illa enim suppetebant. Mus verò accedens, decidentibus panis frustulis vescebatur. Diogenes igitur, quum diligenter rem spectasset, subridens animo recepto iam læ-

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔρημος ἦν, καὶ μόνος ἀπέρριπτο· καὶ οὔτε τινὰ δι' ἀπορίαν ὑπεδέχετο, οὔτε τις αὐτὸν ἐξένιζε τῶν ἀνδρῶν, ἐκτρεπόμενοι διὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικόν. καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος. ἠθύμει οὖν Διογένης, καὶ φύλλων ἄκρα ἤσθιε. ταῦτα γάρ οἱ παρῆν. τοῖς δὲ ἀποπίπτουσι τοῦ ἄρτου θρύμμασι μῦς ἤρχετο ἐπιφοιτῶν. ὁ οὖν Διογένης φιλοπόνως κατεσκέψατο τὸ πραττόμενον, καὶ μειδιάσας, καὶ ἑαυτοῦ γενόμενος φαι-

θρό-

πρότερός τε, καὶ ἵλεως, εἶπεν. ὁ μὲν μῦς ἔοικε τῆς Ἀθηναίων πολυτελείας δεῖσθαι οὐδέν· σὺ δὲ ὦ Διόγενες, ἄχθῃ, φησὶν, ὅτι μὴ συνδειπνεῖς Ἀθηναίοις; καὶ ἐπόρισεν ἑαυτῷ εὔκαιρον εὐθυμίαν.

tior & tranquillior secum: Mus hic, inquit, nihil indiget Atheniensium lautitia: & quid tu, Diogenes, ægrè fers, te cum Atheniensibus non cœnare. Atque sic opportunam animi tranquillitatem ipse sibi conciliauit.

Περὶ Σωκράτους σώματος.

ΚΕΦ. κζ.

Ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπεπίστευτο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι, καὶ ταύτῃ ἐνόσουν Ἀθηναῖοι πανδημεί· καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον· Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐνόσησε τὴν ἀρχήν. ὁ τοίνυν τοιούτῳ συνὼν σώματι, τίνα ἡγούμεθα εἶχε ψυχήν.

De Socratis corpore.

CAP. XXVII.

Socratem corpore moderatum & continentem fuisse creditum est: atque quum ob *eam intemperantiam causam passim tota ciuitate Athenienses ægrotarent, ita vt partim morerentur, partim morti proximi essent, Socrates vnus ex omnibus nunquam omnino ne ægrotauit quidem. Qui autem eiusmodi corpus gessit, quali cum ánimo præditum fuisse credendum est?

De seruo Diogenis à canibus discerpto.

C. XXVIII.

Quum Diogenes patriam relinqueret, vnus ex serui, eum secutus est, nomine Manes: qui non ferens eius conuersationem aufugit quúmque Diogenem hortarentur aliqui, vt eum quæreret: An non, inquit, turpe esset, quum Manes Diogenis non egeat, Diogenem Manis indigere? Verùm seruus ille, oberrans, quũ Delphos peruenisset, à canibus distractus est, & fugæ pœnam heri Diogenis nomini persoluit.

Περὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Διογένους ὑπὸ κυνῶν διασπασθέντος.

ΚΕΦ. κη.

Διογένης ὅτε ἀπέλιπε τὴν πατρίδα, εἷς αὐτῷ τῶν οἰκετῶν ἠκολούθει ὄνομα Μάνης. ὃς οὐ φέρων τὴν μετ' αὐτοῦ διατριβὴν ἀπέδρα. προτρεπόντων δέ τινων ζητεῖν αὐτὸν, ἔφη· οὐκ αἰσχρὸν, Μάνην μὲν μὴ δεῖσθαι Διογένους, Διογένην δὲ Μάνου; οὗτος δὲ ὁ οἰκέτης εἰς Δελφοὺς ἀλώμενος ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη τῷ τοῦ ὀνόματι τοῦ δεσπότου δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασεν.

De spe.

CAP. XXIX.

Plato dicebat, spes vigilantium hominum esse somnia.

Περὶ ἐλπίδος.

ΚΕΦ. κθ.

Ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας, ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι.

Περὶ

Περὶ Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρου τεθνηκότι καὶ ἀτάφῳ δυσχεραινούσης.

ΚΕΦ. λ.

Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου πυθομένη ὅτι πολὺν χρόνον ὁ παῖς αὐτῆς ἄταφος μένει, βαρὺ ἀναστενάξασα, καὶ θρηνῳδοῦσα δὲ μάλα λιγέως. Ὦ τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν οὐρανοῦ μετασχεῖν βουλόμενος, καὶ τοῦτο σπεύδων, νῦν οὐδὲ τῶν κοινῶν δήπου, καὶ ἴσων πᾶσιν ἀνθρώποις μετασχεῖν ἔχεις, γῆς τε ἅμα, καὶ ταφῆς· καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρασα, καὶ τὸ τοῦ παιδὸς τετυφωμένον ἠλέγξασα.

De Olympiade dolente propter Alexandrum mortuum & inhumatum.

CAP. XXX.

Olympias, Alexandri mater, quum audiuisset, longo tempore iam filiū sepulchro carere, grauiter ingemiscens, atque acerbissimè plorans: O fili, inquit, tu verò quum inter cælites locari volueris, & id perficere summo studio conatus sis, nunc neque illorum quidem, quorum omnibus mortalibus æquale & par ius est, particeps fieri potes terræ sepulturæq; & si: simul infortunium suum luxit, simul etiam fastum & inanem filij superbiam taxauit.

Ὅτι Ξενοκράτης φιλοικτίρμων ἦν.

ΚΕΦ. λα.

Ξενοκράτης ὁ Καρχηδόνιος ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων, καὶ οὐ μόνον φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων

Quòd Xenocrates fuerit misericors.

CAP. XXXI.

Xenocrates Carthaginensis, Platonis familiaris, tum aliàs misericordiam singularem declarauit, neque solùm hominū, sed persæpe etiam brutorum animantium

acriter instantem accipitrem fugiens, in sinum ipsius deuolauit. At ille cum voluptate receptam & occultatam auem custodiuit tantisper, donec hostis è conspectu recessisset. Vbi verò iam metu p[e]riculóque solutam esse arbitraretur, nudato sinu auem dimisit, inquiens se supplicem hosti non prodidisse.

τὸ ἱέρακος, εἰς τὸν κόλπους αὐτοῦ κατέπτη. ὁ δ' ἀσμένως ἐδέξατο τὸ ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας ἕως αὐ ὁ διώκων ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δ' ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου ἁπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸ ὄρνιν, ἐπειπὼν, ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸ ἱκέτην.

Quomodo Socrates iactantiam cuiusdam scorti refellerit.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἑταίρας τινὸς ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. λβ.

Tradit Xenophon, Socratem aliquando in colloquium cum Theodota meretrice, fœmina formosissima, venisse. Sed & cum Caliste sermoné habuit; quæ quũ diceret: Ego quidem, ô Socrates, multum tibi præsto. Nã quum tu neminem ex meis à me possis abalienare, ego quum libitum est, tuos omnes à te auoco, Respondit. Quid, in

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτι Θεοδότῃ ἑταίρᾳ εἰς λόγους ἀφίκετο Σωκράτης, καλλίστῃ γυναικὶ οὔσῃ, ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλιστοῖ ἦλθεν εἰς λόγους, ἣ ἔλεγεν· ἐγὼ μὲν, ὦ Σωφρονίσκου, κρείττων εἰμί σου. σὺ μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀποσπάσαι, ἐγὼ δ' ἐὰν βούλωμαι τοὺς σοὺς πάντας. ὁ δὲ, καὶ μάλα

acriter instantem accipitrem fugiens, in sinum ipsius deuolauit. At ille cum voluptate receptam & occultatam auem custodiuit tantisper, donec hostis è conspectu recessisset. Vbi verò iam metu periculóque solutam esse arbitraretur, nudato sinu auem dimisit, inquiens se supplicem hosti non prodidisse.

πο ἱέρακος, εἰς τοῦ κόλπους αὐτοῦ κατέπτη. ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸ ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας ἕως αὖ ὁ διώκων ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸ ὄρνιν, εἰπών, ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸν ἱκέτην.

Quomodo Socrates iactantiam cuiusdam scorti refellerit.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἑταίρας τινὸς ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. λβ.

Tradit Xenophon, Socratem aliquando in colloquium cum Theodota meretrice, fœmina formosissima, venisse. Sed & cum Calisto sermoné habuit, quæ quũ diceret: Ego quidem, ô Socrates, multum tibi præsto. Nã quum tu neminem ex meis à me possis abalienare, ego quum libitum est, tuos omnes à te auoco, Respondit. Quid, in-

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτι Θεοδότῃ ἑταίρᾳ εἰς λόγους ἀφίκτο Σωκράτης, καλλίστῃ γυναικὶ οὔσῃ, ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλιστοῖ ἦλθεν εἰς λόγους, ἣ ἔλεγεν· ἐγὼ μέν, ὦ Σωφρονίσκου, κρείττων εἰμὶ σοῦ. σὺ μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀποσπάσαι, ἐγὼ δὲ ἐὰν βούλωμαι τοὺς σοὺς πάντας. ὁ δὲ, καὶ μάλα

τὴν ἀρετὴν ἥκειν βιάζο-
μαι. ὀρθία δὲ ἡ ἄνοδός ἐστι,
καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς.

Περὶ Ῥοδώπιδος ἑταίρας τύχης.

Κεφ. λγ.

Ῥοδῶπιν φασὶν Αἰγυ-
πτίων ἑταίραν γενέσθαι
ὡραιοτάτην. καί
ποτε αὐτῆς λουομένης, ἡ
τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀ-
δόκητα φιλοῦσα ἐργάζε-
σθαι τύχη προὐξένησεν
αὐτῇ, οὐ τῆς γνώμης, ἀλλὰ
τοῦ κάλλους ἄξια. λουομέ-
νης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινί-
δων τὴν ἐσθῆτα φυλατ-
τουσῶν ἀετὸς καταπτὰς, τὸ
ἕτερον τῶν ὑποδημάτων
ἁρπάσας ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ
ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν δι-
κάζοντος Ψαμμητίχου, καὶ
εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε
τὸ ὑπόδημα. ὁ δὲ Ψαμ-
μήτιχος θαυμάσας τοῦ
ὑποδήματος τὸν ῥυθμὸν, καὶ
τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τὴν χά-
ριν, καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ

Ego vero ad virtutem
cogo, ad quam arduus &
plerisque insolitus est a-
scensus.

De Rhodopidis scorti fortuna.

CAP. XXXIII.

Rhodopin meretricē omnium Ægyptiorum
ferunt pulcherrimā fuis-
se cui aliquando lauanti
inopinatorum atque in-
expectatorum amās for-
tuna, contulit munus
non isto animo, sed for-
tuna venustatéq; dignū.
Quum enim lauaret, at-
que vestimenta famulæ
custodirent, aquila deuo-
lans alterum calceū ab-
stulit, eúmque secum de-
portauit Memphim, iu-
dicium exercente Psam-
meticho, & in eius sinum
calceum iniecit. Psamme-
tichus miratus pulchri-
tudinem calcei, & fabri-
cationis artem atque cō-
cinnitatem, & auis factū

Strabo li. 1[7] Rhodopen nominat, hanc histo[riam] refe[rens].

A

tam in matrimonium accepit.

καὶ ἄλλον γαμετὴν ἠγάγετο.

De Dionysio.

CAP. XXXIV.

Dionysius Leonem postquam imperasset ad interitum duci, ter mandauit satellitibus vt rursus abducerent, atque ter animum mutauit. & quotiescumque accersiuisset, exosculatus est lacrymans, & execratus seipsum, quòd quum sumpsisset ensem, tandè metu vinceretur, interfici iussit: Nō licet, inquiens, ô Leo, tibi viuo esse.

Περὶ Διονυσίου.

ΚΕΦ. λδ.

Ὅτι τὸν Λέοντα ὁ Διονύσιος μετὰ τὴν πρόσταξιν τὴν κατ' αὐτοῦ αὖθις, εἰς τρεῖς τοῖς δορυφόροις ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετέγνω τρεῖς. καὶ καθ' ἑκάστην μεταπομπὴν κατεφίλει κλαίων, καὶ κατηρᾶτο ἑαυτῷ, ὅτι ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος τελευτῶν ἡττᾶται τοῦ φόβου, καὶ προσέταξεν ἀποσφάξαι εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἔστιν, ὦ Λέον, σοὶ ζῆν.

De ceruis in medendo morbo physica curatione.

CAP. XXXV.

Physici dicunt, ceruum indigentem purgationis, seseli comedere: la-

Περὶ ἐλάφου ἐν νόσῳ φυσικῆς θεραπείας.

ΚΕΦ. λε.

Λέγουσι φυσικοὶ ἄνδρες τὸν ἔλαφον καθάρσεως δεόμενον, † σέσελιν ἐσθίειν·

σέσελι

tunicula, nudus armorũ | πάντας, ἰδοὺ τοίνυν ὑμῖν
gesto, & dedo me vobis vt | ἐν χιτωνίσκῳ γυμνὸς τῶν
pro voluntate libitóque | ὅπλων παρίσημαι, καὶ δί-
meum agatis. Quum igi- | δωμι χρῆσθαι ὅ, τι βούλε-
tur Syracusij mirati, sup- | σθε. καὶ ἐθαύμασαν αὐτὸ
pliciis afficiendos insi- | τὴν γνώμην. οἱ Συρα-
diatores eſt tradidiſſent, | κούσιοι. οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐπι-
& illum regnare iuſſiſ- | βουλεύοντας παρέδωκαν
ſent, Gelon contra hos | αὐτοῦ κολάσαι, καὶ τὴν ἀρ-
puniendos reliquit po- | χὴν ἔδωκαν. ὁ δὲ καὶ τού-
pulo. Quamobrem Sy- | τους εἴασε τῷ δήμῳ τι-
racusij ſtatuam ei po- | μωρήσασθαι. καὶ εἰκόνα,
ſuerunt in diſcincta tu- | αὐτοῦ οἱ Συρακούσιοι ἔστη-
nica, atque hoc fuit eius | σαν ἐν ἀζώστῳ χιτῶνι, καὶ
ad populum concionis | ἦν τοῦτο τῆς δημαγωγίας
monumentum, & in | αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ τοῖς
poſterum regnantibus | εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶ-
documentum. | να. μέλλουσιν ἄρχειν δίδα-
γμα.

De Alcibiade.

CAP. XXXVIII.

Περὶ Ἀλκιβιάδου.

ΚΕΦ. λη.

Alcibiades admodum Homerum admiratus eſt, & in precio habuit. Proinde quum aliquando ad ludum literarium acceſſiſſet. Iliadis rhapſodiam quandam petiit, quúmque ludimagiſter ſe nihil Homeri habere af-

Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης, καὶ ποτὲ διδασκαλεῖῳ παίδων προσελθὼν, ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ᾔτει. καὶ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντε-

atque labores alacriter promptéque cum morte commutare.

xciv.

Dicere etiam solitus est de suis factis, se Dioscurorum vitam viuere: etenim ferè alternis diebus se mori & reuiuiscere. Nam dum populi gratiam obtineret, diis parem videri: quum illã amisisset, nihil à mortuis discriminis habere.

θανάτου ὑπὲρ τῆς πόνων † ἤχοισι προθύμως ἀλλάττεσθαι.

Εἰώθει δέ φασιν, ἐπιλέγειν ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσιν, ὅτι τὸν τῶν Διοσκούρων ζῇ βίον, παρ' ἡμέραν τεθνηκώς τε καὶ ἀναβιούς. εὐημερήσας γὰρ ἐν τῷ δήμῳ ἴσος θεοῖς νομίζεσθαι· κακῶς δὲ ἀπαλλάξας, τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον διαφέρειν.

De Ephialte.

CAP. XXXIX.

Ephialtes, quum dux ei paupertatem exprobraret: Cur non, inquit, etiam alterũ dicis, quòd iustitiam colam?

Περὶ Ἐφιάλτου.

ΚΕΦ. λθ.

Ἐφιάλτης, στρατηγοῦ ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινὰ πενίαν, τὸ δὲ ἕτερον, ἔφη, διὰ τί οὐ λέγεις, ὅτι δίκαιός εἰμι.

De Themistocle.

CAP. XL.

Quum forte torques aureus Persicus iaceret humi, astans Themistocles, puero dixit: Quin

Περὶ Θεμιστοκλέους.

ΚΕΦ. μ.

Στρεπτοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦ Περσικοῦ, ὁ Θεμιστοκλῆς παρεστὼς παιδὶ εἶπεν, οὐκ ἀναιρήσεις,

menies contra legē gef-
sisset. Collegas igitur iussit, vt in ipsum culpā deriu rent, quòd se inuitos coëgisset. Ipse verò in curiā ingressus, nō meliores rebus gestis rationes habere se dicebat. Sin minus, se quidem interfici postulabat, verū inscribi columnæ, quòd nolentes repugnantésque Thebanos, Epaminōdas coëgerit, vt Laconicā, quingētis ante annis intactā ab hostib. incendio ferróq; vastarent: & vt Messeniis suā restituerēt regionem trecētis atq; triginta annis occupatā à Spartanis, séque in vnum collegisse Arcades Thebanis socios, & Græcis libertatem red-

παρχέαν τέσσαρας μῆνας παρὰ τὸν νόμον τῶν μὲν συναρχόντας ἐκέλευσεν εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀναφέρειν, ὡς ἐκβιασθέντας ἄκοντας. αὐτὸς δὲ παρελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, οὐκ ἔφη βελτίονας ἔχειν τῶν ἔργων τοὺς λόγους. εἰ δὲ μὴ, ἠξίου ἀποκτείνειν αὐτὸν, ἐπιγράψαι μέντοι τῇ στήλῃ, ὅτι μὴ βουλομένους Θηβαίους ἠνάγκασεν Ἐπαμινώνδας, τὴν μὲν Λακωνικὴν πυρπολῆσαι πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδῄωτον οὖσαν † οἰκῆσαι δὲ Μεσσήνην δι' ἐτῶν τριάκοντα καὶ τριακοσίων. συντάξεται δὲ συναγαγεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας, ἀποδοῦναι δὲ τοῖς Ἕλλησι τὴν αὐτονομίαν

† *Vide an hic sit legendum*, οἰκίσαι δὲ Μεσσήνην δι' ἐτῶν τριάκοντα καὶ τριακοσίων ὑπὸ Σπαρτιάταις οὖσαν *sic enim scribit Plutarchus de Pelopida & Epaminonda*: πᾶσαν μὲν Ἀρκαδίαν εἰς μίαν δύναμιν συνέστησαν, τὴν δὲ Μεσσηνίαν χώραν νεμομένων Σπαρτιατῶν ἀποτεμόντες, τοὺς παλαιοὺς Μεσσηνίους ἐκάλουν, καὶ κατῆγον ἠθάδα συνοικίσαντες. *Ergo hac verba* συντάξεται *abundare videntur: & mox legendum* συναγαγεῖν εἰς ταυτὸν, *vel* εἰς αὐτόν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον τεσσαρεσκαιδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XIV.

Quomodo Aristoteles erga honores affectus fuerit.

CAP. I.

ARISTOTELES, filius Nicomachi, re opinionéque, vir sapientia præstans, cùm quidam ei decretum Delphis honorem eripuisset, scribens de his ad Antipatrum, inquit: Ea quæ Delphis mihi decreto sũt assignata, quibusque nũc priuatus sum, sic me affi-

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης
πρὸς φιλοδο-
ξίαν.

ΚΕΦ. α.

Ἀριστοτέλη
Νικομάχ
σοφὸς ἀν
ὢν, καὶ
κῶν, ἐπεί τις ἀφ
τὰς ψηφισθείσας
ἐν Δελφοῖς τιμὰς,
στέλλων πρὸς Ἀντί
περὶ τούτων, φησίν·
τῶν ἐν Δελφοῖς ψη
των μοι, καὶ ὧν
μαι νῦν οὕτως ἔχ

De Aristide à mustela morsa, atque moriente.

CAP. IV.

Aristides Locrensis morsus à mustela Tartessia, moriénsque dixit, Multò sibi iucundiorem mortem futuram fuisse, si vel ex Leonis vel ex pardalis morsu obtigisset: (quandoquidem necesse fuisset aliquã mortis occasionem existere,) nõ ab eiusmodi contempta bestiola. Ex quibus, vt ego quidem sentio, perspicuũ est, eum acerbiùs ignominiam morsus, quàm ipsam mortem tulisse.

Quos Athenienses ad reipub. gubernacula delegerunt.

CAP. V.

Athenienses non solùm idoneis ciuibus gerendam rempublicam, & militiam administrandã

Περὶ Ἀριστείδου ὑπὸ γαλῆς δηχθέντος, καὶ ἀποθνήσκοντος.

ΚΕΦ. δ.

Ὅτι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς, καὶ ἀποθνήσκων εἶπεν· ὅτι πολὺ ἂν ἥδιον ἦν αὐτῷ δηχθέντι ὑπὸ λέοντος, ἢ παρδάλεως ἀποθανεῖν, εἴπερ οὖν ἔδει τινὸς τῷ θανάτῳ προφάσεως, ἢ ὑπὸ θηρίου τοιούτου· τὴν ἀδοξίαν ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος τοῦ δήγματος πολλῷ βαρύτερον φέρων, ἢ τὸν θάνατον αὐτόν.

Τίσιν ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχάς.

ΚΕΦ. ε.

Οὐ μόνοις τοῖς ἀστοῖς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰς στρατηγίας

ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν, καὶ ἐπιτηδείους εἰς τὰ τοιαῦτα.

Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις στρατηγὸν εἵλοντο ξένον ὄντα καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. ἀποδειξάμενοι γὰρ ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσίν, εἶτα οὐκ ἔδοξαν ἀνάξιοι τῆς Ἀθηναίων ἀρχῆς εἶναι. ἐφ' ὑπὲρ μὲν τούτων ἐπαινεῖν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ καταχαριζομένην τἀληθὲς τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμουσαν καὶ τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίοις τιμᾶσθαι.

... præfecerunt, si quidem eos bonos honestósque viros cognouissent, & ad hæc munera subeundum accommodatos.

Apollodorum Cyzicenum sæpissimè belli ducem crearunt, quamuis esset peregrinus: item Heraclidem Clazómenium. Quum enim se dignos laude præstitissent, non iudicati sunt indigni, qui Atheniensium imperium tractarent. Atque ob hæc laudibus extollenda ciuitas est, quæ non ciuibus veritatem gratificando prodiderit: sed etiam iis non raro summam rerum impertiuerit, qui nulla ipsis cognatione coniuncti essent, propter virtutem tamen honore dignissimis.

Ἀριστίππου γνώμη περὶ εὐθυμίας. — *Aristippi sententia de hilaritate.*

Κεφ. ς. — CAP. VI.

Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος, παρεγγυῶν μή-

Aristippus validissimis argumentis & sermonib. vsus hortabatur,

turi esse signum, & hilaræ cogitationis argumentum. Iubebat autem in diem animum intendere, & diei illam solummodo partem, qua quisq; quid ageret, aut cogitaret. Solū enim agebat præsens in nostra manu positum, non præteritum, neque instans. Illud enim abiisse: hoc an euenturum sit, incertum esse.

το, ἢ ἰλιω διανοίας ἀπόδειξιν. παρῄνει δὲ ἐφ' ἡμέρας τὴν γνώμην ἔχειν. καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πράττει τι, ἢ ἐννοεῖ. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον. τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι· τὸ δὲ ἄδηλον εἶναι, εἰ παρέσται.

Lex Laconica de corporum colore, & bona habitudine, item de præpinguibus.

Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῆς τῶν σωμάτων χρόας, καὶ εὐφυΐας, καὶ τῶν ὑπερσαρκούντων.

CAP. VII.

Κεφ. ζ.

Lacedæmonij huiusmodi legem habebant, vt nemo Lacedæmoniorū mollitiem aliquam colore præ se ferret, aut corporis mole crassiore, quàm vt exercitiis conueniret, præditus esset. Nam hoc pigritiam, illud non virum ostēdere

Λακεδαιμόνιος ὁ νόμος ὁ δὲ νόμος ἐκεῖνα λέγει, Μηδένα Λακεδαιμονίων ἀνανδρότερον ὁρᾶσθαι τὴν χρόαν, ἢ ὄγκον τοῦ σώματος ὑπὲρ τὰ γυμνάσια. ἐκεῖ γὰρ τὸ μὲν ἀργίας λογεῖν· τὸ δὲ οὐχ ὁ[illegible]

Ἐφόροις τοῖς ἐφήβοις ποιεῖσθαι γυμνοὺς δημοσίᾳ. καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐπαγεῖς, καὶ ἐῤῥωμένοι, καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων, οἱονεὶ διαγλυφέντες, καὶ διατορευθέντες, ἐπῃνοῦντο. εἰ δέ τι χαῦνον ἦν αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἢ ὑγρότερον, ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης διὰ τὴν ῥαθυμίαν πιμελῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδικαιοῦντο. ἐπιθέντο δὲ καὶ φροντίδα οἱ Ἔφοροι καθ' ἑκάστην πολυπραγμονεῖν τὰ περὶ τὴν στολὴν, εἰ ἕκαστα αὐτῆς μὴ ἀπολείπηται τοῦ κόσμου τοῦ δέοντος. ἔδει δὲ ὀψοποιοὺς ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι κρέως μόνου. ὁ δὲ παρὰ τοῦτο ἐπιστάμενος ἐξηλαύνετο τῆς Σπάρτης, ὡς τὰ τῶν νοσούντων καθάρσια.

Οἱ αὐτοὶ Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου ὑπερσαρκοῦντα τῷ σώματι, καὶ ὑπὸ

phœbi ad vnum omnes publicè nudos Ephoris sese exhiberent. Quòd si essent solida corporis habitudine, valentésque & quasi sculpti ex certaminibus atque tornati (*hoc est concinno & maximè fluxo corpore, sed lacertoso, nec tam in exili & macilento*, laudibus vehebantur. Sin aliquod membrum inuëniretur delicatius & mollius ob suppofita me succrescentem ex ocio pinguedinem, verberabantur, & puniebantur. Etiam huius curam gerebant. Ephori, vt quotidie inspectiones obirent vestimentorum, si quid in illis fortè à decenti iustóque ornatu alienum inueniret. Lacedæmone quoque coquos esse non licebat alios, quàm carnis duntaxat. Qui verò præter hanc artem nouisset, eiiciebatur Sparta, perinde atque ægrotantium * purgamenta. expiationes.

Iidem Nauclidem, filium Polybiadis, nimium corpore pinguescentem, atque ingrauescentem

προσίμ.

duxerunt, & exilij mulctam ei miniaati sunt, nisi culpabilem viuendi rationem istam, magisque Ionicam quàm Lacedæmonicam, in posterum commutasset. Etenim ipsius formam & corporis habitudinem dedecus adferre tum Lacedæmoni, tum legibus.

γον, καὶ ἐπίλησαν αὐτῷ φυγῆς τὸ προστίμησιν, εἰ μὴ τὸν βίον ὃν εἶχε ὑπαίτιον ὄντα, καὶ Ιωνικὸν μᾶλλον, ἢ Λακωνικὸν, τὸ λοιποῦ μεθαρμόσηται. φέρειν γὰρ αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τὴν τῶ σώματος διάθεσιν αἰσχύνην, καὶ τῇ Λακεδαίμονι, καὶ τοῖς νόμοις.

Quomodo Polycletus & Hippomachus imperitiam vulgi redarguerint.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος, καὶ Ιππόμαχος τὴν τῶν πολλῶν ἀγνοιαν ἐξήλεγξαν.

CAP. VIII.

ΚΕΦ. η.

Polycletus eodem tempore duo simulacra fecit, alterum ad arbitrium plebis, alterum iuxta peritiæ artísque normam. Gratificatus verò plebi hoc modo est. Ad singulorum accessum tráspofuit, & commutauit aliquid, morem gerens vniuscuiusque voluntati & dictationi. Itaque proposuit vtrumque: & alterum quidē omnes admirationi, alterum ludibrio

Δύο εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος κατὰ τὸ αὐτὸ, τὴν μὲν, τοῖς ὄχλοις χαριζόμενος· τὴν δὲ, κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης. ἐχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸν τρόπον τοῦτον, καθ' ἕκαστον τῶν εἰσιόντων μετετίθει, καὶ μετεμόρφου, πειθόμενος τῇ ἑκάστου ὑφηγήσει. προύθηκεν οὖν ἀμφοτέρας· καὶ ἡ μὲν ὑπὸ πάντων θαυμάζετο, ἡ δὲ ἑτέρα

ποιήσατε· ταύτην δ' ἣν θαυμάζετε, ἐγώ.

Ἱππόμαχος ὁ αὐλητὴς, ἐπεὶ αὐτοῦ μαθητὴς αὐλῶν, ἥμαρτε μὲν κατὰ τὸ αὔλημα, ἐπῃνέθη δ' ὑπὸ τῶν παρόντων, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ, καὶ ἔφη, κακῶς ηὔλησας, οὐ γὰρ ἂν οὗτοί σε ἐπῄνουν.

Περὶ Ξενοκράτους καρτερίας.

ΚΕΦ. θ.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, οὐδέποτε ἠγανάκτει, φασίν. ἀλλὰ καὶ πρός τὸν παροξύνοντα αὐτὸν, ὑπὲρ τούτου ἵνα τι ἀποκρίνηται τῷ Πλάτωνι, ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐμφρόνως καταστηλάζων τὸν ἄνδρα ἔφασκεν· ἀλλὰ τοῦτο ἐμοὶ συμφέρει.

quod vituperatis & reprehenditis, vos fecistis: quod verò suspicitis, ego.

Hippomachus tibicen, quum discipulus eius aberraret ab arte inter canendum, & nihilominus plausum auditorum assequeretur, percussit eum baculo, dicens: Perperam cecinisti: nam alioquin hi tibi non applauderent.

Vide suprà lib. 2. c. 6.

De Xenocratis patientia.

CAP. IX.

Xenocrates Chalcedonius, quum à Platone propter mores inurbanos reprehenderetur, nunquam indignatione *φασίν.* iráve commotus est: sed & illi qui ipsum ad respondendum Platoni instigaret: Hoc, inquit, mihi bonum atque commodum est: & prudentissimè homini metum imposuit.

Athenienses Demade præponentes Phocioni belliducem constituerunt. Qui quum ambitu superasse Phocionem, summe animum extulit: & accedens Phocionem. Accommoda, inquit, mihi sordentem istam chlamydem, quam gestare solitus es in tuo belli principatu. Cui respondens Phocion: Nūquam, inquit, quicquā tibi sordidum deerit dum talis fueris.

ΚΕΦ. ι.

Παρείλοντο τοῦ Φωκίωνος Ἀθηναῖοι τὴν Δημάδην στρατηγεῖν. ὁ δὲ προτιμηθεὶς, καὶ μέγα φρονῶν, προσελθὼν τῷ Φωκίωνι, χρῆσόν μοι ἔφη, τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ἣν εἰώθεις φορεῖν περὶ τὴν στρατηγίαν. καὶ ὅς, οὐδέ ποτε εἶπεν οὐδενὸς ῥυπαροῦ σὺ ἀπορήσεις, ἕως ἂν εἶ τοιοῦτος.

Qualem debeat se rex ergá subditos gerere.

Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἄρχοντα εἰς τοὺς ἀρχομένους.

CAP. XI.

Philiscus ad Alexandrum aliquando dixit: Adgloriam incumbe: verùm ea conditione, ne sis pestis, vel magnus aliquis morbus, sed pax & sanitas: affirmans, per vim & sæuitiam imperare, expugnare ciuitates, & populos excindere, pestilentiā esse: sanitatis verò, salutis

ΚΕΦ. ια.

Φιλίσκος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ, δόξης φρόντιζε, ἀλλὰ μὴ ἔσο λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη νόσος, ἀλλὰ εἰρήνη, καὶ ὑγεία· λέγων τὸ μὲν βιαίως ἄρχειν καὶ πικρῶς, καὶ αἱρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύειν δήμους, λοιμοῦ εἶναι· τὸ δὲ ὑγείας προνοεῖν...

Τί ἔπραττεν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν.

ΚΕΦ. ιβ.

Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν, ἵνα μὴ τὴν ἀλύῃ, φιλύριον εἶχε, καὶ μαχαίριον ἵνα ξέῃ τοῦτο. καὶ τοῦτο εἰργάζοντο αἱ βασιλέως χεῖρες. πάντως γὰρ οὐκ εἶχον οὐ βιβλίον, οὐ διάνοιαν, ἵν' ἢ σπουδαῖόν τι καὶ σεμνὸν τὴν ἀναγινώσκειν, ἢ γενναῖόν τι καὶ λόγου ἄξιον βουλεύηται.

Quomodo Persarum rex iter faciens tempus consumpserit.

CAP. XII.

Persarum rex iter faciens, ne tædium obreperet ex tempore * philyrium tune esolebat, & quo id scinderet, cultellum. Atque huic operi regiæ manus deditæ fuerunt. Prorsus enim, neq; libellum habebat, ad necessarium aliquid dignúmque scitu legendum, neque cogitationes ad magnum aliquid & moderabile consultandum, versabat.

Ἀλύειν, δυσφορεῖν ἀδημονεῖν, ἀπορεῖσθαι, &c.

ἀναγινώσκῃ.

* *Inter corticem & lignum tiliæ arboris tenues tunicæ sunt multiplici membrana, è quibus vincula tiliæ vocantur, tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemnisci celebres, antiquorúmque honore Plin. Et alibi, Præparantur ex eo charta, divisa acu in prætenues, sed latissimas philyras.*

Sæpe multúmque suis tragœdiis antithera inferebat Agathon. Ea quũ quidam, velut emendaturus, ex dramatis ipsius tollere vellet: Tu verò, vir magne, non animaduertis sic delere se in Agathone Agathonem? Adeò his delectabatur:* vt ea suam tragœdiam efficere putaret.

*vt suam tragœdiam nõ aliter posse placere putaret.

Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων ἐπεὶ δέ τις, ὡς ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὑτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι.

De Stratonico citharœdo.

Περὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρῳδοῦ.

CAP. XIV.

Qvum Stratonicũ citharœdum perhumaniter & lautè quidam excepisset, mirum in modum gauisus est inuitatione: neque enim hospité aliquem habuit: quippe qui in peregrinam regionem venisset. Proinde maximas homini gratias habuit quòd ipsum sui tecti participem fecisset. Quũ verò mox videret alium

ΚΕΦ. ιδ.

Στρατόνικον τὸν κιθαρῳδὸν ὑπεδέξατό τις ἀμ[illegible] φιλαρῶς. ὁ δὲ ὑπερ[illegible] ἄη τῇ κλήσει. καὶ γὰρ ἔτ[illegible] χεν οὐκ ἔχων καταγωγ[illegible] ἅτε εἰς ξένην ἀφικόμ[illegible] ν[illegible]· ὑπερηγαπάζετο γ[illegible] τὸν ἄνδρα διὰ τὸ ω[illegible] χεῖν τῆς κοινωνίας τῆς [illegible] τὴν στέγην. ἐπεὶ δὲ καὶ ἄ[illegible] λον εἶδεν εἰσιόντα καὶ ἄ[illegible]

φήσαμεις ἐνταῦθα ὁ Σβατόνικος ἔφη πρὸς τὸν ἀκόλουθον. ἀπίωμεν ἐντεῦθεν ὦ παῖ· ἐοίκαμεν γὰρ ἀντὶ περιστερᾶς ἔχειν φάτλαν, ὑπὲρ οἰκίας δὲ εὑρόντες πανδοκεῖον.

illius non patêre. Facessamus, ô puer, hinc, inquit ad suum famulum. Etenim pro columba palumbum nacti esse videmur, quum pro hospitio *pandocheum inuenerimus.

Vide Er... mũ in p... uerbio. Palubé p... caupona. caupona.

Περὶ τῶν τοῦ Σωκράτους λόγων.

De Socratis sermonibus.

ΚΕΦ. ιε.

CAP. XV.

Λόγος τις διεφοίτα λέγων τοὺς Σωκράτους λόγους εἰκέναι τοῖς Παύσωνος γράμμασι. καὶ γάρ τοι καὶ Παύσωνα τὸν ζωγράφον, ἀκούσαντα παρά τινος γράψαι ἵππον καλινδούμενον τὸ δὲ γράψαι τρέχοντα. ἀγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος, ἀποκρίνασθαι τὸν ζωγράφον. ὅτι στρέψον τὸ πινάκιον, καὶ ὁ καλινδούμενος ἔσται σοι ὁ τρέχων. καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι, εἰ γοῦν τις † αὐτοὺς στρέψει, ὀρθότατα ἐ-

Vulgò aiunt sermones doctrinámque Socratis, Pausonis picturis similes esse. Pausonem enim pictorem aiunt, quũ quidá iussisset sibi volutantem equum pingere, currenté pinxisse: quúmque, qui tabulá pingendam locârat, indignaretur, quòd contra pactum fecisset picturam, respondisse pictorem, Verte tabulã, & volutabitur equus, qui nunc currit. Ita quoque Socratem non explicaté planéq; disserere aiebãt. Quòd si quis eius dicta cõuertat, planissima prõptissimáque esse. Noluit

† αὐτοῖς τοὺς λόγους.

ras,& quasi obliquas dissertationes proposuit.

De Hipponici ambitione.

CAP. XVI.

Hipponicus Calliæ filius statuam ponere sacrosanctum patriæ donarium in animo habebat. Quam igitur quidã ei consuleret, vt à Polycleto faciendam imaginem curaret: negauit se huiusmodi donariũ esse curaturum, cuius gloria non ad consecratorem, sed ad artificem sit reditura. Sanè enim manifestum est, spectatores in ea statua spectanda magis artem & industriam Polycleti, quàm Hipponici liberalitatem & munificentiam admiraturos esse.

De Archelao & de Zeuxidis picturis.

CAP. XVII.

Socrates dicebat Archelaum quadraginta

τοῦτο αἰνίγματος εἰς αὐτοὺς παρείχετο, καὶ πλαγίους.

Περὶ Ἱππονίκου φιλοτιμίας.

ΚΕΦ. ις.

Ἱππόνικος ὁ Καλλίου ἐβούλετο ἀνδριάντα ἀναστῆσαι τῇ πατρίδι ἀνάθημα. ἐπεὶ δέ τις συνεβούλευσε αὐτῷ Πολυκλείτῳ κατασκευάσαι τὸ ἄγαλμα· οὐκ ἔφη προσέξειν τοιούτῳ ἀναθήματι, οὗ τὴν δόξαν οὐχ ὁ ἀναθεὶς, ἀλλ᾽ ὁ ποιήσας ἕξει. δῆλον γὰρ ὡς οἱ ὁρῶντες τὴν τέχνην, ἔμελλον τὸν Πολύκλειτον, ἀλλ᾽ οὐκ ἐκεῖνον ἀγασθαι.

Περὶ Ἀρχελάου, καὶ περὶ Ζεύξιδος γραφῶν.

ΚΕΦ. ιζ.

Σωκράτης ἔλεγεν Ἀρχέλαον εἰς τὴν οἰκίαν τετρακ-

αὐτὴν καταγράψῃ, εἰς ἑαυτὸν δὲ οὐδέν· διὸ πόῤῥωθεν μὲν ἀφικνεῖσθαι σὺν σπουδῇ πολλῇ τοὺς βουλομένους θεάσασθαι τὴν οἰκίαν, δι' αὐτὸν δὲ Ἀρχέλαον μηδένα εἰς Μακεδόνας στέλλεσθαι, ἐὰν μή τινα ἀγαπείσῃ χρήμασι, καὶ δελεάσῃ, ὑφ' ὧν οὐκ ἂν αἱρεθείη τῶν σπουδαίων.

cleota, qui picturis eam exornaret, in seipsum verò nihil: & ob hanc causam multos è lõginquis terræ partibus magno studio, contemplandæ domus causa venire: ipsius verò Archelai gratia neminem in Macedoniam proficisci, nisi si quem fortè persuaderet pecuniis, & muneribus inescaret, quibus tamen honesti boníque viri capi non possent.

Πῶς ὀργιζόμενός τις τὸν οἰκέτην τιμωρῆσαι ἐβούλετο.

Κεφ. ιη.

Ἀνὴρ Χῖος ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. πολλῷ γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκός, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῖνος ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλῃ παραδοθέντα.

Qua pœna quidam iratus seruum suum afficere voluerit.

CAP. XVIII.

Homo quidam Chius, ira contra seruum incẽsus: Non, inquit, in pistrinum ego te detrudã, sed Olympiam ducam. Putabant enim ille, vt par est, multo durius esse supplicium, si Olympia spectãs à radiis solaribus coqueretur, quàm si in molam ad molẽdum dederetur.

Archytas, quum aliàs modestissimus fuit, tum etiam verborum obscœnitatem assiduè vitauit. Quum verò necessitas aliquando postularet absurdius aliquid dicere, nõ profatus est, sed id quidẽ tacuit, inscripsit autẽ in pariete, monstrans quod dicendum erat: neque vt dicere, cogi potuit.

Ἀρχύτας τάτε ἄλλα ἦ σώφρων, καὶ οὖν καὶ τὰ ἀκοσμα ἐφυλάττετο τῶν ὀνομάτων. ἐπεὶ δέ ποτε ἐβιάζετό τι εἰπεῖν τῶν ἀπρεπῶν, οὐκ ἐξενικήθη, ἀλλ' ἐσιώπησε μὲν αὐτ[ό], ἐπέγραψε δὲ κατὰ τοῦ τοίχου δείξας μὲν ὃ εἰπεῖν ἐβιά[ζετο], ζετο, οὐ μὴν βιασθεὶς εἰ[πεῖν] πεῖν.

De ridicula quadam historia.

Περί τινος φλυαρώδους ἱστορίας.

CAP. XX.

ΚΕΦ. κ.

Sybarita quidã pædagogus (quod genus hominum, non secus quàm reliqui Sybaritæ, luxu diffluebat) quũ puer quẽ ducebat, per viam in ficũ incidisset, & sustulisset, vehementissimè eum obiurgauit: ipse verò ridiculè rapto quod inuentũ erat, deuorauit. Quum id legerem in Sybariticis historiis, facere non po-

Συβαρίτης ἀνὴρ π[αι]δαγωγὸς, καὶ γὰρ οὖν τῶν ἄλλων Συβαριτῶν αὐτοὶ ἐτρύφων, τοῦ [παι]δὸς ὃν ἦγε διὰ τῆς ὁδοῦ περιτυχόντος [σύκῳ] ἀνελομένου, ἐπέπ[ληξεν] αὐτῷ ἰσχυρότατα. γ[ελοιό]τατα δὲ αὐτὸς τὸ ὀ[φθὲν] παρὰ τοῦ παιδὸς ... σας κατέτραγεν ... τοῦτο ἀνελεξάμην ... ἱστορίαις Συβαρ[ιτικαῖς]

σεν καὶ ἄλλον.

q.ou ea humanitate ... vt non inuideam cæteris etiam materiam occasionémque ridendi.

Περὶ Συάγρου ποιητοῦ.

ΚΕΦ. κα.

Ὅτι Σύαγρός τις ἐγένετο ποιητὴς μετ' Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πρῶτος ᾆσαι μεγίστης οὔσης ὑποθέσεως λαβόμενος, καὶ ἐπιτολμήσας ταύτῃ.

De Syagro poëta.

CAP. XXI.

Poëta quidam nomine Syagrus extitit, post Orphæum & Musæum: qui dicitur primus Troianum bellum cecinisse: maximum argumẽtum carmine ausus tractare.

Περὶ τυράννου κωλύσαντος τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους διαλέγεσθαι ἀλλήλοις.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι Τρύζος τις τύραννος βουλόμενος ἐξελεῖν τὰς συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὰς, ἔταξε τοῖς ἐπιχωρίοις μηδένα μηδενὶ διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα ἀμήχανον, καὶ χαλεπόν. ἐσοφίσαντο οὖν τὸ τοῦ τυράννου

De tyranno prohibente subditos à mutuis colloquiis.

CAP. XXII.

Tyrannus quidã Tryzus, volens omnes coniurationum & insidiarũ contra se vias intercludere, legem suæ regionis incolis posuit, vt nemo cum altero, vt neque priuatim, neque publicè sermones misceret: quod fuit grauissimum miniméque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatũ

significabant & accipie-bant. Aliâs igitur acerbo vultu sese inuicem intuebantur, aliâs placato, facieque læta, atque ex vniuscuiusque superciliorum contractione perspicuum erat, eum tristè & intolerandam rerum statum indignè ferre, animi affectione per vultum ei cum quo erat declarata & ostensa. Sed hæc etiam tyrannum commouebant, quòd existimaret silentiũ quoque propter varietatem gestuum & commutationem vel usprorsus mali quid sibi moliturum esse. Proindeetiam illud lege sustulit. Quidam itaque desolationem illam ægrè molestéque patiens, & cupiditate dissoluendæ tyrannidis permotus, in forum progressus est: ibi stans multum & feruidè lacrymatus est. Quem circum stit confluens omnis multitudo, quibus etiam ip in fletum ac luctum erumpentibus, nuncium ad t

ἐαν δεινὸν, καὶ αὖ πάλιν γαλήναιον, καὶ βλέμμα φαιδρόν. καὶ ἐπὶ τοῖς σκυθρωποῖς, καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστος αὐτῶν συμπεφρασμένος ἦν δῆλος, τὸ τῆς ψυχῆς πάθος ἐκ τοῦ προσώπου τῷ πλησίον διαδεικνύς. ἐλύπει τὸν τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ᾤετο σιγὴν τέξεσθαί τι αὐτῷ πάντως κακὸν καὶ τὴν στάσιν, διὰ τὸ τῶν σχημάτων ποικίλον. ἀλλ' οὖν ἐκεῖνος καὶ τοῦτο κατέπαυσε. τῶν τις οὖν ἀχθόμενος τῇ ἀμηχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ τὴν τυραννίδα καταλῦσαι διψῶν ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγοράν εἶτα ἔκλαιε στὰς πολλ ἅμα καὶ θολερῷς τοῖ δακρύοις. περιέστησεν αὐτὸν, καὶ περιῆλθον τ πλῆθος, καὶ ὀδυρμῷ κα κεῖνοι συνείχοντο. ἧκ ἀγγελία παρὰ τὸν τύραν

Θολερῶς.

νεύσειν, ... καὶ τοῦτο
ζηλότυπος, μὴ μόνον τῆς
γλώττης καταγινώσκων
δουλείαν, μηδὲ μόνον τῶν
νευμάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ
τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ
φύσεως ἀποκλείων ἐλευ-
θερίαν, ἢ ποδῶν εἶχεν ἀ-
φίκετο σὺν τοῖς δορυφό-
ροις, ἵνα ἀναστείλῃ τὰ δά-
κρυα· οἱ δὲ ὡς ἔφθησαν ἰ-
δόντες αὐτὸν, καὶ τὰ ὅπλα
τῶν δορυφόρων ἀφαρπάσαν-
τες, τὸν τύραννον ἀπέ-
κτειναν.

... quidem nutibus
vti, at lacrymas frequen-
tes emitti. qui festinans,
vt & illud prohiberet,
neque solùm linguam,
nutúsque seruitute con-
stringeret, sed etiam ocu-
lis à natura tributam li-
bertatem eriperet, quan-
ta potuit celeritate, pe-
des cum stipatoribus &
satellitibus accurrit, vt
lacrymas sedaret. At illi,
quum è longo vix eum
vidissent, eripientes ar-
ma satellibus, tyrannum
interfecerunt.

Περὶ Κλεινίου, καὶ Ἀχιλλέως μουσικῇ τὴν ὀργὴν ἀναστέλλειν φιλούντων.

De Clinia & Achillea musica solitis iram reprimere.

ΚΕΦ. κγ.

Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπου-
δαῖος τὸν τρόπον Πυθα-
γόρειος δὲ τὴν σοφίαν.
οὗτος εἴ ποτε εἰς ὀργὴν
προήχθη, καὶ εἶχεν αἰσθη-
τικῶς ἑαυτοῦ εἰς θυμὸν
ἐξαγομένου, παραχρῆμα
πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτοῦ ἢ

CAP. XXIII.

Clinias moribus fuit
honestissimus, sapientiæ
studio Pythagoreus. Is si
quando in iram delapsus
esset, atque ad iracun-
diam se præcipitem ferri
sensisset, confestim priùs
quàm prorsus inuade-
retur ab ira, & elucesce-

rogantibus autem, ob quam causam id faceret: Quoniam, inquit, mitigor animo. Videtur autẽ mihi Achilles etiã in Iliade, quum accinit citharæ, veteúmque res gestas cantando sibi ipsi in memoriam accersit, furorẽ & indignationem sopire. Etenim quum esset musicus, ex spoliis hosti ereptis, primam arripuit citharam.

[illegible] ... θαυμαζόντων τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνετο ἐμμελῶς. ὅτι πραΰνομαι. δοκεῖ δέ μοι, καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς ὁ τῇ κιθάρᾳ προσάδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τῆς μνήμης εἰς μνήμην ἑαυτοῦ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν. μουσικὸς γὰρ ὢν, τὴν κιθάραν πρῶτην ἐκ τῶν λαφύρων ἥρπασε.

De quibusdam pecuniae aspernatis pro salute ciuium, & qui creditores occiderunt.

Περί τινων χρημάτων κρειττόνων ὑπὲρ τῆς πο[...] τῶν, καὶ τῶν δανειστὰς ἀ[...] κτεινάντων.

CAP. XXIIII.

Κεφ. κδ.

Pecunias despexerunt, animíque celsitudinem declararunt, videntes, quum ipsi in amplissimis opibus versarentur, ciues suos extrema rerũ penuria laborare, Corinthi, Theocles & Thrasonides, Mitylenæ, Praxis, atque aliis etiam hortatores & suasores extiterũt,

Χρημάτων [...] κατε[...] πησαν, καὶ μεγαλοφρ[...] τὴν ἐπεδείξαντο, ὁρῶ[...] ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτα[...] τας, πλουτοῦντες αὐ[...] ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεο[...] καὶ Θρασωνίδης, ἐν [...] τυλήνῃ Πρᾶξις. κ[...] καὶ ἄλλοις συμβου[...] ἐπικουφίσαι τὴν πεν[...]

rogantibus autem, ob quam causam id faceret: Quoniam, inquit, mitigor animo. Videtur autẽ mihi Achilles etiã in Iliade, quum ad cithara; veteri úmque res gestas cantando sibi ipsi in memoriam accersit, furorẽ & indignationem sopire. Etenim quum esset musicus, ex spoliis hosti ereptis, primam arripuit citharam.

διερέσθαι. πρὸς δ' αὐτὸν πυθανομένους τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνατο ἱμμελῶς. ἐπὶ πραΰνομαι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς ὁ τῇ κιθάρᾳ προσάδων καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τῆς μελῳδίας εἰς μνήμην ἑαυτοῦ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν. μουσικὸς γὰρ ὤν, τὴν κιθάραν πρώτην ἐκ τῶν λαφύρων ἥρπασε.

De quibusdam pecuniæ aspernatu pro salute ciuium, & qui creditores occiderunt.

Περί τινων χρημάτων κρειττόνων ὑπὲρ τῆς πο... τῶν, καὶ τῶν δανειστὰς ἀ... κτεινάντων.

CAP. XXIIII.

Pecunias despexerunt, animíque celsitudinem declararunt, videntes, quum ipsi in amplissimis opibus versarentur, ciues suos extrema rerũ penuria laborare, Corinthi, Theocles & Thrasonides, Mitylenæ, Praxis, atque aliis etiam hortatores & suasores extiterũt,

Κεφ. κδ.

Χρημάτων καταφρονήσαντες, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο, ὁρῶντες ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτας, πλουτοῦντες αὐτοί, ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεοκλῆς καὶ Θρασωνίδης, ἐν Μιτυλήνῃ Πράξις. καὶ ἄλλοις συμβουλεύσαντες ἐπικουφίσαι τῶν πεν...

ἀφῆκαν χρέα καὶ ὄναντο οὐκ εἰς ἀργύριον ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν. οἱ γὰρ μὴ ἀφεθέντες, ὅπλα θέμενοι τοῖς δανείσασι, προσέβαλόμενοι τῆς ὀργῆς τὰ ὅπλα, καὶ ἀλογωτάτην χρείαν τὴν ἄμαχον, καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, ἀπέκτειναν τοὺς δανειστάς.

obtemperare nolentibus ipsi sua debita remiserunt, magnúmque ex ea re fructum perceperunt, non quidem ad pecunias quod attinet, sed quod ad animam. Etenim quibus condonata sua debita non fuerant, ij facto in creditores impetu cũ armis, quæ suppeditabat ira ferox, & paupertas inexpugnabilis, & incũbentium rerum necessitas, mortem illis intulerunt.

Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν κατέχεσθαι.

ΚΕΦ. κε.

Quomodo persuaserit quidam vnitatem & concordiam in repub. retinendam esse.

CAP. XXV.

Ἐστασίασάν ποτε πρὸς ἀλλήλοις οἱ Χῖοι ἀνδρειότατα, νοσήσαντες νόσον ταύτην βαρυτάτην. ἀνὴρ οὖν ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς τὴν φύσιν, πρὸς τοὺς σπουδάζοντας τῶν ἑταίρων πάντας ἐκβάλλειν τοὺς ἐναντίους· μηδαμῶς, ἔφη, ἀλλ' ἐπεὶ

Factum est aliquando, vt Chij grauissimo seditionis morbo laborantes, tumultum inter se excitarent. Quidam igitur inter illos homo natura ciuilis & pacis amans; ad amicorum eos qui omnes aduersarios suos ex vrbe volebant eiicere, Nequaquam inquit:

tempore non habentes aduersarios, nobis ipsis mutuò bellũ inferamus, atque hoc dicto eos persuasit. Hæc enim adferens, benè ac rectè dicere videbatur.

De Antagora conuiciis Arcesilaum proscindente.

CAP. XXVI.

Arcesilaum Academicum. Antagoras poëta probris insectabatur, idque in foro, temerè ad eũ accedens. At ille magnificè prorsus, vbi quamplurimos homines stare videret, eò adibat, atque cum ipsis colloquebatur, vt conuiciator coram pluribus suam stultitiam proderet. Audientes igitur auertebant sese, & insaniæ Antagoram accusabant.

αὐτῇ.

ἀντιπάλους, ἡμῖν αὐτοῖς ἀρχώμεθα πολεμεῖν. καὶ εἰπὼν ἔπεισε καὶ γὰρ ἔδοξε καλῶς λέγειν, ἐπεὶ οὕτως ἔλεγεν.

Περὶ Ἀνταγόρου Ἀρκεσίλαον λοιδορήσαντος.

ΚΕΦ. κϛ.

Ἀρκεσίλαον τὸν ἐξ Ἀκαδημίας Ἀνταγόρας ὁ ποιητὴς ἐλοιδόρειτε περιφθαρεὶς † αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. ὁ δὲ σφόδρα μεγαλοφρόνως ἔνθα ἑώρα μάλιστα συνεστῶτας πολλοὺς, ἐνταῦθα ἐπορεύετο διαλεγόμενος, ἵνα ὁ λοιδορῶν ἐν πλείοσιν ἀσχημονῇ τε γοῦν ἀκούοντες ἀπεστρέφοντο, καὶ μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ.

Περ

gitauit, vt mea fert sententia.

Quòd Lysander pecunias Lacedæmonem importauerit.

CAP. XXIX.

Lysander pecunias Lacedæmonem attulit, & Lacedæmonios in deorū immortalium iussa delinquere fecit, quib. Spartam auro argentóque inuiam esse mandauerant. Quidam igitur sapientes viri adhuc retinentes Laconicam integritaté, & Lycurgo, Pythióque dignam vitam agentes, sese illi opposuerunt, & reluctati sunt. Alij verò, qui permiserant, infamiá reportarunt: & quæ à principio viguerat ipsorum virtus, paulatim interiit.

Quomodo Annon seipsum voluerit pro deo vendicare.

CAP. XXX.

Annon Carthaginensis præ nimio fastu, noluit intra hominum se-

Ὅτι Λύσανδρος χρήματα εἰς Σπάρτην ἐκόμισεν.

Κεφ. κθ.

Ὅτι Λύσανδρος ἐκόμισεν εἰς Λακεδαίμονα χρήματα, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Λακεδαιμονίους παραβαίνειν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ, τὸ κελεῦον ἄβατον εἶναι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ τὴν Σπάρτην. τῶν οὖν φρονούντων τινὲς διακωλ[...] φρόνημα ἔτι κεκτημ[...] Λακωνικὸν, καὶ Λυκούρ[...] καὶ τοῦ Πυθίου ἄξιον. [...] παρέμενοι, διεβλήθη[...] καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν [...]τὴ, κατὰ μικρὸν ὑπ[...]ξεν.

Πῶς ὁ Ἄννων ἐν θε[...] ἑαυτὸν ἐβούλετο [...]

Κεφ. λ.

Ἄννων ὁ Χαρχη[...] ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖ[...] θρώπων μέτροις [...]

ne sermonem à speciosa fœmina susciperé, at illa intrepidè, ac festiuè respondit: Atqui à specioso inquiét, susceperis. Quod quum audiuisset, eam laudauit.

De Timandrida, qui filiam ob acquisitas opes non laudauit.

CAP. XXXII.

Lacedæmonius quidã nomine Timandridas, quum peregrinationem suscepisset, familiæ procurationem filio delegauit. Deinde quum reuertisset, & rem multis pluribúsque partib. auctiorẽ reperiret quã antè fuisset, multos dixit ab illo deos, & familiares atque hospites iniuriis aff ctos. Etenim quæ in facultatibus superarent, ea in illos à liberis ciuibus erogari. Verùm dum in viuis agas, pauperem atque egenum videri: at quum vita sis defunctus, opes & diuitias rei familiaris deprehendi, id turpissimum in hominum societate existere.

γυναικὸς δέξασθαι, ἡ δὲ ἀτρέστως πάνυ, καὶ ἐμμελῶς, παρὰ καλοῦ λάβοις ἄν, εἶπε. ὁ δὲ ἐκεῖνον ἀκούσας ἐπῄνεσε.

Περὶ Τιμανδρίδου οὐκ ἐπαινέσαντος πλουτεῖν τὸν υἱόν.

ΚΕΦ. λβ.

Λακεδαιμόνιος αὐτὸς Τιμανδρίδας ὄνομα ἀποδημήσας, τὸν υἱὸν ἀπέλιπε μελεδωνὸν τῆς οἰκίας. εἶτα ἐπανελθὼν χρόνῳ ὕστερον, καὶ εὑρὼν τὴν οὐσίαν πεποιηκότα, ἧς ἀπέλιπε, πλείω, ἔφη πολλοὺς ἀδικεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ θεούς τε, καὶ οἰκείους, καὶ ξένους. τὰ γὰρ περὶ τὰ τούτων εἰς ἐκείνους ἀναλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων. τὸ δὲ ζῶντα μὲν φαίνεσθαι πένητα, τελευτήσαντα δὲ καταφωραθῆναι πλούσιον, ἀλλὰ τοῦτο τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν αἴσχιστον.

Περὶ

sententiæ maximus natu, & in omnem statuendi ius habebat. Eum omnium hominum esse iustissimum & sincerissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex sapphiro gemmam confectam gestabat. quæ vocabatur veritas. Ego verò iudicem non tam in lapide sculptam aut expressam veritatem circumferre, quam in animo menteque insitam & infixam habere velim.

qui minimè parceret cui quam.

πάντας. ἔδει δὲ αὐτὸν εἶναι δικαιότατον ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέστατον, εἶχε δὲ καὶ ἄγαλμα περὶ τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ ἄγαλμα ἀλήθεια. ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ λίθου πεποιημένην, καὶ εἰκασμένην τὴν ἀλήθειαν περιφέρειν τὸν δικαστὴν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν αὐτήν.

De Laide.

CAP. XXXV.

Lais etiam Axine nuncupata est. Quod eius cognomen ingenij sæuitiam redarguebat, quodque nimium quæstum exigeret, præsertim à peregrinis, eo quòd statim essent discessuri.

Περὶ Λαΐδος.

ΚΕΦ. λε.

Ὅτι Λαῒς καὶ Ἀξίνη ἐκαλεῖτο, ἤλεγχε δὲ αὐτῇ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τοῦ ἤθους, ἀγριότητα, καὶ ὅτι πολὺ ἐπράττετο, καὶ ὅτι μᾶλλον παρὰ τῶν ξένων, ἅτε ἀπαλλαττομένων θᾶττον.

Quòd ridiculè faciant qui propter maiorum virtutes alium sapiunt.

CAP. XXXVI.

Deridendi mihi vi-

Ὅτι γελοῖοι οἱ διὰ τοὺς πατέρας μέγα φρονοῦντες.

ΚΕΦ. λϛ.

Γελᾶν δὲ ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς μέγα

C. XXXVIII.

Inter alia Epaminondæ pulchre dicta factaque, quæ quidem plurima sunt, etiam hoc numeratur. Dicebat ad Pelopidam non prius discedere se è foro quotidie, quàm nouum aliquem amicum ad veteres adiecisset.

ΚΕΦ. λη.

Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καλὰ οἶδα, ἐν δὴ τοῖς καὶ τόδε. ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀγορᾶς ἡμέρας, πρὶν ἢ φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσποιήσῃ νεώτερον.

Quomodo Antalcidas munus sibi missum & vnguento tinctum reprehenderit.

Πῶς ὁ Ἀνταλκίδας ἤλεγξε δῶρον μύρῳ βεβαμμένον αὐτῷ πεμφθέν.

C. XXXIX.

Persarum rex (dicam enim etiam iucundum vobis aliquid) coronam ex rosis consertam intinxit vnguento, misitque Antalcidæ, de pace apud eum legationem obeunti. At ille, Suscipio quidem, inquit, donum, atque animi promptitudinem laudo: sed

ΚΕΦ. λθ.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς, βούλομαι γὰρ τι ὑμῖν καὶ φαιδρὸν εἰπεῖν, στέφανον εἰς μύρον βάψας, διαπεπλεγμένον ῥόδων ὁ στέφανος, ἔπεμψεν Ἀνταλκίδᾳ συμπρεσβεύοντι ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς αὐτὸν. ὁ δὲ, δέχομαι μὲν, ἔφη, τὸ δῶρον καὶ ἐπαινῶ τὴν φιλοφροσύνην, ἀπόλεσας δὲ τὴν

βδυκλίαν.

dilti.

Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίων τυράννου ὠμότητος.

De Alexandri Pheraeorū tyranni crudelitate.

ΚΕΦ. μ.

C. XL.

Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. Θεοδώρου δὲ τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην ἐμπαθῶς, ἦλθεν εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν· εἶτα ἐξανέστη τοῦ θεάτρου. ἀπολογούμενος δὲ ἔλεγε τῷ Θεοδώρῳ, ὡς οὐ καταφρονήσας, οὐδὲ ἀτιμάσας αὐτὸν ἀπέλθοι, ἀλλ' αἰδούμενος, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτοῦ πάθη οἷός τε ἦν ἐλεεῖν, τὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν οὐχί.

Alexander Pheraeorū tyrannus, maximè truculentus, saeuúsque esse videbatur. Theodoro verò tragico poeta, cum Graeci animorum affectu & commiseratione Aeropen agente, lachrymis profudit, surgéns que de theatro recessit. Verùm purgans & excusans se apud Theodorum, affirmauit se non idcirco abiisse, quòd illum aut aspernari, aut contumelia afficere voluisset, sed quòd puduisset ipsum histrionis incommodis & affectionibus misericordem videri, suis verò ciuibus & subditis non item.

Περὶ Ἀπολλοδώρου μανίας διὰ τὸν οἶνον.

De Apollodori ex vino insania.

ΚΕΦ. μα.

C. XLI.

Ὅτι Ἀπολλόδωρος πλεῖ-

Apollodorus, quam

conabatur ebrietatem, & eius mala: sed incensus & inflammatus à vino, multo * truculentior euadebat, preter naturam, corporis etiam inclinationem adiungens.

ad cædes procliuior.

ἐπειρᾶτο περιαμπέχειν τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακά· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου ὑποαναφλεγόμενος, καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγίνετο φονικώτερος, παρὰ τῇ φύσει, καὶ τὸ σῶμα ἔχων ἐπιδόσιμον.

Xenocratis sententia.

CAP. XLII.

Ξενοκράτους γνώμη.

ΚΕΦ. μβ.

Xenocrates familiaris Platonis, dicere solebat, nihil interesse pedes ne an oculos in aliena domo defigeres. Eodem enim modo peccare tam eum qui oculos in loca, quà non conuenit, verteret: quàm eum qui quò non licitum est, vestigia inferret.

Ξενοκράτης ὁ Πλάτω-νος ἑταῖρος ἔλεγε, μη-δὲν διαφέρειν, ἢ τοὺς πό-δας, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰ-ς ἀλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι. ἐν ταυτῷ γὰρ ἁμαρτάνει-ν τόν τε εἰς ἃ μὴ δεῖ χω-ρία βλέποντα, καὶ εἰς οὓς μὴ δεῖ τόπους παριόντα.

De Ptolemæo & Berenice.

CAP. XLIII.

Περὶ Πτολεμαίου, καὶ Βερενίκης.

ΚΕΦ. μγ.

Ptolemæus quum ad tesseras sederet, & alea luderet, assistens quidam condemnatorum ipsi no-

Ὁ μὲν Πτολεμαῖος ... οἱ, καθάπερ ἐπὶ κύβεις πεττεύων διετέλει. ... τις αὐτῷ παρεστὼς ... γινω-

κα τοῦ ἱκέτου αὐτῷ προσ-
τέλεσεν. ἵνα ἐκεῖνος πα-
ρασημήνηται τοὺς ἀξίους θα-
νάτου. Βερενίκη δὲ ἡ γα-
μετὴ αὐτοῦ λαβοῦσα τὸ
βιβλίον παρὰ τοῦ παιδὸς,
εἶτα οὐκ εἴασε † διαγνω-
σθῆναι τὸ πᾶν * οὐκ ἐπι-
φήσασα πάνυ σφόδρα
προσέχοντι τὴν διάνοι-
αν ὑπὲρ ἀνθρώπου ψυχῆς
διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς
παιδιὰν γινόμενον. οὐ γὰρ ὁ-
μοίαν εἶναι τὴν πτῶσιν τὴν
τῶν κύβων, καὶ τὴν τῶν σω-
μάτων. πρὸς ταῦτα ὁ
Πτολεμαῖος ἥσθη, καὶ οὐ-
δέποτε κυβεύων μετὰ ταῦ-
τα ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου κρί-
σεως ἤκουσεν.

bat, vt ille quodnam mortis supplicium commeruissent, decerneret. Berenice verò vxor eius accepto libello è pueri manibus non permisit vt ad finem vsque legerentur: dicens, non sic obiter, aduertendum animum esse, quum de hominis salute quæritur, sed altius cogitandum, & relinquenda ludicra. Non enim similem esse casum tesserarum, & corporum. His auditis delectatum Ptolemæum ferunt, neque postea vnquam inter ludendum de capitalibus causis audiuisse.

† ἀναγνωσθῆναι

* ἔοικε, φήσασα, πάνυ σφόδρα προσέχοντα

Λακωνικὸς νόμος περὶ φιλαργυρίας.

ΚΕΦ. μδ´.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερεύωνον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, καὶ ἐζημιώθη. τὸ δὲ αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ἐπεὶ νέος ὢν τῷ κερδαίνειν ὀξύτατα ἧκε.

Laconica lex de auaritia.

CAP. XLIV.

Lacedæmonius quidam adolescens, quum vilissimo pretio fundum emisset, ad magistratum accersitus est, & mulcta affectus. ratio verò, quamobrem iudicaretur supplicio dignus, illa fuit: quòd quum iuuenis esset, acerrimo lucri studio teneretur.

solùm aduersus hostem in acie, verùm etiam contra auaritiam & argentum pugnare.

De quibusdam claris mulieribus.

C. XLV.

Mulieres laude vehimus, ex Græcis Penelopê, Alcestin, & Protesilai. Ex Romanis verò, Corneliam, Porciam, & Cestiliam. Possem quidem plures recensere: sed nolo, quum Græcas paucas retulerim, Romanarum nominibus obruere, ne quis arbitretur me mihimet ipsi propter patriam blandiri & gratificari.

De Magnetum acie contra Ephesios.

C. XLVI.

Magnetes, accolæ Mæandri, quum bellum Ephesiis inferrent, singuli equites commilitonem se

μίας παρατετάχθ
καὶ πρὸς ἀργύριον.

Περὶ τινῶν γυναι
πάνυ ἀξίο

ΚΕΦ. μ

Γυναῖκας τῶν Ε
ἐπαινοῦμεν, Πηνε
Ἄλκηστιν, καὶ τὴν
σιλάου· Ῥωμαίων
νηλίαν, καὶ Πορκίαν
στιλίαν. ἐδυνάμην
πεῖν, καὶ ἄλλας, ἀ
λεγομένων τῶν τῆς Ἑλλ
πεῖν ὀλίγας, ἐπικ
τοῖς τῆς Ῥωμαίων
ὡς ἂν μή με τι
χαρίζεσθαι ἐμαυ
τὴν πατρίδα.

Περὶ Μαγνήτων
τάξεως κατὰ τῶν
σίων.

ΚΕΦ. μ

Οἱ Μαιάνδρ
κοῦντες Μάγνητ
σίοις πολεμοῦντες
τῶν ἱππέων ἕκαστος

... προπηδῶντες ἐταράττον τὴν παρεμβολὴν, φοβεροί τε, καὶ ἄγριοι, καὶ ἐντυχεῖν ἀμείλικτοι ὄντες· οἱ δὲ οἰκέται προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν ἠκόντιζον. ἦν δὲ ἄρα ἐπὶ τῇ φθανούσῃ διὰ τῶν κύνας ἀταξίᾳ καὶ τὰ παρὰ τῶν οἰκετῶν δρώμενα ἐνεργῆ, εἶτα ἐκ τρίτου ἐπήεσαν αὐτοί.

Περὶ Ζεύξιδος Ἑλένης εἰκόνος, καὶ Νικοστράτου ζωγράφου.

ΚΕΦ. μζ.

Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ἔγραψε τὴν Ἑλένην. Νικόστρατος οὖν ὁ ζωγράφος ἐξεπλήττετο τὴν εἰκόνα καὶ τεθηπὼς τὸ γράμμα δῆλος ἦν. ἤρετο οὖν τις αὐτὸν προσελθὼν, τί δὴ παθὼν οὕτω θαυμάζει τὴν τέχνην. ὁ δὲ, οὐκ ἄν με ἠρώτησας εἶπεν, εἰ τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκέκτησο. ἐγὼ δ' ἂν φαίην τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν

spectum ventum esset, proruentes canes aciem hostium terrore & saeuitia, & implacabili impetu perturbabant. Serui verò ante dominos prosilientes, iaculabantur. Atque post canum ferociam, quae dispulerat ordinem, serui quoque non obscurum hostibus detrimentum inferebant. Tertiò demum ipsi hostem aggrediebantur.

De Zeuxidis imagine Helenae, & Nicostrato pictore.

C. XLVII.

Zeuxis Heracleota, quum Helenam pinxisset, Nicostratus pictor stupefactus, imaginem intuebatur, sic vt manifestum esset, eum picturam admirari. Accedens itaque quidam rogabat, Quid isti contigit, vt adeò artem admiretur? At ille: Non, inquit, id me rogares, si meos oculos haberes. Ego verò idem de ora-

παρεμβολὴ ἡ τῶν ὁμοίων παρένθεσις, τῶν ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας. παρένταξις δὲ ἡ τῶν ἀνομοίων, τῶν ὁπλιτῶν παρὰ ψιλούς.

artificiosam mirabitur.

Quos Alexander suspectos habuerit.

CAP. XLVIII.

Alexander Ptolemaei dexteritatem habebat suspectam. Arrij verò turbulentiam, & Pythonis nouarum rerum studium timebat.

Quare Philippus clarissimorum hominum filios sibi ministrare voluerit.

CAP. XLIX.

Philippus, clarissimorum Macedonum liberis assumptis, sui curam ministeriúmque ipsis imposuit: non per iniuriam aut contemptum, sed vt patientes eos laborum, & ad ea, quae fieri opus esset, peragenda promptos atque paratos redderet. Eis verò ex ipsis, qui vel luxui studerent, vel segniter pigreque iussa face-

Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος ...
ὑπώπτευσυ.

ΚΕΦ. μη.

Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ...
Πτολεμαίου τὸ δεξιὸν ...
ὑφεωρᾶτο, Ἀῤῥίου δὲ ἐδεδίει ...
ἄτακτον, τό γε μὴν νεω-
τεροποιὸν Πύθωνος.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος ...
τὴν δοκιμωτάτων ...
περὶ τὴν ἑαυτοῦ θε-
ραπείαν εἶχεν.

ΚΕΦ. μθ.

Ὅτι Φίλιππος ...
Μακεδονίᾳ δοκιμωτ...
τῶν υἱεῖς παραλαμβ...
περὶ τὴν ἑαυτοῦ θερ...
ἂν εἶχεν. οὔτι που, ...
ἐνυβρίζων αὐτοῖς ...
διατελίζων· ἀλλ' ...
ἐκλυτίων, καρτερικ...
τοὺς ἐκπονῶν καὶ ...
μοις πρὸς τὸ τὰ ...
πράττειν ἀποφαίνει...
δὲ τῶν τρυφῶντας ...
καὶ εἰς τὰ ἐπιτα...

ἐτρέπετο τῆς ὁδοῦ ἐν ψήσας καὶ παρῆλθεν εἰς πανδοχέως, καὶ Ἀρχέδαμον ἀπέκτεινεν, ὅτι προστάξαντος αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν ἑαυτὸν, ὁ δὲ ἀπελύσατο. ἤλπισε γὰρ διὰ τῆς κολακείας, καὶ ὑποδρομῆς χειρώσασθαι τὸν βασιλέα, ἅτε αὐτὸς ἥττων τοῦ κερδαίνειν ὤν.

quod quum fi:iuisset, acie deserta, à via deflectens, ad publicum hospitium diuertisset, Archedamum verò morte mulctauit, quòd quum eum perseuerare cum armis iussisset, ille deposuisset. Existimabat enim se blanditiis & assentatione nullo negotio regem sibi placaturum esse quippe lucro nimium deditus.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

EX
HERACLIDE
DE POLITIIS.

Atheniensium.

Athenienses initio quidem regio imperio vsi sunt. Dicti autem Iones tum primum, quum Ion ipsis cohabitaret. Pandion verò Rex ab Erechtheo imperij habenas suscipiens, regnum filiis dispartitus est. Exortæ deinde inter ipsos dissensiones. Itaque Theseus conuocans eos conciliauit, æquato ipsorum inter se honore. Postea cum Theseus Scyrum accessisset, fato functus est, præcipitatus de saxis qu

Ἀθηναίοις

Ἀθηναίοι τὴν ἐξ ἀ
ἐχρῶντο
σιλεία.
νοικήσαντος δὲ Ἴωνος
τοῖς, τότε πρῶτον Ἴω
ἐκλήθησαν. Πανδίων
βασιλεύσας μετ' Ἐρ
θέα, διένειμε τὴν ἀρχὴν
υἱοῖς. καὶ διετέλουν
στασιάζοντες. Θησεὺ
ἐκήρυξε καὶ συνεβίβ
τούτους ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁ
τιμῇ. οὗτος ἐλθὼν
Σκῦρον ἐτελεύτησεν
ὠσθεὶς κατὰ πετρῶν

μισεα ἀπὸ τὰ ὄγκῳ. ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκ ἔτι βασιλεῖς ᾑροῦντο, διὰ τὸ δοκεῖν τρυφᾶν, καὶ μαλακοὺς γεγονέναι. Ἱππομένης δὲ εἷς τῶν Κοδριδῶν βουλόμενος ἀπώσασθαι τὴν διαβολὴν, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Λειμώνῃ μοιχὸν, ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν ὑποζεύξας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἅρματι· τὴν δὲ ἵππῳ συνέκλεισεν ἕως ἀπόληται.

ribus belli Medici domum reportarunt. Deinde post Crodidas Reges amplius nulli creati, quòd luxu ij diffluere viderentur, & molles effœminatique euadere. Quam calumniā volens diluere Hippomenes, vnus ex Codridis, filia Limone cum adultero comprehensa, illum necauit currui iunctum vnà cum filia, illam verò postea cum equo inclusit donec moreretur.

Τοὺς μετὰ Κύλωνος, διὰ τὴν τυραννίδα, ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς πεφευγότας, οἱ περὶ Μεγακλέα ἀπέκτεινον, καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἐναγεῖς ἤλαυνον.

Cylonem cum socijs tyrannidem inuadere conantem, quum irrito conatu ad aram Deæ confugissent, qui cum Megacle faciebant interfecerunt. Quod qui patrarāt, vt piaculo obnoxij, vrbe pulsi.

Σόλων νομοθέτης Ἀθηναίων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐποίησε, τὴν σεισάχθειαν λεγομένην. ὡς δὲ ἠνώχλουν τινὲς περὶ τῶν νόμων ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον.

Solon Atheniensium, legislator, nouarum tabularum auctor extitit, & sisachthiam dictam, *id est æris decisionem vel remissionem*, introduxit. Cui cum periculum crearent quidam, propter leges ab eo latas, profectus est in Ægyptum.

D

tuus.

Hipparchus Pisistrati F. puerilis erat, ac tum amoribus, tum literis deditus: Thessalus minor natu, audax. Hunc tyrannidem tenentem quum interimere non possens, fratrem eius Hipparchum interfecerunt.

Hippias acerbior vtroque tyrannus extitit, cuius fertur lex esse de ostracismo, lata aduersus tyrānidem affectātes. At cum multi alij hac ostracismi lege in exilium acti sint, tum verò Xantippus & Aristides.

Ephialtes permisit ex agris suis fructus decerpere qui vellent, vnde multos aluit.

Cleon quum in magistratu esset, Rempub. perdidit, multóque magis qui cum secuti sunt. Ita enim se ergà omnes gesserunt vt nullum, scelerum modum facerent, sustuleruntque non pauciores mille quingentis.

Ιππαρχος ὁ ὑὸς Πεισ
ςράτου παιδιώδης ἦν, κ
ερωτικὸς κ φιλόμουσος.

Θετταλὸς δὲ νεώτερ
καὶ θρασύς. τοῦτον
ρανοῦντα μὴ δυνη
τες ἀνελεῖν, Ιππαρχ
πέκτειναν τὸν ἀδελφ
τῶ.

Ιππίας. δὲ πικρό
ἐτυράννει, καὶ τ
ὀςρακισμοῦ νόμον ει
σατο, ὃς ἐπειδὴ
τυραννιῶντας κ ἄλ
ωςρακίσθησαν, κ
θιππος, κ Αρισει

Εφιάλτης τῶν ἰ
ρὸς ὀπωρίζειν
τοῖς βουλομένοις, ἐξ
λοὺς ἐδείπνιζε.

Κλέων
διέφθειρε τὸ πο
κ ἔτι μᾶλλον οἱ
τον. οἱ πάντας
νέπλησαν, κ
ἐλάττους χιλίων
σιον.

ἀνὴρ καλὸς κὰ γαθός. | vir bonus & probus.

Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης, καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, πολλὰ ἐδύναντο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμελοῦντο, ὅπως μή τινες αἰκοδομῶσιν αὐτὰς, ἢ δρυφάκτης ὑπερτείνωσιν. ὁμοίως δὲ καθιστᾶσι καὶ τοὺς ἕνδεκα, τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἄρχοντες ὧν θεσμοθέται, καὶ οἱ δοκιμασθέντες ὀμνύουσι δικαίως ἄρξειν, καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι, ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ τὰ πολέμια.

Themiſtocles & A[rìſti]des cum ſenatu Areo[pagi]tico plurimum etia[m in] Repub. potuerunt, q[ui] in primis viæ curæ e[rant,] ne quis eas inædificar[et, aut] cancellos ad eas po[nens] excederet. Item crea[nt] Athenienſes vndecim [vi]ros, qui ſeruarent car[cere] incluſos. Sunt & no[vem] archontes, ex quibus T[he]ſmothetæ *ſex*, qui ſim[ul] probati eſſent, ſolemn[e iu]ramentum præſtare [ſole]bant, iuſtè ſe in magiſt[ra]tu verſaturos, dona n[on] accepturos, nec aure[am] ſtatuam poſituros. R[ex] autem, *qui dicebatur nonum Archontibus*, q[uæ] ad ſacrificia ſpectant a[d]miniſtrabat, & bellica [pro]*lemarchi*.

Λακεδαιμονίων.

Lacedamoniorum.

Τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσφέρουσι πᾶσαν. ὁ δὲ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δ᾽ ὢν ἠλευθερώθη, καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

Qui[d]dam Lycurgum [om]nium inſtitutorum R[ei]publicæ Spartanæ auct[o]ré agnoſcũt. Alcman cum verna eſſet Ageſidæ, ac videretur ipſi præclari inger[ii] eſſe, manumiſſus eſt, tandémque poeta extitit.

posteros nactus, primus in Peloponnesum asportauit. Vt verò intellexit, spretis legibus, in patria multa iniquè geri, & Charillum per tyrannidem imperio abuti, rediit, & inducias magno omnium bono cõstituit. Idem perhibetur & Cryptam, *seu Cryptiam quam vocarũt*, introduxisse, qua recepto etiamnum more euntes *iuuenes* interdiu occultantur: Noctu verò cum armis prodeuntes, quotquot oportunè possunt, ex Helotis interficiunt.

Creant & Ephoros *Lacedæmonij*, quibus summa in Republica potestas. Nulli enim assurgunt *Lacedæmonij*, præterquã Regi & Ephoro. Quum Regem mori contingit, triduo nihil venditur, sed paleis forum conspergitur.

Lacedæmonij Lesbium cantorem seu vatem magnificiunt. Nam hunc audire, cùm oraculum consuluissent, iussi sunt.

γόνων Κρεωφύλ…
προτ… διεκό…
Πελοπόννησον.
βὼν δὲ πολλὴν α…
τῇ πατρίδι, καὶ …
λον τυραννικῶς …
μετέστη καὶ …
θῶν τὰς ἐκεχειρ…
τέστησε. λέγετα…
τὴν κρυπτὴν ε…
δαι, καθ' ἣν …
νῦν ἐξιόντες ἡμέ…
κρύπτονται. τὰς δὲ …
μεθ' ὅπλων τ…
ται, καὶ ἀναιρ…
εἱλώτων ὅσους ἂ…
δεον ᾖ.

Καθιστᾶσι δὲ …
φόρους, καὶ μέγιστον …
ναντα· οὐδενὶ γὰρ …
σταται πλὴν βασ…
ἐφόρῳ. ὅταν δὲ τ…
σῃ βασιλεὺς, τρ…
ρας οὐδὲν πωλεῖτα…
ἀχύροις ἡ ἀγορ…
πάσσεται.

Λακεδαιμόνιοι …
σβιον ᾠδὸν ἐτίμων …
τι γὰρ ἀκούειν ὁ …
σμαθοῦμένους ἐκέλ…

quos patres vt adulterinos suspectos habuerunt, ideoque Parthenios vocarunt, quod illi indignè tulerunt.

οὓς ὡς ... πατέρες, ὡς ... ὄντας αὐτῶν, καὶ παρθενίους ἐκάλουν, οἱ δ᾽ ἠγανάκτουν.

Cretensium.

Minos fertur princeps Rempublicam Cretensem constituisse. Erat is non solùm rebus gestis clarus, sed etiam Legislator in primis æquus ac bonus. Nouem autē annorum spatio erat in corrigendis suis legibus occupatus. Quòd autem Cretensium Respublica longè sit antiquissima, auctor locuples Homerus, quum ait eorum vrbes bene habitas seu cōstitutas. Et Archilochus quendam cauillans ait: docetur lex Cretensis, *vel* instituitur legibus Cretensibus.

Νόμος δὲ Κρητικοῖς

Κρητῶν.

Τὴν Κρητικὴν πολιτείαν λέγεται πρῶτος κατασκευάσαι Μίνως, πρακτικός τε ἅμα καὶ νομοθέτης σπουδαῖος γενόμενος· ἐποιεῖτο δὲ δι᾽ ἐννάτου ἔτους τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. ὅτι δ᾽ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ, ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὖ ναιετοώσας. καὶ Ἀρχίλοχος ἐν οἷς ἐπισκώπτει τινὰ φησὶν † νόμος δὲ κρητικὸς διδάσκεται.

PueriCretensium simul degunt, vnica veste æstate & hyeme contenti. Congregantur autem per turmas, ac cuilibet turmarū præest magistratus, quem Agelatem (seu turmæ ducem) dicunt. Is etiam

Οἱ παῖδες οἱ ἐν Κρήτῃ μετ᾽ ἀλλήλων διαιτῶνται ἑνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. ἀθροίζονται δὲ ἀγέλαις, πάντων καὶ ἐφ᾽ ἑκάστης ἄρχων γίνεται. ὃν καλοῦσιν ἀγελάτην

ἐξάγει. καὶ τὰ πολλὰ κοιμῶνται μετ' ἀλλήλων. ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε, καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβάλλωνται αὐλοῦσι τινες αὐτοῖς, καὶ κιθαρίζουσι, καὶ πρὸς ἀνδρίαν, καὶ καρτερίαν ἐθίζονται, γράμματα δὲ μόνον μανθάνοντες καὶ ταῦτα μετρίως. ταῖς δὲ πρὸς τῶν ἄρρενας ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις ἐοίκασι πρῶτοι κεχρῆσθαι, καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ' αὐτοῖς τοῦτο. ὅταν δὲ καταπίσωσιν ἀπάγουσιν εἰς ὄρη, ἢ τῶν ἑαυτῶν χωρίων κἀκεῖ ἑστιῶνται ἡμέρας ἑξήκοντα, πλείους γὰρ οὐκ ἔξεστι. καὶ δίδωσιν ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα, καὶ ἄλλα δῶρα, καὶ βοῦν. διαιτῶνται δὲ Κρῆτες πάντες καθήμενοι θρόνους ἀρχὴν δὲ τῆς παραθέσεως ποιοῦνται ἀπὸ τῶν ξένων· μετὰ δὲ τοὺς ξένους τῷ ἄρχοντι διδόασι τέσσαρας μοίρας, μίαν μὲν ἣν καὶ τοῖς ἄλλοις,

cogit eos in vnum vult, atque ad vena educit. Vt plurimum vnà somnum capiun gnant inter se pueri, gis instituto, calcib fustibus, quumque grediuntur, sunt qui tibias accinunt, & cit pulsant. Atque ad for dinem quidem & tol tiam assuefiunt: sed li eatenus tantùm dis vt mediocriter atting Videntur autem p *Cretenses*, vsi congre cum pueris masculis ris causa, neque in e apud illos aliquid tur dinis. Nam si quos a instituunt obtinent ducunt eos in mon aut in agros suos, i conuiuantur ad dies ginta, (vlteriùs enim licet.) Tum verò ar velle eum donatu mittit, addens præ dona etiam bouem tenses omnes thron sellis, insidentes cibu piunt. Auspicantur à peregrinis epulas sitas distribuendo. Post eos deinde ad Archonte principem veniunt, cui quatuor portiones largi

tiam quam domesticorum esse volunt: Quartã vnde supellectilem paret. Prorsus autem apud Cretenses magna humanitas peregrinis exhibetur, & supremus accubitus iis defertur.

Cyrenensium.

Battus Cyrenes conditor, priùs Aristotelis nomine appellatus fuit. Simulatque verò à Pythia Battus appellatus est, exinde id nominis retinuit. Venit autem Delphos cõsulturus oraculum de voce. Quoniam exilis vocis factus. Iubente itaque Deo in Libyam migrare, irrito id conatu initio tentauit.

Pheretima autem Arcesilai mater, & ipsa regnum obtinuit, fœmina admodum austera & curiosa. Ea bellũ faciens Barcæis, cùm *vrbem eorum* Barcen occupasset, viros in crucem egit, mulieribus mammas amputauit: nec multò post ipsa putrefacta contabuit.

λυ δὲ πολλὴ φιλανθρωπία τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίας καλοῦνται.

Κυρηναίων.

Κυρήνην ἔκτισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης. τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενος, ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος κτίζειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὁρμήσας ἠδυνάτησε.

Φερετίμη δὲ ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου ἐβασίλευσε χαλεπὴ, καὶ περίεργος. πολεμοῦσα γοῦν πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα δὲ τὴν Βάρκην, τῶν μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε, μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατεσάπη.

Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ὤφθη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπόν. δημοκρατίας δὲ γενομένης, Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντωσαν. νόμος δὲ ἦν τοὺς πολυδίκους καὶ κακοπραγμονας ὑπὸ τῶν ἐφόρων περάγεσθαι, καὶ ζημιοῦν τούτους, καὶ ἀτίμους ποιεῖν.

Arcesilao autem regnante, candidus apparuit corυus, de quo graue ferebatur oraculum. Quum ad statum populare Resρublica recidisset, Bessus ad Hesperidas profectus, ibi oppetiit mortem: cuius caput accipientes in mare demerserunt. Lex erat *Cyrenais*, vti multas controuersias mouentes, & malas causas agentes, ab Ephoris ad iudicium adducerentur, multaque eis irrogaretur, ac infames fierent.

Κορινθίων.

Κόρινθος Ἐφύρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τοὔνομα ἔσχεν. ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βακχεῖος ὁ τρίτος, χωλὸς καὶ ἀτελὴς τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἦρχεν. καὶ πολιτικῶς. αἱ θυγατέρες μὲν τρεῖς, υἱοὶ δὲ ἑπτὰ οἱ τὸ γένος οὕτως ηὔξησαν, ὥστε Βακχιάδας αὐτὶ Ἡρακλειδῶν καλεῖσθαι· τὸν

Corinthiorum.

Corinthus priùs quidé Ephyra dicebatur, vsque ad tempora Corinthi *Regis*, à quo deinde nomen sumpsit *Corinthi*. Regnum tenuit & Bacchæus tertius, qui etsi claudus quidem & deformis, tamen iustè & moderatè id administrauit. Ei filię tres erunt & filij septem, per quos ita soboles eius aucta, Bacchiadæ dicerentur pro Heraclidis, qui iis suc-

sumens, neque villi in vrbe degere permittens. Deinde seruos adimens, & deliciari prohibens, in reliquis moderatè se gessit, à nemine tributum exigendo, sed contentus venalium vectigalibus & portoriis. Quumque neque iniustus, nec violentus esset, odio tamen habuit flagitia, ac quæ se prostituissent omnes mari demergi iussit. Ad extremũ Senatum sibi constituit, cui non permisit plus cõsumere, quàm pensiones ferrent.

ἐφίεσαν.

καὶ οὐκ ἐπιτρέπων ἐν ἄστει ζῆν, ἔτι δὲ δούλους κτᾶσθαι καὶ τρυφᾶν ὅλως ἀφαιρῶν. μέτριος δὲ ἦν ἐν ἄλλοις, τῷ τε μηδένα τέλος πράττεσθαι, ἀρκεῖσθαί τε τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῷ μήτε ἄδικος, μήτε ὑβριστὴς εἶναι. μισοπόνηρος δὲ ἦν, τὰς προαγωγοὺς πάσας κατεπόντωσε. βουλὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατέστησεν, οἷ οὐκ † ἐφίεσαν δαπανᾶν πλέον, ἢ κατὰ τὰς προσόδους.

Eleorum.

Pantoleon inter hos, *Eleos*, regnauit, per contumeliam & proteruiam multa patrans.

Is legatos ad se missos secans & castrans testiculos suos vorare coegit.

Ηλείων.

Παντολέων ἐβασίλευσεν ἐν τούτοις ὑβριστὴς καὶ χαλεπός· οὗτος πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἐλθόντας ἐκτεμὼν, ἠνάγκασε καταφαγεῖν τοὺς ὄρχεις.

Tenediorum.

Tenedus insula, *Cycladum vna*, initio Leucophrys dicebatur: postea, ante tempora Troiana,

Τενεδίων.

Τένεδος ἡ νῆσος, ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λευκόφρυς ἐκαλεῖτο, χρόνῳ δ[ὲ ὕστ]ερον πρὸ τῶν Τρωικῶν

... αὐτῷ τῆς μητρυιᾶς καταμαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινος βιάζεσθαι ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφθεὶς, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον. διὸ δὴ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, διὸ οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι.

... hanc calamitatem ei medicio machinata, attestante quodam tibicine, quòd vim ei intulisset. Itaque is in arcam patre Cygno iniectus, & in mare proiectus, ad insulam hanc incolumis emersit. Quòd autem tibicen falsò de ipso testatus esset, eò factum vt fas non sit tibicinem templū subire *in Tenedo*.

Ὅτι Ἀμαυρὸς χωλὸς τὼ πόδας ἐβασίλευσε ταύτης.

Regnauit & in Tenedo Amaurus pedibus claudus.

Νόμον δέ τινα φασὶ τὸν βασιλέα Τέννην διαθέσθαι, εἴ τις λάβοι μοιχὸν, ἀποκτείνειν τοῦτον πελέκει. ἁλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόντος ἐρωτῶντος τὸν βασιλέα τί χρὴ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι τῷ νόμῳ χρῆσθαι. καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχάρακται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς, καὶ γυναικός. καὶ ἐπὶ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων, τὸ ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

Legem quandam *Tenedijs* tulit Tennes, qua dicebat adulterum deprehensum securi necare. Quum itaque filius eius esset captus, interrogante Regem qui cœperat, quid ei faciendum, respondebat, lege vtendum. Quapropter & nummo eius ab vna parte securis excusa, ab altera facies viri & mulieris vno collo iuncta. Vnde proverbium de austeris & rigidis, vt dicantur Tenedia securi secta.

adducto populo ex Arcadia.

Πάρος ἐξ Ἀρκαδίας λαὸν ἄγων.

Quidam Corax dictus Archilochum poetam interfecit. Itaque Pythia ad eum aiebat, exi templo. Cui is respondit, At purus sum Rex. Eminus enim, vt Lex iubet, interfeci *Archilochum*.

Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, πρὸς ὅν φασιν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, ἔξι ναοῦ. τοῦτον δ᾽ εἰπεῖν, ἀλλὰ καθαρὸς εἰμι ἄναξ, ἐν χειρῶν γὰρ νόμῳ ἔκτεινα.

Coorum.

Coorum insula antiquitus appellabatur Hydrusa. Nymphæ autem prius dicuntur eam incoluisse, quas quum timeret Leo, in Carystum traiecit, Itaque promontorium quoddam in Coo Leo est dictum. Ceus verò quum ex Naupacto huc habitatum transisset, postea ab eo nomen insulæ indiderunt.

Κέων.

Ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσα ἡ νῆσος. λέγονται δὲ οἰκῆσαι νύμφαι πρότερον αὐτήν. φοβήσαντος δ᾽ αὐτὰς Λέοντος, εἰς Κάρυστον διαβλῆναι. διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κῶ Λέων καλεῖται. Κέως δ᾽ ἐκ Ναυπάκτου διαβὰς ᾤκισε, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασεν.

Aristæum perhibent à musis edoctum scientiam ouium & boum pascẽdorũ: A Brisis autẽ mellificij rationem, quum contigisset hic aliquando magna lues stirpibus & animantibus, propter continuos Etesiarum flatus.

Ἀρισταῖον δέ φασι, μαθεῖν παρὰ νυμφῶν τὴν τῶν προβάτων, καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρισῶν τὴν μελιτουργίαν, φθορᾶς οὔσης φυτῶν καὶ ζώων, διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίας.

Ἀρι-

ἐπῖνον οἱ παῖδες, καὶ αἱ κόραι μέχει γάμε.

Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τοῖς τελδυτῶσιν ὐδὲν ἔξ͂ πένθος ἐν ἀνδράσι ὀδὲ ἐ-πιθῆται ἢ κουρὰν· μητρὶ δὲ νέε τελδυτήσαντος, ἐνιαυτός. ἔσης δὲ ὑγιεινῆς τ͂ νήσου, καὶ ἀγήρω τῆς ἀνθρώπων, μάλισα δὲ τῆς γυναικῶν, ὐ περιμένουσι γηραιῶν τελδυτλὼ, ἀλλὰ πεὶν ἀσθενῆσαι ἢ πηρωθῆναί τι, οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ὀξάγουσι.

dinauit.

Antiquitus aqua bibebant pueri, i. é puellæ vsque dum a rent.

In hac insuper i viris fas est lugere functos, aut vestibu rasura.. Matri autem dolescentis mortui, nuus luctus non i dictus. Quum sal cælo fruatur hæc in & extremam senect attingere ibi homini detur, præsertim fœ nis, non expectant ta prouectæ ætatis qui fatum suum, sed il anteuertunt priusqu vel imbecillitas acced vel parte aliqua mat fiant, ita vt hi quide papauere, illi verò cicu sibi ipsis vitam eripiu

Σαμίων.

Σάμον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμλω ἔσαν λέγεται κατέχειν πλῆθος θηρίων μεγάλλω φωνλὼ ἀφιέντων. καλοῦνται δὲ τὰ θηρία νηίδες, ἡ δὲ νῆσος Παρθενία, ὕστερον δὲ Δρυοῦσσα,

Samiorum.

Samum initio deser ait. Tenuit verò eam permagna bestiarū copia, qu immanem vocē ediderunt. Dictæ bestiæ Neides. Ips autem insula nuncupata Parthenia, ac postea Dryuss

cem superáque labra.

In Samiis visa hirundo alba, nihilo perdice minor.

Pherecydes Syrius, à pediculis corrosus in Samo diem obiit, qui Pythagoræ ad se accedenti digitum per foramen exertum ostendit carne vndique nudatum.

Eadem tempestate celebre nomen Æsopi fabulatoris innotuit, qui ex Thracibus genus ducens, libertatem ab Idmone muto obtinuit. Fuerat enim prius Xanthi seruus. Samiorum Rempublicam Sylofon euertit. Vnde natum prouerbium, Sylosontis causa lata regio.

Contigit aliquando, vt quidam Samius Theagenes nomine, ingenio non infœlici, sed vitæ dissolutæ & malus, qui patria profugus Athenas accessit, vbi cum Euripide ita familiariter cõuersatus

ῥέθη.

Ὅτι ἐν τοῖς Σαμίοις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν ἴση πέρδικος.

Φερεκύδης ὁ Σύριος ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθεὶς ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν, ὅτε καὶ ἥκοντι Πυθαγόρα τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἔδειξε περιεψιλωμένον.

Αἴσωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. ἦν δὲ Θρᾷξ τὸ γένος, καὶ ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ. ἐγένετο δὲ πρότερον Ξάνθου δοῦλος. τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη.

Ὅτι Θεαγένης τῶν Σαμίων τις εὐφυὴς μὲν, ἄλλως δὲ ἄσωτος καὶ πονηρὸς, φυγὼν τὴν πατρίδα, διατρίβων δὲ Ἀθήνησι παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ γύναιον αὐτοῦ διαφθεί-

μονώδοντος ὕλαις· οἱ δ' ἠξιόντες, πάντας ἐξέβαλον.

persuadet Athen vt n. itterent eò hi mi. ites. Quod illi centes omnes e: ruũt.

Κυμαίων.

Cumaeorum.

Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν. Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς διασωζόμενοι ἐν Κύμῃ εἶναί τινα, ἔπεμψαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες· ἔσχε δὲ ἐτύγχανεν ἐν ἁμαξοπηγοῦ δουλεύων. δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα, τοῦτο περιέλαβον αὐτόν. τὸν δὲ ἐν Κύμῃ τις ἐκδεδωκὼς ἅμαξαν αὐτῷ, κατεῖχεν αὐτόν· παρακαλούντων δὲ πολλῶν, μὴ κωλύειν, εἴα, προσεπιμαρτυρούμενος, καὶ λέγων, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἅμαξαν.

In hac republic mus regnauit Tel nes, qui & regione mæorum plantis & pibus reddidit excu Lydi autem quum cuiusdam dominat fligerentur moniti ra:ulo Cumis esse eos liberaret, mise legatos per quos eu regnum capessen vocarent. Is autem officina cuiusdam plaustrarij seruiebat. to igitur fabro pr pro eius redemptione ceperunt eum. Quid autem ex Cumæis, currum faciendum cauerat, detinuit eu Quem tametsi multi rogarent ne honori eius: o oeset, non demisit tamen, quin probrum adiecit, cens: permagni se æstimare quòd ab Rege Lydon factum currum habere posset.

ruine venustissima, sed & sapientia industriáque præstitisse, adeóque au-ctor primũ Cumæis monetæ cudendæ extitisse.

Moris erat apud eos vt vicini omnes conferrent ad resarciendũ quæ furto ablata. Quapropter pauca furto amittebantur, quòd vniuersi pariter sua aliorúmque diligenter custodirēt. Atque hinc videtur petitũ quod apud Hesiodũ est, Bos tuus non facilè perierit, ni vicinum malũ habueris. Cyrus autem quum Rempub. eorum euertisset, sub monarchia eos degere iussit.

Phidon quidam vir, admodum clarus, Rempub. omnibus in modo posuit, lege sancita, vt quilibet necessariò equũ aleret. Prometheus autē quidam vir gnauus & dicendi peritus, mille ciuibus Reipublicæ potestatem tradidit.

ρειν, ἀλλὰ καὶ σοφωτέρῳ, καὶ τεχνικὼ, καὶ πρῶτον νόμισμα κόψαι Κυμαίοις.

Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας. διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐφρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν· οὐδὲ βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Κῦρος δὲ καταλύσας τὴν πολιτείαν, μοναρχεῖσθαι αὐτοὺς ἐποίησεν.

Φείδων ἀνὴρ δόκιμος πλείοσι μετέδωκε τῆς πολιτείας, νόμον θεὶς, ἕκαστον ἐπανάγκῃ τρέφειν ἵππον. Προμηθεὺς δέ τις ἀνὴρ δραστήριος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν χιλίοις παρέδωκε τὴν πολιτείαν.

Sic-

cumbunt, quicunque tādem adsint. Hospites ad se diuertentes quouis officio prosequuntur. Si quis debito obnoxius soluendo non sit, insequuntur eum pueri vacuum gestantes marsupium in eius contumeliam.

Molossorum.

Molossi expilato Dianæ fano quum ex statua eius coronam aureā spoliassent, sacrificiū pro ea obtulerunt. Cephalenij autem quum aliam coronam imposuissent, reiecit eam Dea, humíque iacens inuenta est. Cephalenij autem à Cephalo, Auroræ filio, nomen adepti sunt.

Phasianorum.

Phasin initio habitarunt Heniochi, gens immanis, cui homines excoriatos vocare in more

τοῦ αὐτοῦ ἱματίου μετὰ τῶν γυναικῶν κατακλίνονται κἂν παρῶσί τινες. καὶ τοὺς καταλύοντας ξένους φιλοῦσιν. ὅταν δέ τις ὀφείλων χρέος μὴ ἀποδιδῷ, παρακολουθοῦσιν οἱ παῖδες ἔχοντες κενὸν θυλάκιον εἰς δυσωπίαν.

Μολοττῶν.

Μολοττοὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος συλήσαντες τὸ ἱερὸν, καὶ τοῦ ξοάνου χρυσοῦν ἀφελόμενοι στέφανον, θυσίαν ἐπέθεσαν ἀντ' αὐτοῦ. τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἄλλον ἐπιθέντων, τοῦτον ἀπέβαλεν ἡ θεός, καὶ χαμαὶ κείμενος εὑρέθη. Κεφαλλῆνες δὲ ἀπὸ Κεφάλου ἐκλήθησαν.

Φασιανῶν.

Φασιν ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἡνίοχοι, κατῴκουν φῦλον ἀνθρωποφάγον, καὶ ἐκδέρειν τοὺς ἀνθρώπους

ἔπειτα

[illegible] πλεῖν.

viaticum præbeant, tresque minas ab nauigantibus præstent.

Ἀμοργίων.

Ἀμοργὸς οἶνον φέρει πολὺν, καὶ ἔλαιον, καὶ ὀπώραν.

Amorgiorum.

Amorgus abundè vinum producit, itémque oleum, & fructus.

Λευκανῶν.

Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκαιοι. ἐβασίλευσε δὲ τούτων Λαμίσκος, ὃς εἶχε λύκου τὸν τρίτον δάκτυλον τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ μεγάλου.

Lucanorum.

Lucani hoſpitales & iuſtitiam colentes. Regnauit apud eos Lamiſcus, cui tertius pedis digitus à maximo nõ diſſimilis lupi vngulæ erat.

Σαμοθράκη.

Η Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία, διὰ τὸ λευκὴν εἶναι. ὕστερον δὲ Θρακῶν κατασχόντων, Θρακία. τούτων δὲ ἐκλιπόντων ὕστερον ἔτεσιν ἑπτακοσίοις, Σάμιοι κατῴκησαν αὐτὴν ἐκπεσόντες τῆς οἰκείας, καὶ Σαμοθράκην ἐκάλεσαν.

Samothracia.

Samothracia initio dicta Leucania, eo quòd alba ſit. Poſtea quum Thraces eam occupaſſent, Thracia. Hiſce deficientibus poſt annos ſeptingentos, Samij patriâ exsorres eam habitarũt, à quibus Samothracia dicta eſt.

tudinem multis modis afflicti sunt. Vnde Archilochus ait: Deploro marium, non Magnetum mala. Quum autem planam & campestrem incolant terram, equorum nutriendorum curæ in primis incumbunt, sicut Colophonii.

Phamis quidam princeps eorum erat, cuius filios comprehenderũt vt qui sacrilegium inter sacrificandum commisissent. Quod & Æsopo cõtigisse memorant. Nã & is tanquã sacrilegij reus necatus est, quum reperta fuisset in stragulis ipsius aurea phiala.

Athamanum.

In ea regione, quam Athamanes habitant, mulieres terram colunt, viri greges pascunt.

Cytheriorum.

Cytherij asso caseo vescuntur & ficubus. Est enim insula admodum fertilis, producens mel & vinum. Sunt præterea incolæ auari & industrij.

ἀτυχήμασι πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχός φησι, κλαίω Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά. ἱππότροφοι δ' εἰσὶν, ἐν ἔθνος καὶ οἱ Κολοφώνιοι, πεδιάδα χώραν ἔχοντες.

Φάμις ἄρχων ἦν, καὶ τούτου τοὺς υἱοὺς ὡς ἱεροσύλους συνέλαβον Δελφοί. ὅ φασι, καὶ περὶ Αἴσωπον γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἀνῃρέθη, φιάλης χρυσῆς φωραθείσης ἐν τοῖς στρώμασιν αὐτοῦ.

Ἀθαμάνων.

Ἐν τῇ Ἀθαμάνων χώρᾳ γεωργοῦσι μὲν αἱ γυναῖκες, νέμουσι δὲ οἱ ἄνδρες.

Κυθηρίων.

Κυθήριοι ὄψῳ τυρῷ χρῶνται, καὶ σύκοις. φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ, καὶ μέλι, καὶ οἶνον. φιλάργυροι δὲ εἰσι, καὶ φιλόπονοι.

Pa-

de iocum in eum iactans quidam dixit: Et quid hic fecisset, si equis vicisset? Epinicium, *seu carmen victoriale*, cecinit ei Simonides, quod sic incipit, Saluete velocium equorum filiae. Fuerunt autem praeterea & alij apud Rheginos, qui principatum in Republica sibi vendicarunt.

Corcyraeorum.

Corcyraei Diomedis opem implorarunt, qui Draconem apud eos exortum necauit. Illis praeterea auxilio venit non exigua classe, appellens in Iapygiam contra Brundusios bellum gerentem, quo nomine honores ei publici decreti.

Thracum.

Quilibet Thracũ tres quatuórve vxores ducunt, ac quidem etiam triginta, quib. tanquã ancillis vtuntur. Sicut autem vxores multae sunt, ita & ordine quodam quasi per circulũ cum iis congrediuntur.

αὐ ἐποίει τιμήσας ἵππους; ἐποίησε δὲ καὶ ἐπίνικον Σιμωνίδης, χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατέρες ἵππων ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις.

Κερκυραίων.

Κερκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς δράκοντα ἀπέκτεινεν. οἷς καὶ συνεμάχησε στόλῳ πολλῷ εἰς Ἰαπυγίαν ἐλθὼν πολεμοῦσιν πρὸς τοὺς Βρεντεσίους, καὶ τιμῶν ἔτυχεν.

Θρακῶν.

Γαμεῖ ἕκαστος τρεῖς καὶ τέσσαρας. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τριάκοντα καὶ ὡς θεραπαίναις χρῶνται, καὶ ἐκ διαδοχῆς οἱ γάμοι, καὶ ἐκ περιόδου συνεῖσιν αὐ-

τῶν καὶ

δυσχεράνῃ τὶς, οἱ γονεῖς, ἀποδόντες ὃ ἔλαβον, ἀπεκομίσαντο τὴν θυγατέρα. τιμὴν γὰρ λαμβάνοντες συνάπτουσιν αὐταῖς, καὶ ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ τἄλλα, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας κληρονομοῦσι.

postquam eis ma[...] humi dormire c[...] Quòd si quæ ind[...] ferat, poterant p[...] refundere Pretiū [...] ratum, ac domun[...] cere filiam. Preti[...] accepto iungūt [...] trimonio, mor[...] viro, ficut res aliæ [...] defuncti hæredit[...] quiruntur.

Μινωῶν.

Μινώαν τὴν ἐν Σικελίᾳ, Μακάραν ἐκάλουν πρότερον. ἔπειτα Μίνως ἀκούων Δαίδαλον ἐνταῦθα μετὰ στόλου παραγεγονέναι, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Λύκον ποταμὸν τὴν πόλιν, ταύτης ἐκυρίευσε, καὶ νικήσας τοὺς βαρβάρους ἀφ' ἑαυτοῦ προσωνόμασεν αὐτὴν νόμοις Κρητικοῖς θεὶς αὐτῇ.

Minoorum.

Minoam Sicili[...] priùs Macaram [...] *beatam dicat*, nu[...] runt. Minos aute[...] intellexisset Dæd[...] *fugientem* eò cl[...] pulisse, ascendens [...] cum fluuium vrb[...] tus est. Victis itaq[...] baris ab se vrbi [...] imposuit, legésque [...] cas seruare iussit.

Λοκρῶν.

Ἐγένετο Λοκρὸς Ξενόκριτος τυφλὸς ἐκ γενε-

Locrorum.

Xenocritus pc[...] cæcus in lucem [...]

sed quum eintrant, eos læti conuiuium agitant. Nusquam apud eos mercatus sunt, vbi res commutare licet, sed quiuis agricola sua vendit.

Si quis conuictus furti esset, effodiebantur ei oculi. Contigit autem vt Zaleuci filius furti reus conuinceretur, cui quum Cocrenses pœnam remitterent, non tulit id pater, sed sibi vnum, alterum filio voluit erui oculum.

Ptolemarchus, periurio se obstringens, Corinthiorum classem eualsit, quem fabulantur idcirco noctu dormitantem à mustelis corrosum, vt tandem animum despondens sibi ipsi manus inferret.

Chalcidensium.

Chalcidenses præter alias vrbes, quidam eorũ etiam Cleonas in Atho monte condiderunt, videlicet qui Elymnio à muribus, (vt fabula eorum habet) pulsi sunt, quum non solùm alia eorum res, sed & ferrum corroderent.

σιν. ἀλλ' ἐπειδὰν εἰσκομίσωσιν, εὐωχοῦνται. καπηλεῖον οὐκ ἔστι μεταβολικὸν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ γεωργὸς πωλεῖ τὰ ἴδια.

Ἐὰν δέ τις κλέπτων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται. Ζαλεύκου υἱὸς ἑάλω, καὶ τῶν Λοκρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινεν, ἀλλὰ τὸν ἕνα, καὶ τοῦ υἱοῦ ἕνα ἐξεῖλεν.

Πολέμαρχος ἐπιορκήσας τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε στόλον, καὶ μυθολογοῦσιν ὅτι καθεύδοντα νύκτωρ τὰς γαλᾶς διέκνισαν αὐτὸν, καὶ τέλος διαφθαρέντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

Χαλκιδέων.

Κατῴκησαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς, οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ ἐξαναστάντες, ἐξ Ἐλυμνίας, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μυῶν, οἳ τά τ' ἄλλα κατέδοιεν αὐτῶν, καὶ τὸν σίδηρον.

Nonnus

fungeretur, qui annis quinquaginta minor esset.

Κεφαλλωίων.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησεν, καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἑορτὰς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέβαλε, οὐδ᾽ ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τῶ μηνὸς, τάς τε κόρας πρὸ τῶ γαμίσκεσθαι αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε, καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε καὶ ἡγεμόνα κατέστησε καὶ ἡ κόρη ὑφ᾽ ἧς αὐτὸς εἰσῆλθε, ἐπὶ κλέος ἐγένετο. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐκ Τυρρηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς κεφαλληνίαν, καὶ Ἰθάκην, ὅτε ἀπὸ ὀφθαλμιᾶς λέγεται διαφθαρῆναι νοσήσας.

Cephalenicrum.

In Cephalenia filius Promnesi regnauit, homo immitis & asper, qui ciuibus suis non nisi duo concessit festa, neque in vrbe degere, nisi ad dies decem in mense. Puellas antequam nuptum darentur, ipse cognouit. Antenor autem quidam sumto gladio vestem induit muliebrem, atq; ita in lecto eum necauit. Quamobrem id honoris consequutus, vt principe eum crearent. Quin & puella, cuius ille sumta veste ad tyrannũ ingressus, suis honoribus affecta est. Testatur etiam Homerus se ex Tyrrhenia in Cephaleniam & Ithacam traiecisse, quum morbo correptus oculos amisisset.

... εἶναι Φάλαρις ἐτυράννησε, παρανομίᾳ πάντας ὑπερβάλλων. οὐ γὰρ μόνον ἐφόνευε πολλούς, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαις παρανόμοις ἐχρήσατο, καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἀπέστελλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χαλκοῦν ταῦρον ἐμβαλὼν κατέκαιεν. ὅνπερ ὁ δῆμος ἐτιμωρήσατο, ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς φίλους. μεθ' ὃν Ἀλκμάνης παρέλαβε τὰ πράγματα, καὶ μετὰ τοῦτον Ἄλκανδρος προέστη ἀνὴρ ἐπιεικής, καὶ εὐθένησαν οὕτως ὡς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια.

Κεφάλῳ μαντευσαμένῳ περὶ παίδων ὁ θεὸς εἶπεν, ᾧ ἂν ἐντύχῃ πρώτῳ συγγενέσθαι. τῷ δὲ περιτυχεῖν ἄρκῳ, καὶ πλησιάσαντα γεννῆσαι γυναῖκα, ἐξ ἧς τὸν Ἀρκείσιον φερο-

Phalaris apud Agrigétinos tyrannidem inuasit, qui immanitate omnes superauit. Nam non solùm è medio multos sustulit, sed & exquisitis crudelibúsque suppliciis vsus est. Quosdam enim in lebetes feruentes, alios in crateras ignis iniecit, alios denique in Taurú æneum inclusos necauit. Tandem verò populo iustas pœnas dedit. Præterea matrem quoque & amicos quosdam cremauit. Post eum Rempublicam administrauit Alcmanes, cui succedens Alcander, insigni æquitate præditus vir, Agrigentinis præfuit. Quo gubernante ita creuerũt ipsorum opes & potentia, vt vestes ferrent purpura vndique prætextas.

Cephalus quum Oraculum de liberorum procreatione consuleret, responsum à Deo retulit, vt in quam primũ incidisset, ei se misceret. Itaque quum primùm Arco obuiam factus esset, ei congressus, sustulit fœmellam. A cuius

Pariisor quidam nomine Pasias latrones transuexit, senémque captiuum, & picem. Mortante autem sene isto emit Pasias à latronibus picem. Erat enim in pice aurum occultatum. Itaque eo ditatus sacrificasse fertur Seni bouem. Vnde prouerbium natum: Nemo præter Pariam benefactori suo bouem vnquam immolauit.

Ἰθακησίων.

Περθμεὺς Παρίας ἐπιμεμ λῃσταῖς διαπόρθμευσε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον, καὶ πίσσαν. καὶ ἐπεί τοι ταῦτα παρὰ τῶν λῃστῶν, διαθέντος τοῦ πρεσβύτου. ἦν ἐν τῇ πίσσῃ κεκρυμμένον χρυσίον. πλουτήσας οὖν, θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν. διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτης βοῦν ἔθυσεν, ἀλλ' ἢ Παρίας.

Aphytæorum.

Iuste & modeste viuunt Aphytæi, nec attingunt aliena, etsi ianua omnium aperta. Aiunt peregrinum quendam vinum apud ipsos emtū non auexisse, quod nauigatio accelerandа ipsi instaret. Relicto igitur in abitu vino, quum id nemini commendasset, alteris reuersus nundinis reperit illud intactum.

Ἀφυταίων.

Δικαίους καὶ σωφρόνως βιοῦσι καὶ ἀλλοτρίου οὐ θιγγάνουσιν ἀνεῳγμένων τῶν θυρῶν. φασὶ δέ ποτε ξένον πριάμενον, οἶνον μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπείξαντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ καταλιπεῖν ἢ αὐτὸν ἐν τῇ ἀποστολῇ οὐδενὶ παραδόντα ὕστερον ἢ τῇ ἄλλῃ ἐμπορίᾳ ἐλθόντα εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον.

Ἰασίε

καὶ γυναικῶν ἰσῶν, ἐκεῖ γάμον ποιεῖν πλεῖον ἡμερῶν δύο. ἐπισκόπουν δὲ καὶ τοὺς ὀρφανοὺς ὅπως παιδεύονται, καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀπεδίδοσαν εἴκοσι ἐτῶν γενομένοις.

deinque feminibus: neque nuptiarum solemnitaté vltra biduum extrahere. Adaecitebant diligenter, quo orphani honeste educarentur, quibus patrimonium in manus tradebant, simulatque vigesimum ætatis annum attigissent.

Ἴκαρος.

Ἴκαρος ἡ νῆσος Ἰχθυοῦσα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων ἰχθύων, πρὸς ἣν Ἴκαρος παρέβαλεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔσχεν. ὁ δὲ μῦθος πτεροῖς αὐτὸν ἀπὸ Κρήτης φησὶν ἐλθεῖν. οἱ δὲ ἀποδράντα μετὰ τοῦ πατρὸς ἀπὸ τριήρων, διὰ τὸ δεῖξαι τῷ εἰς Λαβύρινθον εἴσοδον τῷ Θησεῖ.

Icarus.

Icarus insula antiquitus Ichthyusa dicebatur, quòd pisces pulcerrimos gigneret. Ad hanc Icarus appulit, vnde ab eo nomen accepit. In fabulis est, alis illum ex Creta huc delatum venisse. Alij narrant illum fugienté triremibus cum patre huc accessisse, eò quòd Theseo indicasset ingressum in Labyrinthum.

Ἄργιλος.

Argilus.

Ἄργιλον τὸν μῦν καλοῦσι Θρᾷκες. οὗ ὀφθέντος, πόλιν τινὰ χρησμὸν ἔκτισαν, καὶ Ἄργιλον ὠνόμασαν.

Thraces murem Argilum vocant. Itaq; quòd viso mure, vrbem ex oraculi monitu condissent, Argilum eam dixerunt.

occupari. Quamobrem plerique eorum egeni e-rant, & Thebanis parcè d gentibus multa debebant.

βειν, καὶ διὰ τοῦτο πένητες οἱ πλείους ἦσαν, καὶ Θηβαίοις ἦσαν φειδωλοῖς πολλὰ ὀφείλοντ

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.

RERVM

[...] ET VERBORUM in Æliano & Heraclide memorabilium index.

in Academia ridere cur non licuerit 121
Achilles iram quomodo represserit 398. eius adiutor quis 306
Achiui de Ioue mutato quid senserint 11
Achiui vini quæ proprietas 352
Adiutorum variorum exempla 306
Adolescentis responsio interrogati quid didicisset 245
Adulter comprehensus in Creta 296
Ægyptij tormentorum patientes 196. iura à quo didicerint 405
Ægisthus nutritus à capra 318. eius parêtes eo.
Ægium
Æneæ pietas 11
Æschines 339
Æschylus damnatus 212
Æsopus quando floruit 171
430
[...]
212

Agamemnonis qui- rit adiutor
Agatho poëta
Agatho Euripidi am- 59
Agathoclis caluities
Agesilaus 195
Aglais tibicina 21. cantus eod. coma voracitas eod. p eod.
Agathonis tragœdia
Agrigentinorum lu- 309
Alalcomeneis Mine- 331
Alcetas
Alcibiades
Alcithoë
Alomanes
Alexander 111. nup- quãdo celebrarit 2 notatur ab Olymp de 269. quorum v- tuti fuerit offen- 299. vinosus 307. nutritus à vu- 318. iacet inhuma-

cionem amicitia & magnificentia 20. inepta de pictura senter'a 34. mors 336. ambitio 56. fames 314. celeritas 253. delitiæ 222
Alexandri Pheræensium tyrãni crudelitas 409
Amasis 77
Amaurus regnat in insula Tenedo 426
Amœbeæ modestia 118
Amor 89. eius ratio 94. ministri 91
Amores ridiculi & absurdi 248
Anacharsis 76.164
Anacreon 224. Polycrati curadamatus ibid.
Anagogia 11
Anapus 69
Anatum pulli 253
Anaxagoras 87. Clazomenius non risit 213. eius epitaphium 219
Anaxarchus ridens Alexandrum 247
Anaxilas 22
Anniceris eques bon9 63
Anima 93
Annonis ambitio 403
adiutor 306
Antigonus 88.240.246. quo vsus adiutore 306 eius mansuetudo 56
Antalcidas munus sibi missum cur reprehẽderit 40
Antisthenis arrogãtia 24
Apelles 34. reprehendit Alexandrum 34. eius amores 382. de Ialyso picto sententia 317
Aphytensium resp. 44
Apollo 15. eius sententia de Hercule 88
Apollodorus 12. eius cõsilium de ornatu ad Socratem eod. insania ex vino 410
Apolloniatarum vrbis situs 357. eorum vrbs & regio 358
Araneæ tela in templo Cereris 331
Arcadum cibus 123
Arcado 75
Arcadici vini proprietas 351
Archediæ amor 355
Archelaus 58.35
Architæ apophth. 158. eius

Argiui viuori 96. saxati in comœdiis ibid.
Argiuorum cibus 123
Aristander Telmis. 336
Aristides morsus à mustela 382. eius luctus eod. mors eod.
Aristippe 125
Aristippus 237. eius de hilaritate sententia 383
Aristomache Polycrati coniugata matrimonij ius violat 323
Aristophanes 14. nugator 46. eius nomẽ cur ampliatum 45
Aristoteles iratum Alexandrũ quomodo sedarit 328. de tygride 8. eius dissidiũ à Platone 105. erga honores quomodo affectus 380. cur reliquerit Athenas 121. eius ingratitudo 142. morbus 238
Aristoxenus à risu abhorruit 214
Artaxerxes 26. 250. eius de Rhacoce sententia 30
Asopus 69
Aspasia 286. munerum 279 educatio 278. frugalitas in vestitu 282. prudentia 280. somnus 279. insomnium 277. patria ibi. parẽtes ibid. morbus 278. visio 279. luctus 278
Assyriorũ mores 131. 135
Astrologi apud veteres 255
Astydemeia 15
Atalanta 339. ab vrsa lactata 340. in Parthenio monte collocata 339. à quibus sic dicta 340. à patre cur exposita 339. à pastorib. ablata 340. eius vestitus 342. forma eod. lectus eod. spelunca 341
Athamanorum respublica 436
Athenis quæ primò inuenta 122
Athenienses scorto similes 328. de Euripide malè iudicarunt 41. eorum superstitio 169 lex de certamine gallinaceorum 94. pœna in Socratem 12. decreta 42.

tas 42
Athletæ Crotoniatæ mors misera 244
Athos m. quales habeat columbas ibid.
Attica lex de sepultura corporum 358
Atticarum mulierum deliciæ 14. Augeas 19
Auxiliator infelix 128

B

Bacchanaleorũ festũ 49
Bacchiades 14
Bacchi cognomina 124. comites 123
Bacides tres 313
Barbarorum inscitia 207
Barbarorum an aliquis impius 66
Barbarorũ periuria 381
Bellorum apud antiquos initia 328
Beli monumentum 349
Beneficentia donum Dei 332
Beneficentiæ exẽpla 256
Beneficiorum olim qui memores 135
Berbicarum mores 133
Bessus quis 425
Bibliorum qui mores 139

abhorreant 74
Buphoniorum festum apud Athenienses 105
Byzantiorum vinolentia 95

C

Cæsar Aristonis ianuam cur frequentarit 201. eius in administranda repub. cura ibid.
Calamodrus vorax 22
Calanus 75. eius mors vltronea 163
Calceamẽta Romanarũ mulierum 194
Callicrates Lacedæmonius 15
Calumnia populi 89
Callimachus de columbis 10
Camberis voracitas 21
Cãcri marini cõtra hyoscyamum remedium 5
Canes Ægyptij cur furtim bibant 4
Cantibaris vorax 22
Canum Ægyptiorũ prudentia
Capræ Cretenses 6
Caprarum Cretensium contra sagittas remedium

Celæna 142
Celtæ pericula cur non fugiant 304. eorum audaciæ ibi.
Ceorum lex 122. senes quare seipsos interficiant ibi.
Cercidæ cupiditas moriendi vnde 360
Cereris delubrum 331. simulacrum in Sicilia 22
Ceruorum physica curatio 370
Ceus senex 209
Chæronensis belli initiũ 318
Chalcidensium resp. 407
Charidemus 75
Charidæ voracitas 22
Charippi voracitas ib.
Chariton 34. eius & Melanippi amor ibi.
Charõ Lampsacenus 10
Chium vinum 310. vnde dictum eod.
Choaspi aqua 316
Chœnix panis mẽsura 21
Cicero quo vsus auxiliatio 307
Cimonis equi 244
Cinæas medicus 311. eius
Clazomenij 52
Cleomenis dol⁹ 293. eius sentẽtia de Homero 366
Cleon 42. in dramate positus 47
Cleonymi voracitas 22
Clinias iram quomodo represserit 397
Clisthenes 363
Clitomachi continentia (118
Cnis 69
Cœcilio stupidus 357
Cœnæ opiparæ 55
Colchorũ ritus qui 183
Columbæ annuatim quoties pariant 9
Columbæ candidæ 11. ouis vt incubant 9
Columbæ vbi Veneris comites 11
Columbarũ qualis coitus 9. earum coitus deficiente masculo ibid.
Columbarum Ægyptiacarum partus 10. earũ osculandi mos ibi. & oua ex coitu fœmellarum ib. partus qualis ib. earum pullos masculus cur foueat ibi.
Colophonij 14

Diagoras melius 66
Dictamus 6
Dij poliorum festū apud Athenienses 205
Diogenes mendicās 117. canis à Platone cur dictus 405. quomodo inops factus 64. eius de Megarensib. dictū 329. dictum in Dioxippum 331. dicterium in Diotimum 64. morbus 257. audiendi sitis 261. mors 214. seruus a canibus discerptus 366
Dion missus in exilium 312. recepit vxorem quæ matrimonij ius violarat 323
Dion non turbatus ob mortem filij 85.
Dionysius Siculus 274 vno die bigamus 353. eius dictum 42. fœda libido 217. mors eod. paupertas eod. pingue do 231. sacrilegium 15. voracitas 231
Dionysio monarchiam portenderit 322
Diotimus 75
Dioxippus pugil 331. eius
Dirce iouis ...
plexus
Donorū contēpto...
Dorophorica
Draco à pueris edi...
379
Draconis leges
Dulce vinum Græ...
dictum
Dysmenidæ
E
Ebriosorum exem...
Echecrates sophist...
Electra
Elega
Eleorum respub.
Empedoclis vestitu...
Epaminondas 2...
munerū contem...
272. eius dictum
inopia
Ephesus
Ephialtes 82.428. n...
ra contempsit
Ephororum subsel...
ligine aspersa
Epicharmus de sen...
70
Epicuri fœlicitas
Epicurei à quib. exp...
Epizephyrij Locri
Equus Apelli cur...
...us pera Alexand...

Erycinæ locus 11
Erycinorum sacrificia ib.
Erymanthius 69
Erysichthon asinus, vorax, Myrmidonis filius 22
Eubaeæ continentia 252
Eubulæ templum 308
Euripides inebriatus 255
Eurotas 69
Euridamas suos dentes cur absorbuerit 264
Eurydices mors 371
Euthymus 218
Eugnetus Agrigẽtinus 41

F

Febris templũ & ara 296
Fœlicitas vera quæ 45
Fœminæ amentes 124. nudæ ibi visæ ibi.
Formicæ sensum an habeant, & quã laboriosæ in victu parando 7
Fortuna varia 139

G

Galaton pictor Homeri 361
Galetes cur adamatus 25
Gallorum gallinaceorũ certamen quãdo cœpit 64
Gelon Syracusius in somnio territus, &c.
Geloni insidiatores 371
Glauco 18
Gnathæna confutat loquacem 297
Gorgias 17. eius pater ib.
Gorgiæ imprudentia ibi.
Gorgiæ obitus 71
Gorgiæ vestitus 311
Græci vinum oleo miscebant 311
Græcorum optimi pauperrimi 79
Græcorũ varia vina 310
Græcis quæ dies fuerit auspicata 61
Græcorũ misericordia 110

H

Harmatodij fortitudo 175
Hectoris adinteritus 345
Hedera sylvestris contra phalangiorum morsus remedium 6. (144
Helena à Zeuxide picta
Heraclidis pugilis ebriositas 307
Hercules citharam pulsans 119 (68
Herculis cognominatio
Herculis columnæ 161
Herculis in hostes benignitas 307

quis auxiliator 306
Himeræus Athenod. 21
Hipparchus amauit Homerum 204
Hipparchi mors 271
Hippatchi sapientia 203 studium erga doctos ib.
Hippiæ vestitus 311
Hippomachus tibicē 387
Hippomachus pugil vulgi plausum nō probat percutiēdo laudatum discipulum 39
Hippomiges quis 234
Hipponici ambitio 392
Hirundo pernigil 301
Homerus poëtarum primus 233. eius de insepultis locus 308. poësis 356
Homeri poësim in Græciā quis portarit 356. in ordinem quis digesserit ib.
Homeri simulacrum & templum 361
Hyacinthus 341
Hylæus 345
Hyosyamus 5

I

Iasensium respub. 441
Iada nō gustans vinū 72
Illyrii vinum 96
Imagines fluuiorum 68
Imaginis Theonis explicatio 86
India quales habeat columbas 10
Indicæ mulieres poenarum patientes 198
Indi Homero delectati 313
Indorum cibus 123. & mores 132
Ingenuitas morum 241
Iniuriæ exempla 175
Interit⁹ rerū & mūdi 211
Iolais 291
Ioniæ ciuitates 206
Isas puer 176
Ismenias quomodo adorarit regem Persarum 16.17.18
Ismenius fons 330
Isocrates de Atheniensibus 327
Italia 234
Ithacensium respub. 444
Iudiciorum locus Athenis 168
Iupiter in columbam 11

L

Lacedæmonij iusti 59. laboris studiosi 38. valetudinis ib.

amatoria 94. respublica 419. ruditas 325
Lacidas 76
Laconica lex de corporũ colore 384
Lais 292
Lais Axine 406
Lamia 353
Laodocus 134
Lasus 313
Laudis mediocritas quomodo seruanda 34
Leges propriæ quib. nocuerint 362
Leæna robustissimũ animal apud Græcos 315
Leocorium templũ 308
Leonibus ægrotantibus quid medeatur 6
Leonidas 113
Leonatus 222
Λεὼς 308
Lepreas Herculi inimicus 18. eius mors 19
Lepreatarum resp. 435
Lesbium vinum 310
Leucanorum qui mores respub. 435
Leucippe 125
Leucothea 85
Lex de vini abstinẽtia 72
Libyci honorificè sepe-
Linus 120
Liniæ à columbis an diuersæ Aristoteli 10
Locri iusti 59
Locrensium in Dionysij familiam factum 227
Locreorum respub. 439
Luculli adiutor quis 307
Luscinia an insomnis 301
Lycurgus Lacedæmonius 361. eius iustitiæ studiũ eod. vxor punita eod.
Lycurgo cur erutus oculus 361. eius mors 362
Lyciorum respub. 433
Lydorum mores 133
Lyra Paridis 247
Lysander 108.270.332. Lacedæmonios quomodo peccare fecerit 402
M
Macareus sacrificulus 346. à diis cur punitus 348. eius impietas 347
Magnetum acies contra Ephesios 412
Magnetum mala in prouerbium 436
Magorum Persicorum sapientia 63
Maiorum virtus minores in exaltet 408

Mas Hippomiges 234
Massiliotica lex 72
Matrimonia in lapicidinis contracta 320
Medea proprios liberos an occiderit 172
Medicinae olim qui studiosi 238
Medicorum in Aspasiam crudelitas 278
Medon quis 206
Megabyzus 33
Melanippus 34
Meliti macies 254
Menecrates medicus Iouē se appellat 325. eius epistola ad Philippū, & superbia 326
Menelaus venator 222
Meton seipsum liberat expeditione 354
Metopas 69
Midias 101. infans 321
Midae formicae importāt in os frumentū eod.
Miletij 73
Milo elatus ob robur 60. quomodo fortis 61. 303. eius robur in tenendo malo 61
Miltiades Chersonesi ob. combustum spontanea flamma 331
Minorum resp. 430
Mises 28. eius donum ad Artaxerxem 28
Mithridates vorax 20
Mnemon 26
Modesti 118
Moechus ereptus ex vinculis 290
Mooetarum cibus 123
Molossorum respublica 434
Monetam qui primò excuderint 295
Mulier praegnans capitis damnata 170
Mulieres luxuriosae 13
Mulieres Indicae 198
Mulierum luxuriosarum ruina 13
Mures vaticinādi an periti 7. astuti ib.
Musae inermes cur pingantur 291
Myealas 62
Myectinus 77
Myrmecides Milesius 15. eiusdem & Callicratis quadrigae ib.
Mysteriorum festum 362

Nicæ ... in ... arte 118
Nicippus 23
Nicodorus pugil 60. legislator factus ib.
Nicomachides 63
Nicostratus 133. eiusdem cum Laodoco dissidiũ 134
Niobes filij quot 213
Nisæus 75
O
Obscurorũ quorũdã nobilitatorum exẽpla 318
Ochus 53
Oenycinus 217
Olympiadis luctus 367
Olympus 83
Onchesti palus 330
Orœbantij carmina 268
Orticadmus pugil 267
Orthopheres 78
Ossa 83
Ouis peperit leonem in pascuis Nicippi 23
P
Pallantium collis 296
Pamphaës donum 157
Panareti macies 255
Pancasta concubina Alexandri 312
Pariorum respub. 428
Patres a filiis occisi ... iustum 331
Pausanias Ceramẽus 57
Pausaniæ amores 311. & mors 18
Peculatores apud vete... 262
Pelias nutritus ab equ... 318. eius parentes ibid.
Pelopidas munerum cõtemptor 271
Peloponnesiaci belli initium 328
Peneus 83
Peparethiorum resp. 433
Perdiccas 222. eius ... audacter leænæ catulos 316
Perdicum proprietas 253
Periandri dno 315
Pericles 143. eius in filiorum morte magnanimitas 2..6
Peripatetici de anima 95
Persæ Melophori cur dicti 223. quãdo fugati 61 eorũ cibus 123. lex 334 lex de ferẽdis muneribus 24. eorũ reges Homero delectati 323. reges legatis suis qualia dederint munera 17.
fabiu-

...rfici belli initiū quod 328
...ædon 12
...alanges 2. textoriam artem ignorant ib. eorum cibus ib. tela ib.
...alangium 6. cruciat cet uos ib.
...alangiorum morsus lethalis 6
...aonis formositas 308
...asianorum resp. 434
...eido 432
...erecydes confectus à peduncu lis 430. cur punitus 198
...erenice 251
...eretime 424
...ileras plumbū in calceis cur habuerit 233. eius macies 233.234
...ilippus cur clarissimorū liberos famulos habuerit 414. illudit Menecrati 326. eius cōtinentia 214. dicterium ibi. epistola ad Menecratē 326. victoria 214
...ilosophi qui militarūt 196
...ilosophia ab administratione resp. an alie-
Phocion 53.324.375. Alexádrum quomodo remuneravit 20. cōiicitur in carcerē 324. eius humanitas ib. & in patriā benevolentia ibi. præcepta vltima ibi.
Phorbas 18
Phryne lupa 244
Phrynichus 90. in lucem cur electus eod. eius metus 359
Phthia 11. Ioui adamata ibid.
Pictores veterum ignari 257
Pigritiæ exempla 260
Pindarus tyrannus 124
Pindarus à Corinna quomodo superatus 358. ab apibus alitus 321. eius domus ab Alexandro honorata 352
Pingendi ars 209
Pisandri voracitas 22
Pisces à polypodibus vt capiantur 1
Pisistratus 215.216.418. erga ciues qualis 210
Pityrei voracitas 21
Pittacus de fortuna 357
Placēta Socrati missa 275

laudatus 55. apes in ore eius mellificãt 521. eius contempta vita 229. paupertas 22. & gloria 78. humilitas 141. in Agrigentinos apophthegma 509. pater ib.
Poenæ in seruos exemplum 393
Poliarchi deliciæ 205
Polium vinum 310
Polycleti simulacra 386
Polycratis auxiliarij 306 eiusdem diligẽtia 224
Polydorus stupidus 357
Polygnotus 134
Polypodes 1. eorũ insidiæ quales eo. & robur eo.
Pompeius Cratippi ianuam cur frequẽtarit 201. eius in administrãda repub. sedulitas eo.
Posidippus 21
Pramnium vinum 310. Cereri sacrum eod.
Praxithea 308
Prodigalitatem quid sequatur 381
Prati filiæ amentes 124
Protagoras 18
Protæ crapula 307. eius

Protes[...] de Phryn[...] 359
Proxenus [...]
Ptolem. munificẽtia [...]
Ptolemæus Tryphõ[...]
Puerorum qui prim[...] maiores
Pythagoræ de veri[...] sententia 332. ei ad[...] mirabiles opinio[...] 249. vestitus
Pythagori. à quo ad[...] 306
Pythagoras Apollo hy[...] borẽ cognominat[...]
Pytheas orator [...]
Q
Quadrigæ sub musc[...] absconsæ
R
Ranæ Ægyptiæ 3. ear[...] calliditas 3. earũd[...] hydro concertati[...]
Regis officiũ quod [...]
Rerumpub. amaro[...] exempla
Regnũ nobilis seru[...]
Rhacocis constant[...] damnando filio [...]
Rheginorum resp. [...]
Rhodiorum obso[...]
Rhodopidis fortu[...]

omæ quis cōditor 197
omanorū in Pyrrhum fidelitas 302
omanis cum Lacedæmoniis quæ lex communis 120
omuli & Remi qui parentes 197

S

acarū equi 315. & mores circa matrimonium ib. mores in luctu 315
acri belli initiū quod 328
amiorum respub. 429
amios quomodo notarint Athenienses 42
annyrio stupidus 357
annyrionis macies 554
appho
ardorum lex 301
atyrus fistulator 132
atyri 120
auromatarū cibus quis 123
ibid.
cipio munerum contēptor
ythæ 273
emiramis Assyria 75
enectus 70. Sesostris 26 316
bylla Ægyptia
bylla Cymæa ibi. Erythræa ibid. Iudæa ibid. 313

Siciliæ lapicidinæ
Siculus quidam boni culis præditus
Silenus
Sileni
Silphium vbi crescat
Simiarum esus reme leonis
Simmias
Simonides
Sinætas 2
Smilacis copia vbi
Smindyrides Sybar 305. eius deliciæ 2 305. & voracitas ib
Socrates 11. Alcibiad erigit cōtra merū p puli 52. de crudelit tyrānis 44. loquax munerū contemptu 242. refellit iactātia scorti 368. senex & grotus 71. vxor 174 xatus ab Aristophā 45. fastum Alcibiad quomodo retuder 117. eius corpus 365 iisdem de Apollodo consilio æstimatio & deliciæ 142. gestit 202. mors 12. sermo nes 391. vultus not mutatus 421

gema 199
Somnus mortis frater 71
Spartiatæ & amor nihil turpe norunt 94
Stagiritarum lex 129
Stolidorum apud antiquos exempla 357
Stratonicus citharœdus 390
Sues agrestes medici 5
Syagrus poëta 395
Sybaritæ 14
Sybaritæ ridicula historia 394

T

Tachi mors 160
Taléτú Babylonicum 17
Tapyrorum vinoléτia 94
Tarentini temulenti 309
Tarentinorũ ieiuniũ 171
Taurosthenis victoria 221
Telemachi adiutor quis 306
Telephus à cerua nutritus 318. huius parentes ibi.
Telmissus 69
Temesensis heros 218
Tempe Thessalica 82
Templum voracitatis vbi 22

Terpander
Testudines marinæ ... earum ratio 5. cur ... scondant sobolem ... partum in terra ... ibid.
Thales
Thasius pictor
Thasium vinum 310. iúsque proprietas
Theagenes eiectus in ... lium 4
Thebæ ab Alexandro ... ptæ
Thebani Corinna 36
eorum prodigia 33
lex de infantibus 4
Themistocles 129. Hier... nem prohibet à lud... 225. magnanimit... 109. renunciat prod... galitati 45. quercub... similis 236. eius & A... stidis certamen
Theon
Theopa
Theramenes
Thespiensium resp. 4
Thessalus
Thraces vinosi 96. ... respub.

hucydides 325
aurij 333. colunt Boreā ibid.
hyj voracitas 21
imandridas 404
imesias 294
imocreon vorax 22
imolaus 75
imotheus 42. eius de Platonis fœlicitate sententia 43
irynthiorum cibus 123
ishraustes 16
Tormus, eius robur 303
Tyri 123
Tryzus qualis tyrannus 595
Tyndaridæ 137
Tyrannus ab amasio interfectus 210
Tyranni 254
Tyranni in Melanippū miseratio 38
Tyrrhenorū respub. 434
Tyrteus 325

V

Varus siue hydrus 3
Vaticin. Anaxarchi 243
Veneris è Sicilia discessus in Libyam
Veritas donum Dei 332
Vestitus splendidus 245
Vlyssis adiutor 306.
dem insania
Vnitas in repub. qu do retinenda
Voraces nonnulli
Vulpes marina 4. ha non capitur

X

Xanthippes de Soc dictum
Xenagoras amphora dict° 307. ei° ebrieta
Xenocles Euripide q fuerit superior
Xenocratis patientia
Xenophō filij obitū modo tulit 87. pulc tudinis amator
Xerxes bibit aquā pu dā à benefactore p bitam 316. in Lydia tam diu moratus eius commeatus

Z

Zaleucus 363. eius lex abstinentia vini
Zenon 2
Zeuxidis pictura 393. imago 41. & pueri
Zoilus, canis rhetoric eius patria, præcept habitus

FINIS.